

DANIELLE STEEL

Muôn nẻo
đường tình

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Muôn Nẻo Đường Tình

Danielle Steel

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>CHƯƠNG 1</u>
<u>CHƯƠNG 2</u>
<u>CHƯƠNG 3</u>
<u>CHƯƠNG 4</u>
<u>CHƯƠNG 5</u>
<u>CHƯƠNG 6</u>
<u>CHƯƠNG 7</u>
<u>CHƯƠNG 8</u>
<u>CHƯƠNG 9</u>
<u>CHƯƠNG 10</u>
<u>CHƯƠNG 11</u>
<u>CHƯƠNG 12</u>
<u>CHƯƠNG 13</u>
<u>CHƯƠNG 14</u>
<u>CHƯƠNG 15</u>
<u>CHƯƠNG 16</u>
<u>CHƯƠNG 17</u>
<u>CHƯƠNG 18</u>
<u>CHƯƠNG 19</u>
<u>CHƯƠNG 20</u>

Giới thiệu

Sau khi chồng mất, Carole ngưng đóng phim một thời gian để nghỉ ngơi và viết cuốn tiểu thuyết bà dự định từ lâu. Để giải đáp những thắc mắc trong quá khứ, bà đã có một chuyến du lịch trở lại Pháp. Chẳng may Carole gặp nạn và bị mất trí nhớ. Trong thời gian nằm viện, qua lời kể của người thân, nhất là hai người đàn ông bà từng yêu, Carole dần dần nhớ lại những diễn biến chính trong đời mình. Đặc biệt bà nhớ đến Matthieu, người tình Pháp vốn ám ảnh tâm trí bà suốt 15 năm qua. Bà sang Pháp chính là để tìm về nơi hai người từng sống hạnh phúc trước kia. Do trách nhiệm với gia đình và đất nước, Matthieu đã không đủ can đảm từ bỏ tất cả để lấy người phụ nữ ông yêu. Điều đó làm Carole vô cùng đau đớn nên quyết định rời Pháp về lại Mỹ.

Với tâm trạng vừa hạnh phúc lại vừa đau đớn xót xa, Carole dù còn rất yêu Matthieu nhưng lại lo sợ mình sẽ đau khổ thêm một lần nữa nên tìm cách khước từ ý định quay trở lại của ông. Cuối cùng với tình cảm chân thành, Matthieu đã làm sống lại niềm tin yêu nơi Carole. Và bà đã hoàn tất chương cuối cuốn tiểu thuyết đời mình với nhân vật chính là Matthieu, tình yêu lớn nhất của bà.

CHƯƠNG 1

Buổi sáng tháng mười một, trời nắng ráo, yên bình, Carole Barber ngược mắt khỏi máy tính, nhìn ra vườn nhà ở Bel Air. Bà đã sống trong ngôi nhà to lớn, rộng rãi này mười lăm năm rồi. Bà dùng căn phòng trong nhà kính đầy ánh mặt trời làm nơi làm việc. Căn phòng nhìn ra vườn hồng do bà trồng, cái giếng phun và chiếc hồ nhỏ phản chiếu bầu trời trong xanh. Cảnh tượng thanh bình và ngôi nhà thật yên ắng. Hai bàn tay bà nhọc nhằn lướt trên bàn phím máy tính suốt cả giờ qua. Công việc diễn tiến có vẻ chậm chạp. Mặc dù sự nghiệp làm diễn viên điện ảnh lâu nay của bà thành công, nhưng bà vẫn muốn viết cuốn tiểu thuyết đầu tay. Từ nhiều năm nay, bà đã viết nhiều truyện ngắn, nhưng chưa xuất bản cuốn nào. Thậm chí có lần bà cố viết truyện phim. Trong thời gian kết hôn với Sean, người chồng quá cố, hai người đã nói đến chuyện cùng làm chung một bộ phim, nhưng không làm được. Họ bận làm những công việc khác, trong lĩnh vực riêng của họ.

Sean là giám đốc sản xuất, còn bà là diễn viên. Bà không phải là diễn viên bình thường, mà là một minh tinh hàng đầu từ năm mười tám tuổi. Bà tròn năm mươi tuổi cách đây hai tháng. Từ ba năm nay, bà quyết định không giữ vai trò gì trong bộ phim nữa. Với tuổi này, dù bà vẫn còn rất đẹp, nhưng những vai quan trọng dành cho bà rất hiếm.

Khi Sean lâm bệnh, Carole nghỉ làm việc. Và từ khi ông qua đời, suốt hai năm tiếp theo, bà đi du lịch, thăm các con ở London và New York. Bà tham gia nhiều tổ chức xã hội có liên quan đến quyền phụ nữ và trẻ em, vì thế đã nhiều lần bà sang châu Âu, sang Trung Quốc và đến các nước chưa phát triển trên thế giới. Bà quan tâm sâu sắc đến các vấn đề như bất công, nghèo đói, khủng bố chính trị và các tội phạm chống lại những người vô tội và không tự bảo vệ được. Bà cần mẫn viết nhật ký trong các chuyến du hành, và ghi lại một trong những tháng đau buồn trước ngày chồng qua đời. Trong những ngày cuối đời của Sean, hai người đã nói đến chuyện bà viết cuốn sách. Ông nghĩ rằng đấy là một ý tưởng hay nên khuyến khích bà bắt đầu thực hiện kế hoạch. Bà đợi đến hai năm sau ngày ông mất mới bắt tay vào làm. Trong suốt năm qua, bà cố gắng hết sức để viết. Cuốn sách là cơ hội để bà nói về những điều cảm thấy quan trọng mà khi đóng phim bà không làm được. Bà tha thiết muốn hoàn thành cuốn sách, nhưng có vẻ như không thể nào nói hết được những gì chất chứa trong lòng. Có điều gì đấy ngăn cản bà, bà không biết nó là gì nữa. Bà mong muốn trở lại với nghề đóng phim, nhưng cho đến khi nào viết xong cuốn sách. Bà cảm thấy như thể mình có bốn phận làm việc ấy vì Sean và vì chính mình nữa.

Vào tháng tám, bà từ chối đóng một vai có vẻ tốt trong một bộ phim quan trọng. Bộ phim có đạo diễn giỏi, nhà văn viết kịch bản đã đoạt nhiều giải Academy trước đây. Diễn viên đóng chung với bà rất dễ thương. Nhưng khi đọc kịch bản, bà thấy không có gì hấp dẫn. Bà cảm thấy không thích đóng bộ phim này. Bà không muốn đóng phim nữa, trừ phi bà thích vai được giao. Bà bị cuốn sách ám ảnh ngay từ những trang đầu, cho nên không muốn trở lại nghề đóng phim. Từ sâu thẳm trong lòng, bà nghĩ phải cố gắng viết cho xong tác phẩm. Cuốn tiểu thuyết này là tiếng nói xuất phát từ trái tim bà.

Khi bắt đầu viết sách, bà cố không để nội dung cuốn sách diễn tả chuyện đời mình. Nhưng khi đi sâu vào nội tâm nhân vật, bà mới thấy cuốn sách để về đời bà. Nhân vật trung tâm có những nét của chính Carole. Carole càng viết về nhân vật này, bà càng thấy rất khó viết, như thể bà không chịu được việc đối diện với chính mình. Cho nên bà bị nó cản trở suốt nhiều tuần nay. Tác phẩm là câu chuyện nói về một người phụ nữ đứng tuổi đang suy ngẫm về những gì đã qua trong cuộc đời mình. Bà nhận thấy có nhiều chuyện liên quan đến bà, đến những người đàn ông bà thương yêu, những quyết định bà đã thực hiện trong đời. Mỗi lần ngồi vào bàn, bà lại nhìn vào khoảng không, nghĩ đến quá khứ, trên màn hình vi tính không có chữ nào hiện ra. Bà bị những hồi ức cũ ám ảnh, cho đến khi bà thông cảm với nó thì lại thấy mình không thể đi sâu vào tác phẩm, không thể giải quyết những vấn đề khó khăn. Bà cần chìa khóa để mở những cánh cửa đó trước tiên, nhưng bà không tìm được chìa. Khi viết, những vấn đề mà bà nghi ngờ trước đây thường hiện lên trong đầu. Bà bồng hởi nguyên nhân nào khiến bà hành động như

thế. Tại sao? Khi nào? Làm sao? Bà đã hành động đúng hay sai? Những người bà đã gặp trong đời lúc ấy đúng hay sai? Bà có bắt công với họ hay không? Bà cứ tự hỏi những câu như nhau và phân vân không biết tại sao bây giờ chúng lại quan trọng. Quả thật bây giờ chúng trở nên rất quan trọng đối với bà. Chừng nào bà chưa nghĩ ra được câu trả lời về cuộc đời mình, thì chưa thể hoàn thành được cuốn sách. Vấn đề này làm cho bà nổi điên vì cảm thấy như thể khi quyết định viết cuốn sách, bà bị bắt buộc phải đối diện với chính mình, việc mà trước đây bà thường cố tránh né. Bây giờ không có chỗ để che giấu việc này nữa. Những người bà quen biết thường hiện lên trong đầu lúc đêm khuya, khi bà thức dậy và thậm chí trong giấc mơ. Và sáng mai, bà thấy một phờ người.

Khuôn mặt thường hiện ra rõ nhất là Sean. Ông là người duy nhất bà biết chắc là ai và đối với bà có ý nghĩa như thế nào. Mỗi liên hệ của họ rất thẳng thắn và trong sáng. Những người khác không được như vậy. Ngoài Sean ra, bà thường đặt câu hỏi về họ. Sean luôn mong muốn bà viết cuốn sách mà bà ao ước, bà cảm thấy có bốn phần viết nó cho ông, như là món quà cuối cùng. Và bà muốn chứng minh rằng mình có thể làm được việc đó. Bà rùng mình vì sợ không làm được, hay không nỗ lực để viết. Bà đã mong làm được việc đó từ hơn ba năm nay, và muốn biết mình có khả năng viết sách hay không.

Khi nghĩ đến Sean, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu bà là sự bình an. Ông là người đáng yêu, khôn ngoan, dịu dàng, tốt bụng, cũng là người duy nhất bà cảm thấy tuyệt vời. Lúc bắt đầu yêu nhau, ông đã làm cho cuộc sống của bà đi theo một quỹ đạo nhất định, họ cùng xây dựng nền móng cuộc sống bền vững. Ông không cố lấn áp hay làm chủ bà. Cuộc sống của họ không quyen vào nhau mà đi song hành, khoan thai thoải mái bên nhau, gắn bó cho đến phút cuối cùng. Ông là người đáng kính, ngay cả khi chết vì bệnh ung thư, ông cũng lặng lẽ ra đi, biến vào chốn hư vô, sang một thế giới khác nơi bà không còn gặp được ông nữa. Nhưng vì ông đã gây ảnh hưởng rất lớn lên đời bà, nên bà luôn cảm thấy ông ở bên cạnh. Ông xem cái chết như bước đi xa hơn trong hành trình của đời người, là cơ hội kỳ diệu để con người thực hiện bước quá độ từ trạng thái này sang trạng thái khác. Bất cứ việc gì Sean làm, ông đều rút ra cho mình bài học, và mọi trở ngại gặp trên đường đời, ông đều biến chúng thành niềm vui. Khi sắp qua đời, ông đã dạy cho bà bài học về giá trị của cuộc sống.

Sau khi ông mất được hai năm, bà vẫn còn rất nhớ ông, nhớ tiếng cười vui vẻ, nhớ tinh thần sáng suốt của ông; nhớ cảnh họ sống với nhau, hay những buổi đi bách bộ lặng lẽ bên nhau trên bờ biển. Nhưng bà thường có cảm giác ông vẫn ở cạnh bà, đang làm công việc của mình, đi du lịch và chia sẻ hạnh phúc với bà y như lúc ông còn sống. Trước khi mất, ông nhắc bà nhớ rằng bà vẫn còn nhiều việc phải làm, thúc giục bà phải trở về với công việc. Ông muốn bà đóng phim lại và viết cuốn sách mà bà dự định. Ông luôn luôn thích những truyện ngắn, những bài tiểu luận của bà, và trong nhiều năm qua bà đã làm hàng chục bài thơ để tặng ông. Ông quý những bài thơ ấy như vàng. Ông đã đọc mãi những bài thơ ấy và nâng niu cất vào chiếc cặp da mấy tháng trước khi qua đời.

Trước khi ông mất, bà không có thì giờ để viết sách. Bà bận chăm sóc ông. Khi ông đau nặng, bà đã tự tay cho ông ăn uống, nhất là sau đợt hóa trị liệu và mấy tháng cuối cùng cuộc đời ông. Ông đã kiên cường cho đến phút lâm chung. Vào ngày trước khi ông mất, họ đã đi bộ một vòng với nhau. Họ không đi xa và nói với nhau rất ít. Họ đi bên nhau, nắm tay nhau, khi nào ông mệt, họ ngồi nghỉ, nhìn cảnh mặt trời lặn và khóc với nhau. Cả hai đều biết giờ kết thúc đang đến gần. Ông mất vào tối hôm đó, an bình trong vòng tay bà. Ông nhìn bà lần cuối cùng thật lâu, thờ dãi và mỉm cười, rồi nhắm mắt ra đi.

Vì ông chết thanh thản như thế, chấp nhận cái chết kiên cường như thế, nên sau đó mỗi khi nghĩ đến ông, bà thấy lòng nhẹ nhõm, không bị lụy buồn phiền. Bà đã chuẩn bị đón nhận việc ông ra đi. Cả hai luôn trong tư thế sẵn sàng. Bây giờ bà chỉ thấy sự ra đi của ông để lại cho bà sự trống vắng thôi. Bà muốn lấp đầy sự trống vắng đó bằng hành động có ý nghĩa nên nghĩ viết sách là việc làm thiết thực nhất. Bà muốn ít ra mình cũng có thể đáp ứng yêu cầu của ông và không phụ niềm tin ông gửi gắm nơi bà. Ông là nguồn cảm hứng cho bà, luôn luôn như vậy, trong cuộc sống và trong công việc. Ông đã đem đến cho bà sự bình tĩnh, nguồn vui và sự quân bình, thanh khiết.

Dù sao trong ba năm qua, việc không làm phim cũng khiến bà cảm thấy thoải mái. Bà đã làm việc quá căng thẳng trong một thời gian dài, đến nỗi trước ngày Sean lâm bệnh, bà nghĩ cần phải dừng lại để nghỉ ngơi. Bà tin rằng thời gian nghỉ ngơi để hướng nội này sẽ mang lại cho nghề đóng phim nhiều ý nghĩa sâu sắc. Trong thời gian qua, bà đã đóng nhiều bộ phim quan trọng và nhiều đoạn phim quảng cáo rất hấp dẫn. Nhưng bây giờ bà muốn làm hay hơn trước nữa. Bà muốn làm cái gì sâu sắc hơn, có ý nghĩa hơn, cho nên bà cần thì giờ nghỉ ngơi để suy nghĩ tìm cách bổ sung những gì còn thiếu sót. Bà mới năm mươi tuổi, chưa già, nhưng những năm Sean lâm bệnh rồi chết đã ảnh hưởng đến bà rất sâu sắc, bà biết mình sẽ không thể đóng phim hay hơn. Bà nghĩ sự đau ốm của chồng sẽ ảnh hưởng đến việc diễn xuất của bà. Bà thấy chỉ có việc viết sách mới giúp mình làm chủ được tình hình. Cuốn sách thể hiện sự trưởng thành hoàn toàn của bà, là hình ảnh tự do, thoát khỏi ảnh hưởng của bóng ma quá khứ. Trong nhiều năm, bà đã sống qua tâm trạng của người khác trong vai bà đóng, đó là hình ảnh như mọi người trông đợi. Bây giờ là lúc bà sống cho mình, cởi bỏ hết những điều mà người ta chờ đợi nơi bà. Bây giờ bà không thuộc về ai hết. Bà tự do, muốn làm gì thì làm.

Trước ngày gặp Sean, bà đã sống phụ thuộc vào đàn ông quá nhiều. Họ là hai tâm hồn tự do, sống bên nhau, cùng tận hưởng tình yêu và tôn trọng lẫn nhau. Cuộc sống của họ song hành, đối xứng và quân bình, chứ không vướng mắc vào nhau. Đây là điều bà lo sợ khi hai người kết hôn với nhau. Bà sợ cuộc sống sẽ phức tạp, sợ ông sẽ cố "làm chủ" bà. Nếu thế, cuộc sống của họ sẽ rất ngột ngạt. Nhưng điều lo sợ của bà không bao giờ đến. Ông cam đoan việc đó sẽ không xảy ra và ông đã giữ đúng lời hứa. Bà nghĩ thời gian sống với Sean trong tám năm trời, cuộc sống của họ thật dễ chịu. Bà không còn mong gì hơn thế. Sean là người quá tuyệt vời.

Bà nghĩ rằng bà không thể yêu ai hay không thể kết hôn với ai được nữa. Hai năm sau khi ông mất, bà vẫn còn rất nhớ ông, nhưng không than khóc, bi lụy. Tình yêu của ông đã làm cho bà quá thỏa mãn, nên bây giờ dù không có ông, bà vẫn thấy thoải mái dễ chịu. Trong thời gian họ yêu nhau không có cảnh tức giận nhau hay làm cho nhau đau khổ, mặc dù cũng như mọi cặp vợ chồng khác, thỉnh thoảng họ cũng cãi qua cãi lại, nhưng sau đó họ cười với nhau và làm hòa rất nhanh. Họ giống như đôi bạn thân thiết.

Hai người gặp nhau khi Carole bốn mươi tuổi và Sean ba mươi lăm. Mặc dù trẻ hơn bà năm tuổi, nhưng ông trông rất mẫu mực trong nhiều phương diện, nhất là quan điểm về cuộc đời. Sự nghiệp của bà đang trên đà phát triển, lúc đó bà đang thực hiện nhiều bộ phim ngoài sức tưởng tượng. Trước đó nhiều năm, bà bị lôi cuốn vào con đường nghề nghiệp đòi hỏi sự thăng tiến trong nghề. Họ gặp nhau năm năm sau ngày bà từ Pháp trở về Los Angeles. Trong thời gian này, bà cố giành thì giờ nhiều để ở với các con, khi thì với đứa này khi thì với đứa khác, ngoài ra bà mới đóng những vai hấp dẫn trong các phim. Sau khi từ Pháp trở về, bà không quan tâm nhiều đến đàn ông. Có nhiều người đi chơi với bà, nhưng thường trong một thời gian ngắn, có người chỉ vì công việc làm ăn. Hầu hết họ đều là đạo diễn, nhà văn, hay làm việc trong các lĩnh vực khác như hội họa, kiến trúc, âm nhạc. Họ là những người hấp dẫn, nhưng bà không yêu ai hết và tin rằng mình sẽ không yêu lại. Cho đến khi gặp Sean.

Họ gặp nhau trong một cuộc hội thảo về quyền của diễn viên ở Hollywood. Họ cùng ở trong ủy ban để bàn về vai trò của phụ nữ trong lĩnh vực điện ảnh. Hai người không ai bận tâm về việc ông trẻ hơn bà năm tuổi. Họ không quan tâm đến vấn đề tuổi tác và rất đồng cảm với nhau. Một tháng sau ngày gặp nhau, họ cùng đến Mexico để nghỉ cuối tuần. Ba tháng sau, ông dọn đến ở với bà. Sáu tháng sau đó họ cưới nhau, mặc dù bà nghi ngờ, miễn cưỡng. Sean thuyết phục bà tin rằng đây là việc làm chính đáng cho cả hai người. Ông nói rất đúng, mặc dù mới đầu Carole cương quyết không muốn lấy chồng lại. Bà tin rằng nghề của họ liên quan đến nhau, sẽ gây ra những xung đột và ảnh hưởng không hay cho hôn nhân của họ. Sean hứa sẽ không xảy ra những chuyện như bà lo sợ. Sự kết hợp giữa hai người có vẻ hoàn hảo, hạnh phúc.

Khi ấy các con của bà còn nhỏ, còn ở nhà, khiến cho Carole thêm lo. Sean không có con riêng, họ cũng không có con chung với nhau. Ông rất thương yêu hai con của bà, hai người đều nhất trí rằng họ quá bận việc nên không có thì giờ để sinh thêm con. Thay vì thế, họ chăm sóc cho nhau, vun đắp cho cuộc hôn nhân của họ. Khi bà và Sean đến với nhau, cả Anthony và Chloe đều ở trường trung học, vì vậy mà Carole quyết định lấy Sean. Bà không thích gọi ra trước mắt

các con hình ảnh một người mẹ vô trách nhiệm, chỉ biết mình mà không lưu tâm đến con cái, nên chúng đều ủng hộ cuộc hôn nhân của hai người. Họ muốn Sean ở lại với họ và ông luôn chứng tỏ mình là người bạn tốt, người cha kể tốt cho cả hai anh em. Bây giờ bà hết sức buồn vì các con bà đã trưởng thành và đi hết.

Chloe, sau khi tốt nghiệp, làm trợ lý cho phụ tá biên tập của tạp san thời trang ở London. Công việc này rất vui, giúp cô có uy tín. Cô làm công việc tạo mẫu, sáng tạo những thứ mới lạ, làm những công việc khác cho tờ Vogue của Anh. Tuy tiền bạc không nhiều, nhưng cô thấy sung sướng và yêu thích công việc. Cô giống mẹ, có thể làm người mẫu, nhưng thích làm công việc biên tập hơn. Sống ở London, cô rất vui, thoải mái, thích gặp người cùng chí hướng trong công việc. Cô thường nói chuyện với Carole qua điện thoại.

Anthony, sau khi đậu bằng cử nhân quản trị kinh doanh ở Harvard, đã theo con đường sự nghiệp của cha ở Wall Street, gia nhập vào thế giới tài chính. Cậu sống nghiêm túc, có tinh thần trách nhiệm, luôn luôn làm cho họ tự hào. Cậu đẹp trai nhưng tính tình hay cáu gắt, rụt rè. Cậu đi chơi với nhiều cô xinh đẹp, hấp dẫn, nhưng không chọn ai làm ý trung nhân. Đời sống xã hội ít làm cho cậu quan tâm hơn công việc ở văn phòng. Cậu rất cẩn thận trong nghề tài chính, luôn luôn hướng đến mục tiêu đã đề ra. Thực vậy, không có gì ngăn cản cậu trên con đường sự nghiệp. Mỗi khi Carole gọi cậu vào lúc đêm khuya, cậu luôn luôn trả lời đang làm việc, hiếm khi cậu vắng mặt.

Cả hai người con đều gần gũi, yêu thương Sean và mẹ. Họ khỏe mạnh, nhạy cảm và đáng yêu, mặc dù thỉnh thoảng giữa Chloe và Carole có xảy ra xung đột. Chloe thường muốn mẹ giành nhiều thì giờ cho mình hơn anh trai. Mỗi khi bà đi đóng phim tại địa phương, cô thường phàn nàn, kêu ca, nhất là trong thời gian học trung học, vì cô muốn bà ở gần mình như những bà mẹ khác. Lời phàn nàn của cô làm cho bà cảm thấy có lỗi, dù bà đã để cho hai con bay đến thăm mình tại trường quay khi nào có thể, hay về nhà trong thời gian nghỉ ngơi để sống với các con. Anthony dễ chịu, còn Chloe thường khó khăn hơn, ít ra Carole cảm thấy thế. Chloe nghĩ rằng bố cô là người tài giỏi, và cô thích nói đến lỗi lầm của mẹ. Còn Carole lại tự nhủ bản chất sự liên hệ giữa mẹ và con gái là thế. Làm mẹ cậu con trai đáng yêu dễ dàng hơn.

Và bây giờ khi các con đã khôn lớn và đi xa, Carole sống một mình, bà quyết định viết cho xong tiểu thuyết, cuốn sách mà bà đã muốn viết từ lâu. Trong mấy tuần vừa qua, bà nản chí một cách kỳ lạ, cứ nghĩ rằng sẽ không bao giờ hoàn thành tác phẩm. Bà phân vân tự hỏi không biết việc bà từ chối nhận vai đóng phim trong tháng tám có sai lầm không. Có lẽ bà phải bỏ công việc viết lách và trở lại công việc đóng phim. Mike Appelsohn, người đại diện cho bà rất tức giận. Ông ta bực bội khi thấy bà từ chối các vai trong phim, và khi nghe bà có ý định không viết sách nữa, ông tràn trề hy vọng.

Lời văn và nhân vật trong kịch bản trở nên mơ hồ đối với bà, xa lánh bà. Tình tiết và kết thúc câu chuyện là một mớ bòng bong trong đầu bà, nó quện vào nhau thành một khối tròn giống như cuộn chỉ rối. Dù bà cố gắng bao nhiêu để tìm cách gỡ rối, bà cũng không thể tháo gỡ, sắp xếp lại cho có trật tự được. Vấn đề làm cho bà nhức đầu ngoài sức tưởng tượng.

Hai giải thưởng Oscar vẫn còn nằm trên kệ ở bàn làm việc của bà. Bà đã đoạt giải Quả cầu vàng ngay trước năm bà nghỉ đóng phim vì Sean lâm bệnh. Hollywood vẫn không quên bà, nhưng Mike Appelsohn cảnh báo cho bà biết, nếu bà không trở lại đóng phim thì họ sẽ chấm dứt với bà. Bà đã hết có nói với ông ta, bèn hẹn đến cuối năm để viết cho xong cuốn sách. Bà còn hai tháng nữa nhưng công việc chẳng đi đến đâu. Mỗi lần ngồi vào bàn làm việc bà lại cảm thấy hoảng sợ về việc này.

Bà nghe tiếng cửa mở ở phía sau bèn quay lại nhìn, vẻ mặt lo lắng. Bà không ngại việc bị người ta làm gián đoạn công việc, trái lại bà còn thích có người đến nói chuyện. Ngày hôm qua bà đã sắp xếp lại các tủ đựng đồ ở phòng tắm thay vì viết sách. Khi quay lại, bà thấy Stephanie Morrow, người phụ tá của mình, đang đứng nơi ngưỡng cửa phòng làm việc, dáng điệu e dè. Chị ta xinh đẹp, làm nghề dạy học. Cách đây mười lăm năm, khi bà mới từ Paris trở về, bà đã thuê chị để giúp việc trong mùa hè. Carole mua ngôi nhà ở Bel Air, nhận các vai trong hai bộ phim vào năm đầu tiên, và ký hợp đồng đóng kịch ở Broadway trong một năm. Bà tham gia

hoạt động trong phong trào giành quyền cho phụ nữ, quảng cáo các bộ phim của mình nên cần người sắp xếp công việc của mình và của các con. Stephanie đến làm giúp bà trong hai tháng, rồi ở lại làm luôn cho bà. Mười lăm năm sau, chị ta được ba mươi chín tuổi. Chị sống với một người đàn ông, nhưng không kết hôn. Anh ta thông cảm về công việc của chị, và đi du lịch nhiều. Stephanie lưỡng lự không muốn lấy chồng, và tin chắc chị không muốn có con. Chị trêu Carole rằng bà là con nhỏ của chị. Carole đáp lại cũng nói rằng Stephanie là vú nuôi của bà. Chị là người trợ lý tuyệt vời, giải quyết các vấn đề về báo chí, giúp bà xử lý ổn thỏa trong mọi tình huống. Không có việc gì chị không giải quyết được.

Khi Sean lâm bệnh, chị cáng đáng hết mọi việc có thể làm thay cho Carole. Chị sẵn sàng làm các việc của hai con bà nhờ, chăm sóc Sean và giúp đỡ Carole. Thậm chí chị còn giúp Carole chọn áo quan và lên chương trình tang lễ. Trải qua nhiều năm làm việc cho Carole, chị trở thành người thân của bà. Mặc dù hai người cách nhau mười một tuổi, nhưng vẫn trở thành bạn thân, cực kỳ thương mến và kính trọng lẫn nhau. Bà thường gọi chị là Stevie, chị chưa bao giờ ganh tỵ với bà điều gì cả. Chị sung sướng với thành công của Carole, đau buồn trước cảnh tang tóc của bà, yêu thích công việc mình làm, hằng ngày hoàn thành nhiệm vụ với sự kiên nhẫn và vui vẻ.

Carole hoàn toàn tin cậy vào chị, bà tuyên bố rằng, nếu không có chị chắc bà không làm sao hoàn thành công việc hằng ngày. Chị là người trợ lý đắc lực và đáng tin cậy. Cuộc đời của Carole hấp dẫn hơn đời chị nhiều.

Stevie cao 1m80, tóc đen thẳng và cặp mắt nâu to. Chị đứng nơi ngưỡng cửa phòng làm việc của Carole, chị mặc quần jeans và áo thun ngắn tay.

- Uống trà không? - Chị hỏi nhỏ.

- Uống, nhưng trà không có chất kích thích. - Bà vừa quay ghế lại vừa cầu nhàu đáp. - Tôi không thể viết được cuốn sách chết tiệt này. Có cái gì đấy cản trở tôi, tôi không biết nó là cái gì. Có lẽ là sự khiếp sợ. Hay tôi biết mình không thể làm được. Không biết tại sao tôi lại nghĩ mình có thể làm được. - Bà nhìn Stevie, nhăn mặt vì thất vọng.

- Bà có thể làm được. - Stephanie bình tĩnh đáp. - Hãy tạm dừng một thời gian. Người ta nói vạn sự khởi đầu nan. Bà cứ đợi một thời gian rồi sẽ viết được. - Trong tuần qua, Stevie đã giúp bà sắp xếp lại các tủ đựng áo quần, rồi thiết kế lại khu vườn, chùi rửa nhà xe. Họ định sẽ làm lại nhà bếp. Carole nghĩ ra cách để giải khuây, tìm có để tránh công việc viết sách. Bà đã viết cuốn sách nhiều tháng nay.

- Có lẽ bà cần phải nghỉ ngơi một thời gian, - Stevie đề nghị, và Carole rên rỉ.

- Tôi đã nghỉ ngơi nhiều quá rồi. Không sớm thì muộn, tôi phải làm việc trở lại, hoặc là đóng phim hoặc là viết sách. Nếu tôi từ chối không đóng phim lần nữa, chắc Mike sẽ giết tôi mất.

Mike Applesohn là nhà sản xuất phim, đóng vai trò là người đại diện cho bà suốt ba mươi năm nay, từ khi ông khám phá ra năng khiếu của Carole lúc bà mới mười tám tuổi. Trước đó, bà chỉ là cô gái quê ở Mississippi, sống trong một trại chăn nuôi. Carole có mái tóc vàng dài và đôi mắt to màu xanh lục. Bà đến Hollywood vì hiếu kỳ hơn là vì tham vọng. Mike Applesohn đã biến Carole thành nổi tiếng như bây giờ. Nhưng thực ra bà được như thế này là do có tài. Lần thử tài trên màn ảnh đầu tiên năm 18 tuổi, Carole đã làm cho mọi người khâm phục. Sau đó bà đi vào lịch sử điện ảnh, tên tuổi được mọi người biết đến. Bây giờ bà là một trong những nữ diễn viên nổi tiếng nhất thế giới, bà đã thành công rực rỡ ngoài sức tưởng tượng. Vậy bà còn muốn viết sách để làm gì? Bà không thể không tự hỏi câu ấy mãi. Bà biết câu trả lời, như Stevie biết. Bà đang tìm mảnh đời của mình, mảnh đời mà bà đã giấu ở đâu đó, bà cần tìm cho ra nó, để cuộc đời còn lại của bà có ý nghĩa.

Ngày sinh nhật vừa rồi đã tác động đến bà rất lớn. Tròn năm mươi tuổi là dấu mốc quan trọng cho bà, nhất là bây giờ bà sống một mình. Chuyện này không thể làm ngơ được. Carole nghĩ rằng mình muốn dệt tất cả các mảnh đời thành một khối, trước đây bà không muốn thế. Thay vì để chúng rời rạc trôi trong khoảng không gian như trước đây, bây giờ bà muốn nối kết

chúng lại với nhau. Bà muốn cuộc đời trở nên ý nghĩa, ít ra là đối với riêng bà.

Nhiều việc xảy ra trong đời bà đều do tình cờ, nhất là những năm đầu đời, hay ít ra nó có vẻ như thế. Nghề nghiệp của bà đều ngẫu nhiên mà gặp may hay rủi, mặc dù hầu hết là may mắn. Với các con của bà cũng thế. Nhưng bà không muốn đời mình có vẻ như sự tình cờ, gặp toàn chuyện ngẫu nhiên. Cho nên nhiều việc bà làm chỉ là những phản ứng trước tình thế, hay là phản ứng với những người khác, chứ không phải những quyết định do bà tự nghĩ ra. Bây giờ việc tìm hiểu những quyết định bà đã làm có đúng hay không là việc rất quan trọng. Nhưng tìm hiểu để làm gì? Bà thường tự hỏi công việc này có thay đổi được gì không? Việc này sẽ không thể thay đổi được quá khứ, nhưng có thể nó làm cho quãng đời còn lại của bà đổi thay. Bà muốn làm công việc khác biệt ấy. Bây giờ Sean đi rồi, bà thấy việc chọn lựa và quyết định cuộc sống là quan trọng chứ không chỉ ngồi đợi những chuyện tình cờ xảy đến. Bà muốn viết sách. Đây là tất cả những gì bà suy nghĩ. Và có lẽ sau đó những cái khác còn lại sẽ đến. Có lẽ bà chỉ nhận đóng những vai nào thật sự có ý nghĩa, có thể tác động đến mọi người. Bây giờ các con bà đã khôn lớn, đến lúc bà phải thay đổi.

Stevie đi rồi trở lại với tách trà. Trà đã rút hết chất cafein và có mùi thơm vani. Stevie đặt mua loại trà này ở tiệm Mariage Frères ở Paris. Trong thời gian Carole ở tại Paris, bà đã nghiện loại trà này, bây giờ bà vẫn còn thích.

Bà thường vui sướng trước tách trà bốc khói do Stevie pha. Tách trà nóng làm cho bà thấy dễ chịu. Khi Carole đưa tách trà lên môi, bà có vẻ trầm tư. Bà hớp một ngụm rồi nói với Stevie:

- Có lẽ chị nói đúng. - Bà đưa mắt nhìn người phụ nữ đã làm bạn với mình từ nhiều năm nay. Họ cùng đi với nhau, mỗi khi Carole đi đóng phim, bà thường đem theo chị đến trường quay. Stevie trở thành người bạn làm cho đời Carole trở nên dễ chịu và chị sung sướng khi làm cho bà vui. Chị yêu thích công việc nên ngày nào cũng đến làm cho bà. Mỗi ngày mỗi khác, mỗi ngày đều có sự thử thách. Trong bao nhiêu năm làm cho Carole Barber, chị thấy công việc vẫn còn hấp dẫn chị, làm cho chị say mê.

- Tôi nói đúng về cái gì? - Stevie hỏi. Chị thả tấm thân dài thòng xuống chiếc ghế dài êm ái ở trong phòng. Họ đã ở cùng nhau trong phòng này nhiều giờ để hoạch định công việc, bàn với nhau cách thực hiện những việc đó. Carole muốn nghe ý kiến của Stevie, dù cuối cùng bà làm khác đi. Hầu hết các trường hợp, bà thấy lời khuyên của người phụ tá là vững vàng, có giá trị. Còn đối với Stevie, Carole không những chỉ là bà chủ, mà còn là bà dì khôn ngoan. Hai người chia sẻ ý kiến về cuộc sống, thường cùng có quan điểm giống nhau, nhất là về đàn ông.

- Có lẽ tôi cần đi du lịch một chuyến. - Không phải đi để trốn tránh cuốn sách, mà đi để phá vỡ sự bế tắc, như đập nát cái vỏ sò lấy cái ruột của nó.

- Bà có thể đi thăm con, - Stevie đề nghị. Carole thích đi thăm con trai và con gái, vì họ ít khi về nhà. Anthony rất khó bỏ văn phòng để về thăm nhà, nhưng khi nào Carole đến New York, thì dù bận việc mấy, anh cũng đến thăm mẹ vào buổi tối. Anh rất thương mẹ, Chloe cũng thế, mỗi khi bà đến London, cô thường bỏ công việc ở đấy để đi chơi với mẹ khắp London, đi mua sắm tại các cửa hàng. Cô dành cho mẹ nhiều thời gian và tình thương vô bờ.

- Tôi đã đi thăm chúng cách đây mấy tuần rồi. Tôi không biết... có lẽ tôi cần đi những nơi khác... đi đâu tôi chưa đến... như là Prague hay đại loại như thế... hay Romania... Thụy Điển... - Có vài nơi trên thế giới bà chưa đến, không nhiều. Bà đã phát biểu ý kiến tại các buổi hội thảo về phụ nữ ở Ấn Độ, Pakistan, Bắc Kinh. Bà đã gặp các nguyên thủ quốc gia trên thế giới, đã làm việc với tổ chức UNICEF, và đã nói chuyện trước Thượng viện Hoa Kỳ.

Stevie ngại ngùng nói ra việc chị biết nơi bà muốn đến. Đó là Paris. Chị biết thành phố này rất có ý nghĩa với bà. Carole đã sống ở Paris hai năm rưỡi, và trong mười lăm năm qua chỉ trở lại đây hai lần thôi. Carole nói ở đấy không có gì cho bà nữa. Sau khi lấy Sean một thời gian ngắn, bà đưa Sean đến Paris, nhưng ông ghét nước Pháp, thường thích đến London. Stevie biết khoảng mười năm nay bà không trở lại đấy. Bà chỉ đến đấy một lần trước khi lấy Sean năm năm, để bán ngôi nhà ở trên đường Jacob, hay đúng ra trên con đường nhỏ ở phía sau. Stevie đi với bà đến đấy để đóng cửa, chị thích ngôi nhà. Nhưng khi ấy Carole đã chuyển về sống ở L.A.,

nên bà nói giữ ngôi nhà ở Paris là điều vô nghĩa. Thật khó khăn cho bà khi đóng cửa ngôi nhà và bà chỉ quay lại đó một lần khi đi du lịch với Sean. Họ ở tại khách sạn Ritz, lúc nào ông cũng phàn nàn về việc này. Ông thích nước Ý và nước Anh, mà không thích nước Pháp.

- Có lẽ bây giờ là lúc bà quay lại Paris, - Stevie thận trọng nói. Chị biết ở đây có những bóng ma ám ảnh bà, nhưng sau mười lăm năm, chị không tin là chúng còn tác động được. Dù cho chuyện gì ở Paris đã xảy đến cho Carole, thì chuyện đó đã hết hiệu lực từ lâu. Thỉnh thoảng, bà nói đến thành phố này một cách vui sướng.

- Tôi không biết, - Carole đáp, suy nghĩ về vấn đề này. - Ở đây vào tháng mười một trời mưa nhiều. Thời tiết ở đây rất tốt.

- Thời tiết hình như không giúp bà viết cuốn sách. Bà cần ở đâu đó mới viết được. Vienna... Milan... Venice... Buenos Aires.... Mexico City... Hawaii. Có lẽ bà cần có ít thời gian ở trên bãi biển, nếu bà muốn đến nơi có thời tiết tốt. - Cả hai đều biết thời tiết không phải là vấn đề.

- Có lẽ thế, - Carole đáp và thở dài, bước ra khỏi chiếc ghế ngồi làm việc. - Tôi sẽ suy nghĩ về vấn đề này.

Carole cao, nhưng không cao bằng người trợ lý. Thân hình bà vẫn còn đẹp, mảnh mai, thanh tú. Bà có tập thể dục, nhưng không đủ để giữ được thân hình ấy. Bà được di truyền những yếu tố tuyệt mỹ ấy, có cơ thể dẻo dai qua nhiều năm tháng, khuôn mặt trẻ mãi không già và bà không đi mỹ viện để giải phẫu thẩm mỹ.

Carole Barber thật xinh đẹp. Mái tóc vẫn còn vàng, thẳng và dài, bà thường buộc thành đuôi ngựa hay bện thành bím. Từ năm mười tám tuổi, những người thợ làm tóc ở trường quay đều thích mái tóc vàng mượt, óng ả của bà. Bà có khuôn mặt và thân hình của người mẫu chứ không chỉ là ngôi sao điện ảnh. Mọi cử chỉ và hành động của bà đều biểu hiện sự chững chạc, ngay thẳng, duyên dáng. Bà không tỏ ra kiêu ngạo, lúc nào cũng khiêm nhường, bình dị, mọi hành động đều nhịp nhàng uyển chuyển. Việc trước tiên bà làm khi vào nghề là tập võ ba lê, cho nên bây giờ bà vẫn đi đứng như một vũ công với dáng dấp hoàn hảo. Bà là người rất xinh đẹp, hiếm khi bà trang điểm nhiều. Với sự giản dị trong lối sống như thế càng làm cho bà hấp dẫn thêm. Lần đầu tiên Stevie đến làm cho bà, chị vô cùng kinh ngạc. Khi ấy Carole đã ba mươi lăm, bây giờ năm mươi nhưng nhìn vào khuôn mặt không ai tin bà ở tuổi ấy. Người ta cứ nghĩ bà trẻ hơn tuổi đến mười năm. Mặc dù Sean trẻ hơn bà năm tuổi, nhưng mọi người vẫn thường nghĩ ông lớn hơn bà đến năm năm. Ông đẹp trai, nhưng đầu hói, và có chiều hướng mập ra. Carole vẫn còn vóc dáng của thiếu nữ hai mươi. Bà rất thận trọng về việc ăn uống, nhưng cơ bản là bà vốn có vóc dáng đẹp.

- Tôi sẽ đi mua ít đồ lật vặt, - mấy phút sau bà nói với Stevie. Bà mặc chiếc áo len tay dài bằng casomia trắng và xách cái xách bằng da cá sấu màu be mua ở cửa hàng Hermès. Bà thích sự giản dị, nhưng mặc đồ đẹp nhất là áo quần mua ở Pháp. Tuy ở tuổi năm mươi, nhưng khi trông Carole người ta lại nhớ đến Grace Kelly lúc mới hai mươi. Carole cũng có cái vẻ khoan thai quý phái xinh đẹp ấy, nhưng bà có vẻ dễ gần hơn. Trông Carole không có nét gì khắc khổ, và mặc dù là người nổi tiếng từ lâu, nhưng bà khiêm nhường một cách đáng ngạc nhiên. Cũng như bao nhiêu người khác, Stevie thích các đức tính ấy của bà. Carole không bao giờ tỏ ra tự mãn.

- Bà có muốn tôi làm gì cho bà không? - Stevie hỏi.

- Có chứ. Trong khi tôi đi ra ngoài, chị viết cuốn sách cho tôi. Ngày mai tôi sẽ gửi cho người đại diện. - Bà đã thu xếp với người đại diện văn học, nhưng không gửi gì cho bà ta hết.

- Tuân lệnh. - Stevie cười sung sướng với bà. - Tôi làm người trấn thủ pháo đài, còn bà ra đấu trường để thi đấu.

- Tôi sẽ không ra đấu trường, - Carole nghiêm trang đáp.

- Tôi muốn xem vài cái ghế mới để dùng trong phòng ăn. Tôi nghĩ phòng ăn cần thay đổi một chút. Chị biết không, tôi cũng vậy, cần phải thay đổi diện mạo, nhưng tôi quá nhát gan không dám làm. Tôi không muốn sáng mai thức dậy trông mình giống người khác. Tôi đã quen với

gương mặt mình suốt năm mươi năm rồi. Tôi ghét thấy mình thay đổi.

- Bà không cần một khuôn mặt mới, - Stevie trấn an bà.

- Cám ơn, nhưng khi soi gương tôi thấy khuôn mặt mình bị thời gian tàn phá nhiều.

- Mặt tôi còn nhẵn hơn mặt bà, - Stevie nói. Chị nói đúng sự thật. Chị là người gốc Ailen, có làn da mịn màng, nhưng lại có vẻ không được đẹp như bà chủ, đây là điều đáng buồn cho chị.

Năm phút sau, Carole lái chiếc xe hơi có nơi để hành lý phía sau. Bà đã lái chiếc xe này trong sáu năm qua. Không giống những tài tử Hollywood khác, bà không muốn người ta thấy bà ngồi trong xe Rolls hay Bentley. Bà thấy đi chiếc xe thùng là tuyệt rồi. Đồ nữ trang duy nhất bà đeo là đôi hoa tai có gắn kim cương. Khi Sean còn sống, bà có đeo chiếc nhẫn cưới bằng vàng giản dị, và khi ông qua đời, bà tháo chiếc nhẫn ra vào mùa hè năm đó. Bà thấy không cần thiết phải đeo nhiều nữ trang. Khi đóng những vai cần đeo nữ trang, các nhà sản xuất phim phải đi mượn cho bà đeo. Thứ nữ trang bà thích đeo nhất là chiếc đồng hồ bằng vàng đơn giản.

Hai giờ sau bà trở về, trong khi đó Stevie đang ăn bánh sandwich trong bếp. Trong văn phòng có một góc dành cho chị để làm việc. Điều khiến chị phàn nàn là chỗ làm việc này quá gần tủ lạnh, nên chị thường xuyên đến thăm tủ lạnh. Mỗi tối chị đều tập thể dục cho dễ tiêu những thứ chị ăn khi làm việc.

- Chị đã viết xong cuốn sách chưa? - Carole hỏi khi vào nhà. Trông bà có vẻ hưng phấn hơn khi đi nhiều.

- Gần xong. Tôi đang viết chương cuối. Cho tôi nửa giờ nữa, sẽ hoàn tất. Ghế như thế nào?

- Trông không hợp với bàn, trừ phi mua luôn bàn mới. - Bà tìm cách để thực hiện kế hoạch. Cả hai đều nghĩ rằng bà cần trở về để làm việc, hoặc viết cuốn sách. Bà không thích cuộc sống nhàn rỗi. Sau bao năm làm việc không biết mệt mỏi, và bây giờ Sean đã mất rồi, Carole cần có công việc gì để làm. - Tôi sẵn sàng nghe theo lời khuyên của chị đây, - Carole nói, bà ngồi xuống ghế đối diện với Stevie qua bàn ăn, vẻ nghiêm trang.

- Khuyên về việc gì? - Stevie không nhớ chị đã nói gì.

- Về việc đi du lịch. Tôi cần phải đi khỏi đây. Tôi đem theo máy tính. Có lẽ ngồi trong khách sạn tôi sẽ viết hay hơn và dễ dàng hơn. Tôi không thích những gì tôi đã viết.

- Tôi cũng thấy thế. Hai chương đầu bà viết hay. Bà chỉ cần viết giống như thế là được. Viết cũng giống như leo núi, đừng nhìn xuống hay dừng lại cho đến khi đến đỉnh. - Ý kiến thật hay.

- Có lẽ phải như vậy. Dù sao tôi cũng phải làm cho đầu óc mình bận hơn. - Bà nói với tiếng thở dài. - Mua vé máy bay cho tôi đi Paris vào ngày mốt. Ở đây tôi không có gì để làm, và còn đến ba tuần rưỡi nữa mới đến lễ Tạ Ơn. Tôi phải đi khỏi đây trước khi các con tôi về nhà ăn lễ. Thời gian này rất tuyệt. - Bà đã nghĩ đến chuyện này trên đường về nhà. Bây giờ bà cảm thấy thoải mái hơn.

Stevie gật đầu, không đưa ra ý kiến gì thêm. Chị tin rằng để Carole đi xa là điều tốt, nhất là đến một nơi bà thích.

- Tôi luôn sẵn sàng để trở về. - Carole nói nho nhỏ, vẻ dăm chiêu. - Chị đặt cho tôi một phòng ở khách sạn Ritz. Sean ghét ở đấy, nhưng tôi lại thích.

- Bà muốn ở lại đấy bao lâu?

- Tôi không biết. Tại sao chị không đăng ký phòng cho tôi hai tuần, tôi muốn ở trong thời gian ấy. Tôi nghĩ sẽ dùng Paris như căn cứ. Thực ra tôi muốn đi Prague, tôi chưa thăm Budapest bao giờ cả. Tôi muốn đi thăm để xem mình thấy như thế nào khi ở đấy. Tôi tự do như chim trời, muốn tận dụng thời gian này xem sao. Có thể những điều mới lạ sẽ gợi hứng cho tôi. Nếu muốn về nhà sớm hơn, tôi có thể về. Và trên đường về tôi sẽ ghé London vài hôm để thăm Chloe. Nếu ngày về gần lễ Tạ Ơn, có lẽ nó sẽ bay về với tôi luôn. Khi ấy chắc là rất vui.

Anthony cũng về ăn lễ Tạ Ơn, cho nên trên đường về tôi không cần ghé lại New York. - Mỗi khi

đi đâu, bà thường ghé thăm các con, nhưng chuyến đi này là dành cho bà.

Stevie cười. Bà nói tiếp cảm nghĩ của mình về chuyến đi sắp tới:

- Đi Paris có lẽ vui hơn. Từ khi chị đến đóng cửa căn nhà ở đây đến bây giờ tôi chưa quay lại Paris. Thế là đã mười bốn năm rồi. - Carole có vẻ hơi bối rối. Bà không được bình tĩnh.

- Chắc là tôi điên. Tôi thích cùng đi với chị cho vui. Nhưng lần này tôi phải đi một mình. Không biết sao, nhưng tôi nghĩ tôi cần có cơ hội để động não. Nếu tôi đem theo chị, tôi thích hỏi ý kiến chị mà không chịu suy nghĩ. Tôi sẽ tìm ra điều gì đấy, dù bây giờ chưa biết nó là điều gì. Tôi nghĩ mình sẽ tìm ra được. - Bà tin chắc rằng sẽ tìm ra được câu trả lời cho tương lai cũng như cho cuốn sách, chúng dường như đã bị chôn vùi trong quá khứ. Bây giờ bà muốn trở lại quá khứ để đào bới tìm kiếm thứ mà bà đã để lại và cố quên lãng từ lâu.

Stevie có vẻ ngạc nhiên, nhưng chị vẫn cười với bà.

- Thế thì tốt. Tôi chỉ sợ bà đi một mình khó nhọc thôi. - Carole thường không làm thế và Stevie không thích vậy.

- Tôi cũng sợ, - Carole thú nhận, - và tôi cũng lười. Chị đã chiều tôi quá nên hư. Tôi ghét việc tiếp xúc với những người lao công, không thích gọi trà đặc biệt. Nhưng có lẽ việc này sẽ làm cho tôi dạn dĩ hơn. Vả lại sống ở khách sạn Ritz có khó khăn gì đâu.

- Nếu bà đi Đông Âu thì sao? Bà muốn có ai ở với bà không? Tôi có thể thuê người cho bà, thông qua bộ phận an ninh ở khách sạn Ritz không? - Từ lâu, có nhiều chuyện xảy ra thật đáng sợ, nhưng gần đây không có dấu hiệu gì. Ở nước nào người ta cũng nhận ra bà. Cho dù họ không nhận ra đi nữa, thì việc người đàn bà đẹp như bà đi du lịch một mình cũng đáng sợ. Còn nếu bà đau ốm thì sao? Carole thấy Stevie chăm sóc bà như mẹ chăm con vậy. Chị thích chăm sóc bà, bảo vệ bà khỏi những đe dọa của cuộc đời. Đây là sứ mạng và công việc của chị.

- Tôi không cần bảo vệ. Tôi sẽ không sao đâu. Và cho dù người ta nhận ra tôi thì đã sao? Như Katherine Hepburn thường nói, tôi chỉ cúi đầu xuống tránh không nhìn họ là được. - Cả hai ngạc nhiên là làm như vậy có hiệu quả. Khi Carole ra phố, mắt không nhìn ai, họ ít nhận ra bà. Đây là mưu mẹo cũ của tài tử Hollywood, mặc dù không phải bao giờ cũng thành công, nhưng cách làm đó đã nhiều lần được việc.

- Nếu bà đổi ý, tôi có thể cùng đi với bà, - Stevie đề nghị, và Carole cười. Bà biết người phụ tá nói thế không phải vì muốn đi du lịch, mà chỉ vì lo cho bà. Sự lo lắng này làm cho Carole cảm động. Stevie là người trợ lý hoàn hảo về mọi mặt, luôn luôn cố gắng làm cho Carole được thoải mái hơn, và đề phòng những chuyện bất trắc có thể xảy ra.

- Tôi hứa nếu có gì bất trắc tôi sẽ gọi chị, như cảm thấy cô độc hay gặp khó khăn gì đó. Và ai biết, có thể trong vài ngày tôi sẽ trở về. Tôi chỉ thích đi để thay đổi không khí, chứ chẳng có chương trình gì cụ thể. - Bà đã nhiều lần đi xa để đóng phim, đến các nơi xa để ghi hình tại chỗ. Hiếm khi bà đi vô cớ như thế này, nhưng Stevie nghĩ rằng đây là ý kiến hay, dù chuyện ra đi này hơi bất thường.

- Tôi sẽ mở điện thoại di động để bà có thể liên lạc với tôi, ngay cả ban đêm và khi ở trong phòng tập thể dục. Được tin, tôi sẽ bắt máy bay đi ngay, - Stevie hứa, mặc dù Carole nghĩ rằng không nên gọi chị vào ban đêm. Lâu nay bà giữ cái ranh giới ấy rất cương quyết, ranh giới cả hai chiều. Bà tôn trọng đời tư của Stevie, và khi có chuyện riêng tư, Stevie cũng tôn trọng đời tư của bà. Họ đã tôn trọng nhau trong nhiều năm qua như thế. - Tôi sẽ gọi cho hãng hàng không và khách sạn Ritz, - Stevie nói. Chị ăn hết cái bánh, đem đĩa dơ đến để vào máy rửa bát đĩa. Từ lâu Carole đã giảm bớt người làm, chỉ còn lại một phụ nữ giúp việc nhà. Người này đến làm trong các buổi sáng, năm ngày trong một tuần. Bây giờ không có Sean và các con đã đi hết, bà không cần nhiều người giúp việc. Bà lục các thứ trong tủ lạnh để ăn, không cần người làm bếp. Bà cũng thích tự mình lái xe. Bà vui thích khi sống như một người bình thường, không có những thứ hào nhoáng bên ngoài của một minh tinh.

- Tôi đi sắp xếp đồ đạc, - Carole nói rồi ra khỏi nhà bếp. Hai giờ sau bà chuẩn bị xong. Bà đem

theo rất ít đồ. Vài cái quần thường, vài cái quần jeans, váy, mấy cái áo len, vài đôi giày mềm để đi bộ, và một đôi giày cao gót. Bà cho vào vali cái áo khoác và cái áo mưa, rồi đem theo cái áo khoác bằng len có mũ trùm đầu ấm áp để mặc khi lên máy bay. Thứ quan trọng nhất mà bà đem theo là laptop. Bà ít cần nó, và có lẽ không cần nữa, nếu trong chuyến đi này có gì hấp dẫn.

Bà vừa đóng vali lại xong thì Stevie bước vào phòng để báo cho bà biết việc đặt vé máy bay và phòng ở khách sạn đã xong. Bà sẽ đi chuyến bay đến Paris trong hai ngày nữa, và khách sạn Ritz dành cho bà căn phòng ở bên phía Vendôme. Stevie nói chị có thể lái xe đưa bà ra phi trường. Thế là Carole đã chuẩn bị xong cho chuyến hành trình để khám phá mình, ở Paris, hay ở bất cứ nơi nào bà đến. Dù bà muốn đi đến thành phố nào khác, thì khi đến châu Âu bà sẽ giữ chỗ. Carole rất hưng phấn khi nghĩ đến chuyện ra đi. Sau một thời gian dài, bây giờ trở lại Paris, bà thấy rất kỳ diệu.

Bà muốn đi qua ngôi nhà cũ gần đường Jacob, trên bờ tả ngạn, để nhớ lại hai năm rưỡi bà đã sống ở đó. Khi bà rời Paris, bà còn trẻ hơn Stevie. Con trai bà, Anthony, khi ấy đã được mười một tuổi, rất sung sướng được trở lại Hoa Kỳ. Chloe mới bảy tuổi, cô bé buồn khi rời Paris, từ giã bạn bè ở đây. Cô bé nói tiếng Pháp thông thạo. Họ đến đây lần đầu khi Anthony mới tám tuổi và Chloe lên bốn, họ theo Carole khi bà làm phim ở Paris. Bà làm bộ phim mất tám tháng, sau đó ở lại đến hai năm rưỡi. Thời gian có vẻ quá lâu, nhất là đối với các con bà, thậm chí bà cũng thấy lâu, và bây giờ Carole trở lại, như chuyện viếng thăm nơi mình đã từng sống. Bà không biết có tìm được gì ở đây không, và cảm thấy như thế nào. Nhưng bà đã sẵn sàng. Bà rất mong đợi đến giờ ra đi. Bà nghĩ rằng chuyến đi này rất quan trọng trong việc viết cuốn sách. Có lẽ khi trở về bà sẽ được tự do, sẽ mở được những cánh cửa đã bị niêm phong. Ngồi trước máy tính ở Bel Air, bà không thể mở chúng được. Nhưng có lẽ khi đi du lịch xa, những cánh cửa này sẽ tự động mở rộng. Bà hy vọng như thế.

Nghĩ đến chuyện mình sắp đi Paris, đêm đó Carole có thể viết được. Sau khi Stevie về, bà ngồi vào máy tính hàng giờ và sáng hôm sau khi chị đến, bà lại ngồi vào máy vi tính.

Bà đọc cho chị viết vài lá thư, trả tiền các hóa đơn và làm những công việc lặt vặt cho xong. Ngày hôm sau, khi Carole ra phi trường trông bà rất thoải mái và đã sẵn sàng lên đường. Trên đường ra phi trường, bà nói chuyện vui vẻ với Stevie, nhắc chị làm những việc đến bây giờ mới nhớ.

Khi họ đến phi trường, Stevie hỏi bà:

- Nếu các con bà gọi, tôi sẽ nói sao với họ? - Chị lấy vali của Carole ra khỏi xe. Bà đi với hành lý nhẹ nhàng, cho nên có thể tự mình xách thoải mái.

- Cứ nói tôi đi xa thôi, - Carole đáp một cách thản nhiên.

- Nói đi Paris chứ? - Stevie rất kín đáo, chỉ nói với mọi người y như lời Carole dặn, ngay cả với các con bà.

- Cứ nói như thế. Chẳng có gì bí mật hết. Có lẽ tôi cũng gọi chúng để báo cho chúng biết. Trước khi tôi đi London, tôi sẽ gọi cho Chloe. Tôi muốn xem tôi sẽ làm cái gì trước.

- Bà thích cảm giác được tự do, đi du lịch một mình, tự quyết định đến đâu hàng ngày. Hiếm khi bà được sống không gò bó như thế này, muốn làm gì thì làm. Đây là món quà rất có ý nghĩa đối với bà.

Stevie dặn:

- Bà đừng quên báo cho tôi biết bà làm gì. Tôi rất lo cho bà. - Có lẽ chị còn lo cho bà nhiều hơn các con bà. Stevie nhiều lúc cư xử với bà như mẹ đối với con. Chị biết điểm yếu của Carole mà nhiều người khác không thấy, đấy là dễ bị tổn thương. Đối với những người khác, Carole có vẻ bình tĩnh, mạnh bạo, nhưng bên dưới cái bề ngoài đó, bà không như thế.

- Khi tôi đến khách sạn Ritz, tôi sẽ gửi e-mail báo cho chị biết. Sau đó nếu không nghe tin gì của tôi, chị đừng lo. Nếu tôi đi đâu, đi Prague hay Vienna có lẽ tôi sẽ để máy tính ở Paris. Trong khi tôi đi xa, tôi không muốn bận bịu với việc e-mail. Thỉnh thoảng viết lên giấy mà lại vui. Sự thay

đổi có thể làm cho tôi sung sướng. Nếu tôi cần giúp đỡ gì tôi sẽ gọi.

- Bà nên gọi. Chúc bà vui vẻ. - Stevie nói rồi ôm ghì bà. Carole cười với chị.

- Chị hãy cẩn thận. Nghỉ ngơi vui vẻ, - Carole nói. Người phụ việc xách vali bà vào kiểm tra. Bà đi hạng nhất. Anh ta nhìn bà, vẻ mặt sững sốt, rồi khi nhận ra bà, anh ta cười.

- Kìa, chào cô Barber, hôm nay cô khỏe chứ? - Anh ta sung sướng được đối diện với nữ minh tinh.

- Khỏe, cảm ơn anh. - Bà cười, cặp mắt xanh to sáng lên trên khuôn mặt bà.

- Đi Paris à? - Anh ta bàng hoàng hỏi. Bà đẹp như trên màn bạc, có vẻ thân mật, nhiệt tình và rất thật.

- Vâng, tôi đi Paris. - Bà cảm thấy sung sướng khi nói vậy, như thể Paris đang chờ bà. Bà tặng anh ta món tiền thù lao hậu hĩ, anh ta chạm tay vào mũ mình để chào bà. Hai người phụ việc khác chạy đến xin chữ ký của bà. Bà ký cho họ, vẫy tay chào Stevie lần cuối cùng, rồi biến mất trong phi trường. Bà mặc chiếc áo khoác dày màu xám đen, tay mang cái túi du lịch lớn. Mái tóc vàng buộc thành đuôi ngựa mượt mà ở sau gáy, và khi đi vào phi trường bà đeo cặp kính râm lên. Không ai nhận ra bà khi bà đi bên cạnh. Bà đã trở thành một người phụ nữ khác, vội vã đến trình diện ban an ninh rồi đi ra máy bay. Bà đi máy bay của hãng Air France. Dù đã xa nước Pháp mười lăm năm, nhưng bà vẫn còn nói tiếng Pháp được. Bà sẽ có dịp để thể hiện điều đó trên máy bay.

Máy bay rời phi trường đúng giờ. Khi máy bay cất cánh, bà đọc cuốn sách đã mang theo. Bay được nửa đường, bà ngủ, và nhân viên hàng không đánh thức bà dậy bốn mươi phút trước khi máy bay hạ cánh, đúng như lời yêu cầu của bà, để bà có thì giờ đánh răng, rửa mặt, chải tóc, và uống tách trà có hương vị vani của mình. Khi máy bay hạ cánh, bà ngồi nhìn mưa rơi, tim thổn thức hồi hộp. Không biết vì lý gì mà bà về thăm lại chốn xưa đúng vào lúc trời mưa, và sau bao nhiêu năm xa cách, bà cảm thấy như thể mình đang về lại ngôi nhà cũ.

CHƯƠNG 2

Căn hộ ở khách sạn Ritz đẹp như mong đợi của bà. Màn trong phòng bằng lụa và xa tanh, màu xanh nhạt và vàng cổ đồng. Bà có phòng khách, phòng ngủ và cái bàn làm việc thời vua Louis XV, bà để máy tính ở trên bàn này. Khi đến đây được mười phút, bà liền gửi e-mail cho Stevie, trong khi chờ đợi người ta đem bánh sừng trâu và bình nước nóng đến. Bà mang theo trà có hương vị vani theo, để dùng trong ba tuần. Đây là chuyến chở củi về rừng, vì trà này xuất phát từ Paris, nhưng vì bà không muốn ra ngoài để mua. Khi bà xếp đồ vào vali, Stevie đã bỏ trà vào vali cho bà.

Bức e-mail báo cho chị biết bà đến Paris bình yên, căn hộ tuyệt vời và chuyến bay tốt đẹp. Bà nói trời ở Paris mưa, nhưng bà không quan tâm. Bà báo đã tắt máy tính, không viết cho Stevie một thời gian. Nếu có vấn đề gì khó khăn, bà sẽ gọi vào điện thoại di động của người trợ lý. Sau đó bà định gọi cho các con, nhưng rồi lại thôi. Bà thích nói chuyện với các con, nhưng bây giờ họ đã có đời sống riêng và chuyến đi này là của riêng bà. Bà không muốn chia sẻ nó với các con. Bà biết họ sẽ xem việc bà đi châu Âu một mình là kỳ quặc. Chúng nghĩ đi như thế trông có vẻ tội nghiệp, như thể bà không có gì để làm, không có ai để sống cùng. Nhưng bà lại thấy dễ chịu về chuyến đi. Bà nghĩ chìa khóa để mình viết xong cuốn sách là chuyến đi này. Nếu các con biết bà đi một mình, họ sẽ lo lắng cho bà.

Thỉnh thoảng Stevie và các con bà ý thức về danh tiếng của bà hơn chính bà. Còn Carole thường tảng lờ việc này.

Người bồi bàn mặc đồng phục đem bánh sừng trâu và trà đến. Anh ta để cái khay bạc trên bàn, trên đó đã để một đĩa đầy bánh ngọt nhỏ, một hộp sôcôla, một đĩa trái cây, một chai sâm banh do người quản lý khách sạn biếu. Họ chăm sóc bà rất kỹ. Bà rất thích khách sạn Ritz. Không có gì thay đổi, khách sạn vẫn đẹp như ngày nào. Bà đứng bên khung cửa sổ dài rộng nhìn xuống Quảng trường Vendôme đang được bao phủ bởi màn mưa. Chiếc máy bay bà đi hạ cánh lúc 11h sáng. Bà qua phòng hải quan rất nhanh, nên về đến khách sạn lúc 12h30. Bây giờ là một giờ. Bà có cả buổi chiều để đi chơi khắp nơi, thăm lại những địa điểm quen thuộc. Bà vẫn không biết sẽ đi đâu ở Paris, nhưng hiện giờ bà thấy sung sướng. Bà nghĩ mình sẽ không đi đâu, chỉ ở lại Paris, hưởng thú vui ở đây. Không có nơi nào vui hơn ở đây. Bà vẫn nghĩ rằng Paris là thành phố đẹp nhất trên thế giới.

Bà soạn ít đồ trong vali ra, treo vào tủ, sau đó đi tắm, rồi quấn mình trong chiếc khăn dày màu hồng rồi mặc áo quần ấm vào. Lúc hai giờ rưỡi, bà đi qua tiền sảnh với một dùm tiền Euro trong túi. Bà đến để chìa khóa phòng ở bàn tiếp tân. Cái thẻ bằng đồng nặng gắn vào chiếc khóa cồng kềnh khi mang theo, nên bà để lại khách sạn. Khi đi chơi ở ngoài, bà không bao giờ mang theo xách tay. Hình như bà cảm thấy khó chịu khi mang theo các thứ này. Bà lấy khăn trùm đầu trong túi, trùm kín đầu và lặng lẽ bước ra khỏi cửa. Khi vừa ra khỏi cửa, bà liền đeo cặp kính râm lên. Carole bước xuống thềm khách sạn, đi ra quảng trường Vendôme, cơn mưa biến thành mưa bụi bay dính vào mặt bà, bà cảm thấy mát lạnh. Không ai nhận ra bà, hay quan tâm đến bà. Bà chỉ là người phụ nữ vô danh, dạo chơi ở Paris, hướng về phía quảng trường Concorde, rồi từ đó đi về phía tả ngạn. Đi bộ như thế tương đối xa, nhưng bà đã chuẩn bị trước. Đây là lần đầu trong nhiều năm bà làm bất cứ cái gì bà muốn ở Paris, đi bất kỳ đâu bà thích. Bà không phải nghe lời kêu ca của Sean về việc này, hay tìm cách làm vui lòng các con. Bà nhận thấy việc đến đây là quyết định đúng đắn. Thậm chí bà không thèm để ý đến trời tháng mười một mưa bụi, lạnh lẽo. Chiếc áo khoác dày nặng giúp bà ấm áp, và đôi giày đế cao su giúp hai bàn chân khô ráo khi đi trên nền đất ướt. Bà ngược mắt nhìn trời, hít mạnh một hơi và mỉm cười, không có thành phố nào đặc biệt hơn Paris, dù thời tiết thế nào. Bà luôn cho rằng thành phố này tuyệt vời nhất thế giới. Bây giờ, khi đang đi dọc theo dãy nhà cao tầng, nhìn bầu trời trên các đỉnh mái nhà, bà cảm thấy nó như hòn ngọc màu xám lóng lánh.

Carole đi qua khách sạn Crillon, vào quảng trường La Concorde với những giếng phun, tượng đài, xe cộ chạy nhanh qua chúng. Bà đứng một hồi lâu, tắm mình trong hơi thở của thành phố, rồi cất bước đi về phía tả ngạn, hai tay thọc trong túi áo. Bà sung sướng vì để chiếc xách lại ở

khách sạn. Mang theo cái xách tay thật là điều tai hại. Đi như thế này bà cảm thấy được tự do hơn. Bà chỉ cần đem theo ít tiền là đủ, vì nếu lỡ bước đi quá xa khách sạn và quá mệt không thể đi bộ về, bà có thể gọi tắc xi để về.

Carole thích đi chơi ở Paris. Lúc nào bà cũng thích thế, ngay cả khi các con còn nhỏ. Bà đã đưa chúng đi khắp thành phố, đi xem các đền đài, các viện bảo tàng, vui chơi trong rừng Bois de Boulogne, tham quan điện Tullerie, công viên Bagatelle và vườn Luxembourg. Bà hết sức trân trọng những năm họ sống ở đây, mặc dù Chloe nhớ thành phố rất ít, và Anthony sung sướng được về nhà. Cậu ta nhớ bóng đá cầu, nhớ hamburger và sữa sôc, nhớ truyền hình Mỹ và thích xem trò chơi Super Bowl. Nói tóm lại, khó mà thuyết phục được cậu tin cuộc sống ở Paris hấp dẫn, thú vị. Mặc dù cả hai con bà có học tiếng Pháp, nhưng đối với Anthony, thành phố Paris không hề hấp dẫn. Anthony vẫn còn nói được một ít tiếng Pháp, Chloe thì không nói được tiếng nào. Carole sung sướng khi thấy mình còn nói trôi chảy tiếng Pháp khi đi trên máy bay. Bà hiếm khi có dịp để nói tiếng Pháp. Trong thời gian sống ở Paris, bà thường xuyên dùng tiếng Pháp, cho nên nói năng rất lưu loát. Lâu rồi bà không dùng tiếng Pháp nhưng bây giờ bà vẫn còn nói thông thạo, chỉ lầm lẫn khi dùng “le” và “la” trước danh từ như nhiều người Mỹ thường dùng sai. Rất khó cho bất kỳ ai không lớn lên trong xã hội có ngôn ngữ khác mình mà nói ngôn ngữ đó được thông thạo. Nhưng khi đã sống trong xã hội đó, đã tiếp xúc với những người xung quanh, bà tập nói đến mức thành thạo, khiến cho nhiều người bạn Pháp phải kinh ngạc.

Carole đi qua cầu Pont Alexandre III để sang tả ngạn, đi về phía điện Invalides rồi đi lên phía bến tàu Quais, qua những tiệm bán đồ cổ bà vẫn còn nhớ. Sau đó quay qua đường Saint Pères rồi đi về phía đường Jacob. Bà trở lại đây như con chim bồ câu nhớ đường về nhà, rồi đi vào con đường nhỏ có ngôi nhà của họ. Trong tám tháng đầu tiên ở Paris, họ ở trong căn hộ do hãng phim thuê. Căn hộ nhỏ, chật chội đối với bà, hai con, người trợ lý và chị vú, nên cuối cùng, họ chỉ ở một thời gian ngắn và phải dọn đến khách sạn để ở. Bà cho các con vào học trường Mỹ, và sau khi làm xong bộ phim, bà quyết định ở lại Paris, nên mới mua ngôi nhà ở đường Jacob này. Ngôi nhà là viên đá quý nhỏ, có sân riêng, có vườn xinh đẹp ở phía sau nhà. Ngôi nhà thật duyên dáng, vừa rộng đủ cho họ. Phòng của các con bà và chị vú ở trên tầng cao có cửa sổ giống như “mắt bò” và mái hai mảng. Phòng của bà ở tầng dưới, sang như phòng của Marie Antoinette với trần nhà cao rộng, cửa sổ dài từ nền đến trần nhà, nhìn ra vườn. Nền nhà được lát gỗ từ thế kỷ mười tám và lò sưởi bằng đá cẩm thạch màu hồng vẫn còn hoạt động tốt. Bà có phòng làm việc, phòng trang điểm gần phòng tắm và bồn tắm lớn, bà thường tắm nước nóng với Chloe, hay thư giãn một mình. Ở tầng chính, có phòng khách đôi, phòng ăn và nhà bếp, có lối ra vườn, họ ăn ở đây vào mùa xuân và mùa hè. Bà không biết rõ lai lịch ngôi nhà, nhưng người ta dễ thấy rằng ngôi nhà rất tình tứ. Và ngôi nhà rất phù hợp cho hoàn cảnh của bà.

Bà tìm ra ngôi nhà một cách dễ dàng và đi vào trong sân vì cổng mở. Bà nhìn lên các cửa sổ của phòng ngủ ngày xưa, lòng tự hỏi bây giờ ai sống ở đây, không biết họ có được hạnh phúc và ngôi nhà có là tổ ấm cho họ không. Bà đã sống hạnh phúc ở đây hai năm, rồi cuối cùng phải rời Paris với trái tim đau đớn. Nghĩ đến ngày ấy, bây giờ lòng bà vẫn còn nặng trĩu. Như là cánh cửa khép lại với quá khứ mười lăm năm bây giờ được mở ra. Bà nhớ lại cảm giác của sự hạnh phúc khi được ở với các con tại đây, nhớ những khám phá mới, sự hòa nhập vào đời sống mới, rồi bỗng nhiên lại từ bỏ nơi đây để về Hoa Kỳ. Quyết định ấy rất khó khăn đối với bà, đó là thời gian bà rất buồn. Nhiều lúc bà cứ phân vân không biết nếu bà ở lại thì mọi việc có đổi khác không. Nhưng bây giờ đứng ở đây, bà nghĩ mình đã làm đúng, ít nhất là với các con bà. Và có lẽ đúng cho cả bà nữa.

Bà nghĩ vì thế mà bây giờ bà trở lại đây để suy nghĩ thêm quyết định ngày ấy của bà có đúng hay không. Khi đã có câu trả lời, bà sẽ có lời giải đáp cần thiết cho cuốn sách. Bà đi ngược dòng thời gian để tìm hiểu trước khi nói lên chuyện gì đã xảy ra. Dù cuốn sách hư cấu, nhưng bà vẫn cần biết sự thật, sau đó mới vận dụng nó vào câu chuyện. Bà còn nghĩ rằng mình đã tránh né lời giải đáp này từ lâu, nhưng bây giờ bà cảm thấy mình đủ can đảm để tìm ra việc này.

Bà chậm rãi đi ra khỏi sân nhà, đầu cúi xuống, và phải người đàn ông đi qua cổng. Ông ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy bà và bà xin lỗi ông ta bằng tiếng Pháp. Ông ta gật đầu rồi bỏ đi.

Sau đó, Carole đi dọc theo khu tả ngạn, nhìn vào các cửa hàng bán đồ cổ. Bà ghé vào lò bánh mì để mua ít bánh hạnh nhân, nơi đây bà thường đem con đến mua bánh. Bánh đựng trong cái bao nhỏ, bà xách trên tay vừa đi vừa ăn. Khu vực này đã để lại cho bà nhiều kỷ niệm buồn vui lẫn lộn. Những kỷ niệm ủa về như nước thủy triều dâng cao, nhưng không làm cho bà cảm thấy tồi tệ. Kỷ niệm gọi cho bà nhớ đến nhiều chuyện, bà biết phải bắt đầu từ đâu. Bà muốn viết lại từ đầu. Nghĩ thế, bà liền gọi taxi. Bà đã đi bộ gần ba giờ và trời cũng đã tối.

Bà đưa địa chỉ khách sạn Ritz cho tài xế, rồi ngồi dựa ra ghế ở phía sau xe, người tài xế lái xe về phía hữu ngạn. Bà nghĩ đến ngôi nhà cũ, nghĩ đến những gì bà đã thấy trong khi đi bộ vào buổi chiều. Từ khi rời khỏi Paris đến giờ, đây là lần đầu tiên bà đi trong thành phố này, tự do suy nghĩ đến những chuyện đã qua. Bây giờ rất khác lần bà đến đây với Sean và lần bà với Stevie đến để đóng cửa ngôi nhà. Lúc ấy bà đã chịu biết bao buồn phiền. Bà ghét việc từ bỏ ngôi nhà này, nhưng không có lý do gì để giữ nó lại. Los Angeles quá xa, bà làm việc liên miên từ bộ phim này đến bộ phim khác, và không có lý do gì để đến Paris. Cuộc đời bà đã lật sang chương khác cho nên bà đã bán ngôi nhà sau một năm giã biệt. Bà bay đến hai ngày, dặn Stevie những công việc phải làm rồi trở về L.A. Lúc này những kỷ niệm không làm cho bà khiếp sợ nữa. Sau mười lăm năm, kỷ niệm đã lùi xa, không thể làm gì nguy hại cho bà. Hay có lẽ bây giờ bà đã chuẩn bị đương đầu với chúng. Mất Sean, bà có thể đương đầu với những mất mát khác trong đời. Sean đã dạy cho bà điều đó.

Bà đắm mình trong suy tư khi xe chạy vào đường hầm ngay trước điện Louvre rồi bị kẹt xe ở đấy. Bà không quan tâm đến việc này. Carole không vội đi đâu hết. Bà mệt vì chuyến đi, vì thời giờ khác nhau và vì đi bộ xa. Bà có kế hoạch sẽ ăn tối sớm ở trong phòng, rồi viết sách trước khi đi ngủ.

Bà đang suy nghĩ về cuốn sách khi chiếc xe tiến vào đường hầm được một đoạn ngắn rồi đột ngột dừng lại. Đang là giờ cao điểm. Vào giờ này, việc lưu thông của xe cộ ở Paris đông nghẹt. Bà nhìn sang chiếc xe bên cạnh, thấy hai thanh niên ngồi ở ghế trước, họ cười bốp còi ra hiệu cho chiếc xe phía trước. Một thanh niên khác thò đầu ra khỏi chiếc xe ấy, nhìn lại rồi vẫy tay chào họ. Họ vui vẻ với nhau, cười như điên vì chuyện gì đấy, khiến cho Carole cũng phải mỉm cười. Trông họ như người Maroc hay Bắc Phi, da họ sẫm màu cà phê sữa rất đẹp, và trong ghế sau của chiếc xe bên cạnh xe bà là một chàng trai còn tuổi vị thành niên, cậu ta không cười với những người kia. Trông cậu ta có vẻ căng thẳng, lo sợ, khổ sở về việc gì đấy, mắt cậu ta gặp mắt Carole một hồi lâu. Trông cậu ta có vẻ như sợ sệt điều gì đấy, bà cảm thấy thương hại cậu ta. Xe trên làn đường của bà đều đứng im, nhưng xe bên làn đường cạnh xe bà cuối cùng đã chạy tới. Những thanh niên phía trước vẫn cười và khi xe họ chạy tới, cậu bé ngồi ở phía sau nhảy ra khỏi xe và đâm đầu chạy. Carole nhìn theo cậu ta, ngạc nhiên khi thấy cậu ta chạy ra khỏi đường hầm và biến mất. Ngay khi cậu ta vừa biến mất, bà nghe có tiếng nổ lớn của xe tải ở đâu đó phía trước họ. Vừa nghe tiếng nổ, bà thấy cả hai chiếc xe chở các thanh niên phía trước trở thành những quả cầu lửa, trong khi đó cả đường hầm vang lên một loạt tiếng nổ âm ầm, rồi bà thấy bức tường lửa tiến về phía mình. Bà nhủ thầm phải ra khỏi xe để chạy, nhưng đang nghĩ đến chuyện đó thì cửa xe bật mở và bà cảm thấy mình bay trên đám xe hơi, như thể bỗng nhiên mọc cánh. Bà chỉ thấy quanh mình toàn lửa, chiếc xe bà đi đã biến đâu mất, bị nghiền nát cùng với những chiếc xe khác gần họ. Khi ấy thật như một giấc mơ, bà thấy người và xe biến mất trước mắt mình, có người bay trên không như bà, rồi bà chìm vào chốn tối tăm hoàn toàn.

CHƯƠNG 3

Có rất nhiều xe cứu hỏa đậu ngoài đường hầm gần điện Louvre hàng giờ. Các đội an ninh CRS chống bạo loạn đã được gọi đến, họ trang bị đầy đủ áo quần bảo vệ, tay cầm khiên, đầu đội mũ sắt, mang súng máy. Đường phố bị phong tỏa. Xe cấp cứu, đội cứu thương gồm nhiều y bác sĩ đến. Cảnh sát kiểm soát hành khách đi bộ, người đến xem, trong khi đội tìm bom mìn tìm xem có quả bom nào nữa chưa nổ không. Bên trong đường hầm lửa vẫn cháy phần phật, xe hơi bắt lửa tiếp tục nổ, và người mắc kẹt trong đó không thể ra được. Xác người nằm rải rác trong đường hầm, những người sống sót rên rỉ, những người có thể đi, chạy hay bò xuất hiện, nhiều người tóc tai áo quần đang cháy. Cảnh tượng thật kinh hoàng, phóng viên báo chí ủa đến để lấy tin tức và phỏng vấn những người còn sống sót. Hầu hết đều ở trong tình trạng kinh hoàng. Chưa có tổ chức khủng bố nào lên tiếng chịu trách nhiệm, nhưng theo những người đã chứng kiến cảnh xảy ra trong đường hầm cho biết, thì rõ ràng có bom nổ, và có lẽ nhiều quả chứ không phải một.

Khi lính cứu hỏa và cảnh sát báo cho các phóng viên biết họ đã cứu hết những người còn sống thì đã quá nửa đêm. Vẫn còn những thi thể bị kẹt trong xe, hay trong đồng đồ nát, nhưng phải mất nhiều giờ nữa họ mới dập tắt được ngọn lửa và lôi xác người ra. Hai lính cứu hỏa bị chết trong ngọn lửa, khi họ cố cứu người thì chiếc xe nổ. Nhiều người bị ngộp thở vì khói và lửa, như các y sĩ đến cứu giúp người bị kẹt trong đường hầm. Nhiều phụ nữ, trẻ em, đàn ông đã chết. Cảnh tượng thật ngoài sức tưởng tượng, có nhiều người còn sống được mang ra ngoài nhưng đã hôn mê. Nạn nhân được đưa đến một trong bốn bệnh viện, nơi đây được tăng cường thêm nhân viên y tế để chăm sóc họ. Hai trung tâm cháy bỏng đều đông nghẹt bệnh nhân, những ai bị bỏng ít trầm trọng hơn, được đưa đến phòng chuyên khoa ở ngoại ô thành Paris. Theo một nhà báo cho biết thì việc cấp cứu tiến hành không được đầy đủ. Người ta nói vụ tấn công do bom khủng bố gây ra, sức mạnh của các quả bom đã phá vỡ nhiều nơi trong vách của đường hầm. Khi người ta nhìn những đám đen do khói gây ra trên tường một cách rất dữ dội, họ đều nghĩ rằng thật khó mà tin có người sống sót.

May thay cho Carole, bà bị ném vào một hốc tường trong đường hầm, nên được che chở khỏi lửa đang bùng cháy khắp nơi. Khi những người cứu hỏa vào đường hầm, họ tìm thấy bà đầu tiên. Bà bị vết rách bên má, một cánh tay bị gãy, cháy bỏng trên hai cánh tay và gần vết rách trên má, còn đầu thì bị chấn thương nặng. Khi họ đem bà ra trên xe cáng, đưa bà lên xe cấp cứu có các y bác sĩ túc trực, thì bà bất tỉnh. Các bác sĩ liền chấn bệnh cho bà, chuôi ống oxy vào mũi cho bà thở, rồi chở đến bệnh viện La Pitié Salpêtrière, nơi nhận các bệnh nặng. Những vết phỏng của bà ít nặng hơn những người khác, nhưng vết thương ở đầu thì đáng sợ cho sinh mạng của bà. Bà nằm hôn mê. Người ta tìm cách để xác định bà là ai, nhưng không có chứng cứ gì hết. Bà không có gì trong túi, ngay cả tiền cũng không. Túi bà chắc bị sức mạnh của gió thổi bay hết khi bà bay trong không trung. Và nếu bà mang theo cái xách thì nó cũng bay mất khi bà bị bắn ra khỏi xe. Bà là nạn nhân không nhận diện được, một Jane Doe trong vụ tấn công khủng bố ở Paris. Trên người bà hoàn toàn không có gì để nhận diện ra bà là ai, ngay cả chìa khóa trong phòng khách sạn cũng không. Hộ chiếu của bà còn để trên bàn ở phòng khách sạn.

Bà rời khỏi hiện trường trong xe cấp cứu cùng với một người nữa cũng bất tỉnh. Xe bật đèn xanh và rú còi khẩn cấp. Người này được đưa ra khỏi đường hầm trần truồng, toàn thân bị cháy bỏng cấp ba. Các y sĩ chăm sóc cho cả hai, nhưng không người nào có vẻ còn sống sót khi đến bệnh viện La Pitié. Bệnh nhân bị cháy bỏng chết trong xe cứu thương. Carole vẫn còn sống, nhưng khi họ đẩy xe cáng bà vào phòng chấn thương, bà có vẻ không hy vọng gì sống sót. Toán nhân viên y tế đang đứng chờ sẵn để nhận bệnh nhân đầu tiên đến. Hai chiếc xe cấp cứu đầu tiên đã đưa đến những thầy ma.

Người nữ bác sĩ trưởng phòng chấn thương khám cho bà, vẻ lo sợ. Vết rách trên má Carole khá nghiêm trọng, các vết bỏng trên hai cánh tay ở cấp hai, vết bỏng trên mặt có vẻ nhẹ hơn so với các vết thương khác. Họ mời vị bác sĩ chỉnh hình đến để chỉnh lại cánh tay cho bà, nhưng phải đợi cho đến khi họ đánh giá thương tích trên đầu của bà xong. Họ phải đem bà đi chụp cắt lớp

để quan sát ngay, nhưng chưa làm kịp thì tim bà đã ngưng đập. Các bác sĩ chuyên về tim mạch làm việc như điên và tim bà hoạt động trở lại, rồi huyết áp của bà hạ xuống rất thấp. Mười một người làm việc để cứu bà, trong khi đó người ta đem đến những nạn nhân khác, nhưng hiện tại Carole là bệnh nhân nặng nhất. Vị bác sĩ thần kinh đến khám cho bà, và cuối cùng họ có thể cho máy CT chụp cắt lớp hoạt động. Ông ta quyết định hoãn lại việc giải phẫu, vì bà sẽ không đủ sức chịu đựng để qua khỏi cuộc phẫu thuật. Họ rửa sạch các vết phỏng, băng lại cánh tay và dùng máy thở để hỗ trợ cho bà. Đến sáng, mọi việc trong phòng chấn thương đều được ổn định, vị bác sĩ thần kinh đánh giá lại tình hình. Mối lo chính của họ đều nhắm vào chỗ bị súng trong não bà, thật khó cho họ xác định bà bị va đầu vào tường hay nền hầm nặng hay nhẹ, hay sự tổn hại của não sẽ nặng nhẹ ra sao sau này, nếu bà sống được. Ông bác sĩ vẫn không muốn giải phẫu, người trưởng phòng chấn thương cũng đồng ý với ông. Nếu tránh được việc giải phẫu thì bà khỏi bị chấn thương thêm. Cuộc sống của bà đang như chỉ mảnh treo chuông.

- Gia đình của bà ta ở đây ư? - Người bác sĩ hỏi, vẻ mặt lo lắng. Ông ta nghĩ rằng người thân muốn bà có những nghi lễ cuối cùng. Hầu hết các gia đình đều làm thế.

- Không có gia đình. Chúng tôi không có giấy tờ gì của bà ta hết, - người trưởng phòng chấn thương nói, và ông bác sĩ gật đầu. Tối đó ở bệnh viện La Pitié có nhiều bệnh nhân không xác định được danh tính. Không sớm thì muộn, gia đình và bạn bè sẽ tìm họ, và người ta sẽ biết lai lịch họ. Vấn đề này không quan trọng. Cho nên dù họ là ai, vấn đề quan trọng là bệnh viện phải tận tình chăm sóc họ với tất cả phương tiện hiện có. Họ là những người bị bom làm biến dạng cơ thể. Tối đó ông bác sĩ đã chứng kiến ba em bé chết ngay khi chúng được chở đến bệnh viện, cả ba đều bị cháy đen không thể nào nhận diện được. Vị bác sĩ nói ông sẽ trở lại khám cho Carole trong vòng một giờ nữa. Bà nằm trong khu hồi sức của khoa chấn thương, cả một toán nhân viên y tế chăm sóc cho bà, cố hết sức để duy trì các dấu hiệu của sự sống nơi bà. Bà đang ở ranh giới của sự sống và cái chết. Vật duy nhất đã cứu sống bà là cái hốc tường, bà đã bị văng vào đấy, được hốc tường cung cấp không khí để thở và che chắn ngọn lửa chung quanh. Nếu không có cái hốc tường, thì chắc bà đã bị thiêu sống như nhiều người khác.

Vị bác sĩ thần kinh đi ngủ trưa một lát trên chiếc cang ở trong căn phòng nhỏ. Họ đã cứu chữa cho bốn mươi hai người bị bom ở trong đường hầm. Theo báo cáo của cánh sát ở hiện trường, thì có cả thảy chín mươi tám người bị thương, và họ đếm được bảy mươi một xác chết, họ còn cho biết trong đường hầm có nhiều xác chết nữa. Thật là một đêm kinh hoàng.

Vị bác sĩ quá đỗi ngạc nhiên thấy Carole vẫn còn sống khi ông trở lại bốn giờ sau. Tình trạng của bà vẫn như trước, bà vẫn cần máy thở, nhưng máy CT cắt lớp cho thấy chỗ súng ở não không nặng thêm, đây là dấu hiệu đáng hy vọng. Điều nguy hiểm là vết thương có vẻ nằm ở cuống não. Bà bị chấn thương ở đốt cổ thứ hai có dây thần kinh phân tán lên não vì đầu va mạnh vào đầu đó, nên não bị chớm rách. Bác sĩ chưa xác định hậu quả của việc này sẽ kéo dài bao lâu. Tiểu não của bà bị va chạm mạnh, nên có thể đã ảnh hưởng đến cơ bắp và trí nhớ của bà.

Vết rách ở má được khâu lại và khi bác sĩ thần kinh nhìn bà, ông nói với bác sĩ trưởng phòng rằng bà là người xinh đẹp. Ông nghĩ rằng ông không biết bà là ai, nhưng trông mặt bà ông thấy quen quen. Ông đoán bà quãng bốn mươi hay bốn lăm tuổi là nhiều. Ông ngạc nhiên không thấy ai đến nhận diện bà. Vẫn còn sớm. Nếu bà sống một mình, có thể phải mất nhiều ngày mới có người nhận ra bà mất tích.

Hôm sau là thứ bảy, nhân viên y tế trong phòng chấn thương tiếp tục làm việc suốt ngày đêm. Họ có thể chuyển một vài bệnh nhân sang các phòng khác trong bệnh viện, nhiều người được xe cứu thương chở đến các trung tâm bỏng đặc biệt. Carole vẫn có tên trong danh sách các bệnh nhân nặng cùng với nhiều bệnh nhân khác như bà trong các bệnh viện khác ở Paris.

Sang ngày chủ nhật, bệnh tình của bà trở nên xấu hơn, bà lên cơn sốt. Người ta nghĩ bà sẽ sốt như thế. Cơ thể bà phản ứng mạnh, chống chọi để sống còn.

Cơn sốt kéo dài đến thứ ba mới dịu xuống. Họ tiếp tục quan sát bà thật kỹ, thấy vết súng ở não có tiến bộ chút ít. Nhưng bà vẫn không ý thức được gì như khi người ta mới đưa bà vào. Đầu và

hai tay bà được băng bó, cánh tay trái bó bột. Vết rách ở má lành dần, nhưng chắc chắn sẽ để lại vết sẹo. Nỗi lo cho bà nhiều nhất vẫn là bộ não của bà. Họ tiếp tục cho bà thuốc an thần, cho thở bằng máy thở, nhưng dù không có thuốc an thần, bà vẫn hôn mê. Không có cách gì để biết não bà bị tổn thương như thế nào, không biết bà còn sống được hay không. Nói tóm lại bà vẫn chưa hết nguy hiểm.

Sáng ngày thứ tư rồi thứ năm, vẫn không có gì thay đổi, bà vẫn tiếp tục sống trong tình trạng nguy hiểm. Đến ngày thứ sáu, tròn một tuần sau khi bà nhập viện, máy CT chụp cắt lớp lần này cho thấy có những tiến bộ khả quan, khiến mọi người phấn khởi. Người trưởng phòng chấn thương nói rằng bà là người duy nhất chưa có ai đến nhận diện. Họ lấy làm lạ là không có ai đến nhận bà. Mọi người, sống hay chết, đều đã được người nhà đến nhận hết.

Vào ngày hôm đó, chị giúp việc ban ngày trong khách sạn Ritz đến lau chùi phòng của bà đã có nhận xét với ông quản đốc khách sạn. Chị nói rằng người phụ nữ trong căn hộ này không ngủ ở đây cả tuần nay. Chiếc xách tay và hộ chiếu của bà, cả áo quần còn ở trong phòng, nhưng giường thì không dùng đến. Rõ ràng bà đăng ký vào ở rồi biến mất. Người quản đốc thấy chuyện này không có gì bất thường, vì khách thỉnh thoảng làm những chuyện kỳ lạ như thế, như là thuê phòng hay căn hộ để dùng vào chuyện tình bí mật, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện, rất hiếm, hay là không xuất hiện, nếu tình hình không diễn ra đúng như dự kiến. Điều duy nhất có vẻ kỳ lạ đối với chị, là chiếc xách tay của khách vẫn còn đây, hộ chiếu ở trên bàn làm việc. Rõ ràng từ khi đăng ký vào ở, bà không hề dùng đến các thứ này. Theo thủ tục, chị ta báo cáo tình hình này cho người ở bàn tiếp tân hay. Họ chú ý đến thực trạng này, nhưng bà đăng ký thuê phòng hai tuần và họ đã giữ thẻ tín dụng để bảo đảm việc thuê phòng. Quá ngày đó, họ mới quan tâm đến chuyện này. Họ biết rất rõ bà là ai, có lẽ bà không có ý định sẽ dùng căn phòng, mà chỉ giữ nó để phòng khi có việc gì cần thiết thôi. Diễn viên điện ảnh thường có những hành động kỳ lạ. Có lẽ bà ở đâu đó thôi. Không có lý do gì để liên hệ bà với vụ tấn công khủng bố ở trong đường hầm. Nhưng họ vẫn ghi chú về việc này ở bàn tiếp tân (khách hàng đã không dùng phòng từ khi đăng ký thuê phòng). Dĩ nhiên nguồn tin này không nói cho báo chí biết, hay cho bất kỳ ai. Họ biết rõ nguyên tắc như thế. Sự mất tích của bà, nếu đúng như thế, có lẽ có liên quan đến đời sống tình ái của bà, mà chuyện này họ có bốn phận phải hoàn toàn giữ bí mật. Giống như các khách sạn cao cấp khác, họ phải hoàn toàn giữ bí mật, khách hàng của họ sẽ rất cảm ơn về việc này.

Đến thứ hai tuần sau thì Jason Waterman gọi cho Stevie. Ông là chồng đầu của Carole, là bố của các con bà. Họ cư xử với nhau tử tế, nhưng ít khi nói chuyện với nhau. Ông báo cho Stevie biết ông đã gọi đến điện thoại di động của Carole cả tuần nay mà không nghe bà trả lời gì về các tin nhắn ông đã để lại. Rồi vào cuối tuần vừa qua, ông gọi đến nhà cũng không có ai trả lời.

- Bà ấy đi xa rồi, - Stevie đáp. Chị đã gặp Jason nhiều lần, ông luôn vui vẻ với chị. Chị biết Carole giữ mối liên hệ tốt với ông vì các con họ. Họ đã ly dị nhau mười tám năm, nhưng Stevie không biết rõ lý do. Đây là một trong ít chuyện mà Carole không nói với chị. Chị chỉ biết họ ly dị trong khi bà đóng phim ở Paris trước đây mười tám năm và sau đó bà ở lại Paris với các con hai năm rưỡi.

- Bà ấy đem theo điện thoại di động và khi ra nước ngoài điện thoại không hoạt động. Bà ấy đi gần hai tuần rồi. Chắc thế nào tôi cũng sẽ được tin của bà ấy thôi. - Từ buổi sáng bà đến Paris, Stevie không biết tin gì về bà, thế là đã mười ngày rồi, nhưng Carole nói chị không liên lạc với bà được đâu. Stevie nghĩ chắc bà đi đâu đó, hay bà bận viết không muốn ai quấy rầy. Stevie không muốn làm phiền Carole, nên đợi bà gọi chị khi nào bà muốn.

- Chị có biết bà ấy hiện ở đâu không? - Ông lo lắng hỏi.

- Không biết. Bà ấy đi Paris, nhưng chắc sẽ đi chơi đâu đó. - Ông tự hỏi phải chăng bà có tình yêu mới, nhưng ông không muốn hỏi. Ông thấy tình hình có vẻ như thế. - Có chuyện gì bất ổn à? Bỗng Stevie nghĩ về các con họ. Nếu có gì xảy đến cho con họ, chắc Carole muốn biết ngay.

- Không. Không có gì quan trọng. Tôi đang vạch kế hoạch để mừng lễ Giáng sinh. Tôi biết các con tôi có ý định sẽ ăn lễ Tạ Ơn với bà ấy, nhưng lại không biết chương trình ăn lễ Giáng sinh

của bà ấy ra sao. Tôi đã nói chuyện với Anthony và Chloe, chúng cũng không biết. Có người mách cho tôi nên dùng ngôi nhà ở St. Bart để mừng năm mới, nhưng tôi không muốn làm hỏng chương trình của bà ấy với các con của tôi. - Nhất là bây giờ khi Sean mất rồi, những ngày nghỉ lễ với con có ý nghĩa với bà hơn bao giờ hết. Jason thường rất tốt về chuyện này. Stevie biết Jason đã lấy vợ lại sau khi vừa ly dị xong với Carole và có với bà vợ sau hai đứa con, nhưng hiện tại họ đang sống với mẹ ở Hồng Kông và còn ở tuổi vị thành niên. Carole nói rằng ông ít khi gặp chúng, một năm chỉ hai lần. Ông gần gũi với các con của Carole và bà hơn.

- Khi nào được tin của bà ấy, tôi sẽ nói Carole gọi cho ông. Chắc không lâu nữa đâu. Hy vọng sắp có tin của bà ấy.

- Tôi mong sao bà ấy không có mặt ở Paris khi bom nổ trong đường hầm. Vụ nổ bom thật quá tàn bạo. - Tin tức ấy đăng đầy trên báo ở Hoa Kỳ, một nhóm theo chủ nghĩa chính thống cực đoan đã nhận trách nhiệm về vụ này, gây nên sự phản đối kịch liệt trong thế giới Ả Rập, vì họ không muốn liên quan đến những thủ phạm đánh bom này.

- Vụ đánh bom thật quá khủng khiếp. Tôi đã xem báo chí miêu tả. Mới đầu tôi rất lo, nhưng vụ đánh bom xảy ra vào ngày bà ấy đến đây. Tôi tin bà ấy ở trong khách sạn thoải mái sau chuyến bay dài mệt nhọc và chỗ xảy ra nổ bom ở xa khách sạn. - Đi xa thường làm cho Carole mệt mỏi, bà luôn ở trong phòng và ngủ vào hôm mới đến.

- Chị có gửi e-mail đến cho bà ấy không? - Jason hỏi.

- Bà ấy tắt máy tính. Bà ấy muốn được yên ổn một thời gian, - Stevie thản nhiên đáp.

- Bà ấy ở đâu? - Ông hỏi, có vẻ lo lắng. Ông làm cho Stevie thêm lo. Chị cũng đã lo sợ, nhưng tự nhủ lo như thế thật kỳ. Chị tin chắc Carole bình yên, nhưng vì Jason lo lắng khiến chị cũng lo theo.

- Ở khách sạn Ritz, - Stevie đáp.

- Tôi sẽ gọi cho bà ấy và để tin nhắn lại.

- Có lẽ bà ấy đang đi chơi đâu đó, cho nên chắc ít hôm nữa ông mới có tin. Tôi không lo gì hết.

- Để lại tin nhắn cho bà ấy không có hại gì hết. Vả lại, tôi cần biết ý kiến của bà ấy về ngôi nhà, nếu không tôi sẽ mất nó. Nếu các con tôi không đến chơi, tôi không lấy ngôi nhà làm gì. Đến đây chơi chắc chúng sẽ vui lắm.

- Nếu bà ấy gọi cho tôi, tôi sẽ nói cho bà ấy biết chuyện này. - Stevie bảo đảm với Jason.

- Tôi hỏi xem tôi có thể đến Ritz gặp bà ấy được không.

- Cám ơn chị. - Ông nói rồi cúp máy.

Stevie ngồi nơi bàn làm việc suy nghĩ đến chuyện này. Có lẽ không có chuyện gì xảy ra đến cho Carole đâu, Stevie cảm thấy không lo sợ gì. Tại sao có chuyện kỳ lạ là bà ở trong vụ tấn công của bọn khủng bố? Có lẽ nguy cơ xảy ra việc đó là rất nhỏ. Stevie tin chắc như thế, tiếp tục làm công việc thu thập thông tin cho Carole về quyền phụ nữ.

Carole đi rồi, nên đây là lúc thuận lợi cho Stevie tìm kiếm thông tin này. Nó sẽ giúp ích cho bài diễn văn mà Carole có ý định sẽ đọc trước Hội đồng Liên hiệp quốc.

Vừa cúp điện thoại xong, Jason liền gọi đến khách sạn Ritz ở Paris và hỏi phòng của Carole. Họ nói ông giữ máy để họ gọi lên phòng bà báo cho bà biết có điện thoại. Ở khách sạn nào, bà cũng được họ báo trước như vậy. Lát sau họ trở lại nói chuyện với ông, họ cho biết bà không có trong phòng và chuyển cho người tiếp tân nói chuyện, đây là việc bất thường. Ông quyết định duy trì đường dây để xem họ nói gì. Người nhân viên ở bàn tiếp tân yêu cầu ông đợi một lát, rồi người trợ lý quản đốc có giọng Anh đến, hỏi ông là ai. Cuộc nói chuyện càng lúc càng kỳ lạ, ông không thích như vậy.

- Tôi là Jason Waterman, chồng cũ của cô Barber. Và tôi cũng là khách hàng lâu năm của Ritz. Có chuyện gì không ổn hay sao? - Ông cảm thấy đau nhói trong lòng, ông không biết tại sao. -

Cô Barber có bình an không?

- Tôi tin bà ấy bình an, thưa ngài. Nhưng tôi có một chuyện kỳ lạ muốn báo cho ông biết, chúng tôi có lời ghi chú của ông quản đốc về phòng bà ấy, có lẽ bà ấy đi chơi đâu đó, hay ở lại đâu đó, chuyện này thường xảy ra. Nhưng điều lạ là bà không dùng phòng mình từ khi đăng ký vào ở. Thường thì tôi không được nói ra chuyện này, nhưng ông quản đốc khách sạn thấy lo lắng. Tất cả đồ đạc của bà đều ở trong phòng, cũng như xách tay và hộ chiếu đều ở trên bàn làm việc. Không có dấu hiệu gì có sự hoạt động ở trong phòng gần hai tuần nay. - Ông ta nói với giọng ngập ngừng, như thể đã để lộ chuyện bí mật.

- Chết tiệt! - Jason thốt ra. - Có ai thấy bà ấy không?

- Theo tôi thì không, thưa ngài. Ông muốn tôi gọi hỏi ai không? - Đây là chuyện rất bất thường. Những khách sạn như khách sạn Ritz không nói với người nào gọi đến rằng khách mà họ cần gọi không dùng phòng ở đã gần hai tuần. Jason nghĩ chắc họ cũng rất lo.

- Có, có chứ. - Jason trả lời. - Chuyện này có vẻ rất kỳ lạ, nhưng xin nhờ ông hỏi cảnh sát, hay hỏi các bệnh viện có nạn nhân trong vụ đánh bom ở trong đường hầm chở đến, xem thử trong số đó có ai không có người đến nhận diện, dù sống hay chết? - Nói ra điều này ông rất đau đớn, nhưng ông lo cho bà. Ông vẫn còn yêu bà, luôn luôn yêu bà, bà là mẹ các con ông và họ là bạn bè tốt với nhau. Ông mong sao không có gì xảy ra với bà. Nếu bà không có mặt trong vụ đánh bom, ông không biết bà ở đâu. Có lẽ Stevie biết nhiều hơn ông, nhưng chị ta không muốn tiết lộ bí mật. Có lẽ bà ấy đi gặp ai đó ở Paris hay tại châu Âu. Dù sao bây giờ bà ấy cũng độc thân, từ ngày Sean chết. Nhưng tại sao bà ấy không dùng phòng, hay ít ra cũng đem theo xách tay và hộ chiếu? Chuyện như thế này thật khó hiểu và ít xảy ra, ông tự nhủ. Nhưng thỉnh thoảng người ta vẫn làm, ông hy vọng bà đang ở đâu đó với ai, chứ không có trong bệnh viện, hay tệ hơn nữa. - Ông bằng lòng gọi hỏi giúp chứ? - Ông hỏi người trợ lý quản đốc, vì người này nhanh nhẩu hứa sẽ gọi.

- Ông vui lòng cho tôi số điện thoại chứ, thưa ông? - Jason đọc cho ông ta ghi. Khi ấy là một giờ ở New York, ở Paris quá bảy giờ tối. Ông đoán chắc phải ngày mai mới được tin của khách sạn. Ông cúp máy, cảm thấy bất an, ngồi ở bàn làm việc, đưa mắt nhìn điện thoại rồi nghĩ đến bà. Hai mươi phút sau, người thư ký của ông báo cho ông biết khách sạn Ritz ở Paris đang đợi nói chuyện với ông. Người đó chính là người có giọng Anh the thé hồi này.

- Alo, ông có tìm ra chuyện gì không? - Jason hỏi, giọng căng thẳng.

- Có, thưa ngài, nhưng tôi tin có lẽ đấy không phải bà ấy. Có một nạn nhân trong vụ đánh bom được chở đến bệnh viện La Pitié Salpêtrière. Bà ấy tóc vàng, tuổi chừng bốn mươi cho đến bốn lăm. Không ai biết bà ấy, vì bà không có giấy tờ gì hết. - Ông ta làm như thể bà bị mất hết hành lý. Jason liền hỏi, giọng khàn khàn:

- Bà ấy còn sống chứ? - Ông rất sợ câu trả lời.

- Bà ấy hiện đang ở trong phòng hồi sức, tình trạng rất nguy kịch, bị thương ở đầu. Bà ấy là nạn nhân duy nhất trong vụ đánh bom chưa có ai đến nhận diện. Bà ấy còn bị gãy một cánh tay và bị bỏng cấp hai. - Jason nghe nói lòng đau như cắt. - Bà ấy đang hôn mê nên họ không thể nhận ra. Thưa ông, ta không có chứng cứ gì để tin đấy là Miss Barber. Tôi nghĩ là bà ấy sẽ được ai đó ở nước Pháp nhận ra, vì có lẽ bà ấy là người Pháp.

- Không hẳn, vì mặt bà ấy bị bỏng. Có thể ở đấy người ta không biết bà, hay có thể không phải bà ấy. Tôi cầu Chúa không phải là bà ấy. - Jason gần như muốn khóc.

- Tôi cũng thế, - người trợ lý quản đốc đáp bằng giọng dịu dàng. - Bây giờ ngài muốn tôi làm gì? Tôi có nên gửi người của khách sạn đến chăm sóc bà ấy không?

- Tôi sẽ bay đến đó. Tôi có thể đi chuyến bay sáu giờ. Như vậy tôi sẽ đến Paris vào quãng bảy giờ sáng và đến bệnh viện lúc tám giờ ba mươi sáng mai. Ông đăng ký cho tôi một phòng được không? - Ông rất nôn nóng, ước chi đến sớm được, nhưng ông biết không có chuyến bay nào sớm hơn. Ông thường đi Paris, nên biết rất rõ các chuyến bay trong ngày.

- Tôi sẽ lấy phòng cho ngài, thưa ngài. Tôi hy vọng người này không phải là Miss Barber.
- Cám ơn ông. Hẹn ngày mai sẽ gặp nhau. - Jason ngồi vào bàn làm việc, cảm thấy kinh sợ. Không thể có chuyện như thế này được. Chuyện như thế này không thể xảy đến cho Carole được. Nghĩ đến chuyện đó, ông không chịu đựng nổi. Ông không biết làm gì, bèn gọi cho Stevie ở L.A., nói cho chị ta biết những chuyện ông vừa nghe người phụ tá quản đốc nói.
- Ôi lạy Chúa. Xin Chúa phù hộ, đây không phải là Carole, - Stevie thốt lên, giọng nghẹn ngào.
- Tôi hy vọng người ấy không phải là bà ấy. Tôi sẽ bay sang đây để gặp người ấy. Nếu chị có tin gì của Carole, hãy báo ngay cho tôi biết. Nếu các con tôi gọi đến, chị đừng kể chuyện này. Tôi sẽ nói với Anthony tôi đi Chicago, hay Boston hoặc đâu đó. Tôi muốn khi biết đích xác mới nói cho chúng.
- Tôi sẽ bay sang đây, - Stevie nói, vẻ cương quyết. Bây giờ chị không muốn ở L.A. Nhưng nếu Carole bình an, bà sẽ cho chị và Jason là điên khi thấy hai người sang Pháp tìm bà. Có thể bà từ Budapest, hay Vienna, hay từ đâu đó về lại khách sạn Ritz. Có lẽ bà bình an vô sự, đi chơi đâu đó ở châu Âu và không biết mọi người đang lo lắng cho mình.
- Chị nên đợi cho đến khi tôi tìm ra sự thật ở đây. Anh chàng ở khách sạn nói có thể đó không phải bà ấy. Nếu quả đúng thì có lẽ người ta sẽ nhận ra bà ấy ngay.
- Tôi không biết. Bà ấy rất giản dị, không sơn phấn, không làm tóc. Có lẽ họ không ngờ một ngôi sao điện ảnh Mỹ xuất hiện ở phòng chấn thương tại một bệnh viện ở Paris. Họ không bao giờ nghĩ đến chuyện này đâu. - Stevie tự hỏi, phải chăng mặt bà ấy bị bỏng nên biến dạng, vì thế họ mới không nhận ra bà.
- Lạy Chúa, họ không gốc đâu. Bà ấy là nữ minh tinh nổi tiếng, ngay cả tại Pháp, - Jason đáp.
- Chắc ông nói đúng, - Stevie miễn cưỡng nói. Nhưng một lần nữa Jason không tin tưởng vào điều ông nói, nếu không chắc ông sẽ không đi sang Pháp. Thực ra họ chỉ cố nói để trấn an nhau thôi.

Jason nói tiếp:

- Chắc phải mười giờ đêm nay tôi mới đến nơi. Và có lẽ phải mất hai giờ nữa sau đó tôi mới biết thực hư như thế nào. Đến phi trường xong, tôi sẽ đi thẳng đến bệnh viện. Khi ấy có lẽ ở Mỹ sẽ là nửa đêm.
- Cứ gọi cho tôi bất cứ khi nào. Tôi sẽ thức đợi ông và nếu ngủ tôi sẽ cầm điện thoại di động trong tay. - Stevie cho ông biết số điện thoại và ông hứa khi đến bệnh viện sẽ gọi chị. Sau đó, ông bảo thư ký hủy các cuộc họp vào chiều hôm đó và ngày hôm sau. Jason nói cho Stevie biết việc ông sắp làm, nhưng dặn cô đừng nói chuyện ông đi Paris với các con ông. Ông dặn cứ nói ông phải đi họp khẩn cấp ở Chicago. Năm phút sau, ông rời văn phòng, gọi taxi để về nhà. Hai mươi phút sau, ông có mặt ở nhà tại khu Upper East Side, ném áo quần vào vali. Lúc ấy là hai giờ, ông sẽ rời thành phố lúc ba giờ để ra phi trường, đi chuyển bay lúc sáu giờ.

Trong suốt một giờ sau đó ông cảm thấy bức bối, vì phải chờ đợi giờ lên đường. Và khi đến phi trường, ông thấy còn bức bối hơn nữa. Ông có cảm giác kỳ lạ về chuyện này. Ông đang đi thăm một phụ nữ nằm hôn mê trong bệnh viện, lòng cầu mong sao người ấy không phải là vợ cũ của mình. Họ đã ly dị nhau mười tám năm, từ mười bốn năm qua, ông thấy việc ly dị bà là một sai lầm lớn nhất trong đời. Ông bỏ bà để theo cô người mẫu Nga hai mươi một tuổi và hóa ra cô ta là người đào mỏ vĩ đại nhất thế giới. Lúc ấy ông mê tít cô ta. Carole đang ở đỉnh cao sự nghiệp, một năm làm hai ba bộ phim. Bà thường đóng phim tại địa phương nào đó, hay đang xúc tiến làm phim ở quê nhà. Khi ấy ông lên như điều ở Wall Street, nhưng thành công của ông so với bà chẳng nghĩa lý gì. Bà có hai giải Oscar trong hai năm trước khi ông chia tay bà, việc này làm cho ông tức giận. Bà là người vợ tốt, nhưng sau này ông nhận ra rằng khi ấy ông quá sĩ diện, không kiềm chế được sự ghen tỵ về thành quả của bà. Trước thành công của bà, đáng ra ông cần lấy đó làm điều vinh dự, nhưng ông không làm thế. Cho nên ông đem lòng thương yêu Natalya. Cô ta làm ra vẻ tôn thờ ông, rồi lừa gạt lấy hết tiền bạc của ông và bỏ ông để đi theo

người khác.

Cô người mẫu Nga đã làm cho họ thất điên bát đảo và dĩ nhiên làm cho ông đau khổ. Cô ta đẹp mê hồn, có thai với ông sau mấy tuần ân ái. Jason bỏ Carole và cưới Natalya khi giấy ly dị của họ chưa ráo mực. Năm sau cô ta sinh thêm một đứa nữa, rồi bỏ ông để theo người khác. Cô ta đã cuốn hết tiền bạc của ông để ra đi. Sau đó cô có hai đời chồng nữa và bây giờ đang sống ở Hồng Kông, lấy một trong những nhà tài chính giàu nhất thế giới. Jason không biết nhiều về hai cô con gái. Chúng đẹp như mẹ, và xa lạ đối với ông, mặc dù ông đến thăm chúng một năm hai lần. Natalya không muốn để chúng về Mỹ thăm ông, và tòa án ở New York không có quyền phán xét cô ta. Cô ta buộc ông phải ly dị sau khi Carole và các con từ Paris trở về và chuyển đến L.A. Mặc dù trong thời gian họ lấy nhau, Carole sống ở New York với ông, nhưng bà quyết định sẽ đi Los Angeles. Bà có công việc ở đây, và có vẻ đây là bước khởi đầu mới mẻ sau khi ở Paris về. Và sau khi Natalya ra đi, ông muốn trở về với Carole. Nhưng đã quá trễ. Bà không muốn chung sống với ông nữa khi ông yêu Natalya, ông đã bốn mươi một tuổi, bị khủng hoảng không lành mạnh của tuổi trung niên lôi cuốn. Đến bốn mươi lăm tuổi, ông nhận ra mình đã sai lầm, đã phá hỏng cuộc đời mình và đời của Carole, nhưng ăn năn thì đã muộn. Bà đã nói với ông tình bà đối với ông đã hết.

Phải mất nhiều năm bà mới tha thứ cho ông và mãi đến sau ngày bà lấy Sean, hai người mới làm bạn với nhau lại.

Cuối cùng bà được hạnh phúc. Và Jason không lấy vợ lại. Năm ông tròn năm mươi chín tuổi, ông thành công, sống một mình, xem Carole là người bạn thân nhất. Suốt đời không bao giờ ông quên được nét mặt của bà khi ông nói ông chia tay với bà cách đây mười tám năm. Trông bà có vẻ như là ông đã bán bà. Từ khi ấy đến giờ, ông đã sống lại giây phút ấy hàng ngàn lần, ông nghĩ sẽ không bao giờ tha thứ cho mình. Bây giờ điều ông mong muốn là biết bà còn sống mạnh khỏe, không nằm trong bệnh viện ở Paris. Tối hôm đó, khi lên máy bay, ông biết mình yêu bà hơn bao giờ hết. Ông cầu nguyện trên máy bay, đây là điều ông không hề làm từ khi còn trẻ. Ông bằng lòng tin Chúa, miễn sao người phụ nữ trong bệnh viện không phải là Carole. Và nếu quả đấy là Carole, thì ông mong sao bà còn sống.

Suốt chuyến bay, Jason ngồi thức, nghĩ đến bà. Ông nhớ đến lúc Anthony chào đời, rồi đến Chloe... nhớ ngày họ gặp nhau... khi ấy bà hai mươi hai tuổi, bà đẹp biết bao, và ngay đến bây giờ, hai mươi tám năm sau bà vẫn còn đẹp. Họ đã sống hạnh phúc bên nhau mười năm, cho đến ngày ông mê mẩn Natalya. Ông không thể tưởng tượng ra được cảm nghĩ của Carole khi nghe ông báo tin chia tay bà. Khi bà đang làm phim ở Paris, thì ông bay đến và nói với bà như thế. Chuyến bay hôm đó giống như chuyến bay hôm nay, khi ấy ông có sứ mạng phải làm là chấm dứt cuộc hôn nhân của họ để ông có thể kết hôn với Natalya. Còn bây giờ ông cầu nguyện cho mạng sống của bà. Khi máy bay hạ cánh dưới trời mưa như trút ở phi trường Charles de Gaulle tại Paris, ông trông có vẻ hốc hác và lo âu. Máy bay hạ cánh trước bảy giờ sáng, giờ Paris, chuyến bay đã đến sớm hơn mấy phút. Khi máy bay hạ cánh, Jason đã cầm hộ chiếu trên tay. Ông không thể chịu đựng sự căng thẳng lâu hơn nữa. Ông chỉ muốn chạy nhanh đến bệnh viện để xem tận mắt người bị nạn trong vụ đánh bom là ai mà người ta không nhận diện được.

CHƯƠNG 4

Jason đi Paris không mang theo gì nhiều ngoài cái cặp đựng hồ sơ và túi ngủ. Ông hy vọng khi ngồi trên máy bay sẽ làm việc để giải trí, nhưng ông không đựng đến chiếc cặp, không thể tập trung tư tưởng vào giấy tờ được. Đêm đó ông chỉ ngồi nghĩ đến người vợ cũ thôi.

Máy bay hạ cánh lúc 6h51 sáng, giờ Paris và đậu ở đường bay ngoài xa. Hành khách đi xuống cầu thang để lên chiếc xe buýt đang đợi sẵn dưới trời mưa xối xả, rồi lê chân một cách mệt mỏi về phía lối ra. Đến đây, Jason nôn nóng ra khỏi phi trường để vào thành phố ngay. Vì không có hành lý để kiểm tra, nên ông lên taxi vào lúc 7h30, nói với người tài xế bằng thứ tiếng Pháp lơ lớ đưa ông đến bệnh viện Pitié Salpêtrière nơi có người phụ nữ không được nhận diện đang nằm. Ông biết bệnh viện ở trên đại lộ Boulevard de l'hôpital, ở quận mười ba, nên ông viết vào giấy để người tài xế khỏi lầm. Ông đưa mảnh giấy cho người tài xế, anh ta gật đầu đáp:

- Tốt. Tôi hiểu rồi. Giọng anh ta nặng trịch, chẳng hơn gì tiếng Pháp giọng Mỹ của Jason.

Xe chạy đến bệnh viện mất gần một giờ, Jason ngồi lo lắng ở ghế sau, nhủ lòng rằng người bất tỉnh có lẽ không phải là Carole, ông sẽ đến khách sạn Ritz, ăn sáng ở đấy và khi bà đi đâu về, ông sẽ gặp bà. Ông biết bây giờ bà rất độc lập. Bà luôn thế, nhưng từ khi Sean mất, bà độc lập hơn bao giờ hết. Ông biết bà thường đi dự hội thảo về quyền phụ nữ trên thế giới, thường đi làm nhiều sứ mạng với các tổ chức ở Hội đồng Liên hiệp quốc. Nhưng ông không biết bà sang Pháp để làm gì. Dù làm công việc gì ở đây, ông hy vọng việc đó không đưa bà đến gần đường hầm vào lúc bốn khủng bố tấn công. Nhưng nếu bà đi đâu, thì tại sao lại để hộ chiếu và xách tay ở trên bàn trong phòng khách sạn Ritz? Tại sao bà đi mà không đem các thứ này theo? Nếu có chuyện gì xảy ra cho bà, chắc không ai biết bà là ai.

Ông biết bà rất thích việc mọi người không biết mình là ai, thích tự do đi khắp nơi không có ai nhận ra mình. Ở Paris, việc này dễ dàng hơn. Mọi người trên thế giới đều nhận ra Carole Barber, điều này khích lệ ông tin rằng người phụ nữ ở bệnh viện La Pitié Salpêtrière có thể không phải là bà. Làm sao người ta lại không nhận ra bà? Thật khó hiểu trừ khi có gì làm cho bà không thể nhận ra. Bao nhiêu ý nghĩ khủng khiếp hiện ra trong óc ông cho đến khi chiếc xe ngừng lại trước cửa bệnh viện. Jason trả tiền xe, cho thêm món tiền boa hậu hĩnh, rồi bước ra khỏi xe. Trông ông rất đúng kiểu một nhà kinh doanh Mỹ giàu có. Ông mặc bộ đồ vải ãng lê màu xám đậm, chiếc áo khoác ngắn bằng casomia màu xanh nước biển, đeo chiếc đồng hồ vàng rất đắt tiền. Dù đã năm mươi chín tuổi, ông vẫn còn rất đẹp.

- Merci! - Người tài xế taxi nói từ cửa sổ xe, đưa ngón cái chào ông vì đã cho tiền boa hậu hĩnh.
- Bonne Chance!

- Anh ta chúc ông may mắn. Nhìn mắt Jason, anh ta muốn chúc thế. Không ai đi thẳng từ phi trường đến bệnh viện như ông, trừ phi có chuyện gì không hay xảy ra. Người tài xế có thể hình dung ra chuyện như thế. Đôi mắt lo lắng của Jason, bộ mặt hốc hác của ông đã nói lên tất cả. Ông có vẻ cần cạo râu, tắm rửa, và nghỉ ngơi.

Jason đi vào bệnh viện, tay mang túi xách, hy vọng có ai nói được tiếng Anh để giúp ông. Người phụ tá quản đốc khách sạn Ritz đã cho ông tên của người trưởng phòng chấn thương, Jason dừng lại nói chuyện với người thiếu nữ ở bàn tiếp tân và đưa cho cô mảnh giấy có ghi tên của bà ta. Cô gái ở bàn tiếp tân trả lời bằng tiếng Pháp rất nhanh, Jason bèn cho cô ta biết ông không hiểu và không nói được tiếng Pháp. Cô ta chỉ cái thang máy ở phía sau cô và đưa lên ba ngón tay rồi nói: Troisième étage. Tầng ba. Rồi cô nói thêm: Réanimation. Ông có vẻ khó chịu. Từ đó tiếng Pháp có nghĩa là phòng hồi sức cấp cứu. Jason cảm ơn rồi bước nhanh đến thang máy. Ông muốn nhanh chóng đến nơi. Ông cảm thấy quá căng thẳng và tim đập thành thịch. Không có ai đi cùng ông. Khi ra khỏi thang máy ở tầng ba, ông nhìn quanh, cảm thấy lạc lõng. Có tấm biển chỉ vào chữ Réanimation. Ông đi đến chỗ ấy, nhớ rằng đó là chữ mà cô gái ở bàn tiếp tân đã nói. Ông đến trước bàn tiếp khách của căn phòng bận rộn, nhân viên y tế đi lại vội vã, những bệnh nhân có vẻ không còn sức sống nằm trên các giường khắp phòng. Máy móc kêu ù ù, ì ì, tiếng kêu bíp bíp phát ra từ máy giám sát, tiếng người rên rĩ, và mùi bệnh viện làm cho

ruột gan ông cồn cào sau chuyến bay dài.

- Ở đây có ai nói tiếng Anh không? - Ông hỏi cô thiếu nữ bằng giọng chắc nịch. Người thiếu nữ có vẻ thờ ơ. Ông bèn hỏi bằng tiếng Pháp: - Anglais. Parles vous Anglais? (Cô nói tiếng Anh được không?).

- Tiếng Anh... đợi một lát... - Cô ta nói tiếng Anh pha tiếng Pháp, rồi đi tìm người cho ông. Một bác sĩ xuất hiện, bà ta mặc áo blu trắng, đội mũ vải và đeo ống nghe quanh cổ. Bà ta khoảng tuổi Jason, nói tiếng Anh giỏi, đây là điều rất thoải mái cho ông. Ông cứ sợ không có ai hiểu điều ông nói và tệ hơn, ông không hiểu họ.

- Tôi có thể giúp ông gì đây? - Bà ta hỏi, giọng rõ ràng. Ông hỏi bà ai là bác sĩ trưởng phòng chấn thương, bà ta trả lời người ấy không có ở đây, nhưng đã có người trợ lý thay mặt. Jason cho biết lý do ông đến đây, và quên thêm từ cũ sau từ vợ.

Bà ta nhìn ông chằm chằm. Ông ăn mặc sang trọng, có vẻ là người đáng kính. Và trông ông dường như rất đau đớn, khổ sở. Sợ rằng mình trông có vẻ nhếch nhác, ông nói rằng ông vừa rời khỏi chuyến bay từ New York tới. Nhưng hình như bà hiểu. Ông cho biết vợ ông đã biến mất khỏi khách sạn, và ông sợ bà có thể là người bệnh vô danh của họ.

- Bà ấy mất tích từ bao lâu rồi?

- Tôi không biết. Tôi ở New York. Bà ấy đến đây vào hôm xảy ra vụ đánh bom khủng bố trong đường hầm. Từ đó không ai thấy bà ấy, và bà không về lại khách sạn.

- Đã gần hai tuần rồi, - bà bác sĩ nói, như thể phân vân tại sao lâu như thế ông mới biết chuyện vợ mình mất tích. Bây giờ quá trễ không thể nói đến chuyện họ đã ly dị, vì ông lỡ nói bà là vợ ông rồi, và có lẽ cứ nói như thế mà hay. Ông không biết ở Pháp người chồng cũ có quyền xem vợ cũ là người thân cận gần gũi với mình hay không. Ông nghĩ có lẽ không, như mọi nơi khác.

- Bà ấy đi du lịch, và có thể người này không phải là bà ấy. Tôi hy vọng không phải. Tôi bay đến đây để xem thế nào. - Bà bác sĩ tỏ ra đồng ý với ông, bà gật đầu, rồi nói gì đấy với cô y tá nơi bàn trực, cô ta chỉ căn phòng có cửa đóng kín mít.

Bà bác sĩ ra dấu cho Jason đi theo bà. Bà mở cửa phòng, ông không thể thấy bệnh nhân nằm trong giường. Quanh bệnh nhân là những máy móc với hai người y tá đứng gần đấy che khuất, ông chỉ nghe tiếng máy thở đang hoạt động. Khi ông theo bà bác sĩ vào phòng, ông thấy trong phòng có vô số máy móc dụng cụ. Bỗng ông cảm thấy mình như kẻ đột nhập hay nhìn qua lỗ khóa phòng bệnh. Ông sắp nhìn thấy người có thể không phải là vợ ông. Nhưng ông phải nhìn rõ mặt người đó. Ông phải chắc chắn người này không phải là Carole. Ông có bốn phận này với bà, với các con, dù hành động này có vẻ là việc làm điên khùng. Ngay cả với ông, việc này xem ra hết sức hoang đường, hay có thể là việc làm tội lỗi. Ông đi sau lưng bà bác sĩ, thấy bệnh nhân nằm yên trên giường, máy thở gần nơi miệng, mũi bịt kín, đầu ngửa ra sau. Bà nằm yên, mặt tái mét như thầy ma. Cái băng quấn trên đầu, mặt cũng có băng, một cánh tay bó bột. Ông đứng một bên, nên không thấy rõ khuôn mặt bà. Ông bèn bước đến gần hơn để nhìn cho rõ và bỗng ông nín thở, nước mắt ứa ra. Bệnh nhân nằm trên giường chính là Carole.

Cơn ác mộng khủng khiếp nhất của ông đã thành sự thật. Ông bước đến gần bà, sờ những ngón tay thò ra ngoài cuộn băng, những ngón tay có màu xanh đen. Không có gì động đậy. Bà đang ở một thế giới khác, xa họ, trông có vẻ như không bao giờ quay lại với họ. Ông đứng nhìn bà, nước mắt chảy xuống hai má. Điều tệ hại nhất đã xảy đến. Bà là nạn nhân trong vụ khủng bố ở đường hầm không được nhận diện. Người phụ nữ một thời ông thương yêu và bây giờ vẫn còn yêu, đang chiến đấu để sống còn ở Paris, bà ở một mình tại đây, gần hai tuần nay, không ai biết chuyện gì đã xảy đến cho bà. Jason quay lại nhìn người bác sĩ, trông ông rất phờ phạc.

- Chính bà ấy, - ông thì thào nói. Những người y tá nhìn ông. Họ biết ông đã nhận ra bà.

- Thật đáng tiếc! - Vị bác sĩ nói với giọng nho nhỏ, rồi ra dấu cho ông theo bà ra ngoài. - Vợ ông phải không? - Bà ta hỏi, nhưng không cần sự xác nhận. Nước mắt ông đã nói lên điều đó rồi. Trông ông thật tiều tụy. - Chúng tôi không có cách nào để nhận diện được bà ấy, - người bác sĩ

nói. - Bà ấy không có giấy tờ gì hết, không có gì trên người, không có đến một cái tên nào hết.

- Tôi biết. Bà ấy để cái ví và hộ chiếu ở khách sạn. Thỉnh thoảng bà ấy vẫn làm thế, đi ra ngoài không đem theo ví.

- Bà thường làm như vậy. Bà nhét tờ giấy mười đô la vào túi rồi đi. Bà đã làm thế những năm trước khi họ sống ở New York, mặc dù ông thường bảo bà đem theo chứng minh thư. Lần này điều tệ hại nhất đã xảy ra, không ai biết bà là ai, ông thật khó tin được. - Bà ấy là nữ diễn viên, minh tinh màn bạc nổi tiếng, - ông nói, mặc dù bây giờ vấn đề này không quan trọng. Bà là người bị thương nặng ở đầu, đang nằm ở phòng cấp cứu hồi sức, không có gì hơn. Vị bác sĩ có vẻ kinh ngạc khi nghe ông nói.

- Bà ấy là minh tinh màn bạc à? - Bà ta hỏi.

- Carole Barber, - ông đáp, nghĩ rằng tên này sẽ làm cho mọi người kinh ngạc hơn nữa. Vị bác sĩ liền sững sốt khi nghe tên.

- Carole Barber? Chúng tôi không biết! - Bà bác sĩ tỏ ra rất ấn tượng.

- Nếu báo chí không biết thì thật tốt. Các con tôi cũng sẽ không biết. Tôi không muốn chúng nghe tin này qua báo chí. Tôi muốn ít ra gọi cho chúng trước đã.

- Dĩ nhiên, - vị bác sĩ nói, nhận thấy điều này sắp xảy ra cho họ. Họ đã chăm sóc bà không khác gì hiện tại, nhưng bây giờ thì tin này tung ra, báo chí sẽ vây quanh họ. Cuộc sống của họ sẽ khó khăn hơn. Khi bà còn là nạn nhân vô danh trong vụ đánh bom khủng bố, mọi việc dễ dàng hơn nhiều. Bây giờ bà là minh tinh nổi tiếng nhất của nước Mỹ trong phòng cấp cứu hồi sức, công việc sẽ gặp nhiều khó khăn. - Khi báo chí biết bà ấy, chúng ta sẽ rất khó mà ngăn cản họ đến, - bà nói, vẻ lo lắng. - Có lẽ chúng ta nên dùng tên chồng của bà.

- Waterman, - ông đáp. - Carole Waterman. - Ngày xưa quả thật như thế đấy. Bà không lấy tên họ của Sean, họ của Sean là Clarke. Họ đã dùng tên ấy, ông nhận thấy có lẽ bà thích thế. Nhưng bây giờ việc này quan trọng gì? Điều quan trọng là mạng sống của bà. - Bà ấy... bà ấy có... bình phục không? - Đáng ra ông không nên hỏi thế, hỏi thế tức là sợ bà sắp chết. Nhưng tình trạng của bà có vẻ dễ chết quá. Ông thấy Carole đang trong tình trạng nguy hiểm, có vẻ gần chết đến nơi.

- Chúng tôi không biết. Bị thương ở não rất khó tiên đoán. Bà ấy có vẻ khá hơn, máy CT chụp cắt lớp cho thấy, chỗ sưng đã xẹp bớt. Nhưng chúng tôi không thể nói bà ấy có qua khỏi hay không cho đến khi bà tỉnh dậy. Nếu bà ấy tiến triển hơn, chúng tôi sẽ rút máy thở để xem sao. Bà ấy phải tự thở lấy và phải hết hôn mê mới được. Chừng nào chưa được thế, chúng tôi không thể biết bệnh tình bà ấy ra sao, không biết bao lâu mới qua khỏi. Bà ấy cần phải luyện tập, nhưng chúng ta chưa đến giai đoạn ấy. Chúng ta còn đi một đoạn đường dài mới đến giai đoạn ấy. Bà ấy vẫn còn trong tình trạng nguy hiểm. Còn nguy cơ bị nhiễm trùng, biến chứng và não bộ có thể bị sưng lại. Bà ấy đã bị va đầu vào nơi nào đó rất trầm trọng. Rất may là bà ấy không bị thiêu và cánh tay sẽ lành. Chúng tôi lo nhất là đầu của bà.

- Ông không muốn nói cho các con biết, nhưng chúng phải biết. Chloe phải từ London đến và Anthony từ New York sang. Chúng có quyền thăm mẹ. Ông nghĩ chúng muốn đến với mẹ. Và nếu bà chết thì sao? Khi ông bắt gặp ánh mắt của bác sĩ, ông không thể chịu nổi khi nghĩ đến điều đó.

- Có nên đưa bà ấy đi chỗ nào khác không? Có cách gì khác để chữa trị cho bà ấy không?

Vị bác sĩ có vẻ bị xúc phạm.

- Chúng tôi đã làm hết cách rồi, ngay cả trước khi chúng tôi biết bà ấy là ai. Chuyện đó không có nghĩa lý gì với chúng tôi. Bây giờ chúng ta phải đợi thôi. Thời gian sẽ trả lời cho chúng ta điều chúng ta cần biết, đó là bà ấy có sống còn được hay không. - Bà ta muốn nhắc ông nhớ rằng chưa chắc Carole đã sống được. Chỉ có việc ông nhận diện ra bà là tốt thôi.

- Bà ấy có cần giải phẫu không?

Bác sĩ lắc đầu đáp:

- Không. Chúng tôi nghĩ đừng làm cho bà bị chấn thương thêm là điều khôn ngoan, cứ để cho chỗ sưng tự nó xẹp xuống. Tôi nghĩ điều tốt hơn hết là chúng ta tiến hành nói chuyện với bà ấy để cho bà chóng tỉnh. - Jason gật đầu, mừng rỡ. Ít ra họ không mỗ não bà. Ông hy vọng ngày nào đó bà sẽ tỉnh lại. Bây giờ chỉ hy vọng như vậy thôi, vì nếu không hy vọng thế, họ sẽ phải đau buồn nghĩ đến cái chết đang đến dần với bà. Mà nghĩ thế thì quá đau đớn cho họ.

- Bây giờ bà có kế hoạch làm gì? - Ông hỏi, muốn bắt tay vào việc ngay. Ông không thuộc loại ăn không ngồi rồi.

- Phải đợi thôi. Chúng tôi không thể làm gì được. Trong những ngày tới chúng ta sẽ biết. - Ông gật đầu, nhìn quanh. Cảnh bệnh viện quá ảm đạm, ngán ngấm. Ông nghe nói ở Paris có bệnh viện Mỹ, ông tự hỏi không biết có nên chuyển bà đến đấy không, nhưng người phụ tá quản lý khách sạn đã nói bệnh viện này là tốt nhất, nên để bà chữa trị ở đây. Phòng chấn thương rất tốt, với bệnh nặng như bà, bệnh viện có thể chăm sóc và chữa chạy cho bà tận tình.

- Tôi đến khách sạn và sẽ gọi báo cho các con tôi biết, chiều nay tôi sẽ trở lại. Nếu có gì xảy ra, xin bà gọi cho tôi ở khách sạn Ritz. - Ông đưa cho bà bác sĩ số điện thoại di động quốc tế, và người ta ghi tên ông vào phiếu bệnh của bà. Bây giờ bà có họ tên, tuy họ này không phải của bà. Carole Waterman. Bà có chồng và con. Nhưng bà còn là người có tiếng tăm, thế nào tin này cũng lọt ra ngoài. Bà bác sĩ nói rằng bà chỉ nói cho bà trưởng phòng chấn thương biết thôi, nhưng cả hai đều biết đây chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn gì báo chí cũng biết. Họ luôn luôn biết mọi chuyện; với một việc như thế này, thế nào họ cũng biết. Thật quá ngạc nhiên là không ai nhận ra bà. Nhưng nếu có người nói, báo giới sẽ ủa đến như ruồi, mọi người ở đây sẽ rất mệt.

- Chúng tôi sẽ làm hết sức mình để giữ kín chuyện này,

- bà bác sĩ cam đoan với ông như thế.

- Tôi cũng sẽ vậy. Chiều nay tôi sẽ quay lại... và... cảm ơn bà.. quý vị đã làm mọi việc rất tốt. - Họ đã giữ cho bà còn sống. Đó là vấn đề quan trọng. Theo lời bà bác sĩ cho biết, thì bà gần như đã chết, lẽ ra ông phải đến nhà xác ở Paris để nhận diện bà. Nói tóm lại, bà đã gặp may mắn. - Tôi có thể vào thăm bà ấy lại được không? - Ông hỏi. Lần này ông vào phòng một mình để thăm bà. Các y tá vẫn còn đấy, họ tránh ra một bên cho ông đến gần bà. Ông đứng nhìn bà, lần này ông sờ má bà. Các ống nhựa nơi máy thở phủ khắp mặt bà, ông thấy má được băng bó, tự hỏi vết thương trong não có nặng không. Vết bỏng bên cạnh đó đã lành, cánh tay dính đầy thuốc mỡ. - Carole, anh yêu em, - ông thì thào. - Người nằm trên giường không có dấu hiệu gì của sự sống, các y tá lặng lẽ quay mặt đi chỗ khác. Mắt ông lộ rõ sự đau đớn, họ không thể nào nhìn được. Ông cúi xuống hôn mặt bà, nhớ lại khuôn mặt ngày xưa. Đã bao nhiêu năm qua, vẫn không có gì thay đổi. Tóc bà vẫn xõa rộng trên mặt giường. Một cô y tá đã chải tóc cho bà, chị ta nói tóc bà quá đẹp, như tấm lụa màu vàng nhạt vậy.

Nhìn bà, bao nhiêu kỷ niệm xa xưa ủa về trong ông, toàn những kỷ niệm đẹp. Bây giờ ông đã quên những kỷ niệm xấu, hay đã quên từ lâu. Mỗi khi nói chuyện với nhau, ông và Carole không nhắc lại quá khứ. Họ chỉ đề cập đến các con, đến cuộc sống hiện tại của họ. Khi Sean chết, ông rất tốt với bà, ông cảm thấy thương xót cho bà. Bà lấy người chồng trẻ hơn mình năm tuổi và người chồng đã chết trẻ. Jason đã đến dự đám tang, động viên tinh thần bà và các con họ rất nhiều. Và bây giờ, sau ngày Sean chết hai năm, bà nằm ở đây, chiến đấu với thần chết để sống còn. Cuộc đời thật kỳ lạ, nhiều lúc nó trở nên vô cùng tàn nhẫn. Nhưng bà vẫn còn sống. Bà có cơ may sống còn, đấy là tin vui ông có thể báo cho các con biết. Ông nôn nóng muốn nói chuyện với chúng.

- Anh sẽ trở lại sau, - ông thì thào với Carole khi cúi xuống hôn bà, chiếc máy nhịp nhàng cung cấp oxy cho bà.

- Anh yêu em, Carole. Em sẽ bình phục, - ông nói, vẻ mặt quả quyết, rồi bước ra khỏi phòng, cố giữ nước mắt khỏi trào ra. Ông phải mạnh mẽ mới được, cho bà, cho Athony và Chloe. Dù ông

cảm thấy khổ sở đến mức nào.

Ông rời bệnh viện, đi bộ dưới trời mưa tầm tã để đến ga Austerlitz gần đó. Khi gọi được taxi, ông ướt mềm, liền đưa cho tài xế địa chỉ khách sạn Ritz. Ông có vẻ khắc khổ, cảm thấy già cỗi như đã một trăm tuổi trong một ngày. Bà không đáng phải bị tai ương như thế này. Bà là người tốt, dễ thương, một bà mẹ tuyệt vời và là một người vợ tốt của hai người chồng. Bây giờ bà đang chiến đấu chống lại tử thần để sống còn sau vụ ném bom khủng bố. Nếu ông cả gan, chắc ông sẽ nổi giận với Chúa, nhưng ông không dám giận. Ông cần sự giúp đỡ của Ngài rất nhiều. Khi xe chạy đến quảng trường Vendôme, ông đã xin Chúa giúp đỡ để ông báo cho chúng biết. Ông không biết mình có đủ can đảm để nói chúng biết tin này không. Bỗng ông nhớ đến người khác cần phải gọi. Ông lấy điện thoại ra bấm số ở L.A. Khi ấy đã mười hai giờ đêm, nhưng ông đã hứa với Stevie sẽ gọi cho chị khi có tin mới về Carole.

Stevie trả lời ngay hồi chuông đầu tiên. Chị thức ngủ để đợi ông gọi. Chị nghĩ không biết máy bay có đến trễ không mà chị đợi quá lâu. Chị biết bây giờ ông gọi tức là có tin về Carole rồi. Chị lo sợ cho đến giờ phút chót, nên khi chị cất tiếng chào, giọng chị run run.

- Đúng là bà ấy, - ông nói, không xưng danh tính của mình.

- Ôi lạ Chúa... Có nặng không? - Nước mắt chảy xuống hai má chị rùng rùng.

- Nặng. Carole phải thở bằng máy, nhưng còn sống. Bà ấy hôn mê vì bị thương trên đầu. Họ không giải phẫu. Carole đã va đầu rất mạnh vào đầu đó. Bà ấy vẫn còn nguy ngập, họ chưa biết bà ấy bị thương nặng đến mức nào. - Ông nói một mạch. Ông định sẽ nói với các con nhẹ nhàng hơn, nhưng Stevie có quyền biết hết sự thật. Chị không chịu ngồi đợi để nghe tin về bà.

- Tôi sẽ đi vào chuyến bay đầu tiên. - Nhưng chuyến bay ít ra cũng mất mười giờ nếu trời yên biển lặng. Và phải chờ đợi chuẩn bị thêm chín giờ nữa. Chị không thể đến đó ngay ngày hôm sau. - Ông đã báo cho các cô cậu biết chưa?

- Chưa. Tôi đang trên đường về khách sạn. Chị không thể làm gì được đâu. Tôi nghĩ chị đến cũng chỉ vô ích thôi.

- Hiện giờ Carole không cần người phụ tá, và có lẽ không bao giờ cần nữa. Nhưng Stevie cũng là bạn của bà. Từ lâu, chị đã là thành viên trong gia đình bà, các con họ yêu thương chị và ngược lại. - Chúng ta không ai có thể làm gì được đâu, - ông nói, giọng run run.

- Ông đưa cho chị tên bệnh viện và hẹn ngày mai sẽ gặp chị ở Paris. - Tôi sẽ thuê cho chị một phòng ở khách sạn Ritz.

- Tôi có thể ở tại phòng của Carole, - Stevie đáp. Không cần thuê thêm phòng. - Trừ phi ông ở tại đây, - chị e dè nói thêm. Chị không muốn thâm nhập vào chỗ ông ở.

- Tôi đã đặt phòng riêng rồi và tôi sẽ đặt phòng cho các cháu. Tôi sẽ cố gắng đặt phòng chúng gần phòng Carole, cho nên chúng ta sẽ được ở gần nhau. Trước mắt, chúng ta sẽ gặp nhiều khó khăn, và bà ấy cũng vậy. Nếu bà ấy bình phục, thì chắc phải mất rất nhiều thời gian. Tôi không biết cuộc sống sẽ ra sao nếu bà ấy không bình phục. - Ông rất ngạc nhiên khi nhận ra mình mong muốn bà sống, mặc dù bà bị thương tích nặng ở đầu. Nếu bà sống đời sống thực vật, ông cũng chẳng cần. Nói tóm lại, ông không muốn bà chết, ông nghĩ các con cũng sẽ vậy. Dù bà sống trong tình trạng như thế nào, họ vẫn yêu thương bà và có lẽ Stevie cũng vậy. - Hẹn mai sẽ gặp chị. Chúc thượng lộ bình an. - Giọng ông nghe thật mệt mỏi. Ông cúp máy rồi gọi cho cô thư ký tại nhà, dù khi ấy đã ba giờ sáng. Ông dặn cô ta đừng nói cho con trai ông biết, và hủy tất cả những buổi họp hay cuộc hẹn như đã dự kiến. - Tôi sẽ vắng mặt một thời gian. Sau đó ông nói xin lỗi vì đã gọi cho cô vào lúc đêm khuya. Cô ta nói không sao.

- Có phải vì chuyện của Miss Barber không? - Cô thư ký hỏi, vẻ đau đớn. Cô ta là người rất hâm mộ Carole, như một người đáng kính và một minh tinh. Mỗi khi nói chuyện với cô qua điện thoại, Carole luôn luôn nhã nhặn, đáng yêu.

- Phải, chuyện ấy, - ông đáp, giọng buồn bực. - Vài giờ nữa tôi sẽ gọi cho Anthony. Vậy cô đừng liên lạc với nó cho đến khi ấy. Khi báo chí đã biết thực hư, chúng ta sẽ gặp rất nhiều chuyện

phiền phức. Tôi ghi tên cho bà ấy ở bệnh viện với họ của tôi, nhưng sẽ không kéo dài lâu. Không sớm thì muộn tin tức sẽ bị lọt ra ngoài, và cô biết khi ấy tình hình sẽ như thế nào.

- Thật đáng tiếc, ông Waterman, - cô thư ký nói, nước mắt giàn giụa. Mọi người sẽ rất đau lòng khi biết chuyện Carole và sẽ cầu nguyện cho bà. Có lẽ lời cầu nguyện sẽ giúp bà chóng bình phục. - Ông hãy cho tôi biết tôi có thể làm gì không?

- Cám ơn cô, - ông đáp rồi tắt máy, vừa đến khách sạn Ritz, ông thấy người phụ tá quản đốc nơi bàn tiếp tân. Ông ta mặc đồng phục của khách sạn, đón Jason với vẻ mặt trang nghiêm.

- Hy vọng ông có tin vui, - người phụ tá quản lý khách sạn nói, nhưng thấy Jason có vẻ không có tin vui. Mặt ông buồn bã tỏ ra là đã có tin xấu.

- Không, tin không vui. Chính là bà ấy. Chúng ta phải giữ kín chuyện này mới được, - ông nói rồi dúm hai trăm Euro vào tay người phụ tá. Trước hoàn cảnh này, chuyện biếu xén không cần thiết, nhưng dù sao cũng được đánh giá cao.

- Tôi hiểu, - người phụ tá quản lý nói. Rồi ông báo cho Jason biết ông ta đã giữ cho ông căn hộ có ba phòng ngủ đối diện với căn hộ của Carole. Jason báo cho ông ta biết Stevie sẽ đến vào ngày hôm sau và chị sẽ ở trong phòng của Carole.

Jason theo người phụ tá quản lý lên lầu. Ông không có tâm trí nào để xem phòng của Carole, thấy cảnh cụ thể bà đã sống ở nơi này trước đây. Bây giờ bà gần như đã chết. Ông đi theo sau người phụ tá vào căn hộ của mình và ngồi phịch xuống ghế bành.

- Thưa ngài, ngài cần tôi đem đến cho ngài gì không? - Người phụ tá hỏi và Jason lắc đầu. Anh chàng người Anh ra khỏi phòng trong khi Jason nhìn điện thoại bàn một cách khổ sở. Ông sẽ được giải thoát tạm thời trong vài giờ, ông phải gọi cho Anthony và Chloé. Chúng phải biết. Có thể bà ấy chưa chết cho đến khi họ đến. Ông phải gọi họ sớm chừng nào hay chừng ấy. Ông sẽ đợi cho đến khi Anthony đã dậy ở New York. Ông tắm vòi sen rồi đi bách bộ trong phòng cho đến khi ấy. Ông không thể ăn gì được.

Đến một giờ chiều, giờ Paris, ông mỗi chân, bèn đến bàn làm việc, gọi cho con trai trước. Anthony đã dậy, sắp đến văn phòng để dự họp và ăn sáng. Jason gọi cho cậu thật đúng lúc.

- Chicago thế nào, thưa bố? - Anthony hỏi, giọng trẻ trung, yêu đời, đầy sức sống. Cậu là một chàng trai tuyệt vời, Jason thích có cậu làm việc cho mình. Cậu làm việc cần mẫn, thông minh và thành thật. Cậu giống Carole nhiều điểm, chỉ giống Jason về các công việc tài chính. Anthony học hỏi nghề nghiệp nhanh, ngày nào đó cậu sẽ trở thành nhà tài phiệt giỏi giang.

- Bố không biết Chicago như thế nào, - Jason nói thật. - Bố ở Paris, ở đây không tuyệt chút nào hết.

- Bố làm gì ở đấy? - Anthony ngạc nhiên hỏi. Cậu không biết chuyện mẹ cậu đi xa. Bà quyết định ra đi ngay sau khi nói chuyện xong với cậu, cho nên cậu không biết. Cậu quá bận công việc nên suốt mười một ngày qua cậu không gọi cho bà, đây là chuyện bất thường đối với cậu. Nhưng cậu nghĩ bà sẽ thông cảm. Cậu định sẽ gọi cho bà vào ngày hôm đó.

- Anthony... - Ông dừng lại để hít vào một hơi cho thông, vì không biết bắt đầu ra sao. - Đã xảy ra tai nạn. Mẹ con đã gặp tai nạn.

Ông bỗng sợ sẽ xảy ra tình hình tồi tệ với bà.

- Mẹ con có bình an không?

- Cách đây hai tuần, có vụ đánh bom khủng bố trong đường hầm. Hai giờ trước bố mới hay mẹ con là nạn nhân trong vụ khủng bố đó. Không ai nhận diện ra được mẹ con cho đến bây giờ. Bố đến đây vào đêm qua để xem mặt mẹ con cho chắc. Mẹ con biến mất khỏi khách sạn Ritz vào hôm xảy ra vụ khủng bố.

- Ôi lạy Chúa! - Anthony kêu lên như là tòa nhà đã sụp đổ trên người cậu. - Tình trạng của mẹ nguy ngập không?

- Rất nguy ngập. Mẹ con bị thương ở đầu, bà ấy đang ở trong tình trạng hôn mê.

- Mẹ sẽ qua khỏi chứ? - Anthony hỏi, cổ không để nước mắt chảy ra.

- Hy vọng thế. Bà ấy đã có tiến bộ nhiều, nhưng vẫn chưa hết nguy hiểm. Mẹ con vẫn còn thở bằng máy trợ hô hấp. - Ông không muốn con bị sốc khi nhìn thấy mẹ. Thấy bà thở bằng máy còn gì kinh khủng cho bằng!

- Bố à... tại sao có chuyện như thế này? - Jason nghe con mình khóc trong máy. Cả hai đều khóc.

- Chuyện rủi ro thôi. Chắc mẹ con đi sai chỗ và sai giờ. Trên đường đến đấy, bố cầu nguyện nạn nhân không phải là mẹ con. Bố không tin người ta không nhận diện được mẹ con như thế này.

- Mặt mẹ con có bị biến dạng không? - Nếu mặt bà không thay đổi, cậu không tin mọi người không nhận ra bà.

- Không biến dạng nhiều. Mẹ con bị một vết rách và một chỗ nhỏ bị bỏng gần đấy, ở một bên mặt. Bất kỳ bác sĩ thẩm mỹ nào cũng có thể làm lại y nguyên chỗ ấy. Vết thương ở não mới là vấn đề khó khăn. Chắc chúng ta phải ngồi cạnh bà ấy cho đến khi bà ấy tỉnh lại.

- Con sẽ đến. Bố đã báo cho Chloe biết chưa?

- Bố gọi cho con trước. Bây giờ bố sẽ gọi cho em con. Có một chuyến bay cất cánh ở phi trường Kennedy vào lúc sáu giờ, không biết con có mua được vé trong chuyến này không. Chuyến bay ấy sẽ đến đây vào sáng mai, giờ Paris.

- Con sẽ đi chuyến ấy. - Ngày hôm nay sẽ rất căng cho cậu, vì phải đợi để đáp chuyến bay. - Bây giờ con phải thu xếp hành lý và đi từ văn phòng. Hẹn mai gặp bố, thưa bố... và bố này... - Bỗng giọng Anthony đứt quãng khi nói từ ấy.

- Con yêu bố.... Và nhờ bố nói với mẹ con, con cũng yêu mẹ.

- Khi ấy cả hai bố con đều khóc.

- Bố đã nói rồi. Ngày mai con hãy nói với mẹ. Bây giờ mẹ cần chúng ta. Đây là cuộc chiến khó khăn cho bà ấy... bố cũng yêu con, - Jason nói rồi cả hai tắt máy. Không ai có thể nói được nữa. Viễn cảnh những gì sẽ xảy ra quá khủng khiếp cho cả hai bố con.

Sau đó Jason gọi cho Chloe, đây là việc hoàn toàn thảm khốc. Khi nghe bố nói, cô gái khóc nức nở, thảm thiết. Tin vui là cô chỉ đi mất một giờ máy bay. Khi cô thôi khóc, cô báo sẽ đi chuyến bay tiếp theo đó. Cô muốn nhanh đến thăm mẹ.

Đến năm giờ chiều hôm đó, Jason đón con gái ở phi trường. Vừa chạy ra khỏi cổng phi trường, cô nhào vào tay bố và khóc nức nở, rồi hai bố con cùng đến bệnh viện. Chloe níu chặt cánh tay bố, nhìn mẹ, khóc ròn. Cả hai bố con đều rất đau khổ, nhưng ít ra họ có nhau. Đến chín giờ tối, họ trở về khách sạn khi đã nói chuyện với vị bác sĩ. Tình trạng của Carole không thay đổi, nhưng bà vẫn còn sống. Ít ra đấy là điều đáng mừng.

Khi họ về khách sạn, Chloe khóc suốt nhiều giờ. Jason phải đưa cô vào giường ngủ. Ông đến quầy rượu nhỏ, rót cho mình ly Scotch. Ông lặng lẽ ngồi uống, nghĩ đến Carole, đến các con. Họ đang trải qua một chuyện đau buồn, lo lắng nhất, và điều ông cầu mong hơn hết là Carole qua khỏi nguy nan.

Tối đó ông để áo quần như thế mà ngủ, và sáng mai thức dậy lúc sáu giờ, ông tắm vòi sen, cạo râu, mặc áo quần, rồi lặng lẽ ra ngồi ở phòng khách. Khi ấy Chloe thức dậy, ra tìm ông, đôi mắt sưng húp. Ông nghĩ cô đau đớn rất nhiều. Cô vẫn còn bàng hoàng vì chuyện đã xảy ra cho mẹ.

Họ đi đón Anthony lúc bảy giờ, rồi trở về khách sạn để ăn sáng. Anthony trông có vẻ mệt mỏi và buồn bã. Tuy râu chưa cạo, nhưng cậu không bận tâm đến việc này. Họ ở trong phòng cho đến khi Stevie đến khách sạn Ritz vào lúc 12h30.

Jason gọi phục vụ khách sạn mang cho Stevie cái bánh sandwich, và đến một giờ, tất cả mọi người cùng tới bệnh viện. Anthony cố giữ bình tĩnh, nhưng khi thấy mẹ, cậu gục xuống đau

đón. Chloe lặng lẽ khóc trong tay của Stevie và khi rời khỏi phòng bệnh bốn người đều khóc. Điều an ủi duy nhất của họ là tình trạng của Carole trong đêm qua có tiến bộ đôi chút. Họ sẽ tháo máy thở vào tối đó để xem Carole có tự thở được không. Đây là việc đáng mừng, nhưng cũng rất nguy hiểm. Nếu bà không tự mình thở được, thì họ phải lắp máy vào lại, nếu thế thì mọi chuyện sẽ rất khó khăn cho bà. Não của bà phải hoạt động để ra lệnh cho phổi thở. Nếu được như thế thì não của bà đã thuyên giảm, và chuyện này phải đến tối mới biết. Mặt Jason tái mét khi nghe bác sĩ nói vậy, còn hai con của họ có vẻ hoảng sợ. Stevie bình tĩnh nói rằng chị sẽ có mặt khi họ tháo máy ra và cả hai con bà cũng nói thế. Jason gật đầu bằng lòng. Đây sẽ là giai đoạn quan trọng cho Carole.

Họ ăn tối ở khách sạn, nhưng không ai ăn nổi. Họ mệt phờ vì khác múi giờ, vì sợ và lo lắng. Stevie ngồi nhìn mấy bố con, trong khi họ nhìn vào đĩa thức ăn mà không hề đụng đến. Sau đó họ quay lại bệnh viện để chứng kiến cảnh Carole chiến đấu với tử thần để sống còn.

Khi họ đi xe trở lại bệnh viện, tất cả đều im lặng. Người nào cũng nghĩ đến những kỷ niệm riêng của mình với Carole. Người bác sĩ giải thích cho họ biết rằng phần não bị thương đã điều khiển khả năng thở. Cho nên việc bà có tự thở được hay không sẽ cho biết não bộ của bà có lành được hay không. Giây phút lo sợ nhất của mọi người là khi người ta lấy cái ống thở ra, cắt máy đi và đợi xem mọi chuyện xảy ra như thế nào.

Chloe nhìn ra cửa sổ xe, nước mắt lặng lẽ chảy xuống má. Anh trai cô cầm chặt tay cô.

- Mẹ sẽ bình phục, - cậu nói nhỏ với em gái, cô lắc đầu, quay mặt nhìn chỗ khác. Trong thế giới của họ, không có gì yên ổn nữa, khó mà tin rằng mọi việc sẽ trở lại bình thường. Carole là sức sống của đời họ. Dù Chloe có những sự khác biệt với mẹ đi nữa, thì chuyện đó không thành vấn đề. Bây giờ cô chỉ muốn có mẹ thôi. Anthony cũng nghĩ như thế. Dù mẹ họ có chuyện gì đó khiến họ bất bình thì bây giờ họ cũng nên bỏ qua. Trong cơn nguy hiểm này của mẹ, họ nghĩ rằng phải tỏ ra mình là những người con hiếu thảo. Họ cảm thấy yếu đuối và sợ hãi ngoài sức tưởng tượng. Không ai nghĩ rằng đời họ có thể thiếu mẹ được. Jason cũng cảm thấy thế.

- Mẹ sẽ bình phục, các con à, - Jason cố trấn an. Ông muốn tỏ ra tin tưởng, dù ông không cảm thấy thế.

- Nếu mẹ không bình phục được thì sao? - Chloe thì thào hỏi. Họ đã đến gần bệnh viện, đã qua nhà ga xe lửa Austerlitz, một nhà ga mới biết.

- Thì họ sẽ gắn máy vào lại cho đến khi mẹ con tự thở được. - Chloe không có lòng dạ nào nghĩ tiếp chuyện ấy nữa. Cô nghĩ những người khác cũng lo như cô. Tất cả đều lo sợ giây phút bác sĩ rút máy trợ hô hấp ra. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi đủ làm cho Chloe muốn hét lên.

Xe đến bệnh viện, họ bước ra, Stevie đi theo phía sau ba bố con. Chị đã trải qua một lần như thế này, lúc bố chị mồi tim. Giây phút quan trọng ấy rất ngột thở, nhưng ông đã sống được. Trường hợp của Carole tệ hơn, não bộ thương tích như thế nào không biết, có thể tác động đến cuộc sống một thời gian dài. Có thể bà không thể tự mình thở được. Nhóm người mặt mày xanh mét, mắt mở to, bước vào cầu thang máy sáng sủa để lên tầng lầu nơi Carole nằm, rồi lặng lẽ đi hàng một vào phòng bà, đợi bác sĩ đến.

Mặt Carole vẫn nhắm chặt, hơi thở nhịp nhàng dưới sự giúp đỡ của máy thở. Mấy phút sau, vị bác sĩ phụ trách đi vào. Tất cả đều biết tại sao họ đến đây. Hồi sáng, bác sĩ đã nói cho họ biết thủ tục, nên bây giờ họ lo sợ nhìn người y tá tháo miếng băng dán nơi lỗ mũi của Carole ra. Cho đến khi ấy, bà chỉ có thể thở qua ống cao su ở miệng. Nhưng bây giờ lỗ mũi đã thông, và sau khi hỏi họ đã sẵn sàng chưa, vị bác sĩ ra dấu cho người y tá rút ống cao su khỏi miệng Carole, im lặng nặng nề khủng khiếp kéo dài một hồi lâu. Không có dấu hiệu gì chứng tỏ bà có thể thở, vị bác sĩ bèn bước đến gần bà, đưa mắt nhìn nhanh cô y tá, và bỗng Carole bắt đầu tự mình thở được. Chloe khóc thét lên sung sướng, nước mắt trào ra. Nước mắt cũng chảy xuống má Jason và Anthony nghẹn ngào nức nở. Tự nhiên Chloe ép mình vào hai cánh tay Stevie. Chị ôm ghì cô thật chặt, vừa cười vừa khóc. Và ngay cả bác sĩ cũng cười.

- Thật đáng mừng! - Vị bác sĩ nói, vẻ yên tâm. Thoạt tiên, ông sợ bà không thở được, rồi khi

mọi người bắt đầu lo sợ, thì bà lại thở được. - Não bộ của bà đã hoạt động bình thường. Đây là dấu hiệu tốt. - Họ biết bà có thể nằm hôn mê mãi, ngay cả khi có thể tự thở. Nhưng nếu bà không tự thở được, thì cơ hội bình phục sẽ ít hơn.

Vị bác sĩ nói họ sẽ canh bà suốt đêm để biết chắc chắn bà tiếp tục thở mà không có sự giúp đỡ nào, nhưng không có lý do gì việc thở độc lập của bà sẽ bị ngưng lại. Với mỗi giây phút trôi qua, tình trạng của bà ổn định thêm. Nhìn bà nằm yên trên giường, không có dấu hiệu của sự sống, thân thể không động đậy, nhưng mọi người đều thấy ngực bà nhô lên xẹp xuống nhẹ nhàng theo hơi thở. Nếu không có gì bất thường thì mọi người đều hy vọng vào sự tiến triển của bà.

Sau đó, tất cả đều đứng quanh giường bà hơn một giờ, thưởng thức chiến thắng trong đêm đó. Cuối cùng Jason đề nghị họ về khách sạn. Họ đã trải qua một ngày căng thẳng, ông thấy các con cần nghỉ ngơi. Nhìn bác sĩ đem máy thở đi, mọi người đều hết sức lo sợ, người nào cũng hết hồn. Họ lặng lẽ bước ra khỏi phòng, Stevie là người cuối cùng đi ra. Chị dừng một lát gần giường Carole, sờ những ngón tay của bà. Bà vẫn hôn mê, mấy ngón tay còn lạnh ngắt. Bây giờ mặt bà không có ống thở nơi miệng và miếng băng dán ở lỗ mũi, trông quen thuộc với chị. Đây là khuôn mặt Stevie thường thấy và những người hâm mộ bà quen biết, thương yêu. Nhưng đối với Stevie, khuôn mặt ấy còn quan trọng hơn thế nhiều, vì đây là khuôn mặt chị mẩn mộ, trung thành trong rất nhiều năm qua.

- Carole, thế là tốt rồi, - Stevie nói nhỏ. Chị cúi xuống hôn lên má bà. - Bây giờ bà hãy cố gắng thêm chút nữa, cố tỉnh dậy nhé. Chúng tôi rất nhớ bà, - chị nói, nước mắt mừng rỡ lăn xuống má. Rồi chị bước ra khỏi phòng với những người khác. Mọi việc đã ổn định, đêm nay thế là rất tốt, dù tình hình còn rất căng.

CHƯƠNG 5

Sau khi họ đến Paris hai ngày, thì việc không thể tránh được đã xảy ra. Có người nào đó, hoặc ở trong bệnh viện hoặc ở khách sạn đã bắt tin cho báo chí biết. Trong nhiều giờ, có rất nhiều nhiếp ảnh gia đứng ở bên ngoài bệnh viện, trong số đó có người còn mạnh dạn lên cầu thang và bị chặn lại ở ngoài cửa phòng bà. Stevie từ trong phòng Carole bước ra hành lang, rồi với ngôn ngữ không mấy lịch sự, chị chặn họ lại, đẩy họ đi. Nhưng kể từ khi ấy, mọi việc đều không được yên ổn nữa.

Bệnh viện chuyển Carole sang phòng khác và đặt nhân viên an ninh để canh gác ở bên ngoài. Nhưng việc này làm cho công việc của họ phức tạp, làm cho tình hình càng khó khăn hơn cho gia đình. Các tay nhiếp ảnh luôn chờ đợi họ ở khách sạn hay đứng bên ngoài bệnh viện. Có cả máy quay phim của truyền hình ở cả hai nơi, bất cứ khi nào họ đi vào hay đi ra đều bị đèn từ các máy ảnh lóe sáng. Đây là cảnh tượng quen thuộc cho tất cả mọi người. Carole thường giúp các con khỏi bị giới truyền thông làm phiền, nhưng hiện giờ bà đang hôn mê trong bệnh viện, đây là tin tức nóng hổi. Lần này họ không thể giấu báo chí được. Họ phải chấp nhận điều này và phải tỏ ra lịch sự với những người đó. Tin tốt nhất là Carole đã tự mình thở được. Bà vẫn còn bất tỉnh, nhưng họ đã cắt thuốc an thần. Bác sĩ hy vọng bà sẽ sớm có dấu hiệu của sự sống. Nếu không sẽ có những biến chứng nguy hại xảy ra, không ai muốn thấy điều đó. Trong lúc chờ đợi, họ bị báo chí làm phiền. Hình Carole đã được đăng lên trang đầu các báo trên thế giới, kể cả các tờ Le Monde, Le Figaro và tờ Herald Tribune ở Paris.

Ngày hôm sau, khi họ đọc báo trong lúc ăn sáng, Stevie nói:

- Tôi rất thích ảnh của bà ấy. - Chị cố làm cho vấn đề nhẹ đi. Họ đã đến Paris ba ngày rồi.

- Phải, tôi cũng thế, - Anthony đáp. Anh đang ăn khúc bánh mì thứ hai với sôcôla. Anh ăn đã ngon miệng trở lại. Họ thường cùng nhau đi đến bệnh viện hàng ngày, nói chuyện với bác sĩ, ngồi với Carole lâu chừng nào hay chừng ấy. Sau đó họ về khách sạn, ngồi ở phòng khách trong căn hộ của họ, chờ tin tức mới. Các bác sĩ không thích họ đến thăm ban đêm vì bà còn hôn mê. Mọi người trên thế giới khi đọc tin về bà đều cầu nguyện cho bà. Người hâm mộ bắt đầu tụ tập ở bệnh viện, khi thấy gia đình đến, họ hỏi thăm tin tức về bà. Sự quan tâm của họ làm cho gia đình bà thực sự cảm động.

Sáng hôm đó, có một người đàn ông trong ngôi nhà ở Paris nằm trên đường Rue du Bac rót cà phê sữa vào tách, phết mứt vào bánh mì nướng, ngồi đọc báo buổi sáng như ông làm hằng ngày. Ông mở tờ báo, vuốt cho thẳng rồi nhìn vào trang đầu. Nhìn vào bức ảnh, bỗng tay ông run lên. Đây là bức ảnh chụp Carole trong thời gian bà làm phim ở Pháp từ lâu. Người đàn ông nhìn bức ảnh liền nhận ra ngay. Hôm đó ông đã ở bên bà, đến xem cảnh quay phim của bà. Ông đọc bài báo viết về bà, nước mắt chảy ra, và khi vừa đọc xong, ông đứng dậy, gọi đến bệnh viện Pitié Salpêtrière. Ông được nối đường giây với phòng cấp cứu hồi sức, ông hỏi tin tức về bà. Họ cho biết tình trạng của bà ổn định, nhưng họ không được phép nói những chi tiết về bệnh tình của bà qua điện thoại. Ông nghĩ đến việc gọi cho giám đốc bệnh viện, rồi ông quyết định đích thân đến bệnh viện.

Ông ta cao, dáng dấp quý phái. Tóc ông đã điểm bạc, đeo kính, mắt có màu xanh long lanh. Mặc dù không còn trẻ, nhưng ông vẫn hết sức phong độ và đẹp. Ông có cử chỉ và cách nói của người đã quen ra lệnh. Ở ông toát ra phong cách của người có quyền hành. Tên ông là Matthieu de Billancourt, từng làm Bộ trưởng Nội vụ của nước Pháp.

Hai mươi phút sau khi đọc báo, ông liền mặc áo khoác, ra cửa và bước lên xe hơi. Khi đọc xong bài báo, ông run lập cập. Những kỷ niệm của ông về Carole vẫn còn rất rõ trong tâm trí, như thể ông mới gặp bà ngày hôm qua. Nhưng thực ra ông đã gặp bà cách đây mười lăm năm, khi bà rời khỏi Paris và đã mười bốn năm từ khi ông nói chuyện với bà. Từ đó, ông không có tin tức gì về bà, ngoại trừ việc ông đọc báo viết về bà. Ông biết bà đã lấy chồng lại, lấy nhà sản xuất phim ở Hollywood và mặc dù ông mừng cho bà, nhưng ông vẫn cảm thấy choáng váng. Mười tám năm trước, Carole Barber đã từng là người tình của ông.

Matthieu Billancourt đến bệnh viện, đậu xe ở ngoài đường. Ông đi vào tiền sảnh, hỏi người thiếu nữ ngồi ở bàn tiếp khách phòng của Carole ở đâu. Ông liền bị cô ta ngăn lại, nói rằng cô không được phép tiết lộ tin tức về bà, không để cho khách đến phòng bà. Ông yêu cầu được gặp giám đốc bệnh viện và đưa cho cô ta tấm danh thiếp. Cô ta nhìn danh thiếp, thấy tên ông, lập tức biến mất ngay.

Trong vòng ba phút sau, giám đốc bệnh viện xuất hiện, ông ta nhìn Matthieu chăm chăm như thể muốn kiểm chứng cái tên trong danh thiếp có đúng không. Đây là tấm thiếp Công ty Luật gia đình của Matthieu, ông đã làm ở đây trong mười năm qua, từ khi thôi làm cho nhà nước. Ông đã sáu mươi tám tuổi nhưng vóc dáng vẫn còn rất phong độ.

- Ngài Bộ trưởng? - Giám đốc bệnh viện hỏi vẻ lo lắng sợ sệt. Ông ta không biết chuyện gì đã khiến Matthieu đến đây.

Khi Matthieu làm Bộ trưởng Nội vụ, tên tuổi ông nổi như cồn, và bây giờ thỉnh thoảng báo chí vẫn còn nhắc đến ông. Ông có quyền lực suốt ba mươi năm. Lúc nào ông cũng có vẻ là người ra lệnh cho người khác. - Thưa ngài, tôi có thể làm gì cho ngài đây? - Mắt của Matthieu có cái gì đó làm cho người ta sợ sệt. Ông giám đốc bệnh viện có vẻ bối rối, lo sợ.

- Tôi đến đây để thăm người bạn cũ, - ông nói bằng một giọng buồn rầu. - Bà ấy là bạn của bạn vợ tôi. - Ông không muốn làm cho mọi người chú ý đến việc thăm viếng của ông, mặc dù việc yêu cầu giám đốc bệnh viện giúp đỡ sẽ khiến cho họ chú ý đến ông. Nhưng ông hy vọng ông giám đốc sẽ giữ bí mật chuyện này. Matthieu không muốn đụng đầu với báo chí, nhưng trong trường hợp này, ông liệu mình đến đâu thì đến, miễn gặp được bà là tốt. Ông nghĩ đây là cơ hội cuối cùng. Theo báo chí miêu tả, thì bà còn ở tình trạng nguy ngập sau khi bị thương tích trong vụ đánh bom khủng bố. - Tôi được biết bà ấy không thể tiếp khách, - Matthieu nói và ông giám đốc bệnh viện đoán ngay bệnh nhân ấy là ai. - Gia đình chúng tôi rất thân nhau. - Matthieu có vẻ bức bối và chán nản. Điều này không thể qua mắt của ông giám đốc thấp người trông rất khôn khéo.

- Thưa ngài, dĩ nhiên chúng tôi sẽ dành sự đặc biệt cho ngài. Ngài muốn theo tôi lên phòng bà ấy nằm hay không? Chúng ta đang nói về bà Waterman... Miss Barber... phải không?

- Phải, đúng thế. Nếu ông đưa tôi lên tận phòng bà ấy, thì tôi rất cảm ơn. - Không nói thêm một tiếng, ông giám đốc bệnh viện dẫn ông đến thang máy. Một lát sau họ đã lên tới tầng lầu Carole nằm. Matthieu cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Ông không biết khi vào phòng bà ông sẽ thấy gì, sẽ gặp ai ở đấy. Ông nghĩ các con bà chắc sẽ không nhận ra ông, vì lúc ấy chúng còn quá nhỏ. Ông nghĩ rằng người chồng hiện nay của bà cũng sẽ ở đấy với bà. Ông hy vọng họ sẽ ra ngoài để nghỉ ngơi một lát.

Ông giám đốc dừng lại ở phòng điều dưỡng, nói gì đấy nhỏ nhỏ với người y tá trưởng. Chị ta gật đầu, nhìn chăm chăm Matthieu, rồi chỉ vào cánh cửa phòng Carole. Matthieu đi theo ông giám đốc, không nói một tiếng. Trong ánh sáng lờ mờ của hành lang bệnh viện, vì lo âu đau khổ cho số phận của bà, nên trông ông già hẳn. Ông giám đốc dừng ở cửa phòng mà cô y tá đã chỉ, mở ra, ra dấu cho Matthieu đi vào. Ông ngần ngừ rồi nói nhỏ với ông giám đốc.

- Có gia đình của bà ấy trong phòng không? Bỗng ông nhận ra mình sẽ lâm vào cảnh lúng túng nếu đi vào và gặp người thân của bà. Trong khoảnh khắc ông đã quên rằng Carole không còn thuộc về ông nữa.

- Ngài muốn tôi vào xem rồi ra báo cho ngài biết không?

- Ông giám đốc hỏi. Matthieu không đáp mà chỉ gật đầu chấp nhận đề nghị của ông ta. Giám đốc bệnh viện bèn đi vào phòng, còn Matthieu đứng đợi ở ngoài. Lát sau, ông giám đốc bước ra và nói: - Gia đình bà ấy đang ở trong phòng. Ngài muốn đến đợi ở phòng khách không?

Nghe ông giám đốc đề nghị, Matthieu vui vẻ đáp:

- Muốn. Có tôi vào chắc họ sẽ bức mình.

Ông giám đốc bệnh viện dẫn Matthieu quay lại trên hành lang đến một phòng đợi nhỏ. Phòng

này dùng làm chỗ cho khách ngồi đợi khi bệnh viện đang có đông khách đến thăm, hay dành cho những ai quá đau khổ cần chỗ riêng tư. Đây là nơi lý tưởng cho Matthieu. Ông cần ở một mình, tránh mọi con mắt nhòm ngó trong khi đợi thăm bà. Ông không biết gia đình bà sẽ ở lại bên bà bao lâu, nhưng ông sẵn sàng ngồi đợi suốt ngày, thậm chí cả vào ban đêm, miễn là vào thăm bà được.

Giám đốc bệnh viện mời Matthieu ngồi vào chiếc ghế bành, rồi hỏi:

- Ngài muốn uống gì không, thưa ngài?

- Không, cảm ơn, - Matthieu đáp và đưa tay bắt. - Tôi cảm ơn ông đã tận tình giúp đỡ. Tôi rất kinh ngạc khi nghe tin này.

- Tất cả chúng tôi đều kinh ngạc, - giám đốc bệnh viện đáp. - Bà ấy đến đây hai tuần chúng tôi mới biết bà ấy là ai. Thật là kinh khủng! - Trông ông ta có vẻ dè dặt.

- Bà ấy có qua khỏi không? - Matthieu hỏi, mắt lộ vẻ buồn rầu.

- Còn quá sớm chưa thể nói được. Bị thương ở đầu nguy hiểm lắm, khó mà tiên đoán. Bà ấy vẫn còn hôn mê, nhưng đã tự mình thở được. Đây là sự tiến triển đáng mừng. Nhưng bà ấy vẫn chưa hết nguy hiểm. - Matthieu gật đầu. - Tôi sẽ trở lại sau để xem ngài cần gì. Nếu ngài cần gì, các y tá sẽ phục vụ ngài.

Matthieu cảm ơn ông ta. Sau đó ông giám đốc đi khỏi phòng. Vị cựu Bộ trưởng Nội vụ Pháp ngồi xuống ghế, buồn bã như bất cứ khách đến thăm nào khác. Ông nghĩ đến người yêu, đắm chìm trong suy tư. Matthieu de Billancourt trước đây rất có uy quyền và bây giờ vẫn được mọi người kính nể. Nhưng ông vẫn có vẻ lo sợ như mọi người khách đến thăm nào khác khi đến phòng hồi sức cấp cứu. Ông sợ cho bà và cho ông. Chỉ nghĩ đến chuyện bà nằm gần đấy thôi, tim ông lại rộn rã, hồi hộp rồi.

Jason, Stevie, Anthony và Chloe ở trong phòng Carole rất lâu. Họ thay phiên nhau ngồi trên ghế bên cạnh thoa tay bà, nói chuyện với bà.

Chloe hôn mấy ngón tay lạnh ngắt của mẹ thò ra ngoài cuộn băng bột, xin mẹ tỉnh lại.

- Mẹ hãy tỉnh lại.... Cả nhà đều mong mẹ hồi tỉnh. - Cô có vẻ như con nít, rồi cuối cùng ngồi khóc nức nở, cho đến khi Stevie quàng tay quanh cổ, đưa nước cho cô uống, và người khác thay cô ngồi gần bên Carole.

Anthony cố tỏ ra mình can đảm, nhưng chỉ nói vài lời, rồi khóc nức nở. Jason đứng sau họ, có vẻ dờ dẫm. Họ tiếp tục nói với bà, vì hy vọng bà có thể nghe họ. Họ cầu mong bà sẽ nghe thấy và trở lại với họ. Nhưng vẫn không có gì thay đổi. Các con bà và Jason mệt mỏi bơ phờ, mệt vì múi giờ khác nhau, vì lo âu sợ sệt. Stevie cố tỏ ra bình tĩnh để động viên tinh thần họ, mặc dù chị cũng đau khổ không kém gì họ. Nhưng chị quyết định làm tất cả mọi việc có thể để giúp đỡ họ. Vì số phận của Carole và của họ. Nhưng trong thâm tâm, chị cũng lo sợ và đau đớn như họ. Carole là người bạn yêu dấu của chị.

Khi đến phiên Stevie ngồi vào ghế cạnh Carole, chị nói:

- Nào, Carole, bà đang viết cuốn sách đấy nhé. Không được bỏ dở nửa chừng. - Chị làm như thể bà chủ của chị nghe chị nói vậy. Jason mỉm cười khi nghe Stevie nói. Ông thích Stevie. Chị là người giỏi giang, đối với họ chị rất tuyệt vời. Chị săn sóc Carole rất chu đáo. - Bà nghĩ đến cuốn sách chứ? Tôi tin bà sẽ nghĩ đến. Hiện các con bà có mặt ở đây. Chloe có vẻ hoảng sợ, cô ấy mới cắt tóc và mua vô số đồ dùng để trang điểm. Cô ấy đợi bà trả tiền đấy! - Mọi người nghe chị nói đều cười. - Nói thế mới có thể làm cho bà ấy tỉnh dậy, - Stevie nói với họ. Buổi chiều thật dài, rõ ràng không có gì thay đổi. Họ tha thiết muốn có sự thay đổi. Nhìn thân hình bất động của bà, mặt tái mét như thân ma, mọi người đều đau đớn vô cùng.

- Có lẽ chúng ta nên về khách sạn. - Cuối cùng Stevie đề nghị. Jason có vẻ rất mệt mỏi, không ai ăn gì từ sáng hôm đó, và khi ấy họ cũng không muốn ăn. Jason tái mét, còn Chloe khóc mãi. Anthony có vẻ không khá gì hơn, và Stevie cảm thấy mình yếu đuối. - Tôi nghĩ tất cả chúng ta

cần phải ăn uống. Nếu có gì xảy ra, họ sẽ gọi cho chúng ta, và tối nay chúng ta có thể trở lại, - chị nói và Jason gật đầu. Ông muốn uống một ly, mặc dù ông không phải người nghiện. Nhưng ít ra ngay bây giờ họ phải nghỉ ngơi thư giãn một chút.

- Tôi không muốn đi, - Chloe ngồi khóc.

- Ta đi thôi, Chloe. - Anthony quàng tay quanh vai em, ôm ghì cô. - Chắc mẹ sẽ không muốn chúng ta như thế này đâu. Chúng ta phải giữ sức khỏe. - Hồi nãy Stevie đã đề nghị khi về khách sạn họ sẽ bơi một lát, anh nghĩ như vậy sẽ rất tốt. Anh cần phải tập thể dục để giảm bớt căng thẳng. Stevie cũng muốn bơi một lát.

Cuối cùng chị đưa họ ra khỏi phòng, gật đầu chào cô y tá. Đưa họ về khách sạn là một kỳ công đáng khen, vì không ai muốn rời khỏi Carole, chị cũng không, nhưng chị nghĩ tất cả mọi người phải giữ cho tinh thần sáng suốt. Không ai biết việc này sẽ kéo dài bao lâu, nên họ không được để tinh thần sa sút. Nếu họ sa sút tinh thần, họ sẽ không giúp ích gì cho Carole được, Stevie nghĩ thế. Cho nên chị có trách nhiệm phải chăm sóc họ. Đưa họ đến được thang máy cũng mất nhiều thì giờ. Chloe thì quên áo len, Anthony quên áo khoác. Người này trở lại lấy rồi đến người khác, nhưng cuối cùng họ đều vào thang máy, hẹn nhau vài giờ nữa sẽ quay lại. Họ không thích để bà nằm một mình.

Matthieu ngồi trong phòng khách thấy họ ra về. Ông không nhận ra ai trong nhóm người, nhưng ông biết họ là ai. Có hai phụ nữ và hai người đàn ông. Ngay khi cửa thang máy đóng, ông đến gần người y tá trưởng. Thông thường, họ cấm tất cả khách đến thăm bà, nhưng ông là trường hợp đặc biệt và giám đốc bệnh viện đã dặn chị phải làm theo bất cứ điều gì Matthieu muốn. Dĩ nhiên luật lệ không được áp dụng với ông và ông không muốn thế. Không nói một tiếng, người y tá trưởng dẫn ông vào phòng Carole. Bà nằm yên như nàng công chúa đang ngủ, ống chuyen sêrum găm vào cánh tay, người y tá canh chừng bà, kiểm tra các máy giám sát gắn vào người bà. Mắt ông lộ rõ sự yêu thương khi nhìn bà. Người y tá vẫn đứng trong phòng, nhưng nhìn đi chỗ khác. Chị cảm thấy mình đang chứng kiến cảnh riêng tư của hai người.

Ông đứng một lúc lâu, nhìn bà, như thể chờ bà mở mắt, và cuối cùng, đầu cúi xuống, mắt ướn lệ, ông ra khỏi phòng. Ông thấy bà vẫn đẹp như xưa, có vẻ không thay đổi gì trước năm tháng. Ngay cả mái tóc cũng như xưa. Họ đã tháo băng trên đầu bà và Chloe chải tóc cho bà trước khi về.

Ông cựu Bộ trưởng Nội vụ ngồi trong xe hơi một hồi lâu, rồi úp mặt vào tay mà khóc, nghĩ đến chuyện đã qua. Ông hứa hẹn với bà thật nhiều mà chẳng cho bà cái gì hết. Tim ông đau nhói về những điều đáng ra ông đã làm cho bà mà không thực hiện. Đây là lần duy nhất trong đời ông không giữ đúng lời hứa. Từ đó đến giờ ông ân hận mãi, đã bao năm qua, rồi bây giờ gặp lại bà, ông càng ân hận thêm. Bà cũng biết ông không giữ lời hứa, nên đã bỏ đi. Ông không trách bà về việc đã bỏ ông, không bao giờ trách. Lúc ấy ông có quá nhiều trách nhiệm. Bây giờ ông chỉ mong sao có thể nói cho bà hiểu nỗi lòng mình, nhưng bà lại nằm hôn mê không biết gì hết. Khi ra đi, bà đã đem theo trái tim ông, bây giờ bà vẫn còn giữ nó. Nghĩ đến chuyện bà chết, ông không thể chịu nổi. Khi lái xe đi, ông nghĩ rằng dù chuyện gì xảy ra đi nữa, ông cũng phải gặp lại bà. Từ ngày xa bà đến giờ, dù đã mười lăm năm, nhiều chuyện đã xảy ra cho cả hai người, ông vẫn thương yêu bà.

CHƯƠNG 6

Sau khi cả gia đình Carole đến Paris được năm ngày, thì Jason yêu cầu họp mặt với tất cả các bác sĩ đã chữa trị cho bà, để biết rõ tình trạng hiện nay của bà. Bà vẫn còn nằm hôn mê, ngoài việc không thở bằng máy mà tự mình thở lấy, không có gì thay đổi. Gần ba tuần trôi qua mà bà vẫn không có dấu hiệu gì chứng tỏ sắp có ý thức trở lại. Khả năng bà không tỉnh lại làm cho họ hoảng sợ.

Các bác sĩ rất tốt và chăm sóc bà tận tình. Nếu bà không sớm ý thức trở lại, thì chắc bà bị bại não vĩnh viễn. Bây giờ khả năng ấy rất lớn. Cơ may bình phục của bà trở nên mong manh theo từng giờ. Việc họ bày tỏ sự lo âu về tình trạng của bà làm cho Jason càng sợ sệt thêm. Không có thuốc men gì có thể làm thay đổi tình trạng của bà. Có nhiều người hôn mê lâu ngày mới tỉnh dậy, nhưng với thời gian này, cơ may chức năng của não trở lại bình thường là rất ít. Cả nhóm đều khóc khi họp xong với các bác sĩ tại phòng đợi. Chloe khóc nức nở, Anthony ôm cô, nước mắt giàn giụa hai má. Jason ngồi lặng lẽ khóc và Stevie lau mắt rồi thở mạnh.

- Thôi được rồi, quý vị. Bà ấy không phải là người trốn việc. Chúng ta cũng không. Quý vị biết bà ấy như thế nào rồi, Carole làm việc đúng lịch trình. Chúng ta đừng để mất niềm tin. Hôm nay quý vị đi đâu được không? Quý vị cần đi khỏi đây để nghỉ xả hơi. - Mọi người nhìn chị như nhìn kẻ mất trí.

- Đi đâu? Đi mua sắm à? - Chloe có vẻ bức mình, còn hai người đàn ông tỏ ra thất vọng. Nhiều ngày nay họ không làm gì hết, chỉ qua lại giữa bệnh viện và khách sạn, mà hai nơi này họ đều khổ sở. Stevie cũng khổ sở, nhưng chị cố khôi phục sức khỏe cho cả nhóm.

- Đi đâu cũng được. Đi xem phim. Đi thăm điện Louvre. Đi ăn ở đâu đó. Đi thăm điện Versailles. Thăm nhà thờ Notre Dame. Tôi chấp nhận bất cứ chuyện gì vui. Chúng ta đang ở Paris. Hãy hình dung ra chuyện mà bà Carole sẽ muốn chúng ta làm. Bà ấy chắc không muốn tất cả quý vị ngày nào cũng ngồi suốt ngày như thế này. - Lời đề nghị của Stevie mới đầu gặp ngay sự bất bình của mọi người.

- Chúng ta không thể để bà ấy ở đây một mình được, - Jason đáp, vẻ gay gắt.

- Tôi sẽ ở đây với bà. Quý vị cứ đi làm gì đó trong khoảng hai giờ. Và Chloe à, có lẽ cô nên đi mua sắm. Mẹ cô sẽ làm gì?

- Bà sẽ làm móng và mua giày, - cô đáp có vẻ thiếu tôn kính, rồi cười. Và đánh sập hai chân.

- Tuyệt, - Stevie đáp. - Tôi muốn hôm nay cô mua ít nhất là ba đôi giày. Mẹ cô không khi nào mua ít hơn thế. Nhiều giày rất tốt. Tôi sẽ hẹn người làm móng cho cô ở khách sạn. Và massage nữa. Các quý ông cũng cần phải massage. Quý vị nghĩ sao về việc đăng ký thuê sân quần vợt ở câu lạc bộ sức khỏe tại khách sạn Ritz? - Chị biết cả hai đều thích chơi môn này.

- Làm thế có kỳ không? - Anthony hỏi, mặc dù cậu không thừa nhận việc mình khao khát tập thể dục suốt tuần. Cậu cảm thấy mình như con thú bị nhốt trong chuồng.

- Không, không có gì kỳ hết. Cả hai cần bơi sau khi đã chơi quần vợt. Tại sao hai người không ăn trưa tại hồ bơi, rồi từ đấy đi về luôn? Quý ông chơi quần vợt, Chloe làm móng, rồi mọi người massage. Tôi sẽ đăng ký thuê người đến massage tại phòng quý vị nếu quý vị thích. - Jason cười nhìn Stevie với vẻ biết ơn. Mặc dù miễn cưỡng, nhưng ông thích ý kiến ấy.

- Còn chị thì sao? - Ông hỏi.

- Tôi sẽ ở đây lo mọi chuyện - chị đáp. - Khi Sean lâm bệnh, chị cũng làm như vậy cho Carole, và chị đã túc trực bên phòng ông nhiều ngày, nhất là sau khi ông hóa trị liệu.

- Vài giờ đi chơi không làm hại ai hết. Việc ấy sẽ rất tốt cho quý vị. Tôi sẽ ngồi với bà. - Nghĩ đến việc để bà một mình ở bệnh viện, họ cảm thấy tội lỗi. Nếu trong lúc họ đi khỏi mà bà thức dậy thì sao? Khổ thay là khả năng ấy thật quá xa vời. Stevie gọi khách sạn, đăng ký những thứ cần thiết vừa nói cho họ biết, rồi dẫn Chloe ghé vào phố Faubourg Saint Honoré để ăn trưa khi trở

về. Ở đây có nhiều tiệm bán giày cho cả phụ nữ và nam giới. Rồi như thể họ là trẻ con, hai mươi phút sau, chị xua họ ra khỏi bệnh viện, bảo họ đi. Họ đều cảm ơn chị khi ra đi. Stevie trở lại phòng Carole, ngồi bên cạnh giường bà. Cô y tá trực gật đầu chào chị. Tuy không cùng ngôn ngữ nhưng bây giờ họ đã quen nhau. Người y tá trực chăm sóc Carole hôm đó bằng tuổi Stevie. Chị ước gì có thể nói chuyện được với cô, nhưng thay vì thế, chị đến gần cơ thể bất động nằm trên giường.

- Bà bạn à. Bây giờ bà phải hoạt động trở lại thôi. Các bác sĩ họ giận đấy. Đã đến lúc bà thức dậy rồi. Bà cần làm móng, làm tóc. Đồ đạc trong phòng này trông tệ quá. Bà cần về lại khách sạn Ritz. Ngoài ra bà còn cuốn sách phải viết nữa. Lễ Tạ Ơn chỉ còn mấy ngày nữa là đến rồi. Bà phải tỉnh dậy thôi. - Stevie nói tiếp, giọng bức bối. - Nằm mãi như thế này thật bất công cho các con bà quá, cũng không tốt cho ai hết. Carole, bà không phải là kẻ bỏ công việc. Bà ngủ quá lâu rồi. Dậy thôi! Trong những ngày đen tối sau khi Sean mất, chị đã nói như thế với Carole, bà gương mặt ngay, vì nghĩ Sean muốn bà như thế, còn lần này Stevie không nói đến tên ông ấy. Chỉ nhắc đến tên các con bà thôi. - Tôi quá ngán việc này rồi, - chị nói thêm.

- Tôi chắc bà cũng ngán. Cái kiểu Người đẹp ngủ say này xưa như trái đất rồi.

Người nằm trên giường không nhúc nhích, im lặng như tờ, Stevie tự hỏi không biết Carole nằm hôn mê có nghe được người thân yêu nói chuyện không. Nếu có, chị sẽ dồn hết sức lực để nói chuyện với bà. Do đó Stevie ngồi nói chuyện với bà chủ suốt buổi chiều, về những chuyện thường ngày giống như Carole có thể nghe được chị nói. Cô y tá bận làm công việc của mình, nhưng cô ta có vẻ thương hại chị. Lúc này các nhân viên điều dưỡng cũng như các bác sĩ đã gần như mất hết hy vọng. Thời gian từ khi xảy ra vụ đánh bom đến giờ đã lâu. Khả năng bà hồi phục là quá mong manh. Stevie biết thế, nhưng chị vẫn kiên trì, không chịu lùi bước.

Đến sáu giờ, sau tám giờ ngồi bên giường bà, Stevie rời bà để về khách sạn xem những người kia ra sao. Họ đã đi cả ngày, chị hy vọng việc này sẽ làm cho họ thanh thoi đôi chút.

- Thôi được rồi, bây giờ tôi về, - Stevie nói, giống như chị nói khi làm việc ở L.A khi đến giờ về. - Carole, ngày mai đừng chơi cái trò này nữa nhé. Đủ quá rồi. Hôm nay tôi để cho bà ngủ yên, nhưng ngày mai thì không được. Bà có nhiều thì giờ để ngủ. Chúng ta sẽ trở lại làm việc. Chúng ta sẽ viết vài bức thư. Bà có rất nhiều nơi phải gọi điện thoại. Ngày nào Mike cũng gọi điện thoại. Tôi hết lý do để nói tại sao bà không nói chuyện với ông ấy. Bà phải tự mình gọi cho ông ta. - Chị nghĩ mình có vẻ như người mắc bệnh điên, nhưng cảm thấy nhẹ nhõm khi nói chuyện với bà như thể bà có mặt đầu đó, đang lắng nghe những gì chị nói. Mà thật vậy, bạn của Carole, người làm đại diện cho bà, Mike Applesohn, ngày nào cũng gọi đến. Từ khi báo chí đưa tin về bà, mỗi ngày ông đều gọi hai lần. Ông rất đau khổ. Ông biết bà từ khi bà còn nhỏ. Ông khám phá ra bà tại một tiệm thuốc ở New Orleans. Ông chỉ mua của bà một ống kem đánh răng, nhưng lại thay đổi toàn bộ cuộc đời bà. Ông như người cha của bà. Năm nay ông đã bảy mươi tuổi mà vẫn còn khỏe mạnh. Rồi bây giờ chuyện này xảy ra, ông không có con, chỉ có bà. Ông xin được đến Paris, nhưng Jason yêu cầu ông đợi thêm ít hôm nữa. Dù họ có ý tốt đến đâu đi nữa nhưng nếu không có người khác đến giúp, thì vấn đề cũng sẽ rất khó khăn. Stevie mừng là họ không quan tâm đến việc chị ở đây, nhưng chị đã giúp họ rất nhiều. Giống như Carole, nếu không có chị, họ sẽ bó tay. Carole cũng có nhiều bạn bè ở Hollywood, nhưng vì chị và bà đã cùng làm việc suốt mười lăm năm qua, nên Carole gần gũi với người phụ tá của mình hơn bất kỳ ai khác.

- Tốt, vậy bà đã nghe hết rồi chứ? Hôm nay là ngày cuối cùng bà ngủ mê đấy nhé. Ngày mai bà sẽ không được nằm dài như kẻ lười nhác nữa. Bà là người của công việc. Bà phải thức dậy để viết cuốn sách chứ. Tôi không viết được cho bà đâu. Bà phải tự tay viết lấy. Đêm nay bà hãy ngủ cho say, nhưng ngày mai phải thức dậy đấy. Đã đến lúc phải tỉnh dậy rồi. Mùa nghỉ hè đã hết. Chúng ta đã nghỉ xong rồi. Nếu bà yêu cầu nghỉ thêm nữa sẽ không được đâu. - Cô y tá chắc sẽ cười nếu cô hiểu. Khi Stevie ra về, cô ta cười thật. Trong một giờ nữa cô ta sẽ hết giờ trực, sẽ về nhà với chồng và ba con. Stevie chỉ có bạn trai và người phụ nữ đang mê man bất tỉnh nằm trên giường, người mà chị hết lòng thương yêu. Khi chị ra về, chị cảm thấy kiệt sức. Chị đã nói chuyện với Carole suốt ngày. Khi có những người kia ở trong phòng, chị không dám nói nhiều như thế, mà chỉ thỉnh thoảng mới nói vài lời thân thương. Chị không có kế hoạch làm như thế

này, nhưng khi họ đi khỏi, chị quyết sẽ nói chuyện với bà như vậy.

Ngồi trên taxi về khách sạn, Stevie tựa đầu ra lưng ghế, nhắm mắt lại. Số nhiếp ảnh viên giờ đã quen ở ngoài khách sạn Ritz, hy vọng chụp ảnh các con của Carole và chụp Harison Ford cùng gia đình ông ta vừa mới ở Hoa Kỳ đến. Madonna sẽ đến ngày hôm sau. Vì lý do riêng, họ sẽ mừng lễ Tạ Ơn ở Paris. Gia đình của Carole cũng vậy, nhưng họ rất chán, vì đang gặp chuyện bí đát. Stevie đã dặn người chỉ huy ban cung ứng thức ăn để họ tổ chức bữa tiệc mừng lễ Tạ Ơn tại phòng ăn riêng. Chị chỉ làm đơn giản thôi. Kẹo dẻo để ăn với khoai lang không thể tìm ra ở đây. Bạn trai Alan, đã gửi chuyển phát nhanh số kẹo này từ Mỹ đến. Chị nói chuyện thường xuyên với anh ta qua điện thoại, giống những người khác, anh ta chúc Carole bình phục, và nói sẽ cầu nguyện cho bà. Anh ta là người tốt, nhưng Stevie không nghĩ đến chuyện sẽ lấy anh hay lấy ai. Chị đã kết duyên với công việc, với Carole, và bây giờ chị gắn bó với bà hơn bao giờ hết, vì bà đang rất cần chị.

Tối đó, mọi người đều phấn chấn tinh thần và để tranh thủ thời gian, họ xuống ăn tối ở dưới lầu, tại Épadon, nhà hàng chính của khách sạn. Nhà hàng sáng sủa, vui vẻ, đông đúc, và thức ăn rất ngon. Stevie không xuống ăn với họ, chị cần massage, nên gọi khách sạn đem xúp đến phòng. Chị ăn xong liền đi ngủ. Mọi người cảm ơn chị vì đã tổ chức mọi việc cho họ trong ngày hôm đó. Họ cảm thấy thoải mái trở lại. Trong lúc hưng phấn, Chloe mua luôn sáu đôi giày và chiếc áo dài tại cửa hàng Saint Laurent. Còn Jason mua hai đôi hiệu Lobbs tại cửa hàng Hermès trong khi ông chờ cô, thật ông không tin nổi việc này. Cả hai người đàn ông đã mua nhiều áo quần, hầu hết là áo len và quần jeans để mặc ở bệnh viện, vì họ mang theo ít đồ. Họ cảm thấy dễ chịu hơn sau khi đã bơi lội và massage. Jason chơi quần vợt thắng cậu con trai, đây là việc hiếm thấy, nên ông rất sung sướng và hãnh diện. Mặc dù họ đến Paris vì chuyện rất buồn, nhưng hôm ấy họ vui là nhờ có Stevie. Khi đi ngủ, chị không suy nghĩ đến gì hết, và ngủ say lúc chín giờ.

Bệnh viện gọi đến lúc sáu giờ sáng hôm sau. Khi Stevie nghe chuông điện thoại reo, tim chị hồi hộp lo sợ. Điện thoại gọi cho Jason. Họ gọi cho ông trước. Khi Stevie trả lời điện thoại, thì ông đang khóc.

- Ôi lạy Chúa!... - Stevie thốt lên, vẫn còn mơ màng nhưng chị tỉnh ngay.

- Bà ấy tỉnh rồi! - Ông nói rồi khóc nức nở. - Bà đã mở mắt, tuy không nói, nhưng biết gật đầu với bác sĩ.

- Ôi lạy Chúa!... ôi lạy Chúa!... - Stevie chỉ nói được có thế. Chị cứ nghĩ bà đã chết.

- Tôi sẽ đến đây. Chị muốn đến không? Tôi nghĩ cứ để cho hai con tôi ngủ. Tôi muốn xem ra sao mới nói cho chúng biết, tôi không muốn làm chúng thất vọng.

- Tôi đến chứ. Tôi sẽ mặc áo quần trong vòng năm phút thôi. - Rồi chị cười qua nước mắt. - Chắc bà ấy đã nghe tôi nói. - Chị nghĩ việc chị nói một mình suốt tám giờ không phải yếu tố tạo ra việc này mà chính Chúa và thời gian đã làm cho bà tỉnh dậy. Nhưng có lẽ những lời chị nói cũng không hại gì.

- Chị đã nói gì với bà ấy? - Ông hỏi, lau nước mắt, vẻ vui sướng hiện rõ trên mặt. Khi họp với các bác sĩ, ông đã mất hết hy vọng. Thế mà bây giờ, bà lại tỉnh dậy. Đây là kết quả của những lời cầu nguyện của họ.

- Tôi nói chúng ta đã quá ngán trò vô bổ này, bà hãy tỉnh dậy và làm việc trở lại đi. Đại loại như thế.

- Nói thế hay đấy, - ông cười đáp. Đáng ra chúng ta nên nói như thế từ trước. Chắc chị làm cho bà ấy cảm thấy có lỗi.

- Tôi hy vọng vậy. - Việc này sẽ là món quà vô giá tặng cho họ vào dịp lễ Tạ Ơn.

- Năm phút nữa tôi sẽ gõ cửa phòng chị, - Jason nói, rồi tắt máy. Khi ông gõ cửa, Stevie mặc quần jeans và áo len, tay cầm cái áo khoác dày. Chị mang đôi ủng chần bò thường mang đi làm. Stevie đã tìm thấy đôi ủng này trong tiệm bán đồ hạ giá và thấy thích. Chị nói đôi ủng đem lại

cho chị sự may mắn. Bây giờ chúng đem lại may mắn cho chị thật vì ngày hôm qua chị đã mang nó.

Họ nói chuyện rất vui khi trên đường đến bệnh viện và nóng lòng muốn gặp Carole. Jason nhắc cho Stevie nhớ việc bác sĩ nói bà chưa nói được. Việc này cần phải mất một thời gian. Dù sao Carole tỉnh dậy là tốt rồi. Mọi việc đã chuyển biến trông nháy mắt. Đến bệnh viện, họ chạy ngay đến phòng bà.

Khi họ đi vào phòng, Carole nằm trên giường mở mắt, có vị bác sĩ điều trị cho bà đứng bên cạnh. Bà bác sĩ vừa đến. Bà ta cười với Jason và Stevie, rồi cười với bệnh nhân. Carole nhìn vào mắt bác sĩ, bà ta nói tiếng Anh rất nặng, nhưng Carole không đáp. Bà không nói một tiếng và không cười. Bà chỉ nhìn, nhưng khi nghe bác sĩ nói, bà bóp nhẹ tay bà ta. Rồi bà quay mắt nhìn hai người khách khi nghe họ nói, nhưng cũng không cười với họ. Bà giống như người vô cảm vậy. Stevie nói với bà như thể bà vẫn còn khỏe mạnh như trước và Jason cúi xuống hôn lên má bà. Carole cũng không phản ứng lại hành động đó. Rồi cuối cùng, bà nhắm mắt và ngủ tiếp. Bác sĩ, Jason và Stevie rời phòng ra ngoài.

- Bà ấy không trả lời, - Jason nói, vẻ lo lắng còn Stevie sung sướng ra mặt, chị cảm thấy thỏa mãn. Đây là bước đầu, rồi Carole sẽ tiến bộ hơn.

- Đây chỉ là sự bắt đầu, - bác sĩ nói với Jason. - Có thể bà ấy chưa nhận ra quý vị. Dường như bà ấy đã mất hết trí nhớ. Võ não và sừng thái dương của thất não bên đã bị ảnh hưởng, hai cơ quan này là nơi lưu trữ trí nhớ. Chúng ta không biết các cơ quan còn chức năng ấy không và chúng có hoạt động trở lại, đem ký ức về cho bà không. May ra, ký ức sẽ trở lại với bà và não sẽ nhớ lại mọi việc. Làm sao để nói, làm sao để đi. Não bộ của bà đã bị sốc quá mạnh. Nhưng bây giờ chúng ta có thể hy vọng. - Bà bác sĩ có vẻ rất phấn khởi. Họ hầu như đã không hy vọng gì việc Carole hồi tỉnh lại. Việc này giống như một phép lạ vậy. Rồi bà bác sĩ cười với Stevie. - Các y tá nói với tôi rằng hôm qua chị đã nói chuyện với bà ấy suốt ngày. Họ không hiểu chị nói gì và không biết có gì thay đổi không.

- Tôi nghĩ đã đến lúc bà ấy tỉnh dậy, - Stevie đáp, vẻ khiêm nhường. Thực vậy, theo họ nghĩ thì thời gian bà hôn mê đã quá lâu, gần hết ba tuần, còn họ đã đau khổ suốt một tuần. Nhưng ít ra bà không biết chuyện gì đã xảy ra. Họ phải đối diện với sự hoảng sợ là mất bà, họ tin như thế. Việc bà tỉnh dậy thật ý nghĩa đối với họ.

- Tôi muốn hôm nay dùng thêm máy MRI chụp cộng hưởng từ với máy CT chụp cắt lớp để xem tiến triển của não bộ đến đâu, và sẽ cử bác sĩ trị liệu về ngôn ngữ đến để xem bà ấy trả lời ra sao. Có thể là bà ấy chưa nhớ ra từ ngữ. Chúng tôi sẽ thúc đẩy để bà ấy bắt đầu nhớ lại. Tôi muốn tìm bác sĩ nào biết nói tiếng Anh, - vị bác sĩ nói. Stevie nói với họ Carole nói được tiếng Pháp, nhưng họ muốn dạy lại bà bằng tiếng mẹ đẻ. Dạy lại bằng tiếng Pháp chắc sẽ gặp nhiều khó khăn hơn.

- Tôi có thể làm việc với bà ấy nếu có người chỉ cho tôi cách làm, - Stevie tình nguyện, bà bác sĩ cười nhìn chị. Đây là chiến thắng vĩ đại của chị.

- Tôi nghĩ hôm qua chị đã làm rất tốt. - Vị bác sĩ khen chị hết lời. Ai biết cái gì đã làm cho bà ấy tỉnh dậy?

Sau đó Jason và Stevie trở về khách sạn để nói cho Anthony và Chloe biết. Jason đánh thức hai người dậy, và họ có phản ứng như Stevie khi ông đánh thức chị dậy. Khi thức dậy, mặt và mắt họ lộ vẻ kinh hoàng.

- Mẹ sao rồi? - Anthony hỏi, vẻ hoảng hốt. Cậu đã hai mươi sáu tuổi, đã thành đàn ông, nhưng vẫn cảm thấy nhỏ bé trước mẹ.

- Mẹ con đã tỉnh lại rồi, - Jason đáp rồi khóc. - Bà ấy chưa nói được, nhưng đã nhìn chúng tôi. Mẹ con sẽ bình phục, con à. - Anthony bật khóc nức nở. Họ chưa biết bà có khỏe lại không, nhưng bà đã sống và hết hôn mê. Đó mới là sự khởi đầu, nhưng là niềm vui lớn cho họ.

Chloe quàng tay ôm cổ bố, vừa khóc vừa cười như một đứa bé, rồi bước xuống giường, nhảy

múa một chút. Rồi cô chạy đến ôm ghì lấy Stevie.

Lúc ăn sáng, họ cười và nói chuyện với nhau. Đến mười giờ, họ trở lại bệnh viện để thăm Carole. Khi ấy bà đã thức dậy lại, nhìn chăm chăm khi họ đi vào.

- Chào mẹ, - Chloe vui vẻ nói khi cô bước đến giường bà. Cô nắm tay bà và cúi xuống hôn lên má mẹ. Carole vẫn không có dấu hiệu gì đáp trả. Nếu có chẳng thì đấy là vẻ ngạc nhiên của bà. Nhưng ngay cả cảm xúc biểu lộ nơi nét mặt cũng bị hạn chế. Người ta đã tháo băng trên má bà nhiều ngày rồi, nhưng vết rách vẫn còn để lại cái sẹo quỷ quái. Cái sẹo đối với bà không hề gì. Bây giờ mọi người đã quen với nó, dù Stevie nghĩ rằng khi bà thấy cái sẹo, chắc bà rất buồn, nhưng chắc buồn không lâu. Như Jason nói, khi bà về Mỹ, họ sẽ mời bác sĩ thẩm mỹ đến phẫu thuật cho bà.

Carole nằm trên giường nhìn họ, quay đầu nhiều lần để dõi mắt theo họ. Anthony cũng hôn bà, mắt bà lộ rõ sự thắc mắc, rồi Jason đến đứng ở bên cạnh giường, nắm tay bà. Stevie lùi lại dựa vào tường, cười với bà, nhưng Carole hình như không chú ý đến chị. Có thể mắt bà chưa thể nhìn xa như thế.

Jason nắm tay vợ cũ, cười với bà một hồi lâu rồi nói:

- Hôm nay em đã làm cho chúng tôi hết sức vui mừng. - Bà nhìn ông với vẻ ngơ ngác. Một lúc lâu bà mới uốn miệng nói lên được một tiếng: - M... ẹ... t... mệt.

- Anh biết em mệt, em yêu, - ông dịu dàng đáp. - Em đã hôn mê rất lâu.

- Mẹ, con yêu mẹ, - Chloe nói thêm, rồi Anthony phụ họa lời em gái. Carole nhìn họ như thể không hiểu họ nói gì, rồi bà cất tiếng nói:

- Nư... ớc. - Bà yếu ớt đưa tay chỉ cái ly. Cô y tá đưa ly nước vào môi bà. Việc này bỗng nhắc Stevie nhớ lại Anne Bancroft trong phim The Miracle Worker. Họ trở lại từ điểm khởi đầu. Nhưng ít ra họ đã đi đúng hướng. Carole không nói gì với họ và không gọi tên họ. Bà chỉ nhìn họ. Họ ở lại với bà cho đến trưa mới ra về. Carole có vẻ mệt mỏi, hai lần bà nói, giọng bà đều không giống giọng trước đây. Stevie nghĩ rằng giọng bà khàn khàn vì máy thở gây ra, mới được tháo ra trước đó không lâu. Cuống họng bà chắc đau lắm và cặp mắt có vẻ to hơn. Bà mất cân rất nhiều, trước đây bà đã gầy rồi. Nhưng bà vẫn đẹp, ngay cả bây giờ. Trông bà như đang đóng vai Mimi trong bộ phim La Bohème. Bà giống như nhân vật chính trong cảnh bị thương, nhưng mọi người đều tràn trề hy vọng, vì sự bi thương đã hết.

Xế chiều hôm đó, Jason gặp lại bác sĩ. Chloe đi mua sắm nữa, lần này để ăn mừng. Stevie gọi việc này là liệu pháp mua hàng. Anthony đến phòng tập thể dục để tập luyện thân thể. Họ cảm thấy khỏe hơn nhiều và không thấy mình có lỗi nhiều khi trở lại những hoạt động bình thường của cuộc sống. Thậm chí họ còn đi ăn trưa rất sang tại nhà hàng Le Voltaire. Mọi người đều biết Carole rất thích nhà hàng này ở Paris. Jason nói đây là bữa ăn trưa mừng bà đã tỉnh lại.

Bác sĩ phụ trách cho biết máy chụp cắt lớp CT và máy MRI chụp cộng hưởng từ cho thấy những dấu hiệu của não bộ rất tốt. Không có hiện tượng não bị hư hại, điều này rất quan trọng. Những vết rách nhỏ ban đầu trong não đã lành hẳn. Nhưng không có cách gì để khẳng định bà mất trí nhớ nhiều bao nhiêu hay tiên đoán não sẽ trở lại hoạt động như thế nào. Điều này phải đợi thời gian trả lời thôi. Khi ai nói với bà, bà nhìn họ, nhưng chiều hôm đó bà chỉ nói vài tiếng có liên quan đến tình trạng cơ thể mà không có gì khác. Khi cô y tá mở cửa sổ, bà nói “lạnh”, và khi người ta lấy máu ở cánh tay, bà thốt ra tiếng “ôi”, khi họ chỉnh lại ống chích tĩnh mạch để chuyển xêrum vào, bà cũng thốt lên như vậy. Bà chỉ phản ứng trước sự đau đớn và cảm giác, nhưng khi bác sĩ hỏi bà những câu vượt ra ngoài hai tiếng trả lời vâng và không, thì bà tỏ vẻ ngơ ngác. Khi họ hỏi tên bà, bà lắc đầu. Họ nói bà tên là Carole, bà nhún vai. Tên ấy chẳng làm cho bà quan tâm. Cô y tá nói khi người thân gọi tên bà, bà không trả lời. Vì bà không biết tên mình, nên có lẽ cũng không nhớ tên họ. Quan trọng hơn, bác sĩ tin chắc rằng hiện Carole không nhớ ra người thân của mình.

Jason không thất vọng trước diễn tiến này. Khi ông kể lại cho Stevie nghe những chuyện xảy ra, ông nói rằng chỉ có thời gian mới giải quyết được các khó khăn này. Ông hoàn toàn hy vọng

vào tương lai. Stevie nghĩ có lẽ ông quá hy vọng. Chị tự nhủ rằng, có thể Carole sẽ không được như trước. Bà đã tỉnh, nhưng để trở lại bình thường thì còn rất lâu và không biết bà có trở lại như trước được không. Đây vẫn là câu hỏi không có lời giải đáp.

Hôm đó lại có tin lọt ra khỏi bệnh viện đến với báo chí. Sáng hôm sau báo đăng tin Carole Barber đã hết hôn mê. Trong nhiều ngày qua, báo chí không nhắc đến bà, nhưng bà vẫn là tin tức nóng hổi của họ. Rõ ràng đã có người trong bệnh viện bán tin về Carole cho họ. Chuyện này không có gì bất thường, ngay cả ở Mỹ cũng có, nhưng Stevie vẫn thấy ghê tởm. Việc mua tin để biết về một minh tinh điện ảnh có vẻ rất cao. Bài viết trong báo không hoàn toàn đúng sự thật, vì người ta nói rằng có lẽ bà bị bại não vĩnh viễn. Nhưng họ đăng ảnh bà thì hết chê, ảnh bà rất lộng lẫy, đã chụp cách đây mười năm, lúc bà đang độ xinh đẹp. Mặc dù bây giờ bà vẫn còn đẹp.

Khi cảnh sát nghe tin bà đã tỉnh, họ đến thăm bà. Bác sĩ để cho họ nói chuyện với bà, nhưng chỉ trong vài phút. Họ thấy bà không nhớ gì hết. Họ ra về mà không thu được tin tức gì ở bà.

Jason và các con tiếp tục đến thăm Carole, cũng như Stevie, chị tiếp tục thêm từ vào vốn kiến thức của bà. Sách, chần, khát, không! Bà rất hay dùng từ không này, nhất là khi họ đến lấy máu. Lần mới đây, bà rút tay lại rồi nhìn cô y tá và gọi cô là “xấu”. Tất cả mọi người có mặt ở đây đều cười. Nhưng họ vẫn lấy máu, và bà bật khóc, có vẻ ngạc nhiên, rồi nói “khóc”. Stevie nói với Carole như thể bà vẫn bình thường và thỉnh thoảng Carole ngồi nhìn chị hàng giờ, không nói gì. Bây giờ bà có thể ngồi, nhưng không thể ghép từ để nói thành câu, hay gọi tên họ được. Vào hôm trước lễ Tạ Ơn, sau khi bà tỉnh lại được ba ngày, bà vẫn không biết họ là ai. Bà không nhận ra ai hết, ngay cả các con. Tất cả mọi người đều rất buồn, nhưng Chloe là người thất vọng nhất.

- Mẹ không biết cả con! - Chloe nói khi cùng bố rời khỏi bệnh viện để về khách sạn, nước mắt giàn giụa.

- Mẹ con sẽ biết, con yêu. Hãy chờ mẹ con một thời gian nữa.

- Nếu mẹ con cứ như thế mãi thì sao? - Cô lo sợ hỏi. Không ai dám nói điều đó.

- Thì chúng ta sẽ đưa bà ấy đến các bác sĩ giỏi nhất thế giới. - Jason đáp cho cô yên tâm, và ông nói thật lòng mình.

Stevie cũng lo về chuyện này. Chị tiếp tục nói chuyện với Carole, trong khi bà có vẻ ngơ ngác. Thỉnh thoảng bà mỉm cười trước những điều Stevie nói, nhưng mắt bà không có chút tia sáng nào chứng tỏ bà biết Stevie là ai. Bà mỉm cười là một điều mới mẻ. Cười thành tiếng cũng thế. Lần đầu tiên Carole hốt hoảng khi cười to và bà đã bật khóc. Trông bà như một đứa bé. Bà có nhiều vấn đề cần phải học hỏi, nên công việc trước mắt rất khó khăn. Vị bác sĩ chữa trị về ngôn ngữ người Anh đã thúc Carole rất căng. Bà ta bắt Carole lặp lại tên mình nhiều lần. Bà ta hy vọng việc nói mãi này sẽ tạo ra một tia sáng trong trí nhớ của Carole, nhưng chẳng có kết quả gì.

Vào sáng ngày lễ Tạ Ơn, Stevie nói cho bà biết hôm đó là ngày gì, và ở Mỹ ngày đó quan trọng như thế nào. Chị nói với bà họ sẽ ăn gì để mừng lễ, Carole có vẻ chăm chú nghe. Stevie hy vọng việc này sẽ kích thích trí nhớ của bà, nhưng không làm cho bà nhớ gì hết.

- Gà tây. Gà tây là cái gì? - Bà hỏi như là chưa bao giờ nghe nói đến từ ấy. Stevie cười.

- Đó là con gà mà chúng tôi sẽ ăn vào buổi trưa.

- Có vẻ ghê quá, - Carole nói, bà nhăn mặt và Stevie cười to.

- Thỉnh thoảng thôi. Tục lệ cổ truyền mà.

- Ăn cả lông à? - Carole ngạc nhiên hỏi. Đã đi vào vấn đề cơ bản. Gà có lông. Ít ra bà đã nhớ được như thế.

- Không. Nhồi gia vị vào bụng. Ngon lắm. - Chị miêu tả cách nhồi gia vị cho bà nghe, và Carole chăm chú lắng nghe.

- Khó, - bỗng bà nói, nước mắt giàn giụa. - Nói. Từ ngữ. Không tìm ra. - Lần đầu tiên bà có vẻ

bực tức.

- Tôi biết. Rất tiếc. Rồi chúng sẽ đến. Có lẽ chúng ta nên bắt đầu những từ thô tục. Có lẽ làm thế sẽ vui hơn. Bà biết không, những từ như cút, đít, là những từ dễ. Tại sao phải lo lắng về từ gà tây và nhồi gia vị?

- Những từ khó phải không? - Stevie gật đầu, và cả hai đều cười. - Cút, - Carole nói một cách tự hào. Rõ ràng bà không biết ý nghĩa của từ này.

- Tuyệt! - Stevie nói, ánh mắt thật trêu mếu.

- Tên gì? - Carole hỏi, lại có vẻ buồn. - Tên của chị là gì? - Bà chỉnh lại. Bà cố kéo dài từ chị. Người bác sĩ về ngôn ngữ muốn bà nói thành câu, hầu hết bà không thể nói được.

- Stevie. - Stephanie Morrow. Tôi làm việc cho bà tại Los Angeles. Chúng ta là bạn. - Chị nói, mắt rướm lệ, rồi nói thêm. - Tôi yêu bà. Rất nhiều. Tôi nghĩ bà cũng yêu tôi.

- Tốt, - Carole đáp. - Stevie. - Bà cố nói lên từ ấy. - Chị là bạn tôi. - Đây là câu dài nhất từ lúc bà tỉnh lại đến giờ.

- Phải, tôi là bạn bà.

Bỗng Jason đi vào để hôn bà trước khi ăn mừng lễ Tạ Ơn ở khách sạn. Các con họ ở khách sạn đang mặc áo quần, sáng nay họ đã đi bơi lại. Carole ngược mắt nhìn ông và cười.

- Cút, đít, - bà nói. Ông giật mình kinh ngạc, rồi nhìn Stevie, tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra, phải chăng Carole mất trí lại. - Từ mới. - Bà cười vui vẻ.

- Ôi. Tuyệt! Các từ này chắc sẽ có ích. - Ông cười và ngồi xuống.

- Tên anh là gì? - Bà hỏi. Ông đã nói rồi, nhưng bà quên.

- Jason. - Trong phút chốc, trông ông có vẻ buồn.

- Anh là bạn tôi à?

Ông ngần ngừ một lát mới trả lời và khi đáp, ông cố làm ra vẻ bình thường, thản nhiên. Đây là thời gian nặng nề, chứng tỏ bà không nhớ gì về quá khứ hết. - Anh là chồng của em. Chúng ta lấy nhau. Chúng ta có hai con, Anthony và Chloe. Hôm qua chúng có đến đây. - Ông có vẻ mệt mỏi, nhưng buồn nhiều hơn.

- Con ư? - Bà trông có vẻ ngớ ngẩn, rồi ông nhận ra lý do tại sao.

- Bây giờ chúng trưởng thành rồi. Chúng là con chúng ta, nhưng chúng đã hai mươi hai và hai mươi sáu tuổi. Chúng đến đây để thăm em. Em đã thấy chúng đi với anh. Chloe sống ở London, Anthony sống ở New York. Anh cũng sống ở New York. - Rất nhiều thông tin đối với bà.

- Tôi sống ở đâu? Với anh à?

- Không. Em sống ở Los Angeles. Chúng ta không sống với nhau lâu rồi.

- Tại sao? - Bà hỏi, mắt nhìn xoáy vào mắt ông. Bà cần biết mọi việc, để tìm ra mình là ai. Bà đã quên hết về mình.

- Chuyện này dài dòng lắm. Có lẽ để lúc khác chúng ta sẽ nói. - Không ai muốn nói đến Sean. Còn quá sớm để nói chuyện này. Thậm chí chắc bà không biết bà đã lấy ông, bà không cần biết bà đã mất ông hai năm rồi. - Chúng ta đã ly dị.

- Buồn nhỉ, - bà đáp. Bà có vẻ như hiểu từ “ly dị” có nghĩa là gì, Stevie thấy việc này rất hấp dẫn. Bà đã nhớ một vài ý niệm và từ ngữ, một số khác có vẻ đã biến mất hoàn toàn. Những gì còn sót lại thật kỳ lạ.

- Phải, thật buồn, - Jason đáp. Rồi ông nói cho bà biết về lễ Tạ Ơn, về bữa tiệc họ sắp ăn tại khách sạn.

- Chắc có nhiều thức ăn. Ngán quá. - Ông gật đầu cười.

- Phải, em nói đúng, ngán lắm. Nhưng hôm nay là ngày lễ vui. Là ngày để chúng ta cảm ơn những chuyện tốt lành đã xảy ra, những hạnh phúc mà chúng ta đã có. Như việc em đang ngồi đây và nói chuyện với anh. Ông nói với ánh mắt dịu dàng. - Anh mừng cho em năm nay. Tất cả chúng tôi đều mừng, Carole à. - Ông thấy Stevie định lén bước ra khỏi phòng, nhưng ông nói chị cứ ở lại. Bây giờ họ không có chuyện gì bí mật với nhau hết.

- Tôi cảm ơn cả hai người, - bà nói, mắt nhìn Jason và Stevie. Bà không biết họ là ai, nhưng họ tốt với bà, và bà cảm thấy họ đang dồn hết cả tình thương yêu cho bà. Bà có thể cảm nhận điều này.

Họ nói chuyện với bà một lúc, và cung cấp thêm một vài từ nữa cho bà, hầu hết đều liên quan đến ngày nghỉ lễ. Những từ bánh bao nhân thịt và bánh nhân bí xuất hiện, nhưng bà không biết chúng có nghĩa gì. Stevie mới chỉ nói với bà về bánh nhân táo, vì khách sạn không thể làm các thứ bánh khác. Cuối cùng, Stevie và Jason đứng dậy để ra về.

Jason nắm tay bà, tròng trành nhìn bà và nói:

- Chúng tôi về khách sạn để ăn mừng lễ Tạ Ơn với Chloe và Anthony. Ước chi em đến được với chúng tôi.

Bà nhú mày khi ông nói đến khách sạn, như thể cổ nín kéo cái gì đang trốn ngoài bộ nhớ của mình nhưng không kéo nó đến được.

- Khách sạn nào?

- Khách sạn Ritz. Mỗi khi đến Paris, em đều ở đấy. Em thích khách sạn ấy. Nó rất đẹp. Họ làm bữa tiệc gà tây cho chúng tôi ở trong phòng ăn riêng. - Năm nay họ có nhiều chuyện đáng mừng.

- Tuyệt quá! - Carole đáp, có vẻ buồn. - Tôi không nhớ gì hết, không nhớ tôi là ai, anh là ai, tôi ở đâu... khách sạn... tôi cũng không nhớ lễ Tạ Ơn, hay gà tây hay bánh bao. - Mắt bà đầm lệ buồn phiền và tức tối. Thấy bà buồn như thế, lòng họ đau như cắt.

- Bà sẽ nhớ, - Stevie bình tĩnh đáp. - Với thời gian bà sẽ nhớ hết. Có rất nhiều thông tin cần phải nhớ lại. Cứ đi từ từ, bà sẽ đến nơi. Tôi hứa như vậy, - chị nói với nụ cười thân thương.

- Chị giữ lời hứa chứ? - Bà hỏi rồi nhìn vào mặt Stevie. Bà hiểu hứa nghĩa là gì, mặc dù không nhớ tên khách sạn.

- Luôn luôn, - Stevie đáp, đưa cao bàn tay như long trọng thề, rồi đầu hai ngón tay thành hình chữ X qua ngực mình. Carle cười và cùng nói với chị.

- Hãy làm dấu thánh giá! Tôi nhớ thế! - Bà hân hoan nói. Cả Stevie và Jason đều cười.

- Thấy chưa! Bà nhớ những tiếng quan trọng rồi, như Hãy làm dấu thánh giá. Bà sẽ nhớ hết những từ còn lại, - Stevie nói với ánh mắt tròng trành.

- Tôi hy vọng thế, - Carole vui vẻ nói. Jason hôn lên trán bà và Stevie bóp nhẹ tay bà. - Chúc ăn ngon miệng. Ăn cho tôi vài miếng thịt gà tây.

- Chúng tôi sẽ mang đến cho em một ít vào tối nay, - Jason hứa. Ông và các con định sẽ đến đây sau khi ăn xong.

- Chúc lễ Tạ Ơn hạnh phúc, - Stevie nói, chị cúi xuống hôn lên má Carole. Làm thế hơi kỳ vì Stevie là người lạ đối với Carole, nhưng chị vẫn làm. Khi chị hôn, Carole nắm bàn tay chị.

- Chị cao thật, - bà nói. Stevie cười toe toét.

- Phải, đúng thế. - Chị cao hơn Jason khi đi giày cao gót, trong khi ông cao hơn một mét tám. - Bà cũng cao, nhưng không cao bằng tôi. Carole, chúc bà lễ Tạ Ơn hạnh phúc. Chúc mừng bà trở về với mọi người.

Khi Stevie cười với bà, Jason đã ra khỏi phòng.

- Cút, - Carole nói, bà cười toe toét và hai người đều cười. Lần này mắt chị lóe lên ánh tinh nghịch với sự mừng rỡ sâu sắc trước việc Carole đã tỉnh lại. Còn sống, chị hy vọng rằng Carole rồi sẽ bình thường như xưa, và vui vẻ trở lại.

CHƯƠNG 7

Vào chiều ngày lễ Tạ Ơn, Matthieu đến thăm Carole, lợi dụng cơ hội gia đình bà và Stevie bận ăn lễ Tạ Ơn tại khách sạn. Ông rất thận trọng trong việc đến thăm bà. Ông không muốn chạm chán họ. Ông cảm thấy lúng túng về việc này, dù hoàn cảnh bây giờ đã đổi thay nhiều. Nhưng ông đọc báo biết bà đã hồi tỉnh, tình hình đã khả quan, cho nên ông mới đến thăm. Ông không thể chờ đợi lâu.

Ông chậm rãi đi vào phòng, nhìn bà, ngắm nghía bà. Đây là lần đầu tiên ông thấy bà khi bà đã tỉnh. Tim ông đập nhanh khi nhìn thấy bà. Nhưng bà không có vẻ gì nhận ra ông. Mới đầu ông không biết có phải vì xa cách lâu ngày nên bà không nhớ, hay vì đầu bà bị va chạm mạnh nên thế. Nhưng dù vì lý do gì, ông cũng không tin bà không nhớ ông. Ông đã nghĩ đến bà hàng ngày. Nếu bà ở trong tình trạng bình thường, ông tin thế nào bà cũng nhớ ra ông, ít nhất nhìn mặt ông bà phải nhớ.

Khi ông đi vào phòng, bà nhìn ông với vẻ ngạc nhiên, tự hỏi không biết ông là ai, bà không nhớ đã gặp ông trước đây. Ông cao, đẹp, tóc bạc trắng, cặp mắt xanh sắc sảo và gương mặt nghiêm nghị. Ông có vẻ là người có quyền uy. Và bà tự hỏi không biết có phải ông là bác sĩ không.

- Chào, Carole. - Ông lên tiếng trước. Ông nói bằng tiếng Anh giọng nặng trịch, vì không biết bà còn nhớ tiếng Pháp không. Quả thật hiện bà không nhớ.

- Chào. - Rõ ràng bà không nhận ra ông, điều này làm ông đau lòng, vì trước đây hai người biết quá rõ về nhau. Bà có vẻ ngơ ngác. - Có lẽ tôi đã thay đổi nhiều, - ông nói.

- Đã lâu lắm rồi. Tôi là Matthieu de Billancourt. - Mặt bà không lộ chút ngạc nhiên nào hết, nhưng bà cười vui vẻ với ông. Bây giờ mọi người đều mới lạ với bà, người chồng cũ và các con bà, rồi người đàn ông này.

- Ông là bác sĩ phải không? - Bà hỏi và ông lắc đầu. - Ông là bạn tôi à? - Bà hỏi tiếp, mặc dù bà nhận ra rằng nếu không phải là bạn, chắc ông ta không đến đây. Nhưng đây là cách hỏi của bà để xem bà có biết ông không. Bà phải nhờ cậy vào người khác để có nguồn thông tin ấy. Nhưng ông quá kinh ngạc trước câu hỏi ấy. Gặp lại bà, ông càng yêu bà hơn. Đối với bà, ông không còn lại trong trí nhớ. Ông không thể không tự hỏi trước khi xảy ra tai nạn, bà còn tình cảm với ông không. Nhưng rõ ràng bây giờ bà không nhớ gì về ông hết.

- Phải... phải... đúng thế. Bạn rất tốt. Chúng ta không gặp nhau lâu lắm rồi. - Ông đọc báo biết rằng trí nhớ của bà chưa trở lại, ông rất thận trọng về việc nói cho bà biết thông tin này. Ông không muốn làm cho bà bị sốc. Bà có vẻ còn yếu, ngồi dựa trên gối trong chiếc giường bệnh lớn. Ông không muốn nói nhiều vì có mặt y tá trong phòng. Ông không biết bà ta có biết tiếng Anh không, nhưng ông cũng thận trọng đề phòng. Ông không thể nói những chuyện bí mật với người phụ nữ trước đây ông đã yêu.

- Chúng ta quen nhau khi bà sống ở Paris. - Ông đem hoa đến cho bà, đưa bó hồng lớn cho người y tá.

- Tôi đã sống ở Paris à? - Đây là điều mới lạ cho bà. Không ai nói việc ấy với bà. Bà không biết nhiều chuyện về mình, điều này khiến bà thấy bức bối. Ông có thể nhận thấy điều này trong mắt bà. - Khi nào? - Bà biết hiện bà sống ở Los Angeles và đã sống ở New York với Jason, nhưng không ai nói đến Paris.

- Bà đã sống ở đây hai năm rưỡi. Bà ra đi đã mười lăm năm rồi.

- Ồ! - Carole gật đầu và không hỏi gì nữa, chỉ nhìn ông. Có điều gì trong mắt ông làm cho bà lo sợ, nó làm cho bà chỉ dám nhìn ông từ xa, không dám đến gần. Carole không biết đấy là cái gì, không biết nó tốt hay xấu. Điều đó không đe dọa bà nhưng bà cảm thấy đáng sợ, không thể gọi tên nó là gì.

- Bà cảm thấy như thế nào? - Ông lịch sự hỏi. Bà cảm thấy nói chuyện hiện tại, đừng nhắc đến

quá khứ có vẻ bình an hơn.

Carole nghĩ đến điều đó một hồi lâu, tìm từ ngữ, rồi tìm ra. Cách ông nói với bà, như người bạn cũ, bà có cảm giác mình biết ông rất rõ, nhưng không chắc có đúng không. Hơi giống như Jason, nhưng khác thế nhiều. Bà đáp lời ông về cảm nghĩ của mình:

- Bối rối. Tôi không biết gì hết. Từ ngữ. Tôi không thể tìm ra. Hay người. Tôi có hai con. - Carole vẫn còn ngạc nhiên. - Bây giờ chúng lớn hết rồi, - bà nói như thể đã nhớ lại. - Anthony và Chloe. - Bà có vẻ hãnh diện vì đã nhớ tên chúng. Bà nhớ những gì họ đã nói.

- Tôi biết họ. Hai con bà rất tuyệt vời. Và bà cũng vậy. - Bà vẫn đẹp như xưa. Ông ngạc nhiên là thời gian ảnh hưởng đến bà rất ít, ông chỉ thấy trên má bà có cái sẹo. Cái sẹo có vẻ mới, ông nghĩ thế. - Bà sẽ nhớ lại mọi chuyện. - Bà gật đầu, nhưng có vẻ không tin. Bà biết mình vẫn còn quên rất nhiều chuyện.

- Chúng ta là bạn thân à? - Bà hỏi, như thể muốn tìm kiếm chuyện thật, những chuyện bà không nhớ được. Những kỷ niệm với ông đã tan biến đâu hết, cùng với những chuyện khác của đời bà. Trí óc bà bây giờ như tấm bảng đã lau sạch phấn.

- Phải, đúng thế. - Họ ngồi yên lặng một lát, rồi ông e dè đến gần giường nhẹ nắm tay bà. Bà để cho ông nắm, không biết xử trí ra sao. - Tôi rất sung sướng khi thấy bà đã khá hơn. Trong lúc bà nằm mê, tôi có đến thăm bà. Bà tỉnh lại như đã cho tôi món quà thật lớn. - Bà biết việc này đối với những người khác cũng vậy. - Carole, tôi nhớ em. Suốt bao năm nay, tôi luôn nghĩ đến em. Bà muốn hỏi ông tại sao, nhưng không dám. Chuyện này có vẻ rắc rối đối với bà quá. Cách ông nhìn bà có cái gì là lạ khiến bà cảm thấy lo sợ. Bà không thể xác định được điều ấy, nhưng bà biết nó khác với cách mà Jason nhìn bà, hay các con bà. Cái nhìn của Jason và các con bà có vẻ thẳng thắn hơn. Còn trong cái nhìn của người đàn ông này, có cái gì bí mật mà ông không muốn nói bằng lời, chỉ nói bằng mắt cho nên bà rất khó hiểu.

- Ông đến thăm tôi thật quá tốt, - bà lịch sự đáp, bà thấy bỗng nhiên câu nói đầy đủ buột ra khỏi miệng mình. Câu nói trọn vẹn như thế này thỉnh thoảng hiện ra trong óc bà, còn mọi khi bà chỉ tìm được những từ đơn giản.

- Tôi đến thăm em lại được không? - Bà gật đầu, không biết nói sao. Bà bối rối trong việc giao tiếp, và bà vẫn không biết ông là ai. Bà có cảm giác ông đối với bà thân mật hơn cả một người bạn, nhưng ông không nói họ đã kết hôn. Thật khó cho bà để đoán ông là ai và đóng vai trò gì trong đời bà.

- Cám ơn ông đã tặng hoa. Hoa rất đẹp. - Bà nói, nhìn vào mắt ông để tìm câu trả lời.

- Em cũng đẹp, - ông đáp, vẫn cầm tay bà. - Trước đây em rất đẹp và bây giờ vẫn thế.

Bà có vẻ ngạc nhiên vì nhận thấy đây là điều bà không hề nghĩ đến.

- Tôi không biết mình già bao nhiêu.

Việc này đối với ông rất dễ, ông chỉ cộng thêm mười lăm năm vào năm bà ra đi là tính được tuổi bà hiện nay. Ông nghĩ chắc bà năm mươi tuổi, nhưng trông bề ngoài không đến tuổi ấy, nên ông không biết phải nói với bà như thế nào.

- Tôi nghĩ vấn đề tuổi tác không quan trọng. Em vẫn còn rất trẻ. Tôi mới già, vì đã sáu mươi tám tuổi. - Mặt ông trông già nhưng tinh thần không già. Ông có nhiều nghị lực và sức mạnh, nên tuy tuổi tác cao, nhưng cử chỉ và tác phong vẫn còn trẻ.

- Ông có vẻ trẻ trung. - bà thành thật nói. - Nếu ông không phải bác sĩ, thì ông làm gì? - Bà hỏi. Ông có vẻ là bác sĩ, chỉ thiếu cái áo blù. Ông mặc bộ com lê màu xanh đậm đo cắt rất đẹp, và cái áo khoác ngắn màu xám đen. Trang phục ông rất sang, áo sơ mi trắng thắt cà vạt màu sẫm, mái tóc bạc dày bông bênh mới cắt gọn, mắt đeo kính không gọng kiểu thời thượng ở Pháp.

- Tôi là luật sư. - Ông không nói trước đây ông làm gì. Vấn đề này không quan trọng nữa.

Bà gật đầu, nhìn ông. Ông đưa tay bà lên môi, hôn nhẹ lên mấy ngón tay của bà. Những ngón

tay vẫn còn bầm tím vì bị ngã.

- Chắc em sẽ khỏe, tôi sẽ đến thăm em lại. - Rồi ông nói thêm: - Lúc nào tôi cũng nghĩ đến em.

Bà không biết tại sao. Bà bức tức vì không nhớ được gì hết, không nhớ mình bao nhiêu tuổi và không nhớ mình là ai. Mọi người đều biết những điều mà bà không biết. Người khách lạ này cũng biết một phần về quá khứ của bà.

Khi ông nhẹ để bàn tay bà xuống giường lại, bà chỉ nghĩ ra được hai tiếng cảm ơn để nói với ông. Ông lại cười với bà và một lát sau, ông ra về. Người y tá trong phòng nhận ra ông, nhưng cô ta không nói gì với Carole. Cương vị của cô ta không được nói đến chuyện vị cựu bộ trưởng đến thăm bà. Nói tóm lại, bà là minh tinh điện ảnh, nên có lẽ bà biết hết một nửa nhân vật quan trọng trên thế giới. Nhưng rõ ràng Matthieu de Billancourt đã gắn bó sâu sắc với bà, biết nhiều về bà. Ngay cả Carole cũng có cảm giác như thế.

Những người khác tối đó quay lại sau khi đã ăn xong. Người nào tinh thần cũng hưng phấn và Stevie đem đến mỗi món ăn một ít trên đĩa và nói cho bà biết đây là những món gì. Carole nếm hết, rồi nói bà không thích gà tây, nhưng kẹo dẻo thì rất ngon.

- Mẹ à! Mẹ ghét kẹo dẻo mà! - Chloe ngạc nhiên nói với bà. - Khi chúng con còn nhỏ, mẹ thường nói kẹo dẻo là đồ bậy bạ, không cho chúng con ăn.

- Thế thì quá bậy. Mẹ thích chúng. - Bà nói, mỉm cười e thẹn, rồi đưa tay cho cô con gái út. - Mẹ xin lỗi vì bây giờ mẹ không biết gì hết. Mẹ sẽ cố nhớ. - Chloe gật đầu, mắt ướt lệ.

- Không sao, mẹ. Chúng con sẽ nhắc cho mẹ nhớ. Không có gì quan trọng đâu.

- Phải, đúng thế, - Carole dịu dàng nói. - Mẹ muốn biết mọi thứ. Các con thích gì, không thích gì. Chúng ta thích cùng làm gì, khi con còn bé chúng ta đã làm gì.

- Mẹ thường đi xa, - Chloe nói nhỏ. Bố cô nhìn cô cảnh cáo. Nói những chuyện như thế còn quá sớm.

- Tại sao mẹ thường đi xa? - Carole lại có vẻ ngờ ngác.

- Mẹ làm việc quá nhiều, - Chloe đáp, còn Anthony thì nín thở. Cậu đã quen nghe những câu tương tự thế, chuyện giữa mẹ và em gái không bao giờ kết thúc tốt đẹp. Cậu hy vọng bây giờ chuyện như vậy không xảy ra nữa. Cậu không muốn Chloe làm cho mẹ buồn. Bây giờ bà còn rất yếu, trách bà về những việc bà không biết là bất công. Carole không có cách gì để tự vệ.

- Làm gì? Tôi đã làm gì? - Carole nhìn Stevie như thể chị có thể gợi ý cho bà. Mặc dù bà không biết đầy đủ chi tiết về chị, không nhớ đã gặp chị bao giờ và không nhớ tên chị, nhưng bà cảm thấy giữa họ có sợi giây thân ái ràng buộc.

- Bà là nữ diễn viên, - Stevie đáp. Chưa ai nói cho bà biết điều đó. - Nữ diễn viên rất nổi tiếng.

- Thế ư? - Carole ngạc nhiên hỏi. - Mọi người biết tôi không? - Việc này có vẻ lạ lùng với bà quá.

Mọi người đều cười và Jason lên tiếng trước.

- Có lẽ chúng tôi nên tiếp tục để cho em hạ mình và không nói cho em biết. Có lẽ em là một trong những minh tinh điện ảnh nổi tiếng nhất thế giới.

- Thật kỳ cục quá. - Lần đầu tiên bà nhớ ra từ kỳ cục. Mọi người đều cười.

- Chẳng có gì kỳ cục hết, - Jason đáp. - Em là nữ diễn viên nổi tiếng, em đã đóng rất nhiều phim, đã đoạt những giải thưởng lớn, hai giải Oscar và một giải Quả cầu vàng. - Ông không biết bà có nhớ chuyện ấy không, vẻ mặt của bà không biểu lộ điều này. Từ điện ảnh đã lóe sáng trong óc bà. Bà hiểu điện ảnh là gì. - Mọi người trên thế giới đều biết em là ai.

- Con thấy việc này như thế nào? - Bà quay qua hỏi Chloe và trong phút chốc bà có vẻ như trước đây. Mọi người trong phòng đều nín thở, còn bà đợi câu trả lời của con.

- Không vui tí nào, - Chloe đáp nhỏ. - Việc này rất căng khi chúng con còn nhỏ. - Carole có vẻ

buồn khi nghe con đáp.

- Đứng ngốc, - Anthony xen vào, cố làm nhẹ không khí trong phòng. - Có người mẹ là minh tinh điện ảnh, còn gì vui sướng bằng. Mọi người đều ghen với chúng ta, chúng ta đi đến những nơi vui vẻ và mẹ đẹp lộng lẫy. Mẹ vẫn còn lộng lẫy. - Anthony cười với mẹ. Cậu thường ghét cảnh va chạm giữa họ và ghét việc Chloe tức giận mẹ khi họ lớn lên, mặc dù trong mấy năm qua tình hình đã khá hơn.

- Có lẽ chuyện ấy vui vẻ với anh, - Chloe đáp lại. - Với em chuyện này không vui chút nào. - Nói xong cô quay qua nhìn mẹ, trong khi Carole nhìn cô với ánh mắt đầy tình thương mến và bóp mạnh tay cô.

- Mẹ xin lỗi, - Carole nói. - Việc này đối với mẹ cũng không vui. Nếu mẹ là con, mẹ cũng không thích có bà mẹ luôn đi xa như thế. - Rồi bỗng bà nhìn Jason. Bà vừa nhớ một câu hỏi quan trọng khác. Không biết gì hết, thật là điều khủng khiếp. - Tôi có mẹ không? - Ông lắc đầu, mừng rỡ vì đã thay đổi được đề tài. Carole vừa từ cõi chết sau mấy tuần hôn mê trở về, ông không muốn Chloe làm cho bà buồn phiền, hay tệ hơn, là cãi cọ với bà, và mọi người đều biết cô có thể làm thế. Anthony không bao giờ tức giận về công việc của mẹ, thường ít có chuyện để cãi cọ với mẹ hơn là Chloe. Ngay khi còn nhỏ, cậu đã sống độc lập nhiều rồi.

- Mẹ em mất khi em mới hai tuổi, - ông đáp. - Bố em qua đời khi em được mười tám tuổi. - Bà liền nhớ ngay từ mồ côi.

- Tôi lớn lên ở đâu? - Bà hỏi.

- Ở Mississippi. Trong trại chăn nuôi. - Bà không nhớ gì về chuyện này. - Em được phát hiện và đến Hollywood năm mười tám tuổi. Khi họ tìm ra em, em đang sống ở New Orleans. - Bà gật đầu, rồi quay qua nhìn Chloe. Bây giờ bà quan tâm đến cô hơn là quan tâm đến lịch sử đời mình. Đây là việc mới mẻ. Như thể bà đã thành một người khác, tuy bề ngoài không khác mấy, nhưng bên trong hoàn toàn thay đổi. Bây giờ bà như tấm bảng đen lau sạch, phụ thuộc vào người viết lên đó như thế nào. Chloe đã viết bằng những dòng chữ tuy cọc cằn nhưng chân thật. Mới đầu mọi người đều lo lắng, nhưng Stevie bỗng nghĩ rằng làm như thế là tốt nhất. Carole đã phản ứng lại rất hay.

Bà muốn biết những gì về bà, về họ, cả tốt lẫn xấu. Bà cần điền vào chỗ trống, có rất nhiều chỗ trống trong đầu bà.

- Mẹ xin lỗi vì đã đi xa nhiều. Con phải nói cho mẹ nghe về chuyện này, kể cả những chuyện con thích. Bây giờ hơi trễ, vì các con đã khôn lớn. Nhưng có lẽ chúng ta có thể thay đổi tình hình. Bây giờ con thấy như thế nào?

- Tốt, - Chloe thành thật đáp. - Con sống ở London. Mẹ đã đến thăm con. Con về nhà vào dịp lễ Tạ Ơn và Giáng sinh. Con không thích L.A. nữa. Con thích London nhiều hơn.

- Con vào đại học? - Carole hỏi.

- Stanford.

Carole có vẻ ngớ ngẩn. Bà không nhớ gì hết về tên này.

- Trường này tuyệt lắm, - Jason nói. Carole gật đầu, rồi cười với con gái.

Sau đó họ nói về những đề tài vui hơn, rồi tất cả về lại khách sạn. Khi họ về, trông Carole có vẻ mệt mỏi. Stevie là người cuối cùng ra khỏi phòng bệnh, chị nán lại một phút để nói nhỏ với người bạn thân:

- Bà đã đối đáp với Chloe rất tuyệt.

- Chị phải nói cho tôi biết vài chuyện. Tôi không biết gì hết.

- Chúng ta sẽ nói chuyện, - Stevie hứa, rồi bỗng chị thấy hoa hồng ở trên bàn trong góc phòng. - Ai tặng hoa thế?

- Tôi không biết. Một người đàn ông Pháp đến thăm tôi. Tôi quên tên ông ta. Ông ta nói chúng tôi là bạn cũ.

- Tôi ngạc nhiên là nhân viên an ninh đã để cho ông ta vào. Họ không được để cho ai vào hết. - Chỉ có những người trong gia đình mới được vào thăm bà, nhưng không nhân viên an ninh nào đuổi một vị cựu bộ trưởng Pháp. - Bất cứ người nào cũng có thể nói họ là bạn cũ. Nếu ban an ninh không thận trọng, giới hâm mộ bà sẽ tràn vào đây. - Họ đã giữ lại hàng trăm bó hoa ở dưới lầu. Stevie và Jason đã phân phối số hoa ấy cho các bệnh nhân khác. Nhiều phòng bệnh tràn ngập hoa. - Bà không nhớ ra ông ta à? - Câu hỏi thật ngốc nhưng chị nghĩ cứ hỏi, biết đâu bà nhớ. Ai biết được. Không sớm thì muộn, ký ức về quá khứ sẽ hiện ra trong óc bà. Stevie đợi nó xảy ra trong một ngày nào đấy thật gần.

- Dĩ nhiên không, - Carole đáp. - Nếu tôi không nhớ ra con tôi, thì tại sao tôi nhớ ông ta?

- Tôi chỉ hỏi cho biết thôi. Tôi sẽ nói mấy người bảo vệ cẩn thận hơn. Chị đã chú ý thấy có vài chuyện về an ninh khiến chị không hài lòng, chị đã phàn nàn về việc này. Ví dụ khi người an ninh đang trực mà hết giờ làm việc, anh ta không đợi người thay phiên đến, cứ bỏ về. Như vậy, bất cứ ai cũng có thể đi vào trong giờ đổi phiên ấy. Rõ ràng đã có người làm thế. Họ muốn bảo vệ phải cẩn mật hơn cho Carole. - Hoa đẹp đấy.

- Ông ấy rất dễ thương. Ông ấy không ở lâu, còn nói biết các con tôi.

- Bất kỳ ai cũng có thể nói thế. - Họ muốn bảo vệ bà khỏi những kẻ hiếu kỳ, các phóng viên, nhiếp ảnh, người hâm mộ, hay những người xấu. Nói tóm lại, bà là người nổi tiếng. Bệnh viện chưa hề liên hệ gì với một minh tinh có tầm cỡ quan trọng như bà. Chị và Jason đã bàn chuyện thuê bảo vệ riêng cho bà, nhưng bệnh viện nhất quyết đòi để họ giải quyết. Stevie sẽ nhắc họ nhớ phải thận trọng hơn nữa về chuyện này. Điều mà họ không muốn là có phóng viên nhiếp ảnh lọt được vào đây để chụp ảnh bà. Mặc dù trước đây bà rất quen việc các phóng viên chụp ảnh bà, nhưng bây giờ có kẻ xa lạ đột nhập vào phòng sẽ là chuyện hết sức bức bối cho Carole. - Hẹn ngày mai sẽ gặp lại bà. Chúc lễ Tạ Ơn hạnh phúc, Carole, - Stevie nói, miệng cười thân ái.

- Chào chị, - Carole sung sướng nói, cả hai người đều cười. Lúc này bà đã khá hơn nhiều. Bỗng nhiên trông bà không khác gì ngày trước.

CHƯƠNG 8

Ngày hôm sau, Jason, Chloe và Anthony đi thăm điện Louvre, rồi đi mua sắm. Họ về ăn trưa muộn ở khách sạn, tại quán ba ở dưới lầu. Rồi Jason và Anthony trở về phòng gọi điện thoại về văn phòng làm việc. Cả hai đã bỏ công việc nhiều ngày rồi. Nhưng do hoàn cảnh đặc biệt nên khách hàng thông cảm cho họ. Nhiều cộng tác viên của Jason đã thay mặt họ làm việc cho họ. Họ định khi về sẽ tiếp tục công việc.

Trong lúc bố và anh làm việc, Chloe đi bơi và massage. Cô đã xin công ty cho nghỉ phép, công ty rất tốt, vui vẻ cho cô nghỉ. Họ nói cô cứ ở lại Pháp với mẹ chừng nào còn cần thiết. Chiều hôm đó, cô đã tranh thủ thời gian để gọi cho chàng trai cô vừa mới gặp ở London. Họ nói chuyện nửa giờ, Chloe thích anh ta. Cô nói cho anh biết về tai nạn xảy ra cho mẹ cô, anh rất tốt, tỏ lòng thương xót cho bà. Anh ta nói sẽ gọi cho cô và muốn gặp cô khi cô trở về London. Anh ta tên là Jake.

Stevie đem theo cái bánh sandwich, ngồi trước mặt Carole để nói chuyện. Chị không nghĩ ra được điều gì đặc biệt và Carole hỏi chị nhiều vấn đề, như về bố mẹ bà.

Stevie ăn được nửa cái bánh thì Carole hỏi chị về việc ly dị. Nhưng trong trường hợp này, Stevie phải xác nhận chị không biết nhiều.

- Khi ấy tôi chưa làm cho bà. Tôi chỉ biết ông ấy lấy người khác sau khi ly dị bà, tôi nghĩ cô ta là người mẫu Nga. Ông ấy ly dị cô ta khoảng một năm sau ngày bà ở Pháp về. Khi ấy tôi đã làm cho bà, nhưng mới làm và bà không nói nhiều về việc này. Tôi nghĩ ông ấy có đến thăm bà hai lần, và tôi đoán ông ấy yêu cầu bà trở lại. Tôi chỉ đoán thôi, vì bà không nói cho tôi biết. Bà không trở lại với ông ấy. Lúc đó bà rất giận Jason. Mất hai năm bà mới bớt giận. Trước đó, bà thường cãi cọ với ông trên điện thoại về chuyện các con. Suốt mười năm qua, bà và ông ấy đã trở thành bạn thân.

Carole hiểu ra có sự, bà gật đầu, cố moi óc để nhớ cuộc hôn nhân của mình với Jason, nhưng không nhớ gì hết.

- Tôi bỏ ông ấy, hay ông ấy bỏ tôi?

- Tôi cũng không biết chuyện đó. Bà nên hỏi Jason về chuyện này. Tôi biết bà sống ở New York khi kết hôn với ông ấy. Bà lấy ông ấy được mười năm. Rồi bà đi Pháp. Bà đóng phim ở đấy. Rồi bà ly dị chồng. Bà sống ở Paris hai năm rưỡi sau khi làm xong bộ phim, ở với các con. Bà mua ngôi nhà rồi bán lại sau khi đã về ở lại L.A. Ngôi nhà nhỏ rất đẹp.

- Làm sao chị biết? - Carole có vẻ ngạc nhiên. - Chị có làm cho tôi ở Paris à? - Bà lại bối rối. Có rất nhiều chuyện phải sắp xếp theo thứ tự thời gian.

- Không, tôi sang Paris để đóng cửa ngôi nhà cho bà. Bà có sang đấy hai ngày, dẫn tôi gửi về L.A. cái gì đó và giữ gìn cẩn thận nó. Ngôi nhà nhỏ nhưng rất đẹp. Tôi nghĩ nhà làm từ thế kỷ mười tám, tường lát ván và nền bằng gỗ, cửa sổ lớn từ nền đến trần nhìn ra vườn, phòng nào cũng có lò sưởi. Tôi tiếc là bà không giữ lại ngôi nhà.

- Tại sao tôi không làm thế nhỉ? - Carole hỏi, cau mày suy nghĩ. Bà muốn nhớ lại hết, nhưng không nhớ nổi.

- Bà nói nhà ở quá xa, mà khi ấy bà rất bận rộn. Bà không có thì giờ để sang Pháp trong thời gian nghỉ giữa hai bộ phim. Bây giờ thì được, nhưng khi ấy thì không. Và tôi nghĩ bà không muốn trở về đấy. - Stevie không tự ý nói hết phần còn lại. - Bà cố gắng dành nhiều thì giờ ở với con trong thời gian giữa hai bộ phim, nhất là với Chloe. Anthony thường độc lập hơn. - Stevie biết cậu từ khi cậu mới mười một tuổi, ngay khi ấy cậu đã bằng lòng dành thì giờ vui chơi với bạn hay ở một mình, và thăm bố ở New York vào những dịp nghỉ hè, nghỉ lễ. Chloe thì muốn có mẹ ở bên cạnh nhiều, nhưng Carole không đủ thì giờ để làm vừa lòng cô. Khi còn bé Chloe rất cần có mẹ bên cạnh, theo Stevie thì bây giờ cũng vậy, mặc dù ít hơn trước kia. Bây giờ Chloe có đời sống riêng tư, ít đòi hỏi thì giờ của mẹ hơn. Nhưng khi nào ở với mẹ, cô vẫn được mẹ quan

tâm chú ý.

- Điều Chloe nói hôm qua có đúng không? - Carole có vẻ rất lo lắng. Điều bà muốn biết là: bà là người tốt hay xấu. Bà rất lo lắng về điều này.

- Cơ bản là không đúng, - Stevie nói thật. - Có cái có thể đúng. Khi cô ấy còn nhỏ, bà phải làm việc nhiều. Bà sinh ra cô ấy năm hai mươi tám tuổi, đang ở vào giai đoạn đỉnh cao của sự nghiệp. Khi ấy tôi không biết bà. Bảy năm sau tôi mới đến làm cho bà. Bà đem con đến chỗ đóng phim khi làm việc, và nơi nào có thể, bà thuê gia sư, trừ khi đến những nơi ác liệt như Kenya chẳng hạn. Nhưng nếu chỗ đóng phim vắng mình, bà sẽ đem con theo, ngay khi tôi đã đến làm việc cho bà. Cuối cùng Anthony không muốn đi, và khi hai người học trung học, bà không thể đưa họ ra khỏi trường. Nhưng trước đó, hầu như lúc nào họ cũng đi với bà, khiến các trường họ học chê trách đủ thứ. Nhưng khi bà không đem theo, Chloe lại chê trách bà. - Hơn thế nữa, khi Chloe đã khôn lớn, Stevie nghĩ rằng cô ta muốn "làm" mẹ bà, thật là vấn đề quá khó khăn. Nhưng Stevie không nói thế với Carole. - Tôi biết làm con của một nhân vật nổi tiếng không được thoải mái, nhưng tôi rất ấn tượng về việc bà đã cố gắng rất nhiều để dành thời gian ghé London và New York thăm họ. Tôi không biết Chloe có nhận thấy đó là việc kỳ diệu hay không, có thấy bà đã cố gắng nhiều hay không. Cô ấy không khen gì bà về việc này, ít ra cô ấy cũng phải khen bà về việc đã dành thì giờ ở với cô trong thời thơ ấu. Và theo tôi biết thì bà rất tốt về việc này. Tôi đoán cô ấy chỉ muốn bà dành nhiều thì giờ cho cô hơn nữa.

- Tại sao?

- Có người thích thế, - Stevie khôn khéo đáp. - Cô ấy còn trẻ, nếu muốn, cô ấy có thể yêu cầu điều đó. Cơ bản cô ấy rất dễ thương. Chỉ khi nào quá căng với bà tôi mới bực mình thôi. Tôi nghĩ quá căng với bà là điều bất công. Cô ấy còn nhỏ dại ở nhiều mặt. Cô ấy cần khôn lớn mới được. - Rồi Stevie cười với bà. - Vả lại, bà nuông chiều cô ấy quá. Cô ấy muốn gì bà đều cho cô ấy hết. Tôi biết thế. Tôi trả tiền hóa đơn mà.

- Tôi thật xấu hổ, - Carole nói với vẻ hòa nhã. Bây giờ bà đã nói thông suốt. Bà đã tìm ra từ ngữ, chỉ có điều từ ngữ chưa chính xác. - Theo chị thì tại sao tôi làm như thế?

- Vì tội lỗi. Vì lòng quảng đại. Vì bà thương con. Bà đã làm việc giỏi và muốn chia sẻ công việc với con. Thỉnh thoảng Chloe đã lợi dụng việc này, cô ấy làm cho bà cảm thấy có lỗi. Mặc dù có lúc tôi nghĩ rằng khi còn nhỏ cô ấy nghĩ là mình bị lừa dối. Hay muốn rằng người mẹ phải là người nội trợ đảm đang, chăm lo việc nhà thôi, hàng ngày phải đưa con đến trường, đón con về, nhưng bà đã làm nhiều việc khác nữa ngoài việc làm phim. Bà có đời sống rất bận rộn.

- Như việc gì? - Nghe Stevie nói như nói về ai đấy, Carole không nghĩ rằng đấy là chuyện của mình. Người phụ nữ mà Stevie nói đến là người xa lạ.

- Bà tham gia các hoạt động đòi quyền lợi cho phụ nữ trong nhiều năm nay. Bà đi đến các nước kém phát triển, phát biểu trước Thượng viện, đến nói chuyện tại Liên hiệp quốc. Khi bà đấu tranh cho cái gì, lời nói bà đi đôi với hành động, bà cho tiền các tổ chức từ thiện. Tôi rất phục công việc của bà.

- Còn Chloe? Nó có phục tôi về những việc này không?

- Carole buồn bã hỏi. Bà lo sợ kết quả không giống như Stevie đã nghĩ.

- Không. Tôi nghĩ cô ấy không phục, vì công việc này đã làm mất thì giờ và tiền bạc của mình. Có lẽ cô ấy còn quá trẻ chưa cần đến các chuyện ấy. Và bà thường đi làm những việc ấy trong thời gian nghỉ giữa hai cuốn phim.

- Đáng lẽ tôi nên ở nhà nhiều hơn mới phải, - Carole nói, bà phân vân không biết sự tổn hại này giữa họ có hàn gắn được không. Bà hy vọng được. Carole định sẽ làm gì đó để bù đắp cho cô con gái, dù cô hư hỏng vì quá được nuông chiều.

- Sợ bà không làm được như thế, - Stevie đáp. - Bà thường tham gia rất nhiều hoạt động cùng một lúc.

- Còn bây giờ thì sao?

- Bây giờ không nhiều. Trong mấy năm qua, bà đã giảm bớt công việc. - Stevie rất thân trọng trong điều mình nói, không đề cập đến Sean. Chị không biết bà sẽ có phản ứng như thế nào khi nghe nói đến ông, không biết nếu nhớ đến ông, bà sẽ có cảm nghĩ như thế nào.

- Thế ư? Tại sao? Tại sao tôi lại giảm bớt công việc? - Carole có vẻ bối rối, bà cố moi óc để nhớ chuyện xưa.

- Có lẽ vì mệt. Bà rất kén chọn phim để đóng. Trong ba năm bà không đóng phim nào. Bà từ chối nhiều vai trong phim. Bà muốn đóng những vai có ý nghĩa chứ không đóng những vai nặng về trình diễn hay thương mại. Bà đang viết một cuốn sách, hay đang cố viết. - Stevie cười. - Vì thế mà bà đến Paris. Bà nghĩ rằng đến đây sẽ có những ý tưởng hay để viết. - Và thay vì thế, suýt nữa bà mất mạng. Stevie sẽ ân hận mãi vì việc Carole đi du lịch. Chị vẫn cảm thấy choáng váng vì suýt mất người phụ nữ mà chị thương mến, kính phục. - Tôi nghĩ bà sẽ đóng phim lại sau khi viết xong cuốn sách. Đây là một cuốn tiểu thuyết, nhưng tôi nghĩ chắc sẽ có bóng dáng của bà trong đó. Có lẽ vì thế mà cuốn sách bị gián đoạn.

- Có phải đây là lý do duy nhất khiến tôi phải giảm bớt công việc không? - Carole nhìn Stevie bằng cặp mắt của trẻ thơ. Stevie dừng lại một hồi lâu, không biết nói gì với bà, rồi chị quyết định nói hết sự thật:

- Không, không phải đây là những lý do duy nhất. Còn lý do khác nữa. - Stevie thở dài. Chị không thích nói chuyện này, nhưng không sớm thì muộn cũng có người nói, nên tốt hơn chị sẽ nói. - Bà đã lấy chồng, một người chồng rất tuyệt vời. Ông ấy thật dễ thương.

- Chắc tôi không ly dị lần nữa chứ? - Carole nói, bà có vẻ đau khổ. Hai lần ly dị đối với bà là quá nhiều. Chỉ một lần cũng đã buồn rồi.

- Bà không ly dị, - Stevie đáp cho bà an tâm, nếu quả thật như vậy. Người chồng đáng yêu qua đời để bà sống trong cảnh góa bụa là cả một chuyện đau khổ rồi. - Hai ông bà lấy nhau cách đây tám năm. Ông tên là Sean, Sean Clarke. Bà lấy ông năm bốn mươi tuổi, còn ông ba mươi lăm. Ông ấy là một nhà sản xuất phim thành công, mặc dù hai người không làm chung bộ phim nào. Ông là người cực kỳ tốt, tôi nghĩ hai người rất hạnh phúc. Các con bà thương yêu ông ấy. Ông ấy không có con riêng, và cũng không có con với bà. Thế nhưng ba năm sau, ông ngã bệnh rất nặng. Ung thư gan. Ông chữa trị trong một năm, và ông thản nhiên về việc này. Ông rất bình tĩnh. Ông chấp nhận những gì xảy ra cho ông với vẻ cao quý. - Stevie hít mạnh một hơi khi kể.

- Ông ấy đã ra đi trong vòng tay bà, Carole à. Một năm sau khi lâm trọng bệnh và cách đây hai năm rồi. Bà đã cố làm việc để giải khuây. Bà viết nhiều, đi du lịch, ở chơi với các con. Bà từ chối đóng nhiều vai trong phim, nhưng bà nói sau khi viết xong cuốn sách, sẽ đóng phim lại. Tôi tin bà sẽ làm thế, viết sách và trở lại với phim ảnh. Chuyển đi này là một phần của việc ấy. Tôi nghĩ bà đã mạnh mẽ hơn nhiều từ khi Sean mất. - Hay ít ra là cho đến khi xảy ra vụ đánh bom. Thật đáng ngạc nhiên về việc bà đã qua khỏi việc này, và ai biết khi đã nghe kể lại chuyện này, mọi việc sẽ ra sao? Khi Stevie nhìn bà, nước mắt bà chảy xuống hai má. Stevie đưa tay sờ tay bà, - Tôi xin lỗi. Tôi không muốn nói chuyện này cho bà biết. Ông ấy là người rất đáng yêu.

- Tôi sung sướng khi chị nói cho tôi nghe. Chuyện rất buồn. Tôi đã mất người chồng thương yêu, người mà bây giờ tôi không nhớ gì hết. Chuyện này giống như việc mất đi cái gì mình nâng niu quý trọng vậy. Trong đời tôi, tôi đã mất đi tất cả mọi người, mất luôn lịch sử của đời tôi. Thậm chí tôi không nhớ tên hay mặt anh ấy, hay nhớ cuộc hôn nhân của tôi với Jason. Tôi cũng không nhớ con tôi sinh khi nào. - Bà cảm thấy chuyện này quá bi đát, còn bi đát hơn cả chuyện bom nổ trong đường hầm. Các bác sĩ đã nói cho bà nghe chuyện này. Chuyện có vẻ quá phi thực. Nhưng mọi việc khác cũng như vậy, giống như bà đang sống đời của ai đó chứ không phải của bà.

- Bà không mất ai hết ngoại trừ Sean. Những người khác vẫn còn ở đây. Bà đã sống với ông ấy một thời gian tuyệt vời, ngày nào đó bà sẽ nhớ lại tất cả. Những người khác đều có mặt ở đây. Con bà, Jason, công việc của bà. Lịch sử của đời bà cũng có đấy, mặc dù bà chưa nhớ ra. Sợi giây

ràng buộc bà với họ vẫn còn. Những người thương yêu bà không đi đâu hết.

- Tôi không biết mình là ai, là gì của họ, hay họ là gì của tôi, - Carole khổ sở nói, rồi hỷ mũi vào cái khăn giấy mà cô y tá đã đưa cho bà. - Tôi cảm thấy mình như chiếc tàu chìm mang theo các thứ tôi có.

- Tàu không chìm. Nó lạc đâu đó trong đám sương mù. Khi sương mù tan, bà sẽ thấy tất cả những thứ bà có. Bà cũng sẽ thấy mọi người ở trên tàu, nhưng hầu hết chỉ là hành lý. Có lẽ tốt hơn bà nên ra khỏi con tàu.

- Còn chị thì sao? - Carole nhìn chị hỏi. - Tôi là gì với chị? Tôi có phải là người chủ tốt không? Chị có thích công việc chị làm không? Đời sống của chị như thế nào? - Bà muốn biết Stevie là ai và có quan hệ với bà như thế nào. Bà thật sự lo lắng cho chị. Ngay khi không có trí nhớ, Carole vẫn là người tốt, là người mà Stevie rất yêu mến.

- Tôi thích công việc đang làm cho bà hơn bất cứ việc gì. Tôi cũng thích các con của bà, thích công việc chúng ta cùng làm, thích các hoạt động xã hội mà bà nói đến. Bà là người có lòng nhân ái, nên tôi rất thích bà. Bà là một phụ nữ tốt. Bà còn là người mẹ tốt. Đừng để cho Chloe thuyết phục bà làm khác đi. - Stevie rất buồn vì việc này. Chloe đã làm cho họ gặp nhiều khó khăn. Cô thường gay gắt với mẹ, thỉnh thoảng trách móc bà nặng lời về chuyện trong quá khứ. Stevie nghĩ rằng chị nên cho qua chuyện này, nhắc lại không hay ho gì.

- Tôi không tin Chloe thuyết phục tôi nhiều đâu, - Carole bình tĩnh đáp - nhưng tôi sung sướng khi nghe chị nói tôi là người tốt, thật kinh khủng khi không biết mình là người như thế nào. Tôi ghét việc không nhớ gì hết, không nhớ ai là người quan trọng trong đời mình. Nghĩ đến chuyện đó mà rùng mình. - Thực vậy, việc này làm cho bà cảm thấy khiếp sợ, như là phải bay trong đêm tối vậy. Bà không biết mình sẽ va vào tường khi nào, y như chuyện bà đã bị đập đầu vào tường khi bom nổ. - Chị sống như thế nào? - Bà hỏi. - Chị có chồng chưa?

- Chưa. Tôi sống với một người đàn ông. - Stevie đáp, rồi dừng lại một lát mới nói tiếp.

- Chị có thương yêu anh ta không? - Carole hỏi, bà muốn biết nhiều về chị. Bà muốn biết chuyện của tất cả mọi người. Bà muốn biết họ là ai, từ đó khám phá ra mình là ai.

- Thỉnh thoảng, - Stevie thành thật đáp. - Không thường xuyên. Tôi không biết mình có tình cảm với anh ta không, cho nên tôi không lấy anh ấy. Ngoài ra, tôi đã kết duyên với công việc. Anh ấy tên là Alan, là nhà báo. Anh ấy đi du lịch nhiều, điều này rất tốt cho tôi. Chúng tôi cần sống thoải mái, đầy đủ tiện nghi. Tôi không biết có nên gọi đó là tình yêu không. Khi tôi nghĩ đến chuyện thành hôn với anh ấy, tôi muốn độn thổ mà trốn. Tôi không nghĩ hôn nhân là điều kỳ diệu, nhất là khi tôi không muốn có con.

- Tại sao chị không muốn? Chị có biết không?

- Tôi có bà rồi, - Stevie nói đùa, rồi nghiêm túc trở lại. - Tôi nghĩ việc có con xem như đã đánh mất một phần cơ thể. Tôi cảm thấy không cần làm mẹ. Tôi sống như thế này đủ hạnh phúc rồi. Tôi có con mèo, con chó, công việc tôi thích và có một anh chàng để thỉnh thoảng ngủ với anh ta. Có lẽ như thế là đủ cho tôi rồi. Tôi thích sống đơn giản.

- Có đủ cho anh ấy không? - Carole muốn biết nhiều về Stevie, về cuộc sống chị miêu tả. Cuộc sống như thế đối với Carole bị giới hạn nhiều quá. Rõ ràng Stevie sợ cái gì đấy, Carole không nghĩ ra đó là cái gì.

- Có lẽ không trong cuộc sống lâu dài. Anh ấy nói muốn có con. Nhưng tôi thì không thể có, - Stevie đáp. - Anh ấy đã bốn mươi tuổi và nghĩ chúng tôi nên cưới. Nhưng tôi không muốn có con. Tuổi thơ của tôi rất khổ, nên tôi quyết sẽ không làm cho ai đau khổ. Tôi sung sướng khi khôn lớn, không bị vướng bận điều gì, không có ai trách móc mình sau này nếu mình làm việc gì sai trái. Bà cứ nhìn Chloe đối với bà thì biết. Tôi nghĩ bà là một bà mẹ tuyệt vời, thế mà cô ấy vẫn tức tối bà. Tôi không muốn đời tôi gặp cảnh như thế. Tôi thà sống với chó còn hơn. Nếu tôi mất Alan vì chuyện này, thì cũng chẳng nghĩa lý gì với tôi. Tôi đã nói với anh ấy ngay từ đầu rằng tôi không muốn có con, anh ấy nói không sao. Bây giờ có lẽ chiếc đồng hồ sinh học trong

người anh vẫn gõ nhịp đều đặn. Đồng hồ của tôi thì không chạy. Tôi đã vứt bỏ nó từ lâu rồi. Thực vậy, tôi đã buộc ống dẫn trứng khi còn học đại học, và sẽ không tháo ra. Tôi không muốn có thai. Tôi thích cuộc sống như hiện nay. - Chị có vẻ cương quyết về việc này. Carole nhìn chị đắm đắm, cố nhận ra trong lời chị nói có gì đúng sự thật, có gì đáng sợ. Bà thấy điều chị nói có cả hai thứ.

- Khi có chuyện xảy ra cho tôi, thì đó là chuyện gì? Tôi lớn tuổi hơn chị. Nếu tôi chết thì sao? Hay là khi tôi chết thì không có chuyện nữa. Nếu tôi là nhân vật quan trọng trong đời chị, thì khi tôi chết, chuyện gì xảy ra cho chị? Chết chóc là chuyện đáng sợ, nếu chị dẫn thân vào đấy. - Thực vậy, Stevie dù muốn hay không, thì cái chết vẫn là đáng sợ.

- Chuyện này đáng sợ cho tất cả mọi người. Khi chồng chết thì chuyện gì sẽ xảy ra? Hay khi con chết? Hay khi chồng bỏ bà để bà phải sống cô đơn? Trước sau gì chúng ta cũng phải đối diện với chuyện đó. Có thể tôi sẽ chết trước bà. Hay có thể ngày nào đó bà sẽ nổi điên và đuổi tôi đi, nếu tôi làm mọi chuyện rối tung. Không có chuyện gì bảo đảm trong đời hết, trừ phi chúng ta đã chín mươi tuổi, chúng ta cùng nhảy xuống sông để chết. Bà đã gặp nhiều chuyện may mắn trong đời. Bà phải thành thật để biết mình muốn gì. Tôi đã sống rất thật với chính mình.

- Tôi đã thành thật với Alan. Nếu anh ấy không thích thế thì cứ đi. Tôi không nói láo với anh ấy rằng tôi muốn có con. Tôi đã nói với anh ấy ngay từ đầu rằng tôi không muốn lấy chồng, công việc mới quan trọng với tôi. Bất cứ người nào trong chúng ta đều cũng có thể làm thế. Thỉnh thoảng cuộc sống chỉ thích hợp cho chúng ta ở một giai đoạn thôi.

- Điều đó chắc đã xảy ra cho bà và Jason, nếu không, chắc bà vẫn còn làm vợ ông ấy. Mọi việc không có gì tồn tại vĩnh viễn. Tôi bằng lòng chấp nhận điều này trong cuộc sống, cố gắng được chừng nào hay chừng ấy. Đây là tất cả những gì tôi có thể làm. Và phải, thỉnh thoảng Alan đóng vai trò thứ yếu với tôi, với công việc của tôi. Ngược lại thỉnh thoảng tôi cũng đóng vai trò thứ yếu với anh ấy. Làm thế được việc cho tôi, nhưng có lẽ không được cho anh ấy. Nếu không, chúng tôi sẽ có chuyện, và nhờ thế cuộc sống rất tuyệt trong một thời gian. Tôi không tìm kiếm hoàng tử duyên dáng hay đi tìm một cuộc tình hoàn hảo. Tôi chỉ muốn cái gì thực tế được việc cho tôi. Chính xác là cho cả hai chúng tôi. Anh ấy không phải là tù nhân của tôi và tôi cũng không muốn là tù nhân của anh ấy. Tôi nghĩ hôn nhân phải như thế. - Bao giờ Stevie cũng thành thật, không nói láo mà cũng không đùa bỡn. Chị rất thực tế về mọi việc. Carole nghĩ chị rất vững vàng, thành thật và dễ thương, dễ gần gũi.

- Tôi có được như thế không? - Carole hỏi, trông bà lại có vẻ hoang mang.

- Theo tôi thấy thì bà luôn luôn thành thật với mình. Tôi nghĩ đáng ra bà đã tái hôn với Jason khi ông ấy trở lại với bà sau ngày bà ở Paris về, nhưng không biết vì lý do gì mà bà không làm thế. Tôi nghĩ bà dàn xếp chuyện ấy tốt hơn tôi, cho nên hôn nhân dễ dàng đến với bà. Nhưng tôi tin rằng bà không bao giờ phá vỡ nguyên tắc sống của mình cho bất kỳ cái gì, hay bất kỳ ai. Khi bà đã tin cái gì, bà sẽ theo cái ấy cho đến cùng. Tôi thích điều đó ở bà. Bà muốn bảo vệ niềm tin của mình, bất kể nhiều lần bà đã thất bại trong việc này. Đây là cá tính tuyệt vời của bà. Nhờ cá tính ấy bà đã trở thành người tốt.

- Điều quan trọng với tôi là biết mình là người mẹ tốt. - Carole đáp nhỏ. Dù trí nhớ chưa được phục hồi, nhưng Carole biết mình là người có phẩm chất cao đẹp này.

- Đúng thế, bà là người mẹ tốt, - Stevie đáp, nhìn bà với ánh mắt cả quyết.

- Có lẽ vậy. Tôi cảm thấy mình cần phải làm gì đó để bù đắp cho Chloe. Tôi bằng lòng chấp nhận làm việc ấy. Có lẽ trước đây tôi không nhận thấy điều ấy. - Bây giờ bà bắt đầu thấy sự quan trọng của nó, bà muốn nhìn nhận vấn đề kỹ càng và làm tốt hơn. Đây là dịp bà xem vấn đề này như món quà quý giá trời ban tặng, bà muốn sống với món quà ấy. Anthony hình như thỏa mãn với những gì cậu nhận được nơi bà, hay có lẽ cậu ngại nên không nói ra. Có lẽ con trai không cần mẹ chăm sóc nhiều. Nhưng Chloe thì rõ ràng rất cần và Carole nghĩ cần cố gắng để có được sự thông cảm giữa họ.

Họ nói chuyện cho đến khi trời tối, về những mảnh đời của bà mà Stevie biết về các con bà, về

hai ông chồng. Rồi Carole hỏi chị trong lúc bà sống ở Paris có người đàn ông nào quen thân với bà không. Stevie thân nhiên đáp chị nghĩ là có.

- Dù chuyện này đã xảy ra như thế nào thì kết quả cũng không được tốt đẹp. Bà không nói về chuyện này. Khi chúng ta đóng cửa ngôi nhà, bà vội vã rời khỏi Paris. Trong lúc ở đấy, bà có vẻ căng thẳng. Bà không gặp ai và khi ra chỉ thị cho tôi xong, bà trả phòng khách sạn và trở về L.A. ngay. Dù ông ta là ai, tôi cũng nghĩ bà sợ gặp lại ông ta. Trong thời gian 5 năm đầu tôi làm việc cho bà, tôi không thấy bà quan hệ mật thiết với ai, cho đến khi bà yêu Sean. Tôi thường có cảm giác rằng trước đó bà đã bị ái tình hành hạ đau đớn. Tôi không biết có phải vì Jason hay ai đấy đã làm cho bà buồn phiền, và tôi chưa hiểu biết bà đủ để hỏi. - Bây giờ Carole ước gì chị đã hỏi. Không có cách gì để chị hiểu bà nếu không hỏi rõ mọi chuyện.

- Còn bây giờ tôi không có cách gì tìm ra người ấy là ai, - Carole buồn bã đáp. - Nếu có người nào ở Paris, thì tôi cũng không nhớ được người ấy là ai. Có lẽ vấn đề này không quan trọng nữa.

- Lúc đó bà còn trẻ. Khi về Mỹ bà mới ba năm tuổi và khi lấy Sean, bà bốn mươi. Những người đi chơi với bà trước ngày bà lấy Sean đều có vẻ hơi hợt. Bà chỉ biết vui với các con, với công việc, và với các hoạt động xã hội. Chúng ta sống ở New York một năm, trong thời gian bà đóng kịch ở Broadway. Thời gian ấy rất vui.

- Ước gì tôi nhớ được việc ấy, - Carole đáp, vẻ bức tức. Bà chưa nhớ gì về quá khứ của mình.

- Bà sẽ nhớ, - Stevie thân tình nói, rồi cười. - Bà biết không, đời tôi có nhiều chuyện tôi muốn quên, như thời thơ ấu của tôi chẳng hạn, bởi vì nó rất buồn. Bố mẹ tôi đều nghiện rượu. Em gái tôi có thai lúc nó mới mười năm tuổi, bị đưa vào trại phục hồi nhân phẩm. Nó sinh xong thì cho con đi và thêm hai đứa nữa cũng cho luôn. Rồi nó bị thần kinh và cuối cùng phải vào nhà thương điên năm hai một tuổi. Năm hai ba tuổi nó tự vẫn chết. Gia đình tôi rất khủng hoảng. Chỉ tôi còn sống sót, vì thế tôi thấy gia đình và hôn nhân là địa ngục. Gia đình chỉ làm cho mình đau đớn, khổ sở và lo buồn thôi.

- Không hoàn toàn như thế đâu. - Carole nhẹ nhàng nói. - Tôi rất ân hận. Gia đình chị có vẻ bất hạnh quá.

- Đúng vậy, - Stevie thở dài đáp. - Tôi thích sống cuộc đời độc thân. Tôi rất sung sướng được làm việc cho bà, với tôi đó là điều hạnh phúc nhất.

- Tôi không biết tại sao làm cho tôi chị lại hạnh phúc. Tôi thấy nó chẳng có gì thú vị cả. Tôi nghĩ công việc làm phim hấp dẫn thật đấy, nhưng còn chuyện ly dị, chồng chết và tình phụ ở Paris thật bi đát. Những việc này không có gì vui hết. Cuộc đời thường khổ sở như thế.

- Đúng vậy. Không ai trong chúng ta thoát khỏi cuộc đời này. Dù bà nổi tiếng, nhưng bà vẫn phải chịu đựng những chuyện đau lòng. Bà rất kín đáo nên tiếng tăm của bà không suy giảm tí nào.

- Đây là điều đáng kể. Nhờ Chúa mới được vậy. Tôi có sùng đạo không? - Bà hỏi, rất muốn biết về chuyện này.

- Không sùng lắm. Khi Sean mất và thời gian sau đó, bà có hơi sùng đạo, nhưng không đi nhà thờ. Bà được nuôi dưỡng trong một gia đình Công giáo, nhưng tôi nghĩ bà thờ Chúa trong tâm chứ không để lộ sự sùng đạo ra ngoài. - Stevie đã trở thành tấm gương cho Carole soi mình, để biết mình là ai trong quá khứ và hiện tại.

- Chắc khi xuất viện, tôi sẽ đi nhà thờ lại. Cám ơn chị rất nhiều về việc này.

- Tôi cũng cám ơn bà, - Stevie đáp rồi cười với bà. Chị chào tạm biệt bà để về khách sạn, nghĩ đến chuyện họ đã nói với nhau trong ngày hôm đó. Carole mệt mỏi vì nói chuyện nhiều, bà buồn ngủ trước khi Stevie về khách sạn. Bà phải dùng nhiều sức lực để tái tạo lại cuộc đời đã tan biến trong hư không.

CHƯƠNG 9

Vào thứ bảy sau lễ Tạ Ơn, gia đình đến thăm Carole một lát, nhưng bà vẫn còn mệt. Do hôm qua bà nói chuyện với Stevie lâu, hỏi chị rất nhiều về cuộc đời mình trong quá khứ, nên bà mất sức. Họ thấy bà cần nghỉ ngơi, nên chỉ ở lại một lát. Bà ngủ trước khi họ ra khỏi phòng. Stevie cảm thấy có lỗi, vì đã không rút bớt câu chuyện vào chiều hôm trước, nhưng Carole muốn biết nhiều chuyện.

Ngày chủ nhật, Chloe và Anthony có kế hoạch đi Deauville cả ngày và thuyết phục Stevie đi với họ. Chị thấy vui, và Jason nói với chị ông muốn ở một mình với Carole. Bà đã thấy khỏe sau khi đã nghỉ ngơi cả ngày hôm qua và bà sung sướng khi có Jason nói chuyện riêng với bà. Bà muốn hỏi ông nhiều chuyện về cuộc sống mà họ đã có với nhau.

Ông đến phòng bà, hôn lên má bà và ngồi xuống. Thoạt tiên, họ nói về các con, công nhận chúng rất tốt. Ông nói Chloe có vẻ rất phấn khích về công việc đầu tiên của mình. Còn Anthony thì làm việc với ông ở New York.

- Thăng bé rất tuyệt, - Jason tự hào nói. - Có tinh thần trách nhiệm, tốt. Nó là sinh viên xuất sắc. Nó chơi bóng rổ cho trường đại học và có vẻ chắc chắn, đứng đắn. Lúc nào nó cũng kính phục em. - Jason cười dịu dàng với bà. - Nó nghĩ em rất tài giỏi. Nó thường đi xem phim em đóng ba bốn lần. Có bộ phim nó đi xem đến mười lần, dẫn theo bạn bè cùng đi. Hàng năm, chúng tôi xem cuốn phim mới của em vào bữa tiệc sinh nhật nó. Thăng bé thích như vậy. Anh nghĩ nó rất rộng lượng. Nó chấp nhận những tình huống xảy ra và biến cái dở thành cái hay. Nó luôn lạc quan yêu đời, có thái độ sống tích cực. Chuyện rất khôi hài là anh nghĩ việc em bận rộn lại tốt cho nó. Vì nó sẽ trở nên độc lập, có cơ hội để trở tài tháo vát. Anh thấy tính tình Anthony khác xa Chloe. Nghề của em rất khó khăn cho con bé khi nó còn nhỏ. Chloe luôn luôn mong muốn có em bên cạnh, nó tham lam, ích kỷ. Đối với Chloe, ly nước khi nào cũng không đầy được một nửa. Còn với Anthony, ly nước lúc nào cũng tràn đầy. Thật buồn cười là hai anh em cùng cha cùng mẹ mà khác nhau một trời một vực.

- Có phải em đi xa hầu hết thời gian không? - Carole lo lắng hỏi.

- Không. Nhưng em đi nhiều. Nhiều lần, em đem Chloe đến cả trường quay. Em đưa nó ra khỏi trường rồi thuê gia sư để dạy. Nhưng làm thế cũng không giúp ích gì. Chloe rất muốn có em bên cạnh. Nó luôn luôn muốn thế.

- Nó có quyền như thế, - Carole đáp, vẻ công bằng. - Em nghĩ làm sao vừa đóng phim liên miên vừa làm mẹ tốt được. - Ý nghĩ ấy làm cho bà đau buồn, Jason phải cố nói cho bà yên tâm.

- Em đã xoay sở rất tốt. Anh nghĩ em không chỉ là người mẹ tốt, mà còn là người mẹ tuyệt vời.

- Nếu con gái em, con gái chúng ta, - bà chữa lại và cười,

- không được hạnh phúc, thì em không phải là người mẹ tuyệt vời.

- Con bé không phải không được hạnh phúc. Nó chỉ muốn em chú ý đến nó nhiều hơn. Nếu em làm thế, em sẽ dành hết thì giờ cho nó mất. Không ai chấm dứt công việc đang làm để dành tất cả sự quan tâm cho một đứa bé. Khi chúng ta cưới nhau, anh đã muốn được như thế, phải, khi chúng còn nhỏ, em rất bận việc, nhưng đã quan tâm nhiều đến cả hai đứa, nhất là thời gian giữa hai bộ phim. Em đã làm phim rất cật lực trong hai năm, vào thời gian đoạt giải Oscar. Ngay khi ấy em cũng dẫn theo các con. Khi em làm bộ phim quan trọng ở Pháp, em cũng đem chúng theo. Carole, nếu em là bác sĩ hay luật sư, tình hình còn tệ hơn nhiều. Anh biết có nhiều phụ nữ chỉ làm những công việc bình thường thôi, ví dụ một số làm ở Wall Street chẳng hạn, họ không bao giờ rảnh để ở với con đâu. Em luôn luôn có thì giờ. Anh nghĩ Chloe muốn một người mẹ dành hết thời gian cho nó. Như thế cuộc sống sẽ rất buồn chán!

- Nếu nó muốn như thế thì có lẽ không buồn đâu. Tại sao khi chúng ta cưới nhau, em không bỏ nghề đóng phim nhỉ? - Bây giờ chuyện này đối với bà rất hợp lý, nhưng Jason cười, lắc đầu.

- Anh nghĩ em chưa hiểu em đã trở thành ngôi sao lớn như thế nào. Khi anh gặp em, sự nghiệp của em đang đạt đến đỉnh cao, em nổi như cồn. Nếu em bỏ sự nghiệp đang lên ấy đi, thì có gì xấu hổ cho bằng. Em phải tiếp tục hoàn thành sứ mạng cao cả, em lại còn tham gia các hoạt động khác trong xã hội nữa. Những hoạt động này rất quan trọng với em và xã hội, nhưng em vẫn tìm cách để hoàn thành vai trò của một người mẹ tốt. Anh nghĩ Anthony rất tự hào về em. Tất cả chúng tôi đều tự hào. Còn Chloe, với bất cứ việc gì Chloe cũng nghĩ là nó không được cư xử tốt. Tính nó vốn như vậy. Nó luôn đòi hỏi những thứ nó muốn, hay cần. Em nên nhớ, con của chúng ta không đứa nào thiếu tình thương, không đứa nào bị bỏ rơi. Hoàn toàn không.

- Em ước ao Chloe cảm thấy tốt hơn về vấn đề này. Khi nó nói về thời thơ ấu của mình, nó có vẻ rất buồn. - Điều này khiến Carole cảm thấy có tội, mặc dù bà không biết mình đã làm gì.

- Nó đã đi khám bác sĩ tâm lý, - ông bình tĩnh đáp. - Chuyện đó bắt đầu từ năm ngoái. Chắc nó sẽ sớm thoát khỏi tâm trạng này. Có lẽ tai nạn sẽ làm cho nó nhận thức rằng có một người mẹ như em thật may mắn và hạnh phúc.

- Ngay bây giờ, tuy không còn trí nhớ, bà vẫn lo cho con và cảm ơn ông đã nói để bà an tâm. Khi nghe ông nói, bà phân vân không biết khi bà đã khỏe rồi, Chloe trở lại London, có cảm thấy hài lòng không. Việc bà lo lắng cho con gái có lẽ sẽ chứng tỏ cho cô thấy mẹ cô thật sự nghĩ đến cô, muốn dành nhiều thì giờ ở bên cô.

Bà không thể nhớ lại quá khứ hay viết lại lịch sử, nhưng bà có thể làm những việc tốt đẹp trong tương lai. Rõ ràng Chloe đã cảm thấy mình bị lừa dối khi còn nhỏ. Và có lẽ đây là cơ hội để Carole bù đắp cho Chloe. Bà bằng lòng làm một việc như thế. Trong chương trình của bà không có việc gì quan trọng hết. Cuốn sách mà bà muốn viết cứ đợi đấy, nếu bà có ý định viết lại. Những ưu tiên của bà đã khác từ khi vụ nổ bom xảy ra. Không còn chuyện thức khuya dậy sớm để làm những việc mà bà cho là chính đáng. Bà muốn nắm lấy cơ hội này trong khi thì giờ vẫn còn.

Họ nói về nhiều vấn đề trong một thời gian, rồi bà nhìn ông với vẻ bình tĩnh. Ông ngồi ở cái ghế hôm qua Stevie ngồi kể cho bà nghe về đời mình. Bây giờ bà cũng muốn biết về đời ông.

- Chuyện xảy ra với chúng ta như thế nào? - Carole hỏi, vẻ buồn bã. Nếu họ ly dị nhau thì chuyện đời họ rõ ràng không có kết thúc hạnh phúc.

- Chà... câu hỏi này quá khó nói... - Ông không biết bà có sẵn sàng để nghe không, nhưng bà nói đã sẵn sàng. Bà muốn biết họ là ai, tại sao họ ly dị, và từ khi ly dị, mọi việc như thế nào. Bây giờ bà đã biết về Sean, nhờ Stevie nói, nhưng bà biết rất ít về cuộc sống của bà với Jason, ngoài việc họ đã sống ở New York với nhau mười năm và có hai con. Chuyện còn lại bà không biết gì hết. Stevie không biết rõ chi tiết, còn các con thì Carole không dám hỏi. Vả lại các con bà khi ấy còn nhỏ nên chắc không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Thú thật với em, anh không biết nói sao, - cuối cùng ông đáp. - Anh đã cố hình dung chuyện xảy ra trong nhiều năm qua. Anh nghĩ, câu trả lời dễ nhất là khi ấy anh bị khủng hoảng về tình cảm và em đang ở đỉnh cao của sự nghiệp. Hai yếu tố đó va chạm nhau và nổ tung, bắn chúng ta bay đi xa nhau. Nhưng sự đời phức tạp hơn thế nhiều. Chuyện bắt đầu rất tuyệt vời. Khi anh cưới em, em đã là minh tinh rồi. Em hai hai tuổi, còn anh ba mốt. Khi ấy anh gặp nhiều may mắn ở Wall Street từ năm năm trước và anh muốn làm nhà tài trợ cho phim. Anh gặp Mike Appelsohn tại một cuộc họp ở New York, khi ấy ông ta là nhà sản xuất phim lớn cũng là người đại diện cho em từ khi phát hiện ra em. Bây giờ ông ấy vẫn như vậy. - Ông nhắc cho bà nhớ. - Ông ta mời anh đến L.A. làm hợp đồng. Và anh gặp em.

- Em là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp trong đời. Ngoài sắc đẹp ra, em còn rất dễ thương. Em dịu dàng, trẻ trung và thơ ngây. Và đặc biệt rất miền Nam. Em đã ở Hollywood bốn năm mà vẫn còn thơ ngây, đáng yêu, tuy đã thành minh tinh nổi tiếng. Hình như việc ấy không làm em thay đổi chút nào. Em vẫn còn tính chân thật, thân ái, dễ thương như khi sống ở trại chăn nuôi bang Mississippi. Khi ấy giọng nói của em vẫn còn âm sắc của miền Nam. Anh rất thích điều đó. Nhưng rồi Mike làm cho em từ bỏ âm sắc ấy. Anh luôn luôn nhớ giọng miền Nam ấy của em, vì đó là một phần làm cho em trở nên ngọt ngào, khiến anh yêu thương em nhiều hơn. Thật sự

em chỉ là một cô bé. Anh yêu em như điên đảo, và em cũng rất yêu anh.

- Anh đã bay đến chỗ em làm phim hàng chục lần để gặp em. Báo chí và thương giới đều nói chuyện chúng ta.

Nhà tài phiệt ở Wall Street tán tỉnh mình mình ở Hollywood. Em có nhiều hợp đồng đóng phim, là minh tinh sáng giá nhất nước. - Ông cười với bà. - Em bây giờ vẫn còn lộng lẫy. - Ông nói tiếp với vẻ hào hiệp. - Anh không ngờ được một người như em yêu thương. Buổi sáng khi thức dậy, anh thường véo vào người mình để xem mình có nằm mơ hay không, vì anh không thể tin được mình là chồng của Carole Barber. Làm sao có chuyện như thế được?

- Chúng ta cưới nhau sau khi gặp nhau sáu tháng, lúc em hoàn tất bộ phim. Mới đầu em nói em còn trẻ không thể lấy chồng và có lẽ em nói đúng. Anh phải dỗ dành em, và em đã nghe theo. Em nói sẽ không bỏ nghề, em thích làm phim. Em đang vui với nghề và anh cũng vui với em. Chưa bao giờ anh hạnh phúc như khi ấy.

- Chúng ta đắp máy bay của Mike đi Las Vegas và chúng ta cưới nhau ở đấy. Ông ấy làm nhân chứng cùng với cô bạn gái của em trong lễ cưới. Cô ta ở chung phòng với em, làm phụ dâu cho em. Và em là cô dâu lộng lẫy nhất trên đời. Em thuê chiếc áo của phòng trang phục đóng phim kiểu năm 1930. Trông em như một bà hoàng.

- Chúng ta đi Mexico để hưởng tuần trăng mật. Chúng ta ở hai tuần tại Acapulco, rồi em trở về đóng phim tiếp. Khi ấy em làm mỗi năm khoảng ba bộ phim. Em đã biến nghệ thuật thành một kỹ năng. Anh chưa bao giờ thấy một việc như thế. Em là minh tinh sáng giá nhất thế giới và anh đã kết hôn với em. Chúng ta thường xuyên được đăng trên báo. Chúng ta thật hạnh phúc vì có hai con, anh tưởng em sẽ ngán phim ảnh. Nhưng em không ngán. Lúc nào em cũng thích làm phim, ai có thể trách em được? Em là người nổi tiếng, được cả thế giới hâm mộ... và em thuộc về anh.

- Hầu hết thời gian em đều đi đóng phim và thời gian nghỉ giữa hai bộ phim chúng ta cùng sống ở New York. Chúng ta có căn hộ tuyệt đẹp ở Park Avenue. Khi nào anh có thể, anh lại bay đến gặp em ở trường quay. Chúng ta thường xuyên gặp nhau và nói đến chuyện có con, nhưng không có thì giờ. Lúc nào em cũng có phim để làm. Rồi Anthony ra đời. Tình cờ em có thai nó, khi ấy chúng ta lấy nhau đã hai năm. Khi thai bắt đầu lớn, em nghỉ làm phim sáu tháng và khi Anthony được ba tuần, em trở lại làm việc. Em sang làm phim ở Anh, đem theo con và chị vú. Em ở Anh năm tháng, và cứ hai tuần anh lại sang thăm em một lần. Cuộc sống thật kỳ lạ, nhưng sự nghiệp của em đang lên, không có gì làm cho em bớt hăng say, vả lại em còn quá trẻ không thể từ bỏ công việc. Anh hoàn toàn thông cảm. Khi em có thai Chloe, em nghỉ việc vài tháng. Anthony đã lên ba. Em đưa nó đi công viên như tất cả các bà mẹ khác. Anh rất thích việc này. Lấy em, anh như đang đóng phim với ngôi sao điện ảnh. Người đàn bà đẹp nhất đời là của anh.

- Ông nói với đôi mắt long lanh, còn Carole ngồi yên nhìn ông, tự hỏi tại sao mình không giảm bớt công việc. Ông có vẻ không đòi hỏi bà làm thế. Bây giờ sự nghiệp không còn quan trọng đối với bà nữa. Nhưng khi ấy thì khác. Ông nói rõ việc này.

- Khi Chloe một tuổi, Anthony đã lên năm, em lại có thai. Nhưng chúng ta không giữ được con và rất buồn. Anh đang xây dựng sự nghiệp kinh doanh, anh làm việc như điên, còn em cũng lao vào công việc và đi khắp thế giới. Khi sang châu Phi đóng một vai nguy hiểm, em đã không giữ được đứa con thứ ba, nó đã bị sảy. Bốn tuần sau, họ đưa em trở lại để đóng vai ấy. Em đã ký hợp đồng với hãng phim rồi, thật khổ, hai rạp chiếu bóng đã tài trợ cho bộ phim. Em làm việc như con thoi. Hai năm sau, em đoạt giải Oscar đầu tiên, lại thêm nhiều sức ép. Anh nghĩ có cái gì đó đã xảy ra, không cho em, mà cho anh. Em còn trẻ. Khi đoạt giải Oscar em mới ba mươi tuổi. Anh đã sang tuổi bốn mươi và nói ra thật khó nghe, nhưng anh nghĩ mình tức giận vì có người vợ thành công hơn. Mọi người trên thế giới đều biết tên tuổi em và em hái ra tiền từ những hợp đồng đóng phim. Còn anh, anh mệt mỏi việc tiếp xúc với báo chí và những lời thị phi. Mỗi lần chúng ta đi đâu, mọi người đều nhìn em. Việc này làm cho anh cảm thấy tự ái. Có lẽ anh cũng muốn làm diễn viên nổi tiếng, nhưng biết làm sao? Anh chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, với vợ và hai con trong ngôi nhà ở Connecticut, mùa hè có thể đi nghỉ ở Maine. Thay vì thế, anh phải bay đi khắp nơi trên thế giới để thăm em, hoặc là em đem các con theo,

hoặc là anh giữ chúng, mà em rất khổ khi vắng chúng. Chúng ta bắt đầu cãi cọ. Anh muốn em bỏ việc, nhưng anh không dám nói thẳng với em, cho nên anh trút lên em sự bất bình trong lòng. Anh không muốn gặp em, và khi gặp chúng ta lại cãi cọ. Rồi hai năm sau, em đoạt giải Oscar khác, anh nghĩ đây là nguyên nhân khiến chúng ta xa nhau. Anh hết hy vọng sau khi em nhận giải Oscar thứ hai. Anh nghĩ em sẽ không bao giờ từ bỏ điện ảnh. Em ký hợp đồng đóng phim tám tháng ở Paris, và thế là anh nổi điên. Đáng ra anh phải nói với em, nhưng anh lại không nói. Anh nghĩ em không hề biết chuyện ấy. Thực sự anh đã rất buồn phiền. Em đang làm phim, cố giữ con bên cạnh và khi nào nghỉ được vài ngày, em lại bay về thăm anh. Tâm trí em để hết ở trường quay. Em không có thì giờ để làm việc khác, em chỉ lo cho nghề nghiệp, còn chồng con chỉ là chuyện phụ. Nếu anh yêu cầu em bỏ nghề, có lẽ em sẽ bỏ. Ai biết? Nhưng anh đã không làm chuyện đó. - Ông nhìn bà với ánh mắt ân hận vì khi ấy không yêu cầu bà bỏ việc. Phải mất nhiều năm sau Jason mới nhận ra những sai lầm của mình. Ông nói hết những sai lầm khi ấy cho Carole nghe.

Ông nói tiếp, vẻ buồn rầu, còn Carole ngồi im nhìn ông, chăm chú nghe. Bà không muốn ngắt lời ông.

- Rồi anh bắt đầu uống rượu và đi dự tiệc, phải công nhận khi ấy có lúc anh đã đi quá trớn. Nhiều lần anh bị báo chí đưa tin về việc anh sống bê tha, nhưng em không phàn nàn gì hết. Vài lần em hỏi chuyện gì đã xảy ra, anh nói chỉ là vui chơi, mà đúng là như vậy. Em cố về nhà nhiều hơn, nhưng khi em bắt đầu làm phim ở Paris, em ở luôn đấy, một tuần quay phim sáu ngày. Anthony đã lên tám, nên em cho nó đi học ở Paris, còn Chloe lên bốn, nó đi trường mẫu giáo bán trú, thì giờ còn lại em đem nó đến trường quay với chị vú. Và anh ở nhà đóng vai trò kẻ độc thân. Thực ra anh gần như phát điên. - Ông có vẻ rất bối rối khi nhìn bà vợ cũ và bà cười với ông.

- Cả hai ta khi ấy giống như người điên, - bà vui vẻ đáp.

- Lấy người vợ luôn đi xa và làm việc liên miên chắc khổ tâm lắm.

Ông gật đầu, cảm ơn bà đã nói thế.

- Rất khổ. Càng nghĩ đến chuyện này bao nhiêu, anh càng thấy, lẽ ra anh phải yêu cầu em bỏ nghề, hoặc ít nhất là giảm bớt công việc. Nhưng với hai giải Oscar, em càng say mê làm việc. Anh cảm thấy mình không có quyền ngăn cản sự nghiệp đang lên của em, cho nên thay vì ngăn cản em, anh đã làm hỏng cuộc hôn nhân của chúng ta. Và như em đã biết, anh luôn luôn ân hận về việc này.

Carole bình tĩnh lắng nghe và gật đầu. Bà đánh giá cao sự chân thành của ông. Bà không nhớ gì về chuyện này, nhưng bà cảm ơn ông đã thành thực, ngay cả chuyện về mình. Ông là người tốt. Câu chuyện về họ nghe thật hấp dẫn. Như nhiều lần trước, nó có vẻ như đang nói về đời sống của ai khác, không gọi ra trong óc bà một chút kỷ niệm nào. Bà tự hỏi tại sao lúc đó mình không từ bỏ công việc để cứu vãn cuộc hôn nhân của hai người, nhưng nghe chuyện ông kể như nghe trận tuyết lở không ngăn lại được. Những dấu hiệu báo trước sự tan vỡ đã rõ ràng, nhưng sự nghiệp của bà khi ấy quá dữ dội. Nó có một sức mạnh ghê hồn, không có gì ngăn cản được. Thật xấu hổ là họ đã không làm gì hết. Bà thì không hay biết gì, mãi miết say sưa trong sự nghiệp, còn ông thì âm thầm tức giận, dằn vặt mình, rồi trút hết sự tức giận lên đầu bà. Phải đợi nhiều năm sau ông mới thừa nhận hành động của mình là sai trái. Nghe ra thật bi đát, thâm thúy. Bà ân hận khi ấy mình đã không sáng suốt. Nhưng bà còn trẻ, không biết đó có phải là nguyên nhân chính đáng không.

- Em bỏ đi Paris với hai con. Em nhận đóng vai Marie Antoinette. Đó là cuốn phim lịch sử rất hay. Một tuần sau khi em đi, anh dự tiệc do Hugh Hefner tổ chức. Chưa bao giờ anh thấy có cô nào đẹp như em. - Ông cười buồn với bà và bà cười đáp lại. Nghe chuyện ông kể thật buồn. Người ta có thể đoán được phần kết thúc. Chuyện này không có gì phải ngạc nhiên. Bà biết nó chuyển biến theo hướng nào và sau đó họ không được hạnh phúc, nếu không thì chắc ông đã không kể ra tất cả.

- Họ không phải tuýp phụ nữ như em. Em luôn luôn tươi tắn, dễ thương, thành thật, và tốt với

anh. Em làm việc liên miên, đi nhiều, nhưng em là người tốt. Những cô gái này có bản chất khác em. Họ là dân đào mỏ đê tiện, chuyên nghiệp. Đó là những nữ diễn viên trẻ chưa có tên tuổi nhưng đầy tham vọng, những người mẫu... Anh đã lấy một nữ minh tinh nổi tiếng. Một cô người Nga làm siêu mẫu tên là Natalya. Khi ấy cô ta đang làm cho cả New York xôn xao. Mọi người đều biết cô ta. Cô ta từ Moscow, qua Paris và chạy theo những đại gia giàu sụ. Cô ta chạy theo tiền bạc của anh và bất kỳ ai giàu có. Hiện cô ta đã có đời chồng thứ tư ở Hồng Kông. Anh nghĩ hẳn ta là người Brazil, buôn vũ khí hay gì đấy và có rất nhiều tiền. Dù sao cô ta cũng đã làm cho anh choáng váng. Thú thật với em, anh uống nhiều, rồi dùng ma túy mà ai đấy đã đưa cho anh, cuối cùng anh ngủ với cô ta. Không phải ngủ ở nhà Hefner mà là thuyền của ai đấy trên sông Hudson. Mọi người ở đấy đều sẵn sàng. Anh đã bốn mốt và cô ta hai mốt.

Em ba hai, đang làm việc ở Paris, cố làm một người mẹ tốt. Anh không nghĩ em đã lừa dối anh. Có lẽ điều ấy không hề đến trong đầu em và em cũng không có thì giờ để làm việc đó. Danh tiếng của em ở Hollywood không tỳ vết, nhưng anh không nói như vậy để được việc cho anh.

- Tin anh với cô ta được đăng trên tất cả các báo. Anh nghĩ cô ta chỉ trông mong có thể. Chúng tôi làm tình liên miên, còn em thì tảng lờ như không biết, thật là cao quý vô cùng. Hai tuần sau cô ta có thai. Cô ta không chịu phá thai, muốn thành hôn với anh. Cô ta nói yêu anh, muốn từ bỏ hết để lấy anh và ở nhà nuôi con. Anh nghe rất bùi tai. Anh ước ao có người vợ luôn ở nhà đợi anh về, mà em thì không thể làm như vậy. Anh đã không hỏi em và đã ngần ngại vì cô ta.

Cô ta có con với anh. Anh muốn có nhiều con nhưng theo kế hoạch của em, thì việc có nhiều con là điều điên khùng cho chúng ta. Đi đâu cũng đem theo hai đứa con là điều rất khó khăn, thậm chí anh không muốn thấy em làm thế với ba hay bốn đứa con, và Anthony thì đang lớn. Anh rất muốn các con ở nhà với mình. Cô ta thuyết phục anh tin rằng hôn nhân là giải pháp hay nhất, em đừng hỏi anh tại sao. Lúc đó anh nghĩ bọn anh sẽ là một cặp vợ chồng hòa thuận với một bầy con. Anh mua ngôi nhà ở Greenwich, và gọi luật sư. Anh nghĩ mình đã mất trí vì bị khủng hoảng tinh thần. Nhà tài chính ở Wall Street điên loạn, phá hỏng đời mình, làm khổ vợ con. Anh bay sang Paris, báo cho em biết anh muốn ly dị. Anh chưa bao giờ thấy ai khóc như thế. Khoảng năm phút sau, anh tự hỏi mình làm gì thế này. Anh ở lại đêm với em và hầu như tỉnh lại. Con chúng ta đáng yêu, anh không muốn làm khổ em và chúng. Thế rồi cô ta gọi cho anh. Cô ta như một mụ phù thủy, dùng phép thuật thôi miên làm anh mất trí trở lại.

Anh về New York, gửi đơn ly dị. Em không đòi hỏi gì hết ngoài quyền nuôi con. Em làm ra quá nhiều tiền, nên không lấy gì của anh hết. Anh nói với em rằng Natalya có thai, việc đó đã làm em hết sức đau đớn. Anh thật tồi tệ khi ganh tỵ với thành công của em và tức giận vì em không chịu ở gần anh. Sáu tháng sau, anh cưới cô ta, và em vẫn ở Paris. Em không nói chuyện với anh, điều này rất dễ hiểu. Anh có đến hai lần để gặp các con và em sai chị vú dẫn chúng đến khách sạn Ritz để gặp anh. Anh hoàn toàn không gặp được em. Thực vậy, em không nói chuyện trực tiếp với anh suốt hai năm, chỉ thông qua luật sư, thư ký và chị vú. Điều đáng buồn cho anh là hai năm rưỡi sau, khi em dọn về L.A. ở, em giảm bớt công việc đến mức tối thiểu. Em vẫn còn đóng phim, nhưng ít hơn, dành thì giờ để sống với các con. Anh có thể sống với tình trạng ấy, tốt hơn lối sống trước kia của em rất nhiều. Anh không ngờ mình đã làm như vậy. Nhưng anh không thể kiên trì đợi đến lúc em giảm bớt công việc, hay không muốn hỏi em.

- Natalya sinh con hai ngày sau khi anh cưới cô ta, và thêm đứa khác sau đó một năm. Cô ta bỏ nghề làm người mẫu trong hai năm đó, rồi kêu buồn chán. Cô ta bỏ anh, quay lại nghề người mẫu, để các con ở với anh một thời gian rồi đem chúng theo. Cô ta gặp gỡ một tay ăn chơi cực kỳ giàu có, ly dị anh và kết hôn với anh ta. Cô ta đã làm anh khánh kiệt trong thời gian lấy anh. Em đừng hỏi anh tại sao, chắc em biết anh không quan tâm đến chuyện có thai trước, cho nên cô ta vợ vét sạch tiền bạc của anh rồi chuồn thẳng. Anh không gặp con của anh với cô ta suốt năm năm. Cô ta không để anh gặp chúng. Họ ở ngoài vòng luật pháp của chúng ta. Cô ta đi khắp châu Âu, tới Nam Phi, đến đâu lấy chồng đó. Trong lúc đó, anh đã hủy hoại cuộc hôn nhân của chúng ta và làm em đau khổ.

- Khi em trở về L.A., anh đợi cho mọi chuyện lắng xuống mới đến thăm em. Anh lấy cớ thăm con, nhưng mục đích là đến thăm em. Em đã bình tĩnh và anh nói cho em nghe những chuyện

đã xảy ra. Anh rất thành thật với em, nói đúng những điều anh thấy tận mắt. Anh nghĩ khi ấy anh chưa sáng suốt như bây giờ, vì anh đã ghen với sự nghiệp của em. Anh đề nghị em thử quay lại với anh, ít ra là vì số phận của các con và cả của anh nữa. Anh vẫn còn yêu em. Bây giờ và mãi mãi sẽ như vậy.

- Anh đã điên khi đi theo cô gái Nga ấy. Nhưng khi anh yêu cầu em trở lại, thì em không muốn. Em lịch sự, viện cớ anh đã bỏ em để chạy theo người khác. Em nói em đã hết tình nghĩa với anh vì anh đã giết chết tình cảm của em đối với anh. Em nói rằng em đã yêu anh chân thật, ân hận vì nghề nghiệp của em đã làm buồn lòng anh, và vì em đi xa luôn. Em nói nếu khi ấy anh yêu cầu em giảm bớt công việc, chắc em đã làm theo. Nhưng lúc ấy anh cứ nghĩ không bao giờ có chuyện như thế. Anh nghĩ rằng em say sưa với công việc, không đời nào em từ bỏ nó.

- Vì vậy anh về lại New York còn em ở L.A. Cuối cùng chúng ta trở thành bạn bè, các con khôn lớn và chúng ta cũng trưởng thành. Em lấy Sean sau bốn năm ngày anh đến thăm em và anh rất mừng cho em. Anh ấy là người tốt, rất tuyệt cho các con của chúng ta. Khi anh ấy mất, anh rất buồn cho em. Em đáng có người chồng tốt như anh ấy, chứ không phải người chồng vớ vẩn như anh. Nhưng anh ấy lại qua đời và anh cảm thấy đau xót cho em. Rồi bây giờ chúng ta gặp nhau, là bạn bè với nhau. Sang năm anh sáu mươi tuổi. Từ khi chia tay với Natalya, anh đã không dám lấy vợ. Cô ta sống ở Hồng Kông, mỗi năm anh đến thăm con hai lần. Chúng xem anh như người xa lạ, mà anh xa lạ thật. Cô ta vẫn đẹp sau nhiều lần giải phẫu thẩm mỹ. Cô ta mới ba mươi chín tuổi. Những đứa con gái của anh, đứa thì mười bảy, đứa mười tám, trông chúng rất kỳ lạ. Số tiền anh gửi để nuôi dưỡng con đủ cho chúng sống sung túc, nhưng chúng chạy theo nếp sống xa hoa trác táng. Bây giờ cả hai đều làm người mẫu. Còn Chloe và Anthony không bao giờ gặp chúng, nhưng có lẽ như thế mà hay.

- Hôm nay chúng ta gặp nhau ở đây, anh đóng vai trò như người anh trai, người bạn, cũng là người chồng cũ vẫn còn yêu em, và anh nghĩ em đã có cuộc sống tốt đẹp. Anh nghĩ em không hối tiếc về chuyện không trở lại với anh, không cho anh cơ hội hối cải, nhất là từ khi em gặp Sean. Em không cần anh, Carole à. Em có tiền, anh đã đầu tư khá nhiều cho em lâu rồi, bây giờ em vẫn còn hỏi ý kiến anh. Chúng ta yêu nhau một cách kỳ lạ. Anh luôn sẵn sàng chờ em khi em cần đến anh. Anh không tin em làm như thế với anh. Bây giờ chắc em cũng sẽ làm như vậy thôi, không khác gì trước, nhưng anh có nhiều kỷ niệm rất đẹp với em. Anh không bao giờ quên chúng. Anh rất buồn là em không nhớ những kỷ niệm đó, vì chúng ta đã có những khoảng thời gian rất tuyệt. Anh hy vọng một ngày nào đó em sẽ nhớ lại tất cả. Mỗi lần chúng ta gặp nhau, anh say sưa nhớ lại những giây phút tuyệt vời đó và không bao giờ hết ân hận vì đã làm cho em đau đớn. Anh phải trả giá cho những việc ấy và đáng phải bị như thế.

Ông đã tự thú hết với bà. Nghe ông nói, Carole cảm động sâu xa.

- Anh hy vọng ngày nào đó em sẽ tha thứ cho anh. Anh nghĩ em đã tha thứ cho anh lâu rồi. Bây giờ không còn gì trở ngại trong tình bạn của chúng ta. Tình bạn đó ngày càng tốt đẹp, một phần vì em có trái tim rộng lượng, bao dung, là người vợ tốt với anh, người mẹ tuyệt vời của các con chúng ta. Anh rất cảm ơn em về chuyện này. - Bỗng ông ngồi im lặng, nhìn bà. Bà nhìn lại ông với lòng trắc ẩn.

- Anh đã trải qua nhiều chuyện đau đớn, - bà hiền từ nói. - Cảm ơn anh đã nói hết những chuyện lòng với em. Em xin lỗi đã không đủ khôn khéo để làm người vợ như anh mong muốn. Khi còn trẻ, chúng ta đã làm những chuyện ngu ngốc. Bà cảm thấy già hơn rất nhiều khi nghe ông kể lại chuyện cũ. Ông đã kể trong hai giờ những diễn biến chính về cuộc sống trước đây của họ. Bà mệt, nhưng có nhiều chuyện phải suy nghĩ. Những chuyện ông kể không kích thích được trí nhớ của bà. Nhưng bà có ấn tượng sâu sắc rằng ông đã cố công bằng, cho cả hai người. Người duy nhất bị đả kích mạnh là cô người mẫu Nga, nhưng cô ta đáng bị như thế. Carole không bao giờ như vậy, bà luôn luôn thành thật, đáng yêu với ông. Ông đã nói rõ điều đó với bà. Bà không có gì trách mình ngoài chuyện làm quá nhiều việc và thường đi xa.

- Anh sung sướng vì em còn sống, Carole à, - ông dịu dàng nói trước khi ra về. Bà thấy ông rất chân thành khi nói thế.

- Nếu quả bom ấy mà giết chết em, anh và các con sẽ rất đau lòng. Anh mong em sớm có lại trí nhớ. Nhưng dù em không nhớ lại mọi chuyện tất cả chúng tôi vẫn yêu em.

- Em biết, - bà nhỏ nhẹ đáp. Bà có thể cảm nhận được tình yêu thương của họ, ngay cả ông, mặc dù họ đã ly dị, - Em cũng yêu anh, - bà nói. Ông cúi xuống hôn lên má bà rồi ra về.

Ông đã thêm cái gì đấy vào đời bà, không phải chỉ những kỷ niệm và thông tin về quá khứ thôi, mà còn là tình bạn dịu dàng tạo nên hương vị cho cuộc sống.

CHƯƠNG 10

Sau ngày nghỉ cuối tuần vào dịp lễ Tạ Ơn, Jason và Anthony nói họ phải về New York. Chloe nghĩ cô cũng phải trở về làm việc. Jake đã gọi cho cô nhiều lần. Mọi người không còn việc gì để làm cho Carole nữa, họ biết bà đã hết nguy hiểm. Thời gian chờ bà bình phục phải từ từ.

Các con họ sẽ trở về Los Angeles để mừng lễ Giáng sinh, khi ấy chắc bà đã ra viện, có thể về nhà, vì thời gian còn một tháng nữa. Carole mời Jason đến cùng vui với họ trong dịp lễ, ông sung sướng nhận lời. Buổi gặp gỡ vui chơi sẽ rất lạ, nhưng họ cảm thấy như người trong gia đình. Dù sao, ông cũng đưa các con đi St. Bart vào dịp đầu năm. Ông mời bà cùng đi, nhưng bà không thể đi được vì còn quá yếu, và sẽ rất khó khăn cho bà. Bà chưa đi được và vì chưa có trí nhớ, nên bà sẽ rất khó khăn khi làm việc gì. Bà muốn ở nhà khi đã về L.A., nhưng không muốn ngăn các con đi chơi với bố chúng. Từ khi Carole gặp tai nạn đến giờ, họ đã lo lắng cho bà rất nhiều. Bà nghĩ họ cần nghỉ ngơi lấy lại sức.

Jason ở một mình với Carole một giờ vào đêm cuối cùng ông ở Paris. Ông nghĩ bây giờ còn quá sớm chưa tiện nói ra, nhưng ông phân vân không biết khi đã bình phục, bà có trở lại xây dựng cuộc sống với ông không. Bà do dự vì vẫn không nhớ chuyện trong quá khứ của họ, dù bà có cảm tình với ông. Bà mừng vì ông đã đến Paris và nghĩ ông là người tốt. Nhưng bà không đi xa hơn điều đó, không nghĩ mình sẽ trở lại với ông. Bà không muốn hứa hẹn gì với ông, không muốn khích lệ ông hy vọng một việc mà bà không thể ban cho ông. Bây giờ bà phải tập trung vào việc phục hồi sức khỏe trở lại như cũ, và bà muốn dành thì giờ để sống với các con. Bà không ở trong điều kiện để nghĩ đến chuyện chồng vợ. Chuyện của họ trước đây có vẻ quá phức tạp. Trước khi xảy ra tai nạn, họ đã có quan hệ tốt đẹp rồi, bà không muốn phá hỏng quan hệ ấy, hay làm cho nó có nguy cơ tan vỡ.

Bà khóc khi trả lời:

- Em không biết nói sao, nhưng em nghĩ chúng ta nên giữ nguyên tình trạng như hiện nay, thế sẽ tốt hơn. Em chưa biết đời em sẽ ra sao, nhưng em tin em đã từng yêu anh. Khi chúng ta chia tay nhau, em rất buồn. Nhưng từ đó, giữa chúng ta đã có khoảng cách. Em lấy người khác, mọi người nói rằng em đã sống hạnh phúc với anh ấy. Anh đã có người khác trong đời, rõ ràng như thế. Em nghĩ chúng ta đã gắng vươn lên trong cuộc sống, đã thành bạn bè của nhau, cố dẹp bỏ mọi mâu thuẫn để thương yêu và hòa thuận. Sự ràng buộc giữa chúng ta là hai con. Em không muốn làm xáo trộn tình hình này, hay làm anh đau khổ.

- Dù sao em cũng đã không đạt yêu cầu, làm anh thất vọng nên mới đi theo người khác. Bây giờ em quý mến tình yêu của chúng ta, vì chúng ta cùng là bố mẹ của hai con và là bạn bè. Em không muốn đánh đổi điều này để lấy những thứ khác trong đời, hay làm gì nguy hại đến nó. Em cảm thấy việc cố gắng làm sống lại hôn nhân của chúng ta sẽ là điều nguy hiểm, và có thể gây ra tai họa cho chúng ta. Nếu không có gì trở ngại với anh, - bà cười dịu dàng với ông - em thích duy trì tình hình như thế này. Em thấy hiện chúng ta đang đi trên con đường thuận lợi, không nên thêm gì vào con đường này nữa. Nếu em xoay sở để được tai qua nạn khỏi, thì em sẽ là bạn của anh mãi mãi. Em hy vọng sẽ làm anh vui, Jason. Đối với em, em thấy được thế là như được tặng một món quà quý giá. Em không muốn phá hỏng tình trạng này. - Bà không muốn sống chung với ông, dù ông đẹp trai và tốt bụng hay vẫn rất yêu thương bà. Bây giờ bà không thể làm vợ ông được, dù trước đây bà rất muốn sống chung với ông. Bà tin mình không có ý muốn ấy nữa.

- Anh đã sợ rằng em sẽ nói với anh như thế, - ông buồn bã đáp. - Có lẽ em nói đúng. Sau ngày Natalya và anh ly dị, em về lại L.A., anh đã hỏi em câu ấy. Em đã trả lời anh y như bây giờ, nhưng khi ấy anh nghĩ rằng em còn tức giận anh. Em có quyền như vậy. Khi anh bỏ em, anh thật khốn nạn, anh phải trả giá cho điều đó và đáng bị vậy. Anh không có quyền gì về những điều anh yêu cầu em. Anh đành phải chờ dịp khác. Anh sẽ đợi em mãi mãi. Em hãy tin anh đi, Carole. Anh hy vọng em hiểu điều đó.

- Em hiểu, - bà đáp, nước mắt lưng tròng. Từ khi bà gặp nạn đến giờ, ông là người quá tuyệt vời.

- Jason, em yêu anh, anh là người rất tốt.

- Anh cũng yêu em, - ông đáp, rồi họ hôn nhau rất thân mật. Bà nghĩ tốt hơn hết nên giữ nguyên tình trạng hiện có, ngay cả cho ông. Có lúc ông thấy hy vọng nên muốn hỏi bà. Nếu có cơ hội, ông không muốn bỏ lỡ, nhưng nếu không được, ông vẫn yêu bà. Ông sẽ yêu bà mãi mãi. Ông buồn khi rời khỏi Paris. Mặc dù hoàn cảnh không cho phép, nhưng ông vẫn vui thích được sống bên bà. Khi rời bà, ông nghĩ sẽ rất nhớ bà. Nhưng họ sẽ mừng lễ Giáng sinh với nhau, với các con họ ở L.A.

Stevie có dự định ở lại Paris với Carole cho đến khi bà về L.A., dù lâu đến bao nhiêu. Chị đã nói với Alan nhiều lần nên anh rất thông cảm việc chị ở lại Paris. Anh ủng hộ chị ở lại để giúp Carole qua khỏi cơn khủng hoảng này, không phàn nàn một tiếng. Stevie rất thích điều này ở anh. Nhiều lúc Alan tỏ ra là người rất tốt, dù nhu cầu và mục đích của họ khác nhau, hay quan điểm về hôn nhân không giống nhau.

Anthony đến thăm mẹ ở bệnh viện trước khi anh ra phi trường về lại New York. Anh nói chuyện với bà suốt một giờ, cũng như Jason, anh tỏ ra sung sướng vì mẹ đã sống sót. Trước đó một giờ, Chloe đã nói với Carole như thế, khi cô đến chào mẹ để ra phi trường. Tất cả mọi người đều rất sung sướng khi bà còn sống và tỉnh lại.

- Mẹ hãy cố tránh đừng gây chuyện rắc rối, ít ra cũng trong thời gian ngắn, cho đến khi con về nhà ăn Giáng sinh. Đừng tự mình đi chơi đâu đó như chuyến đi quỷ quái này. Lần sau đi đâu, mẹ nhớ cùng đi với Stevie. Anthony nghĩ rằng, nếu bà không đến nơi nguy hiểm vào lúc không thích hợp, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Nhưng nghĩ đến chuyện có thể mất mẹ trong vụ đánh bom khủng bố ở Paris vẫn làm cho anh rùng mình. - Cám ơn mẹ đã mời bố đến ăn lễ Giáng sinh với chúng ta. Mẹ làm thế rất tuyệt. - Anh nghĩ nếu không mời bố, ông sẽ rất cô đơn. Ông đã sống cô độc, không có vợ bên cạnh lâu rồi. Đây là dịp nghỉ lễ đầu tiên bốn người được sum họp với nhau trong mười tám năm qua. Lần sum họp sau cùng mà họ đã cùng nhau trải qua, đối với anh chỉ là một kỷ niệm mờ nhạt. Anh không biết sau này, chuyện này có xảy ra nữa không, cho nên dịp nghỉ lễ này rất quan trọng cho anh, và cũng quan trọng cho bố anh nữa.

- Mẹ sẽ cố tránh, - Carole hứa, nhìn con, vẻ hãnh diện. Mặc dù bà không nhớ những chi tiết về thời thơ ấu của con, nhưng bà thấy rõ rằng con trai bà là một người đẹp trai, dễ thương như bố anh đã nói. Mắt anh sáng long lanh, biểu lộ tình thương mẹ dạt dào, cũng như tình thương con biểu lộ trong mắt bà vậy.

Khi họ ôm ghì nhau chia tay, cả hai đều khóc, mặc dù bà biết bà sắp gặp lại con trai. Bây giờ bà rất dễ khóc, cái gì cũng làm cho bà xúc động. Bà phải học hỏi nhiều, phải tiếp thu nhiều. Bà giống như vừa được tái sinh.

Sau khi hai mẹ con đã ôm ghì nhau, Anthony chuẩn bị ra về thì một người đàn ông bước vào. Ông ta là người Pháp, cao, đã đến thăm và tặng hoa cho bà lần trước. Bà không nhớ được tên ông, khả năng tiếng Pháp của bà biến đâu hết. Bà có thể hiểu các bác sĩ và y tá nói về bà, nhưng bà không thể trả lời họ bằng tiếng Pháp. Nói tiếng Anh lại cũng khó, khó vì phải nhớ hết các từ muốn nói. Bây giờ bà nói tiếng Anh đã thông thạo, nhưng tiếng Pháp vẫn còn chưa nói lại được.

Anthony đứng sững tại chỗ, còn người Pháp cười mỉm và gật đầu chào anh. Bà thấy con trai bà nhận ra ông ta, anh đứng sững người, mắt nhìn ông ta lạnh lùng. Rõ ràng anh không vui khi thấy người Pháp này. Người Pháp đã nói ông ta là bạn của gia đình, biết các con bà, nên bà không ngạc nhiên khi thấy họ biết nhau. Nhưng bà rất lo vì thấy Anthony có vẻ quá kinh ngạc.

- Xin chào, Anthony, - Matthieu bình tĩnh nói. - Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp lại nhau.

- Ông làm gì ở đây? - Anthony khó chịu hỏi. Anh chỉ gặp ông khi còn nhỏ. Anh nhìn mẹ với ánh mắt che chở. Carole nhìn họ, cố hiểu vấn đề.

- Tôi đến thăm mẹ anh. Tôi đến đây nhiều lần rồi. - Carole thấy có sự bất hòa giữa hai người, bà không biết tại sao.

- Bà có nhớ ra ông không? - Anthony lạnh lùng hỏi.

- Không, bà không nhớ, - Matthieu đáp. Nhưng Anthony nhớ Matthieu rất rõ, nhớ ông đã làm cho mẹ anh khóc rất nhiều. Anh đã quên chuyện ấy cho đến bây giờ. Anh không gặp ông đã mười lăm năm, nhưng vẫn nhớ chuyện bà khóc như mới ngày hôm qua. Khi bà nói với anh và Chloe rằng họ phải từ giã Paris, trông bà rất đau khổ. Bà khóc như thể tim bà sắp tan vỡ, anh không hề quên chuyện đó.

Trước đó Anthony rất thích Matthieu. Anh đã chơi bóng đá với ông, nhưng khi thấy mẹ khóc và được mẹ cho biết lý do tại sao bà khóc, thì anh trở nên căm ghét ông ta. Chính Matthieu đã làm cho mẹ khóc. Trước đó nhiều tháng, Anthony rất sung sướng được trở lại Hoa Kỳ, nhưng khi ra về thấy mẹ dờ dẩn, anh không sung sướng gì. Anh nhớ bà đã buồn rầu một thời gian dài, ngay khi họ về L.A. Cuối cùng Anthony biết bà đã bán ngôi nhà ở Paris và nói rằng họ sẽ không quay về đây nữa. Mặc dù khi ấy anh có nhiều bạn bè tốt ở Pháp, nhưng vấn đề về lại đây không quan trọng đối với anh. Nhưng anh biết vấn đề này rất quan trọng với mẹ, và nếu bà nhớ lại, có lẽ bà vẫn còn buồn. Cho nên khi thấy Matthieu đến thăm bà, Anthony rất lo.

Matthieu có phong thái biểu lộ cho mọi người thấy rằng ông ta có quyền làm bất cứ điều gì ông ta muốn. Ông không do dự điều gì, luôn muốn mọi người phải nghe lời và làm theo ý ông. Anthony nhớ khi anh còn nhỏ, anh không thích thái độ đó của Matthieu. Có lần vì tỏ ra thô bạo với mẹ, nên anh bị Matthieu đuổi về phòng, anh đã hét lớn vào mặt ông rằng ông không phải là bố anh. Sau đó Matthieu đã xin lỗi Anthony, nhưng bây giờ thấy ông đứng trong phòng mẹ, Anthony vẫn cảm thấy ông có phong thái quyền uy, như thể phòng này là phòng của ông vậy. Ông không có quyền gì hết, và rõ ràng Anthony biết rằng Carole vẫn không nhớ ra ông là ai.

Anthony đến ôm ghì mẹ lại, có vẻ muốn bảo vệ bà. Matthieu bèn lên tiếng, giọng lịch sự:

- Tôi chỉ ở lại vài phút thôi. - Anh muốn Matthieu ra khỏi phòng, từ giã bà mãi mãi.

- Con sẽ gặp lại mẹ sau, mẹ à, - Anthony nói với bà. - Mẹ hãy cẩn thận. Con sẽ gọi cho mẹ. - Anh nói xong, liếc mắt nhìn Matthieu, không muốn để ông ta ở lại trong phòng với bà. Ông ta không thể làm gì được vì bà không nhớ ông và trong phòng lúc nào cũng có bà y tá. Nhưng Anthony vẫn không thích ông có mặt ở đây. Ông đã từ giã bà lâu rồi, sau khi gây cho bà nhiều đau khổ. Không lý do gì ông trở lại, anh nghĩ như vậy. Và bây giờ bà rất dễ bị tổn thương. Điều này làm cho tim anh đau nhói.

Sau khi Anthony đi, Carole nhìn Matthieu với ánh mắt thắc mắc và nói:

- Nó nhớ ra ông. - Bà thấy rất rõ là con trai bà không thích ông. - Tại sao nó không thích ông? - Bà phải nhờ người khác trình bày sự kiện mới hiểu được vấn đề, như Jason đã làm vậy. Bà mến phục ông vì điểm này, bà nghĩ làm được thế rất khó. Matthieu có vẻ kín đáo hơn và ít nói cho bà biết về mình hơn. Bà có cảm giác rằng ông rất thận trọng khi đến thăm bà. Bà đã thấy những người y tá phản ứng ra sao. Rõ ràng họ biết ông và hơn lúc nào hết, bà phân vân không biết ông là ai. Bà muốn hỏi Anthony khi anh gọi đến.

Matthieu thở dài, ngồi xuống ghế và đáp:

- Lần cuối cùng tôi gặp, Anthony chỉ là một cậu bé. Cậu ấy nhìn thế giới bằng con mắt trẻ thơ. Cậu ấy luôn luôn muốn che chở bà. Đó là một cậu bé kỳ diệu. - Bà biết chuyện ấy rất rõ. - Tôi đã làm cho bà đau khổ, Carole à. - Biểu hiện giữa họ cho bà thấy điều đó. Con bà sẽ kể cho bà nghe, mặc dù cậu không biết toàn bộ câu chuyện. Chỉ có ông ta và Carole mới biết, nhưng ông chưa đến lúc nói cho bà hay. Ông không muốn yêu bà lại, vì lo sợ mình sẽ yêu. - Cuộc đời chúng ta rất phức tạp. Chúng ta gặp nhau trong lúc bà làm phím ở Paris, ngay sau khi bị chồng bỏ. Và chúng ta đã yêu nhau. - Ông nói điều đó với đôi mắt thêm muốn, luyến tiếc vì ông vẫn còn yêu bà. Bà thấy điều đó hiện ra trong mắt ông. Bà thấy đôi mắt ông có nét gì rất khác mắt Jason. Mắt người Pháp này căng thẳng hơn, và có phần dữ dội hơn. Ông ta đã làm cho bà sợ, tuy không thường xuyên. Mắt Jason dịu dàng, thân ái còn Matthieu không thế, mắt ông tác động đến bà một cách kỳ lạ. Bà không biết bà sợ ông, tin ông, hay thích ông. Ông có vẻ rất bí mật và luôn tỏ ra đam mê. Không biết trước đây tình cảm của họ như thế nào, nhưng bây giờ bà thấy sự đam

mê nơi ông như đám lửa còn âm ỉ chứ chưa tắt hẳn, điều đó làm cho bà bối rối. Bà không nhớ ra ông, nhưng cảm thấy ở ông có điều gì đó không gọi tên được, không biết là sự sợ sệt hay tình thương yêu. Bà vẫn không biết ông là ai, không như các y tá trong phòng và bà không nhớ tên ông. Ông đã nói rằng trước đây họ yêu nhau. Và bà không nhớ gì về ông như bao người khác. Bà không hiểu ông là người xấu hay tốt, chỉ biết ông đã khơi lên trong lòng bà nhiều cảm xúc không rõ ràng, khiến bà cảm thấy khó chịu, nhưng không biết tại sao. Bà không hiểu gì hết. Bà hoàn toàn mù tịt về ông, không biết trong quá khứ họ đã có những gì, không biết tình cảm của bà đối với ông ra sao.

- Chuyện gì đã xảy ra sau khi chúng ta yêu nhau? - Carole hỏi ông vừa khi Stevie bước vào phòng. Chỉ có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy ông. Carole giới thiệu hai người. Stevie nhìn bà với ánh mắt thắc mắc, rồi bước ra khỏi phòng, đợi ngoài hành lang. Chị nói với Carole rằng chị đang ở rất gần bà. Carole cảm thấy yên tâm khi biết có chị đứng ngoài hành lang. Mặc dù bà biết ông không làm gì hại đến bà, nhưng bà vẫn cảm thấy hết sức ngại ngùng khi ở một mình với ông trong phòng. Mắt ông không bao giờ rời khỏi mắt bà.

- Nhiều chuyện đã xảy ra. Em là người yêu của tôi. Tôi muốn nói cho em biết điều đó, nhưng bây giờ chưa nói được.

- Tại sao chưa? - Sự bí mật của ông làm cho bà lo lắng. Ông do dự chưa muốn nói, việc này phát ra tín hiệu không hay cho bà.

- Vì có rất nhiều chuyện không thể nói hết trong một thời gian ngắn. Tôi hy vọng khi em có trí nhớ, em sẽ nhớ lại chuyện này, nhưng tôi sợ điều đó không xảy ra. Ngày khác tôi sẽ trở lại và nói cho em biết về chuyện này. - Rồi ông nói tiếp khiến bà giật mình kinh ngạc. - Chúng ta đã sống với nhau hai năm.

- Thế ư? - Bà sững sốt hỏi. - Chúng ta lấy nhau à? - Ông cười, lắc đầu. Bà đã lấy Jason, Sean, bây giờ người đàn ông này nói ông ta đã sống với bà. Ông ta không phải chỉ là người mền mại, mà rõ ràng giữa hai người đã có hứa hẹn với nhau. Không ai nói với bà về chuyện này. Có lẽ họ không biết. Nhưng rõ ràng Anthony đã biết, phản ứng của anh không tốt, nó cho bà biết nhiều điều. Đây không phải là chuyện hạnh phúc, vì họ không gắn bó với nhau, và rõ ràng giữa họ có kết thúc buồn.

- Không, chúng ta không cưới nhau. Tôi muốn lấy em và em cũng muốn lấy tôi. Nhưng chúng ta đã không thể làm chuyện đó. Tôi có gia đình, chuyện gia đình tôi rất phiền phức. Công việc của tôi cũng rất khó khăn. Chuyện chúng ta lấy nhau không hợp lúc. - Chính thời điểm là vấn đề khiến họ không thể lấy nhau. Trường hợp của Jason cũng vậy. Đây là những gì Matthieu muốn nói bây giờ. Bỗng ông đứng dậy, hẹn sẽ quay lại. Bà không biết mình có muốn ông quay lại không. Có lẽ bà không muốn biết câu chuyện này. Căn phòng bao trùm trong sự buồn rầu, ân hận khi ông nói, rồi ông cười. Mắt ông nhìn xoáy vào mắt bà, bà có nhớ chút ít về ông, nhưng những gì bà nhớ rất lộn xộn. Bà không muốn ông trở lại, nhưng không có can đảm để nói ra. Nếu ông đến, bà sẽ nói Stevie ở bên cạnh để bảo vệ bà. Bà cảm thấy cần có người che chở. Ông có cái gì đấy khiến cho bà sợ.

Ông cúi xuống hôn tay bà với phong thái rất chững chạc, đứng đắn, nhưng trong hoàn cảnh này làm thế là rất can đảm. Ông ở trong phòng của người phụ nữ không nhớ ông, nhưng ông nói rằng họ đã yêu nhau, muốn lấy nhau. Khi ông nhìn bà, bà có cảm giác rằng ông vẫn còn ham muốn bà.

Ông vừa ra ngoài thì Stevie bước vào phòng.

- Ông ấy là ai thế? - Chị hỏi, vẻ khó chịu. Carole đáp bà không biết. - Có lẽ ông ta là người Pháp bí mật đã làm tan vỡ trái tim bà, người mà bà không nói cho tôi biết. - Stevie lo lắng nói tiếp, và Carole cười.

- Lạy Chúa, họ đã hiện ra từ trong đồng đồ gỗ, phải không? Chồng, bạn trai, người đàn ông Pháp bí mật. Ông ta nói chúng tôi đã sống với nhau, muốn lấy nhau, tôi không nhớ ông ta như những người khác. Có lẽ trong trường hợp này, không nhớ gì hết mà hay. Ông ta có vẻ kỳ lạ quá.

- Người Pháp đều kỳ lạ như thế, - Stevie nói, giọng ác ý, - và cảm xúc quá mạnh. Những người này không hợp với tôi.

- Cũng không hợp với tôi. Nhưng có lẽ khi ấy hợp.

- Có lẽ đấy là người đã sống với bà trong ngôi nhà nhỏ, ngôi nhà bà bán khi tôi mới đến làm.

- Có lẽ vậy. Anthony đã giận dữ khi gặp ông ta. Và ông đã xác nhận mình là người đã làm cho tôi khổ, - Carole nói có vẻ trầm tư.

- Ít ra ông ta đã thành thật.

- Ước gì tôi nhớ một ít, - Carole có vẻ khổ sở.

- Bà có nhớ chút gì không?

- Không nhớ gì hết. Nếu có ai kể lại câu chuyện cho tôi nghe, chắc sẽ hay lắm. Tôi chỉ nhớ được chuyện tôi làm việc cật lực, không ở nhà với chồng. Tôi mất chồng vào tay cô siêu mẫu hai mốt tuổi, cô ta đã bỏ rơi anh ấy sau khi anh ấy bỏ rơi tôi. Tôi nhớ sau đó tôi đã yêu người Pháp này, ông ta đã làm tôi khổ và con trai tôi ghét ông ta. Rồi tôi lấy một người đàn ông dễ thương, ông chết rất trẻ và bây giờ tôi ở đây. - Khi nói đến đây, mắt bà lóe lên ánh hài hước. Thấy thế, Stevie cười.

- Cuộc đời bà rất hấp dẫn. Tôi phân vân không biết bây giờ còn có ai nữa không? - Giọng chị tràn trề hy vọng, nhưng Carole có vẻ hoảng sợ.

- Hy vọng không có! Chuyện yêu đương như vậy đã quá nhiều. Tôi quá ngán khi nghĩ đến ba người đàn ông này. Và nghĩ đến con cái, tôi quá buồn. - Bà vẫn còn lo chuyện bà không làm tròn bổn phận với Chloe. Việc này bây giờ là ưu tiên hàng đầu của bà. Jason không đáng lo, mặc dù bà yêu ông, Sean thì chết rồi, còn người Pháp này dù ông là ai đi nữa, bà cũng không quan tâm, ngoài việc muốn biết ông có mối quan hệ với bà như thế nào. Nhưng nghĩ lại, bà thấy không biết hay hơn. Chuyện này có vẻ không tốt đẹp gì cho bà. Bà không muốn thêm vào mình những kỷ niệm đau buồn. Câu chuyện mà Jason đã kể cho bà nghe đủ quá rồi. Bà hình dung rõ sự bất hạnh của bà khi ấy. Rồi người Pháp này đã làm cho đời bà đau khổ. Chắc lúc ấy bà đã trải qua một thời gian rất khủng khiếp. Cám ơn Chúa đã cho bà gặp Sean. Mọi người đều nhất trí đó là chuỗi ngày tốt đẹp nhất của bà. Và rồi bà cũng mất ông. Bà thấy hình như đời bà không được may mắn với đàn ông, mà chỉ may với con thôi.

Stevie đưa bà ra khỏi giường, với sự giúp đỡ của cô y tá. Họ muốn bà tập đi.

Bà ngạc nhiên trước việc đi đứng khó khăn như thế này. Như thế hai chân bà đã quên nhiệm vụ của chúng. Bà như đứa trẻ mới tập đi, đứng lên ngã xuống và phải học cách làm sao để đứng lên. Nhưng cuối cùng trí nhớ hiện ra, bà biết cách điều khiển hai chân và đi khắp hành lang với Stevie một bên, một bên là cô y tá. Tập đi lại cũng là công việc khó khăn. Bà mệt nhoài sau một ngày luyện tập, đến khi trời tối bà đi ngủ ngay trước khi Stevie ra về.

Anthony giữ lời hứa, nên khi vừa đến New York, anh liền gọi cho mẹ ngay. Anh còn rất giận Matthieu.

- Ông ta không có quyền đến thăm mẹ, mẹ à. Ông ta đã làm mẹ khổ. Vì vậy mà chúng ta đã rời nước Pháp.

- Ông ta đã làm gì? - Carole hỏi, nhưng Anthony chỉ nhớ chuyện cũ theo ký ức của một cậu bé.

- Ông ta đã cư xử với mẹ một cách rất đê tiện, khiến cho mẹ khóc. - Anthony nói quá đơn giản khiến bà cười.

- Bây giờ ông ta không thể làm gì hại đến mẹ, - bà nói.

- Nếu ông ta làm hại đến mẹ, con sẽ giết chết ông ta. - Anh không nhớ rõ mọi chi tiết nhưng cảm xúc còn lại trong lòng rất mạnh. - Mẹ hãy bảo ông ta biến đi.

- Mẹ hứa, nếu ông ta đê tiện với mẹ, mẹ sẽ tống cổ ông ta ra khỏi phòng. - Nhưng bà muốn biết

nhiều hơn.

Hai ngày sau khi Jason và Anthony ra về, Mike Appelsohn cho biết ông sẽ đến Paris thăm bà. Ngày nào ông cũng gọi và nói chuyện với Stevie. Chị nói Carole đã khỏe, đủ sức tiếp ông, nhưng bà sẽ về L.A. vài tuần nữa, nên ông có thể đợi để thăm bà ở nhà cũng được. Ông nói không muốn đợi, nên đặt máy bay ở L.A. đi ngay. Ngày hôm sau, ông ta đến Paris, sau những tuần lo sợ cho bà. Bà như con gái của ông từ khi họ gặp nhau, lúc bà mười tám tuổi.

Mike Appelsohn là người bệ vệ, đẹp, đôi mắt sáng và giọng cười sang sảng. Tính ông vui vẻ, đã là nhà sản xuất phim từ mười năm nay. Ông đã gặp Carole ở New Orleans ba hai năm trước, thuyết phục bà đến Hollywood để trải nghiệm về điện ảnh. Cuộc trải nghiệm hoàn hảo, bà được Hollywood đón nhận và trở thành ngôi sao rất nhanh, mọi việc đều nhờ ông. Ông nhận bà đóng phim đầu tiên, chăm sóc bà như gà mẹ chăm sóc con, ông có mặt ở đây khi bà gặp Jason, ông giới thiệu hai người, nhưng ông không nhận ra việc giới thiệu này sẽ tác động mạnh đến họ. Ông là cha đỡ đầu của Anthony. Các con bà yêu ông và xem ông như ông nội. Ông đóng vai người đại diện của bà từ khi bà bắt đầu sự nghiệp. Phim nào làm với ông, bà đều bàn cãi với ông trước khi ký hợp đồng. Không bao giờ bà làm việc gì mà không có sự đồng ý của Mike và luôn nghe theo lời khuyên đúng đắn của ông. Khi nghe tin bà bị nạn, nghe tình hình nguy ngập của bà, ông rất đau đớn. Bây giờ ông muốn tận mắt nhìn thấy bà. Stevie cảnh báo với ông rằng Carole mất trí nhớ. Có thể bà sẽ không nhận ra ông, hay không nhớ chuyện cũ của họ, nhưng vì chị biết bà rất quan trọng với ông, và ngược lại, nên Stevie tin chắc bà sẽ sung sướng khi gặp ông.

- Cô ấy vẫn không nhớ gì à? - Ông hỏi, giọng lo buồn. - Carole sẽ có lại trí nhớ chứ? - Từ hôm Stevie đến Paris và gọi về cho ông, ông luôn lo sợ. Chị muốn báo cho ông biết trước khi báo chí đăng tải tin tức về bà. Khi Stevie gọi, ông đã khóc.

- Chúng tôi hy vọng bà ấy sẽ có lại trí nhớ. Chưa có dấu hiệu gì, nhưng tôi đang cố làm cho bà ấy nhớ. - Carole cũng cố gắng. Thỉnh thoảng bà ấy bỏ ra hàng giờ cố nhớ lại những gì mọi người kể lại cho bà nghe từ khi bà hết hôn mê. Nhưng bà vẫn không nhớ được gì. Jason đã bảo cô thư ký gửi cho bà những tấm hình, và một cuốn album nhỏ từ nhà ông. Những bức ảnh rất đẹp, nhưng Carole nhìn vào những bức hình mà không nhớ những bức hình đó được chụp trong trường hợp nào. Nhưng bác sĩ vẫn tràn trề hy vọng, bác sĩ chuyên về hệ thần kinh nói rằng phải đợi một thời gian dài mới có kết quả, và có những vùng ký ức có thể hồi phục. Vì đầu bà bị chấn thương do bị va đập mạnh, rồi sau đó là cơn hôn mê, cả hai đã gây ra sự tổn hại cho ký ức. Sự thiệt hại nhiều như thế nào, kéo dài bao lâu hay vĩnh viễn, vẫn còn phải chờ. Người bức mình nhất về việc này là Carole.

Mặc dù đã được Stevie báo trước, khi Mike Appelsohn bước vào phòng bà, ông rất chú quan, cứ tin rằng thế nào bà cũng nhớ mặt ông. Hai người đã làm việc với nhau suốt bao nhiêu năm nay nhưng bà không nhớ gì hết. Khi ông đi vào, bà nhìn ông ngờ ngác, không nhận ra ông. May thay khi ấy có Stevie ở trong phòng. Chị thấy nét thất vọng đau đớn hiện ra trên mặt ông. Stevie nói cho bà biết ông là ai và đã báo trước cho bà biết ông sẽ đến. Dù cố kiềm chế hết mình, Mike đã bật khóc khi ôm ghì bà. Ông to lớn như con gấu.

Ông chỉ nói được hai tiếng Ơn Chúa lúc ban đầu, rồi sau đó bình tĩnh trở lại, nói lỏng vòng tay rồi thả Carole ra.

- Ông là Mike à? - Carole nhỏ nhẹ hỏi, như thể họ mới gặp nhau lần đầu. - Stevie nói cho tôi nghe rất nhiều về ông. Ông rất tốt với tôi. - Bà có vẻ muốn cảm ơn, nhưng Stevie biết đấy là do bà lặp lại ý của chị.

- Tôi lúc nào cũng yêu cô. Cô là cô bạn dễ thương nhất trên đời. - Ông nhìn bà, cố kiềm chế không để nước mắt chảy ra, và bà cười lại. - Năm mười tám tuổi, cô đã làm cho mọi người choáng váng, và bây giờ cô vẫn còn đẹp mẽ hồn - ông tự hào nói.

- Stevie nói ông đã khám phá ra tôi. Tôi thấy có vẻ như ông đã khám phá ra một xứ sở, một loài hoa, hay loài chim quý hiếm.

- Cô là con chim quý hiếm, là đóa hoa lạ, - ông đáp, thả mình ngồi xuống chiếc ghế bành duy nhất trong phòng, Stevie vẫn đứng gần đấy. Carole đã yêu cầu chị ở lại với bà. Hiện giờ, tuy không nhớ rõ Stevie đã làm gì cho bà, nhưng Carole vẫn nương tựa vào chị. Bà cảm thấy an toàn khi được người phụ nữ cao, tóc đen này che chở.

Dù bà không nhớ Mike, nhưng ông vẫn nói:

- Carole. Cô rất có tài. Trong những năm qua, chúng ta đã làm với nhau nhiều bộ phim rất hay. Và chúng ta sẽ tiếp tục làm nữa sau khi cô đã bình phục. - Ông đã được kính nể trong nửa thế kỷ nay, và bây giờ miễn Carole còn sống, ông vẫn hoạt động tích cực trong lĩnh vực phim ảnh.

- Tôi rất nôn nóng đợi cô về L.A. lại. Tôi đã huy động cho cô nhiều bác sĩ giỏi ở Cedars Sinai. - Các bác sĩ của bà ở Paris sẽ giới thiệu bác sĩ ở L.A. cho bà, nhưng Mike muốn làm gì đó tốt nhất cho bà nên đứng ra làm việc này. - Vậy chúng ta sẽ bắt đầu ở đâu? - Ông hỏi Carole. Ông muốn làm bất cứ việc gì có thể giúp bà được. Ông biết rõ cuộc đời của bà khi bà mới bước chân đến Hollywood, và trước đó nữa. Biết rõ nhiều hơn ai hết. Trước khi ông đến, Stevie đã nói cho bà biết vậy.

- Tôi đã gặp ông như thế nào? - Carole muốn nghe về chuyện này.

- Cô bán cho tôi hộp kem đánh răng trong tiệm thuốc nằm tại góc phố ở New Orleans. Tôi thấy cô là người đẹp nhất đời mà tôi từng gặp. - Ông hiền từ đáp. Ông không nói đến cái sẹo trên má bà. Bà đã thấy cái sẹo khi đang tập đi. Bà vào phòng tắm và soi mình vào gương. Mới đầu nó làm cho bà sững sốt, nhưng rồi bà nghĩ nó chẳng sao. Bà còn sống, cái giá phải trả cho việc sống còn này như thế là quá nhỏ. Chính trí nhớ bà muốn có lại mới là điều quan trọng, còn sắc đẹp không được hoàn hảo ít quan trọng hơn.

- Tôi mời cô đến L.A. để phỏng vấn khả năng đóng phim của cô, và sau này cô nói với tôi rằng lúc đó cô nghĩ tôi là tên ma cô. Hay, phải không? - Ông là người rất ưa vui, nên khi nhắc lại chuyện ấy ông cười thật to. Ông cứ nhắc lại chuyện ấy mãi. - Mới đầu mọi người đều nghĩ tôi là tên ma cô thật. - Carole cười với ông. Bà đã nhớ hết ý nghĩa của từ vựng, nên hiểu các từ ông dùng. - Cô từ New Orleans ở Mississippi đến, - ông nói tiếp. - Từ trại chăn nuôi của bố cô, ông ta đã chết trước đó mấy tháng, và cô bán trang trại. Cô sắp hết tiền, nhưng không muốn để tôi trả vé tàu xe. Cô nói không muốn “mắc nợ” tôi. Giọng cô khi ấy lẽ rề, tôi thích giọng miền Nam ấy. Nhưng giọng ấy không hợp trong phim ảnh. - Carole gật đầu, Jason cũng nói như thế. Khi ông cưới bà, bà còn pha chút ít giọng lẽ rề của bang Mississippi, nhưng bây giờ thì hết rồi, đã nhiều năm trôi qua. - Cô đến L.A. và cuộc phỏng vấn hoàn hảo.

- Trước đó chuyện gì đã xảy ra cho tôi? - Ông biết bà lâu hơn bất kỳ người nào, bà nghĩ có lẽ Mike biết rõ thời thơ ấu của bà. Jason chỉ biết đại khái thôi, không biết rõ các chi tiết.

- Tôi không rõ, - ông thành thật đáp. - Cô nói nhiều về bố cô khi còn bé. Có vẻ bố cô rất yêu cô, và cô thích lớn lên trong trang trại. Cô sống tại một thị trấn nhỏ nào đấy ở ngoài thành phố Biloxi. - Khi ông nói đến tên thành phố này, bỗng có cái gì kích thích đến trí nhớ bà. Bà không biết tại sao, nhưng buột miệng nói ra cái từ hiện ra trong óc.

- Norton. - Bà kinh ngạc nhìn ông, và Stevie khi nghe từ này từ cửa miệng bà cũng ngạc nhiên.

- Đúng rồi. Thị trấn Norton. - Ông có vẻ sung sướng. - Cô nuôi heo, nuôi bò cái và nuôi gà, và... - đến đây bà cắt ngang lời ông:

- Và con lạc đà không bướu. - Khi nói ra từ này, bà rất kinh ngạc về mình. Đây là con vật đầu tiên mà bà tự nhớ.

Mike quay sang nhìn Stevie còn chị đang nhìn Carole chăm chăm và Carole gật đầu. Mắt bà nhìn vào mắt Mike. Ông đã mở cửa ký ức cho bà, không ai làm được việc này.

- Tôi có con lạc đà không bướu. Bố tôi cho tôi vào dịp sinh nhật. Ông nói tôi trông rất giống nó, vì mắt tôi to, lông mi dài và cổ dài. Ông thường nói tôi trông có vẻ rất ngộ. Bố tôi tên là Conway. - Mike gật đầu, không dám ngắt lời bà. Có cái gì quan trọng đang diễn ra, cả ba người đều nghĩ thế. Đây là những ký ức đầu tiên bà tự nhớ lại.

- Mẹ tôi mất khi tôi còn nhỏ. Tôi không biết mẹ. Trên đàn dương cầm, có bức ảnh chụp mẹ tôi đang bế tôi trong lòng. Bà thật đẹp. Tên bà là Jane. Tôi trông giống mẹ. - Bà vừa nói, nước mắt vừa chảy ra. - Và bà ngoại tôi tên là Ruth, bà thường làm bánh quy cho tôi. Bà mất năm tôi lên mười.

- Tôi không biết chuyện này, - Mike dịu dàng nói. Ký ức của bà trở lại trong óc rất rõ.

- Bà cũng đẹp. Bố tôi mất trước khi tôi tốt nghiệp trung học. Xe tải của ông lật nhào trên con mương. - Bây giờ bà nhớ hết mọi việc. - Họ nói tôi phải bán trang trại, và tôi...

- Bà trông có vẻ ngờ ngác, rồi bỗng nhìn họ. - Rồi tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Cô bán trại rồi đi đến New Orleans, từ nơi đó tôi phát hiện ra cô. - Ông nhắc cho bà nhớ, nhưng bà muốn tự mình nhớ, chứ không muốn ông nhắc. Bà không thể nhớ thêm gì nữa. Bây giờ bà chỉ nhớ chừng ấy. Dù bà muốn nhớ thêm bao nhiêu cũng chịu. Nhưng bà nhớ thể là nhiều trong một thời gian ngắn. Bà vẫn nhớ ảnh mẹ và nhớ mặt bà ngoại Ruth.

Họ nói sang những vấn đề khác trong một lát, rồi Mike đưa tay nắm tay bà. Thấy bà bị mất trí nhớ, ông rất đau lòng nhưng không nói ra. Ông cầu nguyện trí nhớ bà chóng phục hồi, để bà trở lại là người phụ nữ có tài, thông minh, bận bịu và sáng suốt như xưa. Ông lo sợ bà không trở lại như trước, hay trí nhớ của bà bị giới hạn, không nhớ những việc xảy ra quá tuần trước. Nếu bà chỉ nhớ những việc gần thôi, thì thật rắc rối cho bà.

Nếu tính trạng như thế này, bà sẽ không đóng phim được. Như thế sẽ chấm dứt sự nghiệp của người phụ nữ đáng yêu như bà. Mọi người đều lo sợ chuyện như thế xảy ra, và chính Carole cũng vậy. Bà cố làm sao để nhớ lại đầy đủ các chi tiết trong. Chuyến viếng thăm của Mike có thể xem là một thành công của bà. Nhờ ông đến thăm mà bà nhớ lại quá khứ. Mãi cho đến khi ấy, những cánh cửa thời ấy vẫn đóng im ỉm, đợi ông đến thăm mới chịu mở. Bà muốn nhớ nhiều hơn nữa.

Bà và Stevie nói đến chuyện trở về Los Angeles, về nhà bà, Carole không nhớ ngôi nhà như thế nào. Stevie đã miêu tả ngôi nhà cho bà nghe. Bà nhắc đến khu vườn rồi nhìn Stevie một cách lạ lùng, nói:

- Tôi nghĩ tôi có khu vườn ở Paris.

- Phải, đúng thế, - Stevie dịu dàng nói. - Bà có nhớ ngôi nhà ấy không?

- Không. Carole lắc đầu. - Tôi nhớ cái nhà kho của bố tôi, tôi thường vắt sữa bò ở đấy. - Từng mảnh quá khứ hiện về, như những mảnh trong trò chơi xếp hình. Nhưng hầu hết không ăn khớp với nhau. Stevie phân vân không biết phải chăng Carole nhớ ra khu vườn ở Paris, và cuối cùng sẽ nhớ ra Matthieu? Khó mà đoán được. Chị hy vọng là không, nếu ông ta đã làm cho bà khổ sở. Chị nhớ bà đã buồn khổ biết bao khi họ đóng cửa căn nhà.

- Ông sẽ ở lại Paris trong bao lâu? - Stevie hỏi Mike.

- Chỉ đến ngày mai. Tôi muốn thăm đứa con gái út ở đây, nhưng tôi phải về. - Với người có tuổi như ông mà đi một đoạn đường xa đến ở lại một đêm thì quả thật vất vả. Ông sẵn sàng đi vòng quanh thế giới để đến thăm bà ngay tức khắc, cho nên khi nghe Stevie gọi, ông muốn đi ngay. Jason đã yêu cầu ông đợi, cho nên ông đợi, nhưng ông rất nôn nóng đến đây.

- Tôi sung sướng thấy ông đến, - Carole nói, cười với ông. Cho đến bây giờ tôi mới nhớ được một ít việc.

- Khi cô về L.A. cô sẽ nhớ hết, - Mike đáp, nhưng ông sợ sự việc xảy ra không như ý muốn. Ông đã được thông báo về tình hình của bà, nhưng không ngờ mọi việc lại trầm trọng như thế này. Nhìn vào mắt bà, biết bà không nhớ gì về cuộc đời và sự nghiệp của mình, hay những người thương yêu mình, khiến ông muốn khóc. - Nếu tôi ở luôn đây, chắc tôi cũng mất trí nhớ. - Giống như Sean, Mike không thích Paris. Điều duy nhất ở đây ông thích là thực phẩm. Ông thấy nước Pháp rất khó hợp tác làm ăn, là nơi thiếu tổ chức, không đáng tin cậy. Đối với ông, nơi làm cho ông cảm thấy gần gũi với thành phố này là khách sạn Ritz. Ở Hoa Kỳ, ông thấy hạnh phúc hơn

nhieu. Ông cũng muốn đưa Carole về đây, nơi có nhiều bác sĩ ông quen biết. Ông đã lập danh sách các bác sĩ giỏi trong thành phố rồi. Vì ông là người mắc bệnh tương trầm kha, nên ông có chân trong ban lãnh đạo hai bệnh viện và một trường y khoa.

Đêm đó ông không thích rời Carole để về khách sạn, nhưng ông thấy bà đã mệt. Ông ở với bà cả buổi chiều và cũng mệt mỏi. Ông cố kể những chuyện khi bà mới đến Hollywood để kích thích trí nhớ của bà, nhưng không được. Bà chỉ nhớ những mảnh đời vụn vặt của thời thơ ấu ở Mississippi, nhưng không nhớ gì sau mười tám tuổi, khi bà rời khỏi trang trại. Đây mới là khởi đầu sự nghiệp.

Nói chuyện lâu sẽ dễ làm cho bà kiệt sức, và cố thúc đẩy trí nhớ của bà làm cho bà mệt. Khi Mike chuẩn bị ra về thì bà cũng sắp ngủ. Ông đứng bên cạnh giường bà một hồi lâu mới về, đưa tay vuốt mái tóc vàng dài. - Tôi yêu cô, em bé à. - Ông thường gọi bà như thế, từ khi bà còn con gái. - Mong cô sớm bình phục để về nhà. Tôi sẽ đợi cô ở L.A. - Ông cố kiềm chế nước mắt chảy ra để ôm ghì bà trước khi ra về. Người tài xế đứng đợi ông ở dưới lầu để đưa ông về khách sạn.

Stevie ở lại cho đến khi Carole ngủ, rồi chị cũng về. Khi Stevie về đến khách sạn, Mike gọi đến phòng chị, ông buồn rầu nói:

- Lạy Chúa Jesus, cô ấy không nhớ gì hết.

- Con lạc đà, thị trấn quê nhà, bà ngoại, bức ảnh của mẹ và nhà kho của bố là tia hy vọng đầu tiên của chúng ta. Tôi nghĩ ông đã làm cho bà ấy nhớ nhiều đấy. - Stevie mừng và thành thật nói.

- Tôi hy vọng cô ấy chóng bình phục và nhớ nhiều hơn thế nữa. - Mike muốn bà trở lại như cũ để tiếp tục công việc. Ông không muốn bà chấm dứt sự nghiệp như thế này với bệnh bại não và mất trí nhớ.

- Tôi cũng hy vọng như vậy. - Stevie đáp. Ông nói ông đã trả lời báo chí vẫn tắt ở ngoài bệnh viện. Một nhà báo Mỹ nhận ra ông, hỏi ông Carole như thế nào, phải chăng ông đến thăm bà? Ông nói ông đến thăm bà và bà đang bình phục. Ông nói với người phóng viên rằng ký ức bà đang phục hồi. Ông không muốn nói cho mọi người hay rằng bà đã mất trí nhớ. Ông nghĩ rằng tô hồng hình ảnh hồi phục của Carole là điều rất quan trọng cho nghề nghiệp của bà. Stevie nghĩ rằng nói thế là không đúng, nhưng như vậy cũng chẳng thiệt hại gì. Carole không thể nói chuyện với các phóng viên, cho nên không có cách gì để họ biết sự thật, và bác sĩ của bà không được phép nói chuyện với họ. Mike thật sự lo cho Carole, nhưng ông luôn nghĩ đến nghề nghiệp của bà.

Câu chuyện vẫn tắt giữa Mike với người phóng viên được hãng AP loan tin vào ngày hôm sau, và được báo chí khắp nơi loan tải. Bệnh tình của ngôi sao điện ảnh Carole Barber đang hồi phục và theo tin của Mike Appelsohn, nhà sản xuất và đại diện cho bà, thì trí nhớ của bà đang phục hồi. Ông nói bà sẽ về L.A. trong một ngày rất gần để tiếp tục sự nghiệp. Bài báo không nói đến việc bà không đóng phim nào đã ba năm nay. Bài báo chỉ nói trí nhớ của bà đã phục hồi, chỉ có vấn đề này quan trọng đối với ông thôi. Như ông thường nói, ông đã tìm ra bà và luôn luôn quan tâm đến bà.

CHƯƠNG 11

Tiếp theo nhiều ngày sau chuyến viếng thăm của Mike, Carole cảm thấy mệt kinh khủng. Bà bị cảm nặng. Bà không những dễ bị đau ốm như mọi người, mà còn thêm chứng suy thần kinh. Bà đang cố gắng để vượt qua chứng mất trí nhớ và tập đi lại như trước. Bác sĩ chữa trị cho bà cử đến hai bác sĩ chuyên về cơ thể và một bác sĩ chữa bệnh nói, ngày nào họ cũng đến để luyện tập cho bà. Việc đi đứng đã khá hơn nhiều, nhưng bệnh cảm lạnh làm cho bà khổ sở. Stevie cũng bị cảm lạnh. Chị không muốn làm cho Carole lây nặng thêm, nên nằm nghỉ ở phòng khách sạn Ritz. Vì bác sĩ ở khách sạn đến khám cho chị, chích thuốc kháng sinh để bệnh giảm bớt. Chị bị nhiễm trùng qua đường xoang mũi, nên ho rất dữ dội. Chị gọi cho Carole, bà nghe chị nói không ra hơi.

Người y tá trực phòng Carole mới đến, vào giờ ăn trưa, cô ta để Carole một mình trong phòng rồi đi ăn. Không có Stevie để nói chuyện, bà mở tivi để xem tin tức của đài CNN, đây là lần đầu tiên từ ngày nhập viện bà mở tivi để xem. Bà chưa thể tập trung vào việc đọc sách. Việc đọc sách báo vẫn khó khăn đối với bà, viết lại càng tệ hơn. Stevie nhận thấy bà sẽ không viết cuốn sách sớm hơn được, nhưng chị không nói thế với Carole. Bây giờ không có cách gì để bà viết được. Bà không nhớ cốt chuyện, còn máy tính thì để ở khách sạn. Bà gặp nhiều khó khăn khó giải quyết được. Nhưng bây giờ nằm một mình ở phòng bệnh, bà thích xem tivi, người y tá mới không thân với bà, chị ta rất nghiêm nghị.

Vì tivi phát tiếng ồn nên bà không nghe tiếng cửa mở, bà giật mình khi thấy có người đứng ở chân giường. Khi bà quay đầu nhìn thì thấy một thiếu niên đã đứng dậy và đang nhìn bà. Nó còn nhỏ, mặc quần jeans khoảng chừng 16 tuổi. Da nó xăm đen, đôi mắt to hình trái hạnh đào. Nó có vẻ thiếu dinh dưỡng và khi bắt gặp mắt bà, nó tỏ ra lo sợ. Bà nghĩ chắc người bảo vệ an ninh ở ngoài đã để cho nó vào. Có lẽ nó là người giao hàng đem hoa đến cho bà, nhưng bà không thấy hoa đâu hết. Bà cố bập bẹ nói tiếng Pháp với nó, nhưng nó không hiểu. Bà liền nói tiếng Anh. Bà không biết nó là người nước nào.

- Cậu cần tôi giúp gì? Có phải cậu tìm ai không? - Có lẽ cậu thiếu niên đi nhầm phòng, hay là người hâm mộ. Có vài người hâm mộ tìm ra bà, nhưng đáng ra người bảo vệ phải giữ họ ở ngoài mới phải.

- Bà là minh tinh điện ảnh phải không? - Cậu bé hỏi, giọng lơ lửng. Nó có vẻ như người Tây Ban Nha hay Bồ Đào Nha. Bà không nhớ được tiếng Tây Ban Nha. Cũng có thể cậu bé là người Ý hay người Sicilia.

- Phải, đúng thế. - Bà cười. Cậu bé có vẻ còn rất nhỏ. Nó mặc cái áo khoác rộng thùng thình ngoài chiếc áo len màu xanh đen. Cái áo khoác hình như của ai cho mượn, vì nó rộng gấp hai người thẳng bé. Nó mang giày tập chạy đã thủng lỗ, như giày Anthony mang. Con bà nói đôi giày mang lại may mắn cho anh, nên anh đem đến Paris. Cậu bé này chắc không có gì tốt hơn. - Cậu làm gì ở đây? - Bà tự hỏi không biết có phải nó muốn xin chữ ký không. Từ khi vào đây, mặc dù bệnh tật, nhưng bà cũng đã ký tặng cho vài người. Chữ ký hiện nay của bà không giống chữ ký trước đây. Quả bom đã tạo ra việc này. Bà viết tay vẫn còn rất khó khăn.

- Tôi đến tìm bà, thẳng bé đáp, bốn mắt nhìn nhau. Bà nghĩ trước đây mình chưa hề gặp nó, nhưng bỗng ánh mắt của nó có gì khiến cho bà nhớ ra. Và nhớ lại thẳng bé ngồi trong xe hơi, mặt quay ra cửa sổ, nhìn bà. Rồi bà hiểu. Bà đã thấy hắn trong đường hầm, trên xe hơi ở bên cạnh xe bà, trước khi bom phát nổ. Hắn đã nhảy ra khỏi xe và bỏ chạy, rồi bom nổ, mọi vật bốc lửa rồi mấy giây sau bà bất tỉnh.

Khi đang hình dung ra đứa bé trong óc, thì bỗng bà thấy hắn rút trong túi áo khoác ra một con dao. Con dao có lưỡi cong dài góm ghiếc, cán bằng xương. Thật là một thứ vũ khí giết người. Bà thấy hắn bước đến một bước gần bà, bà liền nhảy ra khỏi giường ở phía bên kia.

- Mà làm gì thế? - Bà hoảng sợ hỏi, bà đang mặc chiếc áo dài bệnh viện trên người.

- Bà nhớ ra tôi phải không? Báo chí nói rằng bà đã có lại trí nhớ. Hắn nói, vừa lau lưỡi dao trên

quần jeans, vẻ cũng hoảng sợ như bà.

- Tôi không nhớ cậu chút nào hết, - bà đáp, giọng run run, cầu mong sao hai chân không quỵ xuống. Bà chỉ đứng cách nút bấm gọi khẩn cấp gần ở bức tường phía sau có mấy phân. Nếu bà bước đến đấy, bấm nút, sẽ có người đến cứu bà. Còn không, thằng bé sẽ cắt cổ bà. Bà biết chắc chắn sẽ như thế. Mắt thằng bé đăm đăm sát khí.

- Bà là nữ diễn viên và là người có tội. Bà là đồ đĩ, - hắn nói lớn. Carole lùi lại và hắn nhào đến.

Hắn nhảy qua giường, chém dao vào bà, bà tránh được và bấm vào nút cấp cứu. Bà nghe tiếng chuông báo động reo vang khắp hành lang, đồng thời thấy hắn lại xông đến, cố chụp tóc bà, miệng lớn tiếng gọi bà là đồ đĩ. Bà ném cái khay ăn trưa vào hắn, cái khay làm hắn mất thăng bằng, và cũng ngay lúc đó, bốn người y tá và hai bác sĩ chạy vào phòng. Họ tưởng bà cần gì cấp cứu, nhưng lại thấy một chàng trai cầm dao xông vào bà. Hắn vung dao về phía họ, vẫn cố chụp cho được Carole và giết bà trước khi bị ngăn lại. Nhưng hai bác sĩ đã chụp được tay hắn, đè xuống, và một y tá chạy đến giúp họ. Mấy giây sau, thêm một bảo vệ an ninh chạy vào phòng, anh ta thộp cổ thằng nhóc trong tay các bác sĩ, ném cái dao vào một góc, rồi còng hai tay hắn lại. Carole từ từ gục xuống nền nhà, run lấy bầy.

Bây giờ thì bà nhớ hết, nhớ chiếc taxi chở bà, nhớ chiếc xe bên cạnh xe bà, những người thanh niên cười ở ghế trước, họ bóp còi inh ỏi và chú bé ngồi ở ghế sau, nhìn bà, gặp mắt bà rồi đâm đầu chạy ra khỏi đường hầm.. bom nổ... lửa cháy... bay trong không khí... rồi màn đen bao trùm... tất cả đều rất rõ ràng trước mắt bà. Thằng bé đọc lời Mike trên báo nói rằng bà đang hồi phục trí nhớ, nên quay lại để giết bà. Hắn phải cắt cổ bà để bà không nhận diện hắn được. Điều duy nhất bà không hiểu là làm sao hắn qua được người bảo vệ ở bên ngoài.

Mấy phút sau, bác sĩ vào phòng để khám cho bà, giúp bà nằm vào giường. Bà bác sĩ hết sức vui mừng khi thấy bà không hề hấn gì, mặc dù rất kinh hoàng và run lập cập. Thằng bé định giết bà đã bị cảnh sát đem đi.

- Bà có sao không? - Bà bác sĩ lo sợ hỏi.

- Chắc không sao... tôi không biết...- Carole nói, vẫn còn run lấy bầy. - Tôi nhớ... khi thấy hắn, tôi nhớ lại hết... hắn ở trong đường hầm. Hắn ở trong chiếc xe bên cạnh xe tôi. Hắn chạy, nhưng hắn thấy tôi trước. - Carole run lập cập, hai hàm răng va vào nhau. Bà bác sĩ yêu cầu người y tá vào phòng sờ lấy cái khăn. Chị ta đi lấy ngay.

- Bà nhớ cái gì? - Bà bác sĩ hỏi.

- Tôi không biết. - Carole giống như đang bị sốc. Bà bác sĩ đắp chăn cho bà, rồi hỏi bà thêm các chi tiết khác.

- Bà nhớ phòng ngủ ở Los Angeles chứ? Phòng màu gì?

- Tôi nhớ màu vàng. - Bà nhớ căn phòng, nhưng không rõ. Trí nhớ bà vẫn còn bao phủ một lớp sương mờ.

- Bà có vườn chứ?

- Có.

- Vườn như thế nào?

- Vườn có giếng phun.. có hồ... hoa hồng do tôi trồng, hoa màu đỏ.

- Bà có chó chứ?

- Không. Nó chết rồi. Lâu rồi.

- Bà nhớ trước khi bom nổ bà làm gì không? - Bác sĩ hỏi bà để bà nhớ lại chuyện cũ, thừa cơ hội cánh cửa ký ức đang mở do cậu bé đến giết bà đã mở ra. - Nhớ.. tôi đi thăm ngôi nhà cũ... ở gần đường Jacob. - Bà nhớ địa chỉ rõ ràng, đi bộ đến đó, rồi đi xe taxi về khách sạn, và xe bị mắc kẹt trong đường hầm.

- Ngôi nhà như thế nào?

- Tôi không biết, tôi không nhớ, - Carole hạ thấp giọng đáp, và khi ấy, một giọng khác trong phòng cất lên trả lời cho bà.

- Ngôi nhà nhỏ có sân, có vườn, có cửa sổ xinh đẹp. Nhà có mái hai mảng, cửa sổ mắt bò ở tầng trên cùng. - Người trả lời là Matthieu, ông đứng bên giường bà, vẻ dửng dưng. Bà ngược mắt nhìn ông, nước mắt giàn giụa, không muốn gặp ông, nhưng đồng thời vui mừng khi thấy ông. Bà bối rối, ông nhìn người bác sĩ ở phía bên kia giường.

- Chuyện gì đã xảy ra ở đây vậy? - Ông hỏi, giọng oang oang. - Nhân viên bảo vệ ở đâu?

- Có sự hiểu lầm nhau. Người bảo vệ đi ăn trưa và cô y tá cũng vậy. Người thay phiên chưa đến. - Bà bác sĩ đáp, rất bối rối trước sự giận dữ của Matthieu.

- Anh ta để bà ấy một mình mà đi à? - Ông gắt gỏng hỏi.

- Tôi xin lỗi, việc này sẽ không tái phạm. - Giọng bà bác sĩ lạnh như băng. Matthieu de Billancourt không làm cho bà sợ, ông chỉ oai nghiêm như mọi khi thôi. Bà bác sĩ lo cho bệnh nhân, bà sợ có gì đã xảy ra cho Carole dưới bàn tay của anh chàng thiếu niên A Rập.

- Thằng đó đến giết bà ấy. Nó là một trong những tên khủng bố đã đánh bom trong đường hầm. Chắc nó đã đọc bài báo ngu ngốc ra ngày hôm qua nói về ký ức bà đã phục hồi. Tôi muốn bây giờ phải có hai bảo vệ canh giữ ở đây suốt ngày đêm. - Ông không có quyền hành gì ở bệnh viện, nhưng vị bác sĩ biết rằng lời nói của ông rất có trọng lượng.

- Còn nếu bà không thể bảo vệ an toàn được cho bà ấy, bệnh viện hãy đưa bà ấy về khách sạn.

- Tôi sẽ lo việc này, - người bác sĩ đáp. Ngay trước khi bà ta đáp, giám đốc bệnh viện bước vào. Khi Matthieu thấy cảnh sát còng tay thằng bé dắt đi, ông hỏi cảnh sát chuyện gì, cảnh sát cho biết việc đã xảy ra, ông liền gọi giám đốc bệnh viện đến ngay. Matthieu vội chạy lên phòng Carole. Ông định đến thăm bà. Khi nghe tin thằng khủng bố đến giết bà, ông hoảng hồn. Nếu bà không bấm được chuông báo động, chắc bà đã chết rồi.

Giám đốc bệnh viện hỏi Carole có được bình an không bằng tiếng Anh lơ lớ, rồi một lát sau vội ra ngoài lại để khiển trách một vài nhân viên. Họ không muốn có ngôi sao điện ảnh Mỹ bị giết chết trong bệnh viện. Báo chí sẽ làm ồn lên về chuyện này.

Vị bác sĩ cũng ra ngoài, bà ta cười thân ái với Carole, nhưng nhìn Matthieu với ánh mắt lạnh lùng. Bà không muốn người ngoài nghe sai bảo, dù người ấy là bộ trưởng hồi hưu hay ai khác, mặc dù trong trường hợp này bà nghĩ ông ta đúng. Carole hầu như suýt đã bị giết. Thằng khốn nạn ấy không giết được bà quả là có phép lạ giúp bà. Nếu hấn vào gặp lúc bà nằm ngủ, thì có lẽ hấn đã giết được. Khi ấy sẽ có bao nhiêu chuyện không hay xảy ra.

Matthieu ngồi xuống ghế gần giường Carole, vỗ nhẹ bàn tay bà, nhìn bà với nét mặt dịu dàng mà hồi nãy không được như thế khi ông nói với các nhân viên trong bệnh viện. Ông quá giận vì họ bảo vệ bà lỏng lẻo. Bà rất dễ bị giết. Thật nhờ Chúa bà mới tai qua nạn khỏi.

- Tôi có kế hoạch hôm nay đến thăm em. - Ông dịu dàng nói. - Em có muốn tôi ra về không? Trông em không được khỏe.

Bà lắc đầu:

- Tôi bị cảm lạnh, - bà đáp rồi nhìn vào mắt ông. Bà nhận ra đôi mắt quen thuộc mà bà đã từng thương yêu. Bà không nhớ những chi tiết đã xảy ra giữa họ, cũng không biết có muốn nhớ lại không, nhưng bà nhớ ông đã rất dịu dàng với bà và bà rất đau đớn khi xa ông. Bà nhớ đến cảm giác đam mê dữ dội. Bà vẫn còn run vì chuyện vừa xảy ra. Bà thật khiếp hãi. Con người ông có cái gì đó khiến cho bà cảm thấy bình an, được che chở. Ông là người có thể lực trong nhiều mặt.

- Carole, em có muốn uống trà không? - Bà gật đầu trả lời có. Trong phòng có phích nước nóng và gói trà bà thích. Stevie đã đem trà từ khách sạn đến đây cho bà. Ông pha trà như bà thích, không đậm mà cũng không nhạt. Ông đưa tách trà cho bà, bà chống khuỷu tay ngồi dậy, cầm lấy

tách trà. Trong phòng chỉ có hai người. Người y tá đã ra ngoài, chị ta biết ông là ai. Nếu không có gì lạ, thì bà đã có người tốt ở bên cạnh, hiện không có gì nguy hiểm. Chị y tá đến đây để làm cho bà vui, chứ không có gì cần thiết đặc biệt. - Tôi cũng xin phép cùng uống một tách có được không? - Bà gật đầu và ông đi pha cho mình tách trà như bà. Bỗng bà nhớ ông là người duy nhất cùng uống trà với bà. Họ thường uống trà này với nhau.

Sau khi uống một hớp trà vani, ông cất tiếng nói:

- Tôi nghĩ đến em rất nhiều. - Carole không nói một tiếng. Bà quá sợ hãi trước những gì vừa xảy ra.

- Tôi cũng nghĩ về ông, - bà đáp. - Không biết tại sao mà tôi đã nghĩ về ông. Tôi cố nhớ mà không nhớ được. - Bà đã nhớ một vài chuyện, nhưng không nhớ chuyện gì về ông hết. Bà chỉ nhớ cặp mắt ông và nhớ bà đã từng yêu ông. Chỉ có thế thôi. Bà vẫn không biết ông là ai, không biết tại sao mỗi khi ông đến gần, mọi người đều chú ý đến ông. Quan trọng hơn là bà không nhớ đã sống với ông, hay không nhớ họ đã sống với nhau như thế nào, ngoài việc uống trà với nhau như bây giờ. Bà có cảm giác trước đây ông đã pha trà cho bà, nhiều lần trong những bữa sáng ở bếp, nơi ánh mặt trời chiếu vào phòng.

- Em nhớ chúng ta giúp nhau như thế nào không? - Bà lắc đầu. Bà cảm thấy đỡ hơn sau khi uống trà xong. Bà để cái tách không lên bàn rồi nằm xuống lại. Ông ngồi rất gần bà, nhưng bà không quan tâm. Bà cảm thấy bình an khi ở bên cạnh ông. Bà không muốn nằm một mình. - Chúng ta gặp nhau khi em làm bộ phim về Marie Antoinette. Ông Bộ trưởng Văn hóa tổ chức ở Quai D'Orsay một buổi tiếp tân. Ông ta là bạn cũ của tôi, nhất quyết mời tôi đến. Tôi không muốn đi. Tối đó tôi có việc phải làm, nhưng ông ta nói mãi, tôi phải đến. Em có mặt ở đấy. Trông em cực kỳ xinh đẹp. Em vừa từ trường quay ra, người còn mặc trang phục đóng phim. Tôi không bao giờ quên việc ấy. Marie Antoinette không giống tí gì như thế. - Carole cười trước ký ức ấy. Bây giờ bà nhớ đại khái chuyện đó, nhớ y như nhớ trần nhà ở Quai D'Orsay được sơn màu lộng lẫy.

Nhưng bà không nhớ ra ông.

- Khi ấy vào mùa xuân. Sau đó em phải trở lại sàn quay và trả trang phục. Tôi đón em ở đó, sau khi em đã thay áo quần, chúng ta đi bách bộ dọc theo sông Seine. Chúng ta ngồi trên bến tàu gần sông, nói chuyện một hồi lâu. Tôi cảm thấy như bầu trời sập xuống trên đầu mình, và em nói em cũng cảm thấy như vậy. - Ông cười trước kỷ niệm ấy, và mắt họ lại nhìn nhau.

- Đây là Coup de foudre (tiếng sét ái tình), - bà thì thào nói. Sau đêm đầu tiên, ông đã nói như thế... Coup de foudre... tiếng sét ái tình... tình yêu khi mới gặp nhau. Bà nhớ lời ông, nhưng không nhớ gì chuyện xảy ra sau đó.

- Chúng ta nói chuyện nhiều giờ. Chúng ta thức cho đến khi em phải về lại sàn quay lúc năm giờ sáng. Đêm ấy là đêm sôi nổi nhất đời tôi. Em nói với tôi về việc chồng em bỏ em để theo người đàn bà khác. Tôi nhớ em nói cô ta trẻ, người Nga. Cô ta có thai với anh ấy. Em rất đau khổ, chúng ta nói về chuyện này hàng giờ. Tôi nghĩ em thật tình yêu anh ta. - Bà gật đầu. Bà có ấn tượng ấy về Jason. Thật kỳ lạ, bà phải dựa vào người khác để nghe họ nói mình có cảm nghĩ như thế nào. Bà không tự mình nhớ được việc này cũng như không nhớ về Jason. Nhưng bà bắt đầu nhớ vài chuyện về Matthieu, không nhiều cả về sự kiện cũng như cảm xúc. Bà nhớ đã yêu ông, nhớ đêm đầu tiên ấy rất sôi nổi.

Bà chỉ nhớ đại khái chuyện bà trở lại sàn quay, nhớ mình đêm đó không ngủ. Nhưng bà không biết lúc ấy trông ông như thế nào. Thực ra, ông thay đổi rất ít, ngoài mái tóc bạc. Khi ấy tóc ông đen, rất đen. Khi họ gặp nhau, ông năm mươi tuổi, là người có thể lực nhất nước Pháp. Hầu như mọi người đều sợ ông. Nhưng ông không làm cho bà sợ. Ông yêu bà vì điểm này. Điều duy nhất ông muốn làm là che chở bà như bây giờ. Ông không muốn ai làm hại bà. Bây giờ khi ông ngồi gần bà, nói chuyện về quá khứ, bà có thể cảm thấy điều đó.

- Tối hôm sau, tôi mời em đi ăn, chúng ta đi đến quán ăn bình dân, nơi tôi thường ăn vào thời sinh viên. Chúng ta đã rất vui và tôi kể lại thời sinh viên của mình cho em nghe. Chúng ta nói

chuyện suốt đêm không ngớt. Tôi chưa bao giờ nói hết tâm tình mình cho ai nghe như thế. Tôi nói cho em nghe đủ thứ chuyện, những cảm xúc, chuyện bí mật, ước mơ của mình, và vài chuyện mà đáng ra tôi không nên nói, về công việc của tôi. Em không phụ lòng tin của tôi, không bao giờ. Tôi hoàn toàn tin tưởng em ngay từ đầu, và tôi đã làm đúng.

Ngày nào chúng ta cũng gặp nhau cho đến khi em làm xong bộ phim vào năm tháng sau. Em định sẽ về New York, hay Los Angeles, em không biết sẽ đi đâu và tôi yêu cầu em ở lại Paris. Khi ấy chúng ta đã yêu nhau say đắm, và em bằng lòng. Chúng ta cùng đi tìm nhà. Cái nhà gần đường Jacob. Chúng ta cùng đi dự buổi bán đấu giá để mua cái nhà ấy, rồi mua sắm đồ đạc trong nhà. Tôi dựng ngôi nhà bằng cây trong vườn cho Anthony. Cậu ta rất thích ngôi nhà. Đến mùa hè, cậu đem cơm ra đây ăn. Khi các con em đi thăm bố chúng, chúng ta đi về miền Nam nước Pháp. Chúng ta đi khắp nơi với nhau. Đêm nào tôi cũng ở với em. Mùa hè năm đó, chúng ta đi chơi thuyền buồm hai tuần ở miền Nam nước Pháp. Tôi nghĩ chưa bao giờ tôi được hạnh phúc như thế, trước đó và từ khi ấy. Đây là những ngày đẹp nhất của đời tôi.

Carole gật đầu khi nghe ông nói. Bà không nhớ các sự kiện, mà chỉ nhớ cảm xúc của mình. Bà có cảm giác rằng thời gian ấy rất kỳ diệu, nó làm cho bà ấm lòng. Nhưng có điều gì đó bà thấy không ổn, nó khiến cho bà khổ sở. Mắt bà nhìn vào mắt ông và bỗng bà nhớ ra, bèn nói lớn.

- Ông đã có vợ, - bà buồn bã nói.

- Phải, đúng như thế. Tôi đã có vợ lâu rồi, con tôi đã khôn lớn. Vợ tôi và tôi như hai kẻ xa lạ, chúng tôi sống ly thân mười năm trước khi em xuất hiện. Tôi định bỏ bà ấy ngay cả trước khi tôi gặp em. Tôi đã hứa với em tôi sẽ ly dị, tôi nói thật đấy. Tôi muốn ly dị một cách lặng lẽ, để khỏi làm ai bối rối. Tôi nói với vợ tôi về chuyện đó, nhưng bà ấy yêu cầu tôi đừng ly dị. Bà ấy sợ mang tiếng, sợ xấu hổ vì bị chồng bỏ để đi theo cô diễn viên nổi tiếng, chuyện này sẽ làm cho bà ấy đau khổ, rồi báo chí khắp nơi sẽ rêu rao chuyện này. Hình như chuyện này không thành vấn đề vì chúng ta thật sự hạnh phúc. Tôi sống với em trong ngôi nhà nhỏ. Tôi yêu các con em, và tôi nghĩ chúng cũng yêu tôi, ít ra lúc mới đầu. Khi ấy em rất trẻ, Carole à. Khi chúng ta gặp nhau, em ba hai tuổi và tôi đã năm mươi. Tôi có thể làm bố em, nhưng khi ở với em, tôi cảm thấy như trẻ lại.

- Tôi nhớ chiếc thuyền ở miền Nam nước Pháp, - bà nhỏ nhẹ nói. Chúng ta đi Saint Tropez, và hải cảng cổ trong vùng Antibes. Tôi đã rất hạnh phúc khi ở bên ông, - bà mơ màng nói.

- Cả hai chúng ta đều hạnh phúc, - ông buồn bã nói tiếp, nhớ lại những chuyện đã xảy ra sau đó.

- Nhưng có chuyện xảy ra và ông phải ra về.

- Phải, đúng thế. - Ông ngạc nhiên vì bà đã nhớ chuyện ấy. Ông hầu như đã quên chuyện này, mặc dù lúc ấy chuyện này là một sự kiện lớn. Họ đã đánh vô tuyến điện ra thuyền cho ông. Ông phải rời bà ở phi trường tại Nice và ông lên máy bay quân sự để về một mình.

- Tại sao ông phải về? Tôi nghĩ có người bị bắn. - Bà cau mày nhìn ông, cố nhớ chuyện lúc ấy. - Ai bị bắn thế? - Bà muốn biết.

- Tổng thống Pháp, chúng tổ chức ám sát ông ấy, nhưng thất bại. Trong lễ duyệt binh nhân ngày kỷ niệm phá ngục Batille ở Đại lộ Champs Élysée. Đáng ra tôi phải đến tham dự, nhưng thay vì thế tôi lại đi chơi với em.

- Ông ở trong chính quyền... làm chức gì lớn lắm và rất bí mật. Ông làm gì nhỉ... Có phải cảnh sát mật không? - Bà liếc mắt nhìn ông từ giường nằm.

- Đây là một trong những nhiệm vụ của tôi. Tôi là Bộ trưởng Nội vụ, - ông bình tĩnh đáp và bà gật đầu. Bây giờ bà đã nhớ. Có nhiều chuyện về đời mình bà không nhớ, nhưng bà nhớ điều này. Họ cập thuyền vào cảng, rồi đi taxi đến phi trường. Mấy phút sau ông chia tay bà, bà nhìn ông lên máy bay quân sự và máy bay cất cánh, còn bà tự trở về Paris. Ông xin lỗi đã chia tay bà như thế, quanh ông có nhiều lính mang súng máy. Cảnh này không làm bà sợ, nhưng bà thấy rất kỳ lạ.

- Lần khác, có chuyện cũng giống như thế... có ai bị đau, ông phải rời tôi ở đâu đó, trong chuyến

đi chơi. Chúng ta đang trượt băng, ông về bằng máy bay trực thăng. Bà vẫn còn nhớ chiếc trực thăng bay lên, thổi tung tuyết khắp nơi.

- Tổng thống bị lên cơn đau tim, tôi phải về với ông.

- Chuyện ấy xảy ra vào lúc cuối cùng, phải không? - Bà hỏi có vẻ buồn.

Ông gật đầu, mới đầu im lặng để nhớ lại chuyện cũ. Chính chuyện này làm cho ông tỉnh ngộ, nhắc ông nhớ rằng ông không thể bỏ việc, ông thuộc về nước Pháp. Dù ông yêu bà bao nhiêu và muốn bỏ hết để theo bà, ông cũng không thể từ bỏ tổ quốc, từ bỏ công việc. Ông không thể chấm dứt mọi thứ. Thời gian rảnh rỗi ông dành cho bà không nhiều. Và vợ ông cũng làm ồn chuyện này lên nữa. Đúng là lúc không thể tiến tới cho cả hai người.

- Phải, chuyện xảy ra vào lúc gần cuối. Chúng ta đã sống với nhau hai năm và xảy ra hai biến cố lớn ấy, nhưng đã có nhiều thời gian tuyệt vời.

- Đây là tất cả những gì tôi nhớ, - bà nói, nhìn ông, phân vân không biết hai năm sống với nhau như thế nào. Bà có cảm giác họ sống rất sôi nổi. Như ông đã nói, đời ông rất phức tạp. Chính trị và các biến cố chính trường là máu thịt của đời ông. Nhưng bà cũng vậy đối với ông trong một thời gian. Bà là trái tim giữ cho ông còn sống.

- Chúng ta vui Giáng sinh cùng nhau ở Gstaad trong năm đầu với hai đứa con của em. Rồi em bắt đầu làm phim khác ở Anh và cuối tuần tôi thường đến thăm em. Khi em về, tôi muốn đến luật sư để xin ly dị, vợ tôi lại xin tôi đừng làm thế. Bà ấy nói không thể đối mặt với chuyện này. Chúng tôi đã lấy nhau hai mươi chín năm, tôi cảm thấy tôi nợ bà ấy cái gì đó, ít ra là lòng tôn kính, vì tôi không yêu bà ấy. Bà ấy biết thế, cũng biết tôi rất yêu em, nhưng không dám trách tôi về chuyện đó. Bà ấy rất thích được yêu thương. Tôi có kế hoạch năm đó sẽ bỏ việc trong chính quyền, đây sẽ là lúc thuận lợi để chấm dứt hôn nhân với bà ấy, nhưng tôi được chỉ định nhiệm kỳ khác. Em và tôi khi ấy đã sống với nhau được một năm, năm hạnh phúc nhất đời tôi. Em bằng lòng cho tôi hoãn việc ly dị thêm sáu tháng nữa. Tôi quyết định dứt khoát phải ly dị. Arlette hứa sẽ không ngăn cản việc này, nhưng rồi có chuyện bê bối xảy ra trong chính quyền có liên quan đến người khác, và tôi nghĩ đây là lúc không thuận lợi. Tôi hứa nếu em cho tôi thêm một năm nữa, tôi sẽ từ nhiệm và đi Hoa Kỳ với em.

- Ông sẽ không làm như thế đâu. Ông sẽ khổ sở ở Los Angeles.

- Tôi cảm thấy tôi nợ tổ quốc và vợ tôi điều gì đó... tôi không thể rời xa họ mà không làm tròn nhiệm vụ của mình, nhưng tôi đã quyết sẽ ra đi, đến với em, và rồi... - ông dừng lại, Carole nhớ chuyện gì đã xảy ra. Một chuyện khủng khiếp đã xảy ra. - Con gái ông mất vì... tai nạn xe hơi... Tôi nhớ... chuyện ấy rất khủng khiếp... - Họ nhìn vào mắt nhau, bà đưa tay chạm vào tay ông.

- Con bé mười chín tuổi. Chuyện xảy ra trong núi. Nó đi trượt băng với bạn. Em rất tuyệt vời với tôi, nhưng khi ấy tôi không thể bỏ Arlette được. Bỏ bà ấy ra đi thật bất nhẫn.

- Carole nhớ lời ông đã nói với bà như thế.

- Ông luôn nói với tôi ông sẽ chia tay bà ấy. Ngay từ đầu. Ông nói cuộc hôn nhân của ông với bà ấy đã chấm dứt, nhưng không phải thế. Ông luôn nói ông nợ bà ấy nhiều thứ. Bà ấy muốn sáu tháng nữa và ông để cho bà ấy hoãn. Ông luôn bảo vệ bà ấy, mà không hề bảo vệ tôi. Bây giờ tôi nhớ điều này. Tôi thường đòi ông ly dị bà ấy. Ông sống với tôi, nhưng kết hôn với bà ấy và với nước Pháp. Ông muốn hoãn một năm cho nước Pháp, sáu tháng nữa cho vợ ông và rồi kéo dài đến hai năm sau. - Bà nhìn Matthieu, ngạc nhiên khi thấy mình nhớ hết chuyện này. - Rồi tôi có thai. - ông gật đầu, vẻ buồn rầu. - Khi ấy tôi xin ông ly dị bà ấy phải không? - Ông lại gật đầu, vẻ xấu hổ. - Khi ấy trong hợp đồng của tôi có mục yêu cầu tôi phải sống đạo hạnh, nếu có ai thấy tôi sống với người đàn ông nào có vợ và có con với họ, tôi phải chấm dứt nghề nghiệp. Họ sẽ bỏ phiếu chống tôi, ít ra tôi cũng phải thôi việc. Tôi liều mạng vì ông, - bà buồn rầu nói. Cả hai người đều biết sự nguy hiểm đang rình rập bà. Đất nước ông sẽ tha thứ cho ông về việc ông có tình nhân và lừa dối vợ, việc này ở Pháp được chấp nhận. Còn ở nước bà, hay ít ra công ty của bà, không tha thứ cho việc bà dấn dúi với người đàn ông đã có vợ, không tha thứ việc bà làm tình nhân cho một viên chức cấp cao trong chính quyền để gây tai tiếng ngoài xã hội. Đó là

không nói đến đứa con ngoại hôn. Điều khoản về đạo đức trong hợp đồng của bà rất khắt khe. Bà sẽ thành dân cùng đinh trong nháy mắt. Bà rất có nguy cơ gặp phải điều đó vì ông luôn nói sẽ ly dị vợ, nhưng không bao giờ tìm luật sư để làm việc đó. Vợ ông xin ông đừng làm, cho nên ông không làm. Ông kéo dài thời gian với Carole. Luôn luôn như thế.

- Chuyện gì xảy ra cho thai nhi nhỉ? - Bà hỏi bằng giọng ghen ngào, mắt ngược nhìn ông. Mặc dù bà đã nhớ nhiều chuyện, nhưng vẫn còn nhiều điều chưa nhớ ra.

- Em đã sẩy thai, một đứa con trai. Em đã có thai sáu tháng. Em ngã từ trên cái thang xuống, em đứng trên thang để trang hoàng cây Giáng sinh. Tôi cố chụp em, nhưng chụp không kịp. Em nằm bệnh viện ba hôm, nhưng chúng ta đã mất nó. Chloe không biết em có thai, nhưng Anthony thì biết. Chúng ta nói cho cậu ấy biết. Cậu ấy hỏi có phải chúng ta sắp lấy nhau không, tôi đáp chúng ta sẽ lấy nhau. Rồi bỗng con gái tôi chết và Arlette lại suy sụp tinh thần, bà ấy xin tôi đừng ly dị. Bà ấy dọa sẽ tự tử và khi ấy em đã hư thai, cho nên việc thành hôn của chúng ta không cấp bách lắm. Tôi xin em thông cảm. Tôi sẽ từ nhiệm vào mùa xuân và tôi nghĩ khi ấy chắc Arlette đã bình tâm trở lại. Tôi cần thêm thời gian, hay ít ra tôi đã nói như thế. - Ông nhìn Carole bằng cặp mắt buồn thảm. - Cuối cùng, tôi nghĩ em đã hành động đúng. - Ông rất đau đớn khi nói lên điều ấy.

- Tôi nghĩ mình không bỏ bà ấy được. Tôi nói thật đấy. Tôi tin mình sẽ bỏ, nhưng thực ra không thể làm được. Thế đấy, hay vì công việc của tôi. Sau khi em đi rồi, tôi tiếp tục làm việc thêm sáu năm nữa. Tôi biết mình sẽ không bỏ Arlette được. Luôn luôn có chuyện gì đấy, có lý do gì đấy mà bà ấy không muốn để cho tôi rời bỏ. Tôi không nghĩ bà ấy yêu tôi, không như em yêu tôi, hay như tôi yêu em. Bà ấy chỉ không muốn mất tôi vào tay người đàn bà khác. Nếu em là người Pháp, em sẽ khoan dung cho việc này. Nhưng em không phải là người Pháp. Em xem mọi việc đều là láo toét và có vài chuyện là láo thật. Tôi không có can đảm để nói cho em biết tôi không thể làm việc ấy được. Tôi đã lừa dối bản thân tôi nhiều hơn là với em. Khi tôi nói sẽ ly dị bà ấy, tôi đã rất thật. Tôi không thích em bỏ tôi. Tôi nghĩ em thật độc ác với tôi. Nhưng em đã làm đúng. Cuối cùng chắc tôi sẽ làm cho tim em tan vỡ, hơn cả tôi. Sáu tháng trôi qua trong cơn ác mộng. Chúng ta cãi cọ nhau liên miên, em khóc lóc liên miên. Sau khi mất đứa con, em rất đau khổ, tôi cũng vậy.

- Cuối cùng chuyện gì đã xảy ra? Cái gì làm cho tôi bỏ đi? - Bà thì thào hỏi.

- Một ngày khác, chuyện láo khác, sự trì hoãn khác. Một buổi sáng em ngủ dậy, xếp áo quần và đồ đạc vào túi xách. Em cố đợi cho đến hết năm học. Tôi không làm gì về chuyện ly dị và họ yêu cầu tôi làm thêm một nhiệm kỳ bộ trưởng nữa. Tôi cố giải thích cho em nghe, nhưng em không nghe. Một tuần sau em ra đi. Tôi đưa em ra phi trường, cả hai ta khóc không ngớt. Em nói nếu anh ly dị, hãy gọi cho em. Tôi đã gọi, nhưng không ly dị được, và tôi ở lại trong chính quyền. Họ cần tôi. Và bà ấy cũng vậy, cần theo cách của bà. Bà ấy không yêu tôi, nhưng chúng tôi cần nhau. Bà ấy nghĩ tôi có nợ với mình, tôi phải ở lại với bà ấy để trả nợ.

- Khi em về L.A., tôi gọi cho em nhiều lần, rồi sau đó em không trả lời tôi nữa. Tôi nghe tin em đã bán ngôi nhà ở Paris. Tôi có đến đấy một lần. Tôi gần như vỡ tim khi nhớ những ngày tôi và em sống hạnh phúc ở đấy.

- Hôm ấy tôi đã đến thăm ngôi nhà, trước khi bom nổ trong đường hầm. Khi tôi về khách sạn lại thì bom nổ, - bà nói và ông gật đầu. Ngôi nhà là nơi trú ẩn cho cả hai người, là tổ ấm của họ khi bà có thai. Bà không khỏi tự hỏi nếu đứa bé còn sống, nếu ông ly dị vợ, thì chuyện gì sẽ xảy ra. Có lẽ không có chuyện đó. Ông là người Pháp. Người Pháp thường có tình nhân và con ngoại hôn. Họ đã làm như thế nhiều thế kỷ nay rồi mà chẳng có gì thay đổi. Bây giờ chuyện ấy vẫn còn được chấp nhận, nhưng Carole thì không. Bà là cô gái sống trong trang trại ở Mississippi, không kể chuyện bà là nhân vật tiếng tăm, nên không muốn sống với chồng của người phụ nữ khác. Bà đã nói thế với ông ngay từ đầu.

- Đáng ra chúng ta không nên sống với nhau, - bà nói. Bà nằm dựa đầu lên gối, ngược mắt nhìn ông.

- Chúng ta không có sự lựa chọn nào, - Matthieu đáp. - Chúng ta quá yêu nhau không thể không

sống với nhau.

- Tôi không tin như vậy, - bà cương quyết đáp. - Tôi nghĩ người ta thường có sự lựa chọn. Chúng ta cũng có.

Chúng ta đã chọn con đường sai lầm và phải trả giá đắt cho sự lựa chọn đó. Không biết sao tôi luôn nghĩ là tôi không thể quên được ông. Tôi không thể quên ông trong một thời gian dài, cho đến khi gặp người chồng sau này. - Bây giờ bà nhớ chuyện này rất rõ.

- Tôi đọc báo thấy tin em lấy chồng, cách đây khoảng mười năm, - ông nói, và bà gật đầu. - Tôi rất mừng cho em... - rồi ông cười buồn rầu - và rất ghen. Anh ấy thật may mắn.

- Không, anh ấy không may mắn. Anh ấy mất cách đây hai năm rồi, vì ung thư. Mọi người đều nói anh ấy là một người tuyệt vời.

- Vì thế mà Jason đến đây. Tôi phân vân không biết tại sao.

- Nghe tin tôi bị nạn, thế nào anh ấy cũng đến thôi. Anh ấy cũng là người tốt.

- Mười tám năm trước, chắc em không nghĩ thế, - Matthieu nói, vẻ tức giận. Ông không biết bà có nói như thế về ông hay không, ngay ngày hôm nay, ông đã rất tốt với bà. Trong mắt bà, ông không phải là người tốt. Lúc ấy bà đã nói như thế. Bà nói ông đã lừa dối bà, dẫn bà đi sai đường và ông là người thiếu thành thật, không tự trọng. Lúc ấy, bà nói như thế đã làm cho ông đau nhói tận tâm can. Không ai nói với ông những lời lẽ như thế, nhưng bà đã nói đúng.

- Tôi nghĩ bây giờ anh ấy là người tốt. - Carole nói về Jason. - Tất cả chúng ta đều phải trả giá cho sai lầm của mình. Cô người Nga bỏ Jason lúc tôi bỏ Paris về Mỹ.

- Anh ấy có muốn trở lại với em không? - Matthieu hỏi.

- Rất muốn. Nhưng tôi không muốn trở lại. Có lẽ khi ấy tôi vẫn còn yêu ông.

- Em có luyến tiếc không?

- Có chứ. - Bà thành thật đáp. - Tôi đã phí thời gian hai năm rưỡi với ông và có lẽ phải mất thêm năm năm nữa mới dứt được ông. Thời gian như thế là quá lâu cho một người đàn ông không chịu bỏ vợ. - Rồi bỗng bà nghĩ đến vợ ông, không biết chuyện gì đã xảy ra với bà ấy. - Bây giờ bà ấy ở đâu?

- Bà ấy mất được một năm rồi, sau khi bị bệnh lâu ngày. Bà ấy đau nặng suốt ba năm cuối đời. Tôi mừng vì đã ở bên cạnh bà ấy. Tôi nợ bà ấy việc này. Nói tóm lại, chúng tôi đã lấy nhau bốn mươi sáu năm. Không phải tôi muốn cuộc hôn nhân này, mà tôi phải chịu đựng đời sống vợ chồng kể từ ngày tôi lấy bà ấy năm hai mốt tuổi. Chúng tôi là bạn bè. Bà ấy rất lịch sự về em. Tôi nghĩ bà ấy không tha thứ cho tôi, nhưng thông cảm. Bà ấy biết tôi rất yêu em. Tôi không bao giờ yêu bà ấy như thế. Bà ấy là người rất lạnh lùng, nhưng chân thật và tốt. - Vì vậy mà ông ở lại, như bà thường nghĩ về ông. Và thậm chí ông còn nói bà bỏ đi là việc làm rất đúng. Bây giờ bà đã có câu giải đáp, câu giải đáp mà bà phải đến tận Paris để tìm cho ra. Và cũng vì thế mà khi Jason trở lại, bà thấy đã quá trễ cho bà. Bà không yêu ông ấy nữa và bà không thể ngăn ông lấy cô người mẫu Nga. Bà không lựa chọn được, và khi đã lựa, bà không muốn ông nữa. Việc này quá trễ. Còn đối với Matthieu lúc nào bà cũng chỉ là tình nhân của ông thôi. Ông không từ bỏ vợ cho đến khi vợ chết. Carole cảm thấy mình hiểu ra chuyện này khi rời Paris. Nhưng chỉ đến bây giờ bà mới biết đây là quyết định đúng đắn. Ông đã xác nhận điều đó với bà, sự xác nhận này tuy muộn màng nhưng là món quà quý giá.

Bây giờ nhiều chuyện đã trở về, một số sự kiện và rất nhiều cảm xúc. Khi bà từ bỏ Paris, rời khỏi ông, bà thấm thía nỗi niềm thất vọng, chán nản. Ông gần như hủy hoại đời bà, hủy hoại sự nghiệp của bà. Thậm chí ông còn làm cho các con bà thất vọng. Dù ban đầu ông có ý định hay ho như thế nào, dù ông yêu bà say đắm đến đâu, thì ông vẫn không phải là người đáng quý. Ít ra Jason đã làm cho bà kính trọng, vì dù ông đã đối xử với bà khủng khiếp như thế nào, ông cũng rất thành thật và thẳng thắn. Ông đã ly dị bà để cưới người khác, còn Matthieu thì không.

- Bây giờ ông làm gì? - Ông còn ở trong chính quyền chứ? - Bà hỏi.

- Tôi đã về hưu cách đây mười năm. Hiện tôi làm việc trong công ty luật của gia đình, với hai em trai của tôi.

- Ông từng là người có uy quyền nhất nước Pháp. Khi ấy ông kiểm tra mọi việc và ông thích thế.

- Phải, đúng thế. - Ít ra ông đã thành thực về việc này. Ông đã chứng tỏ hành động ra đi của bà là đúng, nhưng bây giờ nghe chuyện này khiến bà đau đớn. Bà nhớ bà đã yêu ông rất nhiều và ông đã làm cho bà đau khổ biết dường nào.

- Quyền lực đối với người đàn ông như ma túy. Khó mà từ bỏ được. Tôi đã nghiện quyền lực. Nhưng tôi nghiện em còn nhiều hơn nữa. Khi em bỏ tôi, tôi gần như người đã chết. Nhưng tôi vẫn không ly dị vợ được và không từ bỏ công việc.

- Tôi không muốn ông từ bỏ công việc. Nhưng tôi muốn ông ly dị bà ấy.

- Tôi không ly dị được. - Ông gục đầu một lát rồi đưa mắt nhìn lại mắt bà. - Tôi không có can đảm. - Đây là lời thú nhận chân thành và Carole không trả lời một lát.

- Vì thế mà tôi rời bỏ ông. Ông đáp, giọng thì thào:

- Em đã làm đúng. Bà gật đầu.

Họ im lặng một hồi lâu và khi ông nhìn bà, mắt bà nhắm, thiu thiu ngủ. Đã lâu lắm, đây là lần đầu lòng bà được thanh thản. Ông ngồi nhìn bà rồi cuối cùng đứng dậy, lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 12

Đêm đó, sau một giấc ngủ dài, Carole thức dậy, cảm thấy người khỏe khoắn hơn. Bà nhớ việc Matthieu đã đến thăm bà, nhớ những chuyện ông đã nói. Bà nằm im, nghĩ đến Matthieu một hồi lâu. Dù trí nhớ của bà chưa đầy đủ, nhưng ông đã xua đuổi nhiều bóng ma cho bà. Bà đánh giá cao việc ông đã thành thực với bà, đã nói bà rời Paris lúc ấy là đúng. Nghe ông nói như nhận được món quà về sự tự do. Bà thường tự hỏi, nếu bà ở lại - nếu có thể ở lại lâu hơn - thì việc gì sẽ xảy ra. Bây giờ ông xác nhận rằng sẽ không có gì thay đổi.

Khi bà thức dậy, trong phòng có người y tá và ngoài phòng có hai bảo vệ. Nhờ Matthieu đã làm náo động mới được như thế. Bà gọi cho Jason và các con để báo cho họ biết về vụ tấn công vừa qua. Bà báo cho họ biết bà bình an và một lần nữa bà đã gặp may. Jason đề nghị đến Paris, nhưng bà trấn an họ rằng cảnh sát đã vào cuộc để giữ gìn an ninh cho bà. Bà vẫn còn sợ, nhưng báo cho họ biết bà được bình an. Tất cả họ đều hoảng sợ, lo rằng bà là nạn nhân của một vụ khủng bố do vụ trước đó còn sót lại. Và Anthony lại cảnh báo bà về Matthieu. Anh dọa sẽ đến Paris để bảo vệ mẹ, nhưng bà nói với con rằng mọi việc đều tốt đẹp.

Đêm đó bà nằm suy nghĩ về mọi chuyện. Bà nghĩ về vụ khủng bố, về Matthieu và những mẩu chuyện của họ. Tất cả đều khiến cho bà lo sợ, bất an.

Bà gọi cho Stevie ở khách sạn, chị đang ngủ. Bà thấy gọi chị vào lúc này thật điên, nhưng bà muốn nghe giọng nói quen thuộc của chị.

- Chị có bớt cảm không? - Carole hỏi. Bà cảm thấy mình đã đỡ hơn nhiều, mặc dù người vẫn còn đau, lo sợ vì những chuyện xảy ra trong ngày. Bà nghĩ trong tương lai sẽ còn lắm chuyện đáng sợ nữa.

- Bớt nhiều, nhưng chưa lành hẳn, - Stevie đáp. - Bà làm gì mà thức dậy vào giờ này? - Carole bèn kể cho chị nghe chuyện thằng bé cầm dao vào phòng bà để giết bà. - Sao? Bà đùa à? Thế nhân viên bảo vệ biến đi đâu hết? - Stevie hoảng hồn như gia đình bà. Thật là điều không thể tin được, và ngày mai chuyện này sẽ được báo chí đăng tải rất nhiều.

- Họ đi ăn trưa. Họ nói người thay phiên chưa đến. - Carole buông tiếng thở dài, nghĩ mình đã gặp may mắn. - Việc này làm tôi sợ đến chết. - Nghĩ đến chuyện đó bà vẫn còn run. Bà mừng là có Matthieu đến ngay sau đó.

- Tôi sẽ đến đây ngay bây giờ. Họ có thể kê thêm cái giường trong phòng bà. Tôi sẽ không để cho bà một mình nữa đâu.

- Đừng ngốc. Chị đang bệnh. Tôi khỏe mà. Họ sẽ không để chuyện như thế xảy ra nữa đâu. Matthieu đã đến đây, ông ta cảnh cáo họ rồi. Chắc ông ấy còn nhiều ảnh hưởng lớn. Giám đốc bệnh viện đã lên đây, ông ta khúm na khúm núp chừng năm phút. Và cảnh sát đi lục soát khắp nơi hàng giờ liền. Bây giờ chắc họ sẽ không để xảy ra chuyện như thế nữa. Tôi sợ đến chết được.

- Sợ là đương nhiên. - Thật khó tin việc bà là nạn nhân của hai vụ khủng bố.

Cảnh sát cho biết ngày mai họ sẽ đến hỏi bà thêm nhiều chi tiết nữa. Họ không muốn làm bà lo sợ thêm vì hồi thúc ba khai ngay sau khi tai nạn xảy ra. Kẻ giết người đã bị nhốt, nên bà được bình an.

- Tôi nhớ hẳn có mặt trong đường hầm, - Carole nói, người vẫn còn run run, cho nên Stevie thay đổi đề tài cho bà bớt sợ. Chị nói về Matthieu.

- Con người bí mật ấy có để hé chút ánh sáng nào về chuyện tình ái của bà không? - Stevie vẫn muốn biết chuyện về ông ấy.

- Có. Tôi đã nhớ lại nhiều chuyện. Tôi cũng nhớ về thằng bé cầm dao, - bà đáp, trở lại chuyện tấn công. - Hẳn ở trong chiếc xe gần xe tôi trong đường hầm, và hẳn bỏ chạy. Những tên đánh bom tự sát chắc bảo hẳn phải chết. Rõ ràng hẳn không muốn lên thiên đàng để có nhiều vợ

đồng trình.

- Phải, hẳn muốn giết bà. Lạy Chúa, tôi mong chóng đến ngày về nhà.

- Tôi cũng thế, - Carole thở dài đáp. - Chuyển đi này quá kinh khủng. Nhưng dù sao tôi cũng đã có lời giải đáp. Nếu tôi có trí nhớ trở lại và biết được cách dùng máy tính, tôi sẽ viết tiếp cuốn sách. Tôi sẽ thêm vào đây một số chi tiết. Các chi tiết này quá hay không thể không dùng đến.

- Bà định lần sau sẽ viết sách gia chánh hay sách thiếu nhi phải không? Tôi không thích công trình của bà để dùng cho cuốn sách này.

Những lời giải đáp mà bà đã tìm ra về Jason và Matthieu là những gì bà cần. Bây giờ bà đã biết. Điều đặc biệt là bà đã nghe họ nói ra, chứ không phải tiên đoán hay tưởng tượng ra.

- Chị có nghe gì về Alan không? - Carole hỏi, bà bắt đầu thư giãn. Có người để nói chuyện vào lúc đêm khuya như thế này thật tuyệt. Bà nhớ những lúc nói chuyện với Sean như thế này. Bây giờ bà đã bắt đầu nhớ chuyện quá khứ, từng chút một. Việc Stevie nói cho bà nghe về ông ấy đã đem ký ức trở lại với bà.

- Anh ấy nói nhớ tôi, - Stevie đáp. - Anh ấy mong tôi về để nấu cho anh ấy ăn. Chắc anh ấy cũng mất trí nhớ rồi. Nhớ gì bà biết không? Thức ăn Trung Hoa làm sẵn, hay thức ăn trong các tiệm ăn ngon? Tôi không nấu được món nào ra hồn trong bốn năm nay.

- Tôi không trách anh ấy. Hôm nay tôi cũng nhớ chị.

- Ngày mai tôi sẽ đến đây. Tối mai tôi sẽ ngủ ở đây.

- Không ai theo dõi tôi đâu, - Carole trấn an chị, - Tất cả bọn ấy nổ bom tự sát hết rồi. - Và chúng suýt làm bà chết theo luôn, - không còn đứa nào nữa.

- Tôi không quan tâm. Tôi muốn ở với bà.

- Tôi muốn ở khách sạn Ritz hơn là ở bệnh viện Pitié Salpêtrière này. Bình tĩnh lại đi. Chị được họ phục vụ tại phòng là tốt rồi. - Carole cười.

- Chẳng cần chuyện đó, - Stevie cương quyết đáp. - Tôi sẽ đến ở với bà. Nếu họ không thích, mặc kệ họ. Nếu họ không bố trí an ninh ngoài cửa phòng bà trong giờ ăn trưa, thì bà cần con chó giữ nhà ở đấy chứ.

- Tôi nghĩ Matthieu sẽ lo việc ấy. Trông họ rất sợ ông ấy. Đêm nay có hàng triệu bảo vệ ngoài hành lang ấy chứ.

- Ông ta cũng làm tôi sợ, - Stevie thành thật nói. - Trông ông ấy cứng rắn quá.

- Đúng thế. - Carole nhớ ông ấy rất cứng rắn. - Nhưng ông không cứng với tôi. Ông ấy có vợ và không muốn bỏ bà ấy. Hôm nay chúng tôi đã nói về chuyện ngày xưa. Chúng tôi đã sống với nhau hai năm rưỡi. Ông ấy không muốn ly dị vợ nên tôi bỏ đi.

- Có lần tôi cũng vợ phải một người như thế. Khó mà thắng họ. Hầu hết người ta không muốn ly dị vợ. Tôi không bao giờ yêu những người như thế lại. Alan nhiều lúc có thể tệ mạt, nhưng ít ra anh ấy là của tôi.

- Phải, tôi phải sống với Matthieu một thời gian mới thấy được điều đó. Khi chúng tôi gặp nhau, ông ấy nói sẽ bỏ vợ và cuộc hôn nhân của ông đã hết, hết mười năm rồi.

- Họ thường nói dối như thế. Người duy nhất không biết về chuyện này là vợ họ. Họ sẽ không bao giờ bỏ vợ đâu.

- Ông ấy sống với vợ cho đến năm ngoái. Ông ấy nói tôi có quyền bỏ đi.

- Rõ ràng như thế. Bây giờ ông ta ly dị vợ rồi à? - Steve ngạc nhiên hỏi. Với tuổi ông ta, không ai ly dị, nhất là ở Pháp.

- Không. Bà ấy đã chết. Ông ấy ở với vợ cho đến phút cuối cùng. Bốn mươi sáu năm. Một cuộc hôn nhân được gọi là không có tình yêu. Tại sao có chuyện lạ thế nhỉ?

- Vì thói quen. Vì lười nhác. Vì khiếp nhược. Chúa mới biết tại sao người ta ở lại với nhau.
- Con gái ông ấy chết khi tôi sống cùng ông ấy. Rồi vợ ông ấy dọa sẽ tự tử. Ông ấy đưa ra nhiều lý do, có lý do hữu lý, nhưng hầu hết đều vô lý, cho nên cuối cùng tôi bỏ cuộc. Ông ấy vẫn sống với vợ và trung thành với nước Pháp.
- Bà có vẻ không có cơ may.
- Đúng, tôi không có cơ may. Bây giờ ông ấy cũng nói thế, khi ấy thì không. - Bà không nói cho Stevie biết chuyện bà sẩy thai, nhưng bà sẽ nói cho Anthony biết khi nào có dịp, nếu con trai bà nhớ lại chuyện cũ. Anh không nói với bà về chuyện này, nhưng khi anh gặp Matthieu trong bệnh viện, rõ ràng anh rất ghét ông. Ngay cả các con bà cũng cảm thấy bị phản bội. Dù các chi tiết ra sao thì chuyện này vẫn để lại cho con trai bà ấn tượng sâu sắc.
- Khi chúng ta đến để dọn dẹp nhà cửa, trông bà rất khổ sở.
- Đúng vậy.
- Hình như bà nhớ nhiều chuyện, - Stevie nói. Trong mấy ngày qua Carole đã hồi phục nhiều. Thằng bé cầm dao đã kích thích trí nhớ của bà.
- Thật vậy. Sự kiện hiện ra trong đầu tôi từng tý một. Cảm xúc nhiều hơn sự kiện.
- Đây là sự khởi đầu. - Mike Appelsohn cũng đã giúp bà, ngoại trừ câu chuyện giữa ông và báo chí, vì chuyện này mà thằng bé đã cầm dao tìm giết bà. - Tôi hy vọng họ sẽ đưa bà về lại khách sạn. - Stevie rất lo sợ về nguy cơ tiềm ẩn do bọn khủng bố còn sống sót sẽ gây họa cho bà. Bây giờ chính cảnh sát cũng sợ như vậy.
- Tôi hy vọng vậy.

Họ chúc nhau ngủ ngon rồi cúp máy. Carole nằm im một hồi lâu, nghĩ mình thật may mắn khi có con, hay sống sót sau vụ nổ và có người bạn như Stevie. Bà cố không nghĩ đến Matthieu, không nghĩ đến thằng bé cầm dao giết bà. Bà nằm im, nhắm mắt lại, hít thở thật sâu. Nhưng dù không muốn, bà vẫn thấy hình ảnh thằng bé cầm dao hiện ra trong đầu, rồi nghĩ đến việc nhờ Matthieu che chở mà bà được bình an. Sự việc như thế bao nhiêu năm sau này ông vẫn là nơi trú ẩn bình an cho bà, giữ cho bà tránh được mọi tai ương. Bà không muốn tin như thế, nhưng trong tim bà có một chỗ riêng đâu đó đã giữ lại những kỷ niệm về chốn an bình ấy. Cuối cùng khi bà bắt đầu thiu thiu ngủ, bà có cảm giác như hai cánh tay ông đang ghì quanh người bà.

CHƯƠNG 13

Ngày hôm sau, cảnh sát đến gặp Carole, phỏng vấn để làm báo cáo. Thằng bé họ bắt giam đến từ Syria, hẳn đã mười bảy tuổi. Hẳn là thành viên trong một nhóm chính thống, nhóm này đã chịu trách nhiệm trong ba vụ tấn công khủng bố vừa qua, hai vụ ở Pháp và một vụ ở Tây Ban Nha. Ngoài những chuyện ấy ra, họ biết về hắn rất ít, và Carole là người duy nhất biết hắn có liên hệ đến vụ đánh bom trong đường hầm. Mặc dù trí nhớ của bà còn lơ mờ về việc này, cũng như những chi tiết về đời mình, nhưng bà nhớ rõ đã thấy hắn trong chiếc xe bên cạnh xe bà, lúc ở đường hầm. Khi bà thấy mặt hắn trong phòng bệnh, tất cả những chi tiết trước vụ nổ trở lại trong đầu bà. Mắt hắn nhìn xoáy vào mắt bà khi hắn cầm con dao dài lưỡi cong nhảy vào bà.

Cảnh sát hỏi bà gần ba giờ, đưa cho bà xem hình chụp những người đàn ông. Bà không nhớ tên nào trong số này, chỉ nhớ thằng bé đi vào phòng để giết bà. Một bức mơ hồ nhắc bà nhớ đến tên tài xế trong xe gần xe bà, nhưng bà không chú ý đến anh ta nhiều như thằng bé ngồi ở ghế sau, và bà không chắc về anh ta. Nhưng bà nhớ rõ rằng khuôn mặt rầu rĩ của thằng bé tấn công bà khi hắn nhìn bà từ ghế sau xe.

Những ký ức khác cũng trở lại với bà. Thường những ký ức này không theo thứ tự, mà chúng lộn xộn. Bà có thể thấy căn nhà kho trong trang trại của bố hiện ra, nhớ cảnh mình đang vắt sữa bò như chuyện mới xảy ra hôm qua. Bà như nghe thấy tiếng cười của bố, nhưng không đủ sức khiến bà tập trung chú ý để nhớ lại khuôn mặt của ông. Cuộc gặp gỡ với Mike Appelsohn ở New Orleans khi ông khám phá ra bà hoàn toàn trống rỗng, nhưng bây giờ bà đã nhớ lại cuộc phỏng vấn về điện ảnh, nhớ lần đóng bộ phim đầu tiên. Hôm đó bà thức giấc và nghĩ đến chuyện đó, nhưng việc gặp Jason và những ngày đầu tiên của bà với ông đã biến mất trong không trung. Bà nhớ ngày cưới của họ, nhớ căn hộ ở New York nơi họ chung sống sau khi đám cưới, nhớ đại khái việc sinh ra Anthony, nhưng ngày sinh của Chloe thì lại không nhớ gì hết, cũng như không nhớ những bộ phim bà đã làm, việc đoạt giải Oscar và đặc biệt nhớ rất ít về Sean.

Mọi việc đều rời rạc, lộn xộn, như những mảnh cắt từ một bộ phim vút bừa bãi trên nền phòng cắt xén phim. Những khuôn mặt, những cái tên không liên quan đến bà, rồi toàn thể cảnh tượng sẽ hiện ra rất rõ trong óc bà. Cảnh tượng như tấm chăn vá vúi kỳ lạ, hình ảnh của đời bà, bà cố gắng sắp xếp cho gọn lại. Bà cố đặt các hình ảnh ấy lại vào đúng chỗ của nó cho có thứ tự, khuôn mặt này ở đâu, những cái tên này từ đâu đến, các biến cố xảy ra như thế nào với các chi tiết của chúng, và toàn thể câu chuyện thay đổi trở lại. Nó giống như chiếc kính vạn hoa, luôn luôn thay đổi màu sắc, hình ảnh rất sinh động. Cố sắp xếp các biến cố theo trình tự của nó để hiểu thấu đáo các biến cố đó là việc làm rất mệt. Bà phải mất nhiều thì giờ cùng một lúc để nhớ toàn bộ sự việc, và có nhiều lúc, trí nhớ hình như bị khép kín, như thể vì trong quá trình sắp xếp bà phải mất ngủ nên trí óc trì trệ. Khi sự kiện hiện ra trong óc, bà cố sức để nhớ hết cho kỹ, đặt ra hàng ngàn câu hỏi, tập trung tư tưởng để hiểu được mọi chuyện. Đây là công việc mất nhiều thì giờ và hao lắm công sức, chưa bao giờ bà làm công việc vất vả như thế này.

Mỗi khi Stevie thấy Carole cố hình dung sắp xếp lại các sự kiện quá khứ, chị biết bà rất mệt, nên ngồi im trong góc phòng để nhìn bà. Thế nào cuối cùng Carole cũng nói gì đấy với chị, nhưng bà phải nằm im mất nhiều giờ, mắt mơ màng nhìn vào không trung, trầm tư mặc tưởng. Một số sự kiện vẫn khiến bà mù tịt, như những bức ảnh trong một cuốn album không có ghi chú gì, nói rõ họ là ai, tại sao chúng lại ở đây. Có nhiều việc bà nhớ rõ, những việc khác chỉ nhớ chút ít. Tất cả đều lộn xộn trong đầu bà. Thỉnh thoảng bà phải mất nhiều giờ mới nhớ lại được cảnh vật, những khuôn mặt, tên tuổi và khi nhớ ra, quả thật là một thành tích đáng giá cho bà. Mỗi lần như vậy, bà cảm thấy vui sướng, rồi lại nằm im một hồi lâu vì tiêu phí nhiều năng lượng trong người.

Cảnh sát rất ấn tượng trước những điều bà nhớ lại và kể cho họ. Mới đầu, họ được cho biết bà đã mất trí nhớ. Nhiều nạn nhân khác mà cảnh sát đã nói chuyện nhớ lại chuyện xảy ra ít hơn bà nhiều. Khi họ ở trong đường hầm, họ không chú ý đến gì hết, vì hoặc là họ đang nói chuyện với các hành khách khác, hoặc là họ nghe radio, hoặc sự kinh hoàng khi biến cố xảy ra và những

thương tích do vụ nổ đã làm cho họ mất hết trí nhớ. Cảnh sát và đơn vị tình báo đặc biệt đã phỏng vấn nhiều người trong mấy tuần. Bỗng nhiên tình hình thay đổi, họ vui sướng khi được bà giúp đỡ. Họ tăng cường sự bảo vệ an ninh cho bà ở bệnh viện. Hiện giờ có hai thanh niên trong toán đặc nhiệm SWAT, có đội CRS, mang giày trận và mặc đồng phục xanh đen đứng canh ngoài cửa phòng bà. Họ là ai và tại sao họ có mặt ở đây là điều quá rõ ràng. Việc họ mang súng máy đã nói lên nhiệm vụ của họ. Đội CRS là đơn vị đáng sợ nhất ở Paris, họ được điều động đến để chống bạo loạn, trong lúc tình hình đe dọa, hay là sau khi sự khủng bố bùng phát ở đâu đó. Việc họ được điều đến đây, đã xác nhận tính chất nghiêm trọng của biến cố khiến cho bà phải vào bệnh viện.

Không có lý do gì vững vàng để tin rằng các thành viên khác trong nhóm khủng bố sẽ tìm cách để tấn công bà lại. Theo như người ta nghĩ, thì bọn khủng bố đã ôm bom tự sát trong đường hầm, ngoại trừ thằng bé bỏ chạy. Carole nhớ rõ ràng nó chạy ra ngoài đường hầm trước khi quả bom đầu tiên phát nổ, vì khi ấy bà bị bắn tung ra khỏi xe và rơi xuống nền hầm. Nhưng cảnh sát vẫn tin chắc rằng bà là nạn nhân trong đường hầm đã chứng kiến cảnh xảy ra đầy đủ nhất. Việc loại bà đi sẽ là việc làm quan trọng cho bọn khủng bố, đồng thời hại bà là thành tích vinh quang cho chúng vì đã giết được một người có tiếng tăm. Ngoài ra, cảnh sát và các đội đặc nhiệm không muốn Carole chết ở trên lãnh thổ Pháp. Họ muốn bằng giá nào cũng giữ cho bà sống, ít ra cho đến khi bà rời khỏi đây. Và vì bà là người Mỹ, nên họ đã tiếp xúc với cơ quan FBI. Họ đã hứa sẽ ra sức canh chừng bà ở Bel Air trong những tháng tiếp theo, nhất là khi bà về nhà rồi. Việc này vừa làm cho bà an tâm, nhưng cũng làm cho bà lo sợ.

Khả năng bà gặp thêm nhiều nguy hiểm nữa khiến bà lo sợ. Bà đã phải trả giá đắt cho sự có mặt trong đường hầm khi xảy ra vụ ôm bom tự sát. Điều bây giờ bà muốn, là làm sao có trí nhớ trở lại, ra khỏi bệnh viện, về nhà để tiếp tục cuộc sống. Bà vẫn hy vọng viết cuốn sách. Tất cả mọi thứ về đời bà, hiện tại và quá khứ, đều rất tuyệt đối với bà, nhất là các con.

Matthieu xuất hiện trong lúc cảnh sát phỏng vấn bà nửa chừng. Ông không nói gì, lặng lẽ đi vào phòng, đứng im một chỗ quan sát họ và lắng nghe với vẻ mặt nghiêm trang, chăm chú. Ông đã gọi nhiều cuộc điện thoại đến đơn vị tình báo đang lo giải quyết vụ này, và gọi cuộc khác đến chỉ huy trưởng cơ quan CRS. Hôm qua Bộ trưởng Nội vụ hiện thời cũng nhận của ông một cuộc. Matthieu muốn việc điều tra lần công tác bảo vệ phải được tiến hành đầy đủ và chính xác. Bất kỳ ai thấy cảnh này cũng đều thắc mắc không biết vấn đề này đối với ông quan trọng đến chừng nào. Ông không cần giải thích lý do. Carole Barber là khách quý của nước Pháp, và đối với Bộ trưởng Nội vụ, ông xác nhận rằng bà là người bạn thân của ông trong nhiều năm trời. Ông bộ trưởng không hỏi ông bạn theo nghĩa nào.

Khi họ hỏi bà, Matthieu đứng nhìn bà, ông ngạc nhiên vì bà nhớ hết, cũng như cảnh sát ngạc nhiên trước trí nhớ của bà vậy. Bà nhớ những chi tiết trước đây không nhớ ra. Lần này bà không quan tâm đến việc Matthieu có mặt ở đây. Có người quen bên cạnh làm cho bà yên tâm dễ chịu hơn, và ông không làm cho bà sợ nữa. Bà nghĩ trước đây mỗi khi ông đến thăm bà, bà cảm thấy sợ vì bà cho rằng ông quan trọng với bà, nhưng bà không biết tại sao. Bây giờ bà đã biết, và kỳ lạ thay, bà nhớ lại rất nhiều chuyện về cuộc sống chung của hai người hơn chuyện bà sống chung với những người khác và các biến cố xảy ra.

Cao điểm thời gian đã sống với ông khắc sâu trong tâm trí bà, bà nhớ rất nhiều chi tiết nhỏ, nhớ những thời điểm quan trọng, những ngày nắng ráo, những đêm mưa xối xả, những giây phút dịu dàng, cả sự tức giận mà bà đã trút lên đầu ông vì ông không từ bỏ vợ, hay những lời tranh cãi của họ về vấn đề này. Những lời phân trần và lý do ông đưa ra hiện rõ trong trí bà, ngay cả trong chuyến du lịch bằng thuyền buồm ở miền Nam nước Pháp. Bà nhớ hầu hết các câu chuyện họ đã nói với nhau trên đường đến Saint Tropez, nhớ nỗi buồn rầu khôn nguôi của ông khi con gái ông mất một năm sau đó. Nhớ sự đau đớn khổ sở của hai người khi bà sẩy thai. Những ký ức về ông tràn ngập lòng bà và có vẻ lẫn át những ký ức khác. Bà nhớ sự đau đớn mà ông đã gây ra cho bà như thể chuyện mới xảy ra hôm qua và bà nhớ cái ngày bà và các con rời khỏi nước Pháp. Khi ấy bà từ bỏ mọi hy vọng được sống với ông. Nghĩ đến những chuyện đó, bây giờ bà thấy rất kỳ lạ, vì đang ở trong cùng một phòng với ông, không sợ hãi, nhưng thấy bất ổn. Ông có nét mặt khắc khổ, mới đầu nét mặt này như là điểm không hay cho bà, nhưng bây

giờ bà nhớ chuyện xưa của họ, đáng về u sầu của ông lại quen thuộc với bà. Ông có vẻ không được hạnh phúc, và có vẻ day dứt bởi những kỷ niệm về thời họ chung sống với nhau. Ông đã muốn xin lỗi bà từ lâu và bây giờ số phận đã cho ông cơ hội này.

Khi cảnh sát và nhân viên an ninh ra khỏi phòng, Carole hết sức mệt mỏi. Matthieu ngồi xuống bên cạnh bà, và không nói một tiếng, ông đưa cho bà tách trà. Bà nhìn ông với ánh mắt biết ơn và mỉm cười. Bà hầu như quá mệt không nâng tách trà lên môi được. Ông thấy tay bà run, nên bưng cái tách cho bà. Người y tá vẫn ở ngoài phòng, nói chuyện với hai lính gác của đội CRS. Lời kháng nghị của bệnh viện về việc lính gác mang súng máy không được đem xía đến. Việc bảo vệ Carole có tầm quan trọng, ưu tiên trước luật lệ của bệnh viện. Cho nên súng máy vẫn hiện diện ở đây. Carole đã thấy họ mang súng khi bà đi bộ với người y tá ở hành lang trước khi tổ điều tra đến thăm vấn bà. Bà rất kinh hoàng khi thấy vũ khí của họ, nhưng đồng thời cũng được an tâm. Giống như sự có mặt của Matthieu bên cạnh bà, nó vừa là sự nguyên rủa nhưng cũng vừa là niềm hạnh phúc.

- Em khỏe chứ? - Ông hỏi. Bà gật đầu và uống trà trong cái tách ông cầm. Người bà vẫn còn run.

Sáng hôm ấy thật dễ sợ, nhưng không đáng sợ bằng hôm qua, khi thằng bé cầm dao xông vào phòng bà. Bà sẽ không bao giờ quên biến cố và cảm giác này. Bà đã tin chắc mình sẽ chết, tin hơn khi bay trong đường hầm. Đây không phải là vấn đề cá nhân, mà tổ chức khủng bố đã quyết thanh toán bà, như quả pháo nhắm thẳng bắn vào bà. Khi bà nghĩ đến chuyện đó, bà còn hoảng sợ. Nhìn Matthieu, bà cảm thấy bình tĩnh trở lại. Ông ngồi im lặng, dịu dàng. Bà không quên điều đó nơi ông. Khi ông ngồi bên giường bà, mắt ông ánh lên tình yêu tha thiết. Bà không biết đó có phải là ký ức về tình yêu, hay là ánh lửa không hề tắt trong mắt ông, nhưng bà không muốn hỏi. Cánh cửa tình yêu cứ đóng mãi như thế mà hay. Cuộc tình bí mật ấy quá đau đớn cho cả hai người, hay ít ra bà nghĩ như thế. Ông không thể hiện cho bà thấy bản chất của mình trong hiện tại, mà bà chỉ biết trong quá khứ, và như thế cũng đủ cho bà rồi.

- Tôi không sao, - bà thở dài, tựa đầu ra gối và bắt gặp ánh mắt ông. - Chuyện thật căng, - bà nói, ám chỉ đến cuộc phỏng vấn, và ông gật đầu.

- Em trả lời rất tốt. - Ông tự hào về bà. Carole giữ nét bình tĩnh, sáng suốt, cố gắng hết sức nhớ từng chi tiết ở trong vùng ký ức bị chấn thương. Bà rất ấn tượng, điều này không làm cho ông ngạc nhiên. Bà luôn luôn là người đặc biệt. Khi con gái ông mất, bà còn tuyệt hơn nữa đối với ông, và đặc biệt trong thời gian chung sống với bà, không bao giờ bà làm ông thất vọng về mặt nào. Ông biết điều này rất rõ và luôn luôn nhớ lại những kỷ niệm đã qua. Suốt mười lăm năm xa cách, ông luôn luôn bị gương mặt của bà, sự gần gũi với bà ám ảnh, rồi bây giờ ông ngồi bên cạnh bà. Thật là điều hết sức kỳ lạ không thể nào tin nổi.

- Ông có nói chuyện với họ trước rồi à? - Carole hỏi, bà muốn biết chuyện này. Cảnh sát tử tế và kính trọng bà, trong khi họ hỏi bà liên miên để có đầy đủ chi tiết của vụ việc. Nhưng cách thức họ đối xử với bà luôn tỏ ra dịu dàng, tôn trọng, bà nghĩ rằng ông có can thiệp vào việc này.

- Tối qua tôi có gọi cho ông Bộ trưởng Nội vụ. - Rốt cuộc ông ta là người phụ trách cuộc điều tra. Matthieu đã làm công việc ấy khi họ gặp nhau.

- Cảm ơn ông, - bà nói, nhìn ông với vẻ biết ơn. Họ có thể làm khó dễ khi phỏng vấn bà, lẽ lỗi làm việc của họ là thế, nhưng họ đã không làm. Họ đã cư xử với bà nhẹ nhàng, chính là nhờ có ông. - Ông có nhớ công việc cũ của mình không? - Đương nhiên bà nghĩ là ông nhớ. Ông từng là người có quyền lực nhất nước Pháp. Khó có ai từ bỏ quyền lực của mình, nhất là đàn ông. Khi bà biết ông, ông đã lên đến đỉnh cao của quyền lực. Vì thế mà ông không từ bỏ nó để lấy bà. Ông cảm thấy như thế ông có bốn phận phải lo lắng cho lợi ích của đất nước mình. Đất nước mà ông yêu mến. Ông thường nói với bà hai chữ Ma Patrie (Tổ quốc tôi) với sự đam mê cháy bỏng cho đất nước và dân tộc mình. Có lẽ bây giờ dù ông đã về hưu, nhưng tư tưởng và hành động của ông vẫn không thay đổi.

- Thỉnh thoảng, - ông thành thật đáp. - Khó mà từ bỏ trách nhiệm của mình đối với dân tộc và đất nước mình. - Ông cười với bà, nụ cười rất hiếm hoi.

- Tôi nhớ ông rất thích công việc, - bà nói, miệng mỉm cười. - Ông làm việc liên miên, gọi điện thoại suốt đêm. - Ông rất thích làm việc như thế. Ông muốn biết tường tận các việc xảy ra. Ông đã bị việc này ám ảnh.

Và sáng hôm đó, ông đứng yên trong phòng xem họ phỏng vấn bà như thể ông còn phận sự. Thỉnh thoảng ông quên rằng ông không còn tại chức. Ông còn được quần chúng và những người kế nghiệp ông tôn kính. Ông thường có ý kiến về các vấn đề chính trị và thường được báo chí đăng tải. Trước đó vài hôm, họ đã gọi cho ông để hỏi ý kiến về vụ đánh bom trong đường hầm và nên giải quyết ra sao. Ông có tài giải quyết mọi việc một cách khéo léo, nên những trường hợp thế này thường không làm ông bối rối. Khi có gì khiến ông lo buồn hay cần phê phán chính quyền, ông thường nói năng nhẹ nhàng kín đáo, không bao giờ dùng lời lẽ gay gắt.

- Nước Pháp luôn là người tình đầu của tôi, - ông đáp. - Cho đến khi gặp em, - ông nhẹ nhàng nói thêm. Nhưng bà không tin ông nói thật, ngày trước cũng thế. Theo bà thấy, thì bà xếp thứ ba, sau tổ quốc và vợ ông.

- Tại sao ông nghỉ hưu? - Carole hỏi, và đưa tay lấy tách trà của mình. Lần này bà cầm tách để uống vì cảm thấy đỡ hơn và bình tĩnh trở lại. Ông cũng thấy như thế.

- Tôi nghĩ đã đến lúc phải nghỉ hưu. Tôi phục vụ đất nước lâu quá rồi. Tôi đã làm tròn nhiệm vụ. Nhiệm kỳ đã hết, chính quyền thay đổi. Sức khỏe tôi có vấn đề, có lẽ vì thế mà công việc bị hạn chế. Bây giờ tôi khỏe rồi, mới đầu tôi nhớ công việc kinh khủng, và tôi được chính quyền đề nghị làm những công việc ít quan trọng hơn, như là sự chiếu lệ. Tôi không muốn như thế. Tôi đã có những gì tôi muốn rồi. Tôi nghĩ đã đến lúc phải từ giã công việc. Tôi thích nghề luật. Đã nhiều lần tôi được mời làm quan tòa, làm chánh án, nhưng tôi thấy làm công việc ấy rất chán. Làm luật sư vui hơn làm chánh án nhiều. Theo tôi thì thế. Nhưng tôi định năm nay cũng nghỉ hưu luôn.

- Tại sao? - Bà có vẻ lo cho ông. Ông là người của công việc. Dù đã sáu tám tuổi, ông vẫn còn năng động và giàu nghị lực. Bà đã nhận ra điều này khi cảnh sát phỏng vấn bà. Ông chăm chú, căng thẳng, như truyền điện đến cho mọi người. Người như ông mà nghỉ hưu thật uống. Thôi công việc ở Bộ Nội vụ cũng được, nhưng bỏ luôn cả nghề luật thì quả ông không khôn ngoan chút nào.

- Tôi già rồi. Đã đến lúc phải làm công việc khác. Viết, đọc, đi du lịch, suy nghĩ, khám phá những thế giới mới. Tôi định sẽ đi du lịch một chuyến sang Đông Nam Á. - Năm ngoái ông đã sang châu Phi. - Bây giờ tôi muốn làm việc chậm rãi hơn, thưởng thức chúng, trước khi không thể làm gì được nữa.

- Đời ông còn dài, còn nhiều thời gian để làm. Ông còn trẻ, đầy sức sống.

Ông cười trước sự chọn từ để nói với bà.

- Phải, còn trẻ trung nhưng không trẻ. Có sự khác biệt giữa hai từ này. Tôi muốn vui thú với cuộc đời, hưởng sự tự do mà lâu nay tôi không có. Bây giờ tôi không trả lời ai hết. Việc này có cái lợi và cũng có phần thiệt hại. Các con tôi đã khôn lớn, ngay cả cháu cũng lớn. - Ông cười. Thật khó hình dung ra việc này, nhưng bà nhận thấy đúng như vậy. - Arlette mất rồi. Không ai lo việc tôi ở đâu, tôi làm gì, nhận ra điều ấy buồn thật, nhưng đúng như thế. Tôi phải tận dụng lúc còn khỏe để làm việc, rồi có ngày con tôi sẽ gọi về nhà hỏi chị giúp việc tôi đã ăn chưa, hay có tè trên giường không. - Còn lâu ông mới đến giai đoạn đó, nhưng hình ảnh ông vẽ ra trước mắt làm bà xúc động. Hiện bà cũng lâm vào hoàn cảnh như thế. - Con bà còn trẻ hơn con ông. Bà biết người con trai đầu của ông tuổi đã ở vào thập niên bốn mươi, không trẻ hơn bà mấy. Ông lấy vợ khi còn trẻ và có con sớm cho nên ông không gần bó với con như bà. Nhưng ngay các con bà khi học đại học xong, xem như đã trưởng thành, đều sống ở các thành phố khác. Nếu không có Stevie đến làm bạn hàng ngày, nhà bà chẳng khác gì một nấm mồ. Cuộc sống của bà không có đàn ông, con cái không ở nhà, không có ai để trò chuyện, chăm sóc hay quan tâm đến việc bà ăn tối giờ nào, hoặc có ăn không. Bà trẻ hơn ông gần hai mươi tuổi, nhưng hiện bà cũng không bị điều gì ràng buộc. Chính vì thế mà bà theo đuổi viết cuốn sách và đi du lịch sang châu

Âu để tìm lời giải đáp cho quá khứ.

- Còn em thì sao? - Ông lại hỏi. - Từ lâu rồi em không làm phim nào. Anh đã xem hết các phim em đóng. - Ông lại cười. Ngồi trong rạp chiếu bóng tối tăm để xem phim bà đóng là hạnh phúc nhất đời đối với ông. Có phim ông xem đến ba hay bốn lần, rồi xem lại trên tivi. Vợ ông không nói gì, khi thấy Carole xuất hiện trên màn hình, bà lặng lẽ bỏ đi. Bà biết. Biết cho đến phút cuối. Trong những năm cuối đời bà, họ không dả động gì đến vấn đề này. Bà ta chấp nhận tình yêu của ông đối với Carole, chấp nhận việc ông không bao giờ yêu bà như thế. Tình cảm của ông đối với vợ rất khác. Ông sống với bà ta vì bổn phận, vì trách nhiệm, vì tình bạn và vì sự tôn trọng. Tình cảm của ông đối với Carole bắt nguồn từ đam mê, dục vọng, mơ ước và hy vọng. Ông đã mất ước mơ, nhưng không mất hy vọng hay tình yêu. Ông giữ chặt điều ấy trong lòng như giữ một vật quý hiếm trong tủ sắt, ngoài con mắt của mọi người, không sợ ai lấy trộm. Khi họ ngồi nói chuyện, Carole nghĩ rằng ông vẫn còn tình cảm với bà. Căn phòng trở nên sống động vì những cảm xúc không nói ra, chỉ cảm nhận trong lòng. Ít ra từ phía ông.

- Trong mấy năm qua, tôi không thích kịch bản. Tôi không muốn đóng những vai không có ý nghĩa, mà chỉ muốn đóng những vai vui nhộn. Trong thời gian vừa qua, tôi đã nghĩ như thế. Tôi muốn đóng hài kịch, có lẽ trong một ngày gần đây tôi sẽ nhận một vai. Tôi không biết mình có đóng kịch vui được không, nhưng tôi muốn thử xem sao. Tôi thấy việc cứ xuất hiện trên màn hình cho người ta đừng quên là điều không quan trọng. Tôi rất cẩn thận với vai mình sẽ đóng. Vai trong phim mới là vấn đề, nếu không vừa ý thì không nên đóng. Không có nhiều vai có ý nghĩa cho diễn viên, nhất là những người vào tuổi tôi. Khi chồng tôi lâm bệnh, tôi không muốn làm phim. Từ đó đến giờ tôi không thấy có kịch bản nào vừa ý, toàn những thứ tầm thường. Tôi đang cố viết một cuốn sách - bà thú thật với ông và mỉm cười. Họ thường nói chuyện rất vui, về phim ảnh, chính trị, công việc và cuộc sống. Ông là người có học thức, có bằng thạc sĩ văn chương, bằng tiến sĩ khoa học về chính trị. Ông có tài năng và tinh thần sắc bén.

- Em viết cuốn sách về đời em phải không? - Ông hiếu kỳ hỏi.

- Chỉ một phần thôi. - Bà cười e ngại. - Đây là cuốn tiểu thuyết nói về một người phụ nữ đã đứng tuổi, nhìn lại đời mình sau khi chồng chết. Tôi đã bắt đầu viết nhưng gặp khó khăn và cảm thấy bế tắc. Tôi đã viết nhiều chương từ nhiều góc cạnh khác nhau, và luôn luôn vướng mắc ở cùng một điểm. Khi chồng chết, tôi không nghĩ ra được mục đích cuộc sống của nhân vật. Bà ta là một bác sĩ thần kinh thông minh, mặc dù bà hiểu biết rộng về chứng u não, nhưng vẫn không cứu sống được chồng. Bà ta quen với uy quyền, quen thói kiểm soát, nhưng lại thất bại vì số phận thay đổi, và chính sự thay đổi này đã đưa bà ta đến bước ngoặt quan trọng trong đời. Đó là việc phải chấp nhận và đầu hàng số phận, phải hiểu mình, hiểu cuộc sống như thế nào. Trong quá khứ, bà ta đã có những quyết định quan trọng, những quyết định này vẫn còn tác động đến bà. Bà ta rời khỏi phòng mạch, đi du lịch một vòng để tìm ra những giải đáp cho các câu hỏi mà mình đặt ra, những chìa khóa mở các cánh cửa đã đóng im ỉm trong đời bà, trong khi bà đang bước tiếp. Bây giờ bà ta phải lùi lại, trước khi bước tới phía trước. - Carole ngạc nhiên trước việc nhớ lại nội dung cuốn sách.

- Cuốn sách có vẻ hay, - ông trầm ngâm đáp. Ông biết cuốn sách nói về Carole, về những quyết định của bà. Bà đã lựa chọn những ngã rẽ trên đường đời, không phải ít lần, như việc bà quyết định rời khỏi nước Pháp trách gặp ông, liên hệ với ông vì bà nghĩ cuộc tình của họ đã đến hồi kết thúc.

- Tôi hy vọng vậy. Nếu tôi viết tiếp thì có lẽ ngày nào đấy nó sẽ được dựng thành phim. Tôi thích đóng vai chính trong tác phẩm! Nhưng tôi muốn viết cuốn sách. Nó cho tôi cơ hội thể hiện sự hiểu biết, từng trải, chứ không chỉ là sự đối thoại giữa các nhân vật, hay sự biểu cảm thể hiện bên ngoài. Nhà văn biết mọi chuyện, hay tôi nghĩ phải thế. Nhưng tôi lại khám phá ra rằng tôi không biết gì cả. Tôi không tìm ra được những lời giải đáp cho các câu hỏi của chính mình, vì vậy tôi đi châu Âu để tìm chúng, trước khi tôi viết tiếp. Tôi hy vọng việc này sẽ mở những cánh cửa cho tôi, hết ngăn cản sự viết lách của tôi.

- Vậy cánh cửa đã mở chưa? - Ông ngạc nhiên hỏi và bà cười buồn.

- Tôi không biết. Có lẽ nó sẽ mở. Hôm đến Paris, tôi đi thăm ngôi nhà cũ, và tôi có vài ý nghĩ. Tôi trở về khách sạn để viết, khi xe đến đường hầm thì xảy ra vụ đánh bom khủng bố. Tất cả những gì trong đầu tôi đều biến mất, kể cả một phần của quá khứ. Thật rất kỳ lạ, tôi không biết ông là ai, ông ở đâu và những gì tôi có với ông. Tất cả những người, những nơi chốn và những biến cố mà ông đã tập hợp lại trong tôi đều biến mất, chỉ còn một mình ông đứng đấy, yên lặng, tôi không biết tiểu sử của ông, hay ông là ai. - Thật là một cơn ác mộng, ông nhìn bà mà không thể hình dung ra chuyện đó. - Bây giờ tôi nhớ lại rồi, từng chút từng chút. Nhưng tôi không biết mình đã quên gì. Hầu hết thời gian, tôi thấy những hình ảnh, những khuôn mặt, nhớ lại cảm nghĩ, và tôi không biết chúng có phù hợp với thực trạng trước mắt không, hay đúng với trò chơi xếp hình của đời tôi không. - Bà nhớ về Matthieu nhiều hơn về các con mình, điều này làm cho bà buồn. Và bà hầu như không nhớ gì về Sean, ngoài những chuyện bà được người ta nói đến, và một vài điểm quan trọng trong thời gian tám năm chung sống của hai người. Ngay cả cái chết của ông bà cũng chỉ nhớ mang máng. Còn về Jason, bà nhớ ít nhất, mặc dù bà nghĩ bà yêu ông theo cách anh em yêu nhau. Về Matthieu, bà có những cảm nghĩ khác. Ký ức về ông làm cho bà khó chịu, nó mang lại cho bà kỷ niệm về sự vui sướng và khổ đau cực mạnh. Hầu hết là những kỷ niệm khổ đau.

- Tôi nghĩ ký ức của em sẽ trở lại. Có lẽ cuối cùng sẽ đầy đủ. Em phải kiên nhẫn. Có lẽ ký ức sẽ cho em nhiều sự sáng suốt hơn trước kia rất nhiều.

- Có lẽ.

Các bác sĩ đều lạc quan, nhưng họ không thể hứa hẹn bà sẽ bình phục hoàn toàn. Bà khỏe nhanh, có nhiều tiến bộ, nhưng vẫn có những lúc bà dậm chân tại chỗ. Có những từ, địa danh, biến cố và con người đã biến mất khỏi đầu bà. Bà không biết mình có tìm ra được những thứ ấy lại không, dù các nhà trị liệu đã ra sức giúp đỡ bà. Bà phải trông cậy vào người khác để biết chuyện về họ, nhờ họ kích thích trí nhớ, như Matthieu đã làm. Trong trường hợp của ông, bà vẫn không biết sự nương tựa này có đem đến cho bà hạnh phúc hay không. Những chuyện ông giúp bà nhớ lại đã làm cho bà buồn, vì họ đã mất những gì bà thấy thích thú, ngay cả chuyện họ mất đứa con.

- Nếu ký ức của tôi không trở lại, - bà nói - thì tương lai của tôi chắc sẽ đi tong, cuộc đời tôi sẽ chấm dứt. Người diễn viên mà không nhớ kịch bản sẽ không đóng phim được, mặc dù tôi đã đóng rất nhiều phim. - Bà nói xong rồi cười. Bà có khả năng chịu đựng sự mất mát, ít chán nản hơn bác sĩ và gia đình lo sợ. Bà vẫn còn hy vọng và ông cũng vậy. Ông thấy bà có vẻ rất nhanh nhẹn, mặc dù đã chịu đựng những biến cố khủng khiếp, có tác động mạnh đến não.

- Tôi thường thích xem em đóng phim. Sau khi đóng xong phim Marie Antoinette, em sang đóng phim ở Anh, cuối tuần nào tôi cũng sang đấy để thăm em. Phim ấy tên gì bây giờ tôi không nhớ. Có Steven Archer đóng và ngài Harland Chadwich. - Ông cố kích thích trí nhớ của bà, và Carole đã nhớ tên phim một cách dễ dàng.

- Epiphany. Lay Chúa, phim ấy thật khiếp, - bà nói rồi cười, tỏ vẻ ngạc nhiên vì mình đã nhớ tên và nội dung bộ phim. - Trời, phim ấy ở đâu ra thế nhỉ?

- Phim ở đâu bên ấy, - Matthieu nhẹ nhàng đáp. - Em sẽ nhớ nó thôi. Em vừa nhớ nội dung bộ phim này!

- Tôi sợ tìm ra nguồn gốc của nó. - Bà thành thật đáp. - Có lẽ không nhớ sẽ thoải mái hơn. Tôi không nhớ cái gì làm tôi đau đớn, người tôi ghét, hay người ghét tôi. Những chuyện ấy và người ấy tôi muốn quên... Nhưng tôi cũng không nhớ người tốt, - bà bâng khuâng nói. - Ước gì tôi nhớ nhiều về con tôi, nhất là Chloe. Tôi nghĩ công việc của tôi đã làm cho nó khổ sở. Chắc khi nó và Anthony còn nhỏ, tôi đã quá ích kỷ. Hình như Anthony tha thứ cho tôi, hay nó nói chẳng có gì để tha thứ, nhưng Chloe thành thật về chuyện này hơn. Hình như nó đau đớn và tức giận tôi. Ước gì khi ấy tôi biết điều, dành nhiều thì giờ với chúng hơn nữa. - Ký ức khiến bà thấy mình có tội.

- Em sẽ dành nhiều thì giờ cho chúng. Thỉnh thoảng tôi nghĩ là quá nhiều. - Matthieu đáp. - Em đã đem chúng đi khắp nơi với em, và đi với chúng ta. Chloe không bao giờ ở ngoài tầm mắt khi

em làm việc và khi đến sàn quay, em đem nó theo luôn. Thậm chí em đã cho nó cái gì rồi, nó còn muốn cái khác nhiều hơn nữa, thật khó làm vừa lòng nó.

- Thật thế ư? - Thật thú vị khi nhìn sự việc qua lăng kính con mắt của ông, vì mắt bà mờ mịt, và bà tự hỏi phải chăng ông đúng, hay là bà đã nghiêng sang phía ông vì sự khác biệt về văn hóa và giới tính giữa họ.

- Tôi nghĩ là thật. Tôi không bao giờ dành nhiều thì giờ với con như em đã làm, và mẹ chúng cũng không, mặc dù bà ấy không làm việc như em. Em luôn luôn gắn bó với Chloe, lo sợ cho nó. Và Anthony cũng thế. Tôi đã sống với nó một thời gian thoải mái. Nó lớn hơn, và dễ gần gũi với tôi hơn, vì nó là con trai. Khi em ở đây, chúng tôi là bạn thân. Và cuối cùng, nó ghét tôi, như em vậy. Lúc nào nó cũng thấy em khóc. - Trông ông có vẻ tội lỗi, khó chịu khi nói thế.

- Tôi ghét ông à? - Bà ngạc nhiên hỏi. Điều bà nhớ, hay cảm thấy từ những ký ức đã có lại, là tức giận chứ không phải ghét, hay có lẽ hai từ này giống nghĩa nhau. Chán nản, thất vọng, tức tối, giận dữ. Ghét là từ mạnh hơn nhiều. Khi ông ngồi gần bên bà, bà không thấy ghét ông. Anthony tức giận khi gặp ông, như đứa bé bị thất vọng nào nề, hay bị phản bội. Cuối cùng, Matthieu không những phản bội họ mà đã phản bội chính mình.

- Tôi không biết, - ông đáp, suy nghĩ một lát mới đáp. - Nếu em không ghét thì cũng nên ghét. Tôi đã làm em quá thất vọng. Tôi đã sai lầm. Tôi đã hứa hẹn hão huyền. Khi ấy tim tôi hứa thật, nhưng khi nhìn lại, tôi nghĩ mình đã quá mơ mộng. Tôi muốn biến mộng thành thật mà không được. Giấc mộng của tôi đã trở thành ác mộng cho em. Đối với tôi, thế là hết. - Ông đã cố thành thực với bà, với mình. Ông đã muốn nói điều này với bà từ lâu, và bây giờ nói ra được thật nhẹ nhõm, mặc dù nói ra đều đau đớn cho cả hai. - Khi em ra về, Anthony không nói một tiếng chia tay với tôi. Cậu ấy đã nghĩ bố cậu phụ bạc vợ con, rồi tôi phụ thêm nữa. Đây là lần đầu tiên tôi thấy mình là người xấu. Tôi là tù nhân của hoàn cảnh. - Bà gật đầu, thấm thía lời ông nói, những lời ông thật có ý nghĩa. Nghe ông nói, bà cảm thấy xót thương ông, vì bà nghĩ chắc ông cũng đau khổ.

- Quả thật cả hai chúng ta đã trải qua một thời gian khó khăn.

- Đúng thế, và cho cả Ariette. Tôi nghĩ bà ấy không yêu tôi, cho đến khi em xuất hiện. Có lẽ khi ấy bà đã khám phá ra nó. Tôi không tin đó là tình yêu. Nhưng bà ấy nghĩ rằng tôi có bốn phạm đối với mình và tôi nghĩ bà ấy đúng. Tôi thường nghĩ mình là người có danh dự và khi ấy đối với người nào tôi cũng không đáng tôn trọng. Hay cả đối với tôi. Tôi yêu em, nhưng ở lại với bà ấy. Nếu tôi không ở lại trong chính quyền, có lẽ tình hình sẽ khác. Nhiệm kỳ thứ hai của tôi đã thay đổi mọi việc và danh tiếng của em. Chuyện có tình nhân không phải là chuyện làm cho mọi người kinh ngạc, sững sốt, nhiều người khác ở Pháp đã có từ trước, nhưng vì người tình là em, nên việc tai tiếng sẽ lớn không thể tưởng tượng được. Nó sẽ hủy hoại sự nghiệp của em, của tôi. Arlette hưởng lợi nhờ việc đó, - ông thành thật nói.

- Tôi nhớ bà ấy đã lợi dụng tối đa việc này, - Carole nói, bỗng bà có vẻ căng thẳng. - Bà ta nói sẽ gọi cho hãng phim để nói chuyện của tôi, sẽ cho báo chí biết, rồi dọa tự tử. - Ký ức về chuyện ấy ào ạt hiện về, và Matthieu thật sự bối rối.

- Những chuyện này xảy ra ở Pháp. Ở đây chuyện phụ nữ tự tử thường hơn ở Mỹ nhiều, nhất là tự tử vì tình.

- Bà ấy giữ cái mộng của ông, tôi cũng vậy, - Carole cục cằn nói, và ông cười.

- Em có thể nói thế, nhưng tôi sẽ nói bà ấy giữ phần khác của cơ thể tôi. Bà ấy cũng dùng các con để giữ chân tôi. Thật vậy, tôi nghĩ rằng nếu tôi bỏ bà ấy, chúng sẽ không bao giờ nói chuyện với tôi. Bà ấy dùng đứa con trai đầu làm phát ngôn viên của gia đình để nói chuyện với tôi. Bà ấy rất khôn ngoan trong vấn đề này. Tôi không trách bà ấy. Tôi rất tin bà ấy sẽ bằng lòng ly dị. Chúng tôi không yêu nhau đã từ lâu, tôi ngây thơ khi tin rằng bà ấy sẽ bằng lòng để tôi đi. Vì thế tôi đã dẫn em đi sai đường. - Ông buồn rầu nói và Carole bắt gặp ánh mắt ông.

- Cả hai ta đều lâm vào hoàn cảnh khó khăn, - bà nói với sự rộng lượng.

- Phải, ông đáp, - tình yêu của chúng ta gặp nạn và bị bà ấy giữ làm con tin, rồi chúc Bộ trưởng Nội vụ và bốn phần của tôi ở đây đã bỏ tay tôi. - Carole nhận ra rằng ông đã lựa chọn đường đi, có lẽ là con đường khó khăn. Còn bà đã chọn giải pháp quay về. Bà nhớ đã sợ việc thú nhận mình thất bại như thế là quá sớm, bà tự hỏi trong nhiều năm rằng, nếu cứ ở lại thì mọi việc sẽ như thế nào, không biết cuối cùng bà có thắng được ông không. Khi bà gặp Sean và lấy ông, bà mới quên chuyện này. Mãi cho đến khi lấy Sean, bà vẫn trách mình đã bỏ Matthieu ra đi quá sớm, nhưng ông đã không làm gì trong hai năm rưỡi và bà tin rằng Matthieu sẽ không bao giờ bỏ vợ. Ông luôn viện cớ và sau một thời gian bà không còn tin nữa. Bà đã bỏ cuộc. Sau khi tai nạn xảy ra, ông đến thăm bà, họ nhắc lại chuyện cũ, ông nói việc bà ra đi là đúng, bà thấy lời ông là món quà quý giá cho bà. Ngay khi ký ức còn lung củng mà bà đã cảm thấy sung sướng khi nghe ông xác nhận điều đó. Trước đây, khi nói chuyện qua điện thoại, ông thường trách bà đã ra đi quá sớm. Bây giờ bà nghĩ nói thế là không đúng. Ngay cả mười lăm năm sau mà bà vẫn còn mừng khi biết thế, cũng như bà mừng khi nghe Jason nói về các diễn tiến trong cuộc hôn nhân của họ. Thậm chí bà còn phân vân không biết vụ khủng bố trong đường hầm có phải là món quà cho bà không, mặc dù bà biết như thế thật kỳ cục. Tất cả những người thân quen đã đến và thổ lộ tâm tình với bà. Nếu không có vụ nổ bom trong đường hầm, bà sẽ không bao giờ biết những chuyện này. Đây chính là tư liệu quý giá để bà đưa vào cuốn sách.

Cuối cùng Matthieu thấy mặt bà lộ vẻ mệt mỏi, ông nói:

- Em cần phải nghỉ ngơi. - Cuộc điều tra của cảnh sát đã làm cho bà mất sức và câu chuyện về quá khứ làm cho bà mệt thêm. Rồi ông hỏi bà câu hỏi đã ám ảnh ông từ khi gặp bà lại. Ông đã đến thăm bà nhiều lần, nhưng bao giờ cũng tỏ vẻ thản nhiên và lịch sự, chứ chưa thật sự có vẻ quan tâm lo lắng cho bà. Bây giờ bà đã tỉnh táo, đã nhớ lại hết chuyện xảy ra giữa họ, ông tôn trọng sự ra đi của bà trước kia. - Carole này, em có muốn tôi đến thăm em lại nữa không? - Hỏi xong, ông nín thở, và bà ngần ngừ hồi lâu. Mới đầu, việc gặp ông làm cho bà bối rối, khó chịu, nhưng bây giờ bà cảm thấy dễ chịu, yên ổn khi có ông bên cạnh. Bà cảm thấy ông như vị thiên thần hộ mệnh xuất hiện để che chở bà với đôi cánh dang rộng và cặp mắt xanh da trời.

- Muốn, muốn chứ, - cuối cùng bà đáp, sau một hồi đắn đo thắc mắc. - Tôi thích nói chuyện với ông. - Bà thường thích vậy. - Chúng ta đừng nói chuyện về quá khứ nữa. - Bà biết đủ rồi, bà nghĩ không cần biết thêm nữa. Chuyện cũ làm cho bà đau đớn, ngay cả bây giờ. Có lẽ chúng ta nên làm bạn với nhau. Tôi thích thế. - Ông gật đầu. Ông muốn đi xa hơn tình bạn, nhưng ông không muốn làm cho bà sợ hãi, ông nghĩ có thể ông sẽ làm thế. Bà đang còn yếu đuối sau những chuyện đã xảy ra cho bà, và thời gian từ ngày họ yêu nhau đến giờ quá lâu rồi. Có lẽ bây giờ đã trễ, không nên nhắc lại chuyện cũ. Ông đã đánh mất tình yêu của bà. Nhưng bây giờ bà trở lại, trong hình thái khác. Có lẽ bà nói đúng, chuyện quá khứ đã đủ rồi, họ nên cố gắng để làm bạn với nhau.

- Ngày mai tôi sẽ đến thăm em, - ông nói, và đứng dậy, nhìn xuống. Trông bà nằm dưới chăn rất yếu đuối. Bà chỉ lún xuống trên giường một chút. Ông cúi xuống hôn lên trán bà. Bà mỉm cười bình yên, nhắm mắt và thì thào trong miệng, về mơ màng.

- Chào, Matthieu... cảm ơn ông... - Chưa bao giờ ông thấy yêu bà như lúc này.

CHƯƠNG 14

Xế chiều hôm đó, Stevie đến bệnh viện, đem theo cái xách nhỏ đựng áo quần để ở lại đêm. Chị nhờ người y tá kê thêm cái giường ở trong phòng Carole để ngủ. Khi chị đi vào, Carole vừa ngủ xong một giấc dài. Bà ngủ suốt mấy giờ sau khi Matthieu về, buổi sáng bà quá mệt, rồi nói chuyện với ông nữa. Bà tập trung chú ý vào cả hai việc.

Vừa để cái xách xuống, Stevie liền nói:

- Tôi dọn đến ở đây với bà. - Mắt chị vẫn còn hoe đỏ, lỗ mũi đỏ và ho khục khặc nhưng chị đã uống kháng sinh, chị nói không sợ lây nhiễm. Carole cũng đã bớt cảm lạnh. - Hôm nay bà có chuyện gì đáng nói không? - Carole nói cho chị biết về việc cảnh sát đến gặp bà, và Stevie hài lòng khi thấy hai lính gác CRS đứng ở cửa, mặc dù súng máy kề kề bên người.

- Sau khi cảnh sát về, Matthieu ở lại. Ông ấy ở đây khi tôi nói chuyện với cảnh sát, - Carole nói thêm, vẻ trầm tư. Stevie nheo mắt nhìn bà.

- Có chuyện gì đáng lo không?

- Chắc là không. Chúng tôi chỉ nói những chuyện xảy ra lâu rồi, thời tôi còn trẻ, trẻ hơn chị bây giờ. Chúng tôi bằng lòng làm bạn với nhau. Tôi nghĩ ông ấy nói thật lòng. Trông ông có vẻ không được hạnh phúc. - Bà nhận thấy ông vẫn còn cảm xúc như xưa, vào thời họ yêu nhau say đắm, nhưng trong ánh mắt có nét buồn sâu thẳm mà trước đây bà không thấy, ngoại trừ lúc con gái ông qua đời. - Tôi sẽ về nhà sớm. Để cho những bóng ma cũ được yên ngủ là cách hay nhất. Làm bạn với chúng đủ rồi. Làm thế mới tước hết sức mạnh của chúng được.

- Tôi không tin có gì tước được sức mạnh của ông ấy, - Stevie cãi lại. - Ông ta đến đây như sóng thủy triều, mọi người khi thấy ông đều nhảy cao mấy mét để tránh.

- Ông ấy rất quan trọng, bây giờ vẫn còn. Ông ấy đã gọi cho ông Bộ trưởng Nội vụ để nói chuyện về tôi. Vì thế mà có lính gác ngoài cửa phòng.

- Tôi không quan tâm đến chuyện đó. Tôi chỉ không muốn ông ta làm bà buồn thôi. - Stevie muốn che chở cho bà. Chị không muốn ai làm cho bà đau khổ thêm. Bà đã phải chịu đựng quá nhiều rồi. Chị không muốn bà khổ sở thêm về vấn đề tình cảm, nhất là với Matthieu. Theo chỗ Stevie biết, thì ông đã có cơ hội tốt với bà, thế mà lại từ bỏ nó.

- Matthieu không làm cho tôi buồn đâu. Chuyện cũ thỉnh thoảng làm cho tôi buồn thật, nhưng bây giờ ông ấy rất dễ thương. Ông ấy xin phép đến thăm tôi lại. - Việc này làm cho bà sung sướng. Ông không nói mà xin phép.

- Và bà cho phép ông ta đến nữa à? - Stevie hỏi. Chị vẫn không tin Matthieu. Cặp mắt ông rất dễ sợ. Nhưng Carole không sợ. Bà biết rất rõ về ông.

- Vâng. Tôi nghĩ chúng tôi có thể làm bạn với nhau. Cứ thử xem sao. Ông ấy là người rất hấp dẫn.

- Hitler cũng hấp dẫn... không hiểu sao tôi cứ nghĩ rằng người đàn ông này sẽ làm bất cứ việc gì để đạt được điều ông ta muốn.

- Ngày trước quả như thế thật, nhưng bây giờ khác rồi. Chúng tôi đã khác trước. Ông ấy đã già, chuyện đó hết rồi.

- Carole tin tưởng như thế, nhưng Stevie thì không.

- Đừng quá tin. Tình già sống dai lắm. - Tình của họ đúng như thế. Bà nghĩ đến ông nhiều năm trời, yêu ông một thời gian lâu. Tình yêu này khiến cho bà không yêu ai cho đến khi gặp Sean. Nhưng Carole không nói gì và chỉ gật đầu.

Stevie tự dọn giường và tối đó chị thay pijama, nói với bà rằng họ sẽ ngủ nghê thoải mái. Carole cảm thấy mình có tội, vì đáng ra Stevie được ngủ ở khách sạn Ritz, thì nay lại đến ngủ ở

đây. Nhưng sau vụ thăng bé cầm dao, Stevie cảm thấy không yên ổn khi ở xa bà. Chị cũng đã hứa với Jason sẽ chăm lo cho bà. Ông đã gọi cho chị nhiều lần, run sợ trước sự tấn công của bọn khủng bố. Anthony và Chloe cũng thường xuyên gọi cho chị. Bây giờ ngoài phòng bà đã có lính ô-m-sung đứng canh, còn trong phòng thì đã có Stevie bảo vệ. Việc chị chăm sóc bà quá chu đáo làm cho bà thực sự cảm động. Tối đó họ nói chuyện, vui cười với nhau như hai đứa trẻ cho đến khuya, trong khi đó người y tá đứng ngoài nói chuyện với các lính gác.

Lúc vui, Carole cười và nói:

- Có chị ở lại thật vui.

- Tôi ở khách sạn một mình cũng buồn, - Stevie đáp. - Ở một mình tôi lại nhớ Alan. - Chị đã đi xa nhiều tuần, ngay cả lễ Tạ Ơn cũng không về nhà. - Anh ấy gọi cho tôi luôn. Alan tỏ ra mình đã trưởng thành, tháng trước là đúng bốn mươi, cái tuổi đứng đắn. Anh ấy như vậy mà lấy vợ là quá trẻ. - Cả hai người đều chưa kết hôn, gần đây Alan bàn chuyện trăm năm với chị. - Anh ấy mời tôi đến ăn lễ Giáng sinh tại nhà bố mẹ anh ấy. Từ trước đến giờ, chúng tôi luôn ăn lễ riêng. Ăn lễ với nhau như thể xem như chúng tôi hứa hẹn riêng với nhau. Tôi nghĩ đến việc ăn lễ tại nhà bố mẹ anh ấy là có tiến bộ, nhưng tiến đến cái gì chứ? Tôi thích cứ như thế này thôi. - Chị lo sợ về việc Alan bàn chuyện cưới.

- Nếu chị lấy chồng chị sẽ làm gì? - Carole trân trọng hỏi, bà nằm trong giường, đèn ngủ đã tắt. Căn phòng chìm trong bóng tối, nhờ thế mà họ dễ tâm sự với nhau, dễ hỏi những câu mà khi sáng họ không dám hỏi. Mặc dù rất thành thật với nhau, nhưng có những vấn đề nhạy cảm giữa họ. Đây là câu hỏi mà ngày trước Carole không dám hỏi, cả bây giờ bà cũng e dè.

- Tự vẫn mà chết, - Stevie đáp và cười. - Về việc gì ư? Tôi không biết... không vì việc gì... tôi ghét sự đổi thay. Căn hộ của chúng tôi ấm cúng. Alan không thích đồ đạc của tôi, tôi cũng chẳng cần. Có lẽ tôi sẽ sơn lại phòng khách và nuôi con chó khác. - Stevie không hiểu tại sao mọi việc phải thay đổi, nhưng có lẽ phải thế. Hôn nhân sẽ làm cho Alan có cơ để đòi hỏi chị thay đổi cuộc sống, vì thế mà chị không muốn kết hôn với anh. Chị thích cuộc sống như thế này mãi.

- Tôi muốn nói về công việc của chị.

- Công việc của tôi à? Hôn nhân thì có liên quan gì đến công việc, trừ phi tôi thành hôn với bà? Tôi nghĩ khi ấy tôi sẽ dọn nhà đến ở với bà. - Cả hai đều cười trước câu nói của chị.

- Chị sẽ làm nhiều giờ, sẽ đi du lịch với tôi. Chúng ta sẽ đi khắp nơi. Và khi nào tôi bị đánh bom trong đường hầm, chị phải đến Paris một thời gian rất lâu, - Carole nói, rồi cười.

- Ồ thế đấy. Tôi không biết. Tôi không nghĩ đến chuyện ấy. Tôi nghĩ tôi sẽ bỏ Alan trước khi bỏ việc. Nếu việc tôi làm cho bà làm anh ấy bức mình, thì anh ấy cứ việc đi. Còn tôi sẽ không bỏ công việc này. Không bao giờ. - Nghe chị nói, Carole cảm thấy dễ chịu, mặc dù nhiều lúc chuyện đòi thay đổi bất ngờ. Bà lo sẽ xảy ra chuyện ấy. Bà muốn Stevie có đời sống tốt lành, chứ không phải chỉ có công việc thôi.

- Alan nghĩ sao về chuyện này? Anh ấy có phàn nàn kêu ca bao giờ chưa?

- Anh ấy không nói gì hết. Thỉnh thoảng có rên rỉ, không biết tôi đi có lâu không, nói anh ấy nhớ tôi. Tôi nghĩ nếu anh ấy tìm được người tình khác thì hay cho anh ấy quá. Nhưng anh ấy là người rất chung thủy và luôn luôn bận bịu. Alan đi du lịch nhiều hơn tôi, mặc dù không đi xa. - Hầu hết các chuyến đi của Alan chỉ đến California, trong khi Stevie và Carole ra nước ngoài. - Theo chỗ tôi biết thì anh ấy chưa bao giờ lừa dối tôi. Tôi nghĩ khi anh ấy còn trẻ đã rất bông lông. Tôi là người phụ nữ đầu tiên Alan sống chung. Chúng tôi sống rất hòa thuận. Vậy tại sao phải phá vỡ cuộc sống đang tốt đẹp này chứ?

- Alan có yêu cầu chị thành hôn với mình không, Stevie?

- Ơn Chúa, không. Tôi lo anh ấy sẽ nói. Mới đây anh ấy đã nói đến nó nhiều. Alan nói chúng tôi nên lấy nhau, nhưng không đề nghị. Nếu anh ấy đề nghị chắc tôi sẽ rất buồn. Tôi đoán anh ấy nghĩ rằng chúng tôi đang đến tuổi hồi xuân, việc này cũng đáng thất vọng. Tôi không thích nghĩ đến chuyện đã già.

- Chị chưa già đâu. Tôi thấy việc anh ấy lo cho chị như thế là quá tốt. Nếu Alan không lo nghĩ gì, tôi sẽ rất buồn. Thế lễ Giáng sinh này chị có đến nhà bố mẹ anh ấy không?

- Carole muốn biết, bà nghe Stevie cầu nhàu từ chiếc giường kê ở bên kia phòng.

- Tôi đang suy nghĩ. Mẹ anh ấy có vẻ khó chịu. Bà ta chê tôi cao và già so với Alan. Tốt. Nhưng bố anh ấy rất dễ thương. Tôi thích hai người em gái của anh ấy. Họ thông minh như Alan. - Carole cảm thấy mừng cho Stevie và bỗng bà nhớ đến chuyện ngày mai sẽ gọi cho Chloe. Bà muốn cô đến California trước những người khác vài ngày, để hai mẹ con được gần nhau một thời gian. Bà nghĩ việc này sẽ tốt cho cả hai mẹ con.

Bà nằm trong bóng tối vài phút, nghĩ đến điều Matthieu đã nói với bà, rồi đến Chloe lúc còn nhỏ, khi ấy cô rất khó khăn và hay đòi hỏi mẹ nhiều thứ. Nghĩ đến Chloe, Carole cảm thấy nhẹ người hơn, nhưng vẫn muốn làm gì đó để đền bù cho cô. Cả hai mẹ con chẳng có ai mất mát cái gì, và cả hai đều thắng cuộc.

Bà sắp ngủ thì bỗng Stevie lại nói chuyện. Chị hỏi bà, câu hỏi loại này để-hỏi-trong-bóng-tối. Nằm trong giường, hai người không thấy nhau, câu hỏi làm Carole kinh ngạc.

- Bà còn yêu Matthieu không? - Stevie đã suy nghĩ về vấn đề này từ mấy hôm rồi, chị lo việc này. Carole suy nghĩ một lúc lâu mới đáp và lời bà đáp gần với sự thật.

- Tôi không biết.

- Bà có nghĩ đến chuyện trở lại với ông ta không? - Stevie lo sợ về công việc của mình, cũng như Carole lo sợ mất chị. Lần này Carole trả lời nhanh không cần suy nghĩ.

- Không. Trở lại vì đàn ông thì không. Tôi thích sống ở L.A. - Cho dù Anthony và Chloe đã đi, bà vẫn thích ngôi nhà, thành phố, bạn bè và thời tiết ở đó. Bà ngán cảnh mùa đông ảm đạm ở Paris, dù thành phố này rất đẹp. Bà đã từng ở đây rồi nên rất hiểu. Bà không muốn đến ở đây nữa. - Tôi sẽ không đi đâu hết. - Bà nói cho người phụ tá yên tâm.

Sau đó một lát cả hai đều ngủ, an tâm đời họ sẽ không có chuyện gì thay đổi cả.

Sáng hôm sau, khi Carole thức dậy thì Stevie đã dậy, mặc quần áo và dọn giường xong xuôi. Người y tá bung khay ăn sáng vào phòng cho Carole, bác sĩ thần kinh đã chục sẵn để khám cho bà.

Vị bác sĩ đến đứng bên giường Carole, miệng cười thân ái. Bà là bệnh nhân số một của họ và đã bình phục rất nhanh ngoài sức tưởng tượng của họ.

- Tôi vẫn không nhớ được nhiều chuyện. Không nhớ số điện thoại hay địa chỉ của tôi. Nhà tôi bên ngoài như thế nào, tôi cũng không nhớ. Tôi nhớ ra phòng ngủ, khu vườn và phòng làm việc. Còn các nơi khác trong nhà tôi không hình dung ra được. Tôi không nhớ mặt hay tên của người làm. Không nhớ các em tôi lúc chúng khôn lớn. Tôi có thể nhớ giọng của bố, nhưng tôi không nhớ mặt ông... tôi cũng không biết ai là bạn tôi. Tôi chẳng nhớ gì hết về các cuộc hôn nhân của mình, nhất là lần cuối. - Bà kể một hồi những điều không nhớ và bác sĩ cười.

- Quên các chuyện hôn nhân ấy đi là sướng đấy. Tôi cứ nhớ mãi về hai cuộc hôn nhân của tôi! - A, quên luôn cả hai đi! - Bà bác sĩ nói và cả ba người đàn bà đều cười, rồi trở lại nghiêm trang. - Bà phải kiên nhẫn, Carole à, phải đợi nhiều tháng, có lẽ một năm, thậm chí hai năm. Có vài chuyện không thể nhớ lại, có lẽ đó là những chuyện nhỏ. Bà có thể dùng các đồ vật để nhớ lại, như ảnh, thư, phải nhờ đến bạn bè để nói cho bà biết chuyện cũ. Các con bà sẽ kể cho bà nghe. Não của bà đã bị chấn thương mạnh, bây giờ nó phải phục hồi, làm việc lại. Hãy cho nó một thời gian để nó phục hồi, như cuộn phim bị đứt vậy. Phải mất một thời gian để nối nó lại và cho nó chạy nhanh khi quá chậm, rồi cuộn phim mới chạy đều trở lại. Bà phải kiên nhẫn trong quá trình sửa chữa này. Dậm chân hay ném ngô rang lên màn hình chẳng làm cho nó nhanh hơn được đâu. Bà càng nôn nóng chóng bình phục bao nhiêu, bà càng thấy nản chí bấy nhiêu.

- Tôi có nhớ cách lái xe không? - Kỹ năng về điều khiển máy và định vị của bà đã tiến bộ, nhưng chưa đầy đủ. Các bác sĩ vật lý trị liệu đã huấn luyện cho bà nhiều nên đạt được kết quả tốt. Bà

đã giữ được quân bình khá hơn, nhưng thỉnh thoảng vẫn còn thấy căn phòng chao đảo và hai chân bủn rủn.

- Mới đầu có lẽ không. Nhưng chắc rồi trí nhớ sẽ trở lại. Trong mỗi trường hợp, bà phải nhớ cái gì bà đã biết, không cần nghĩ ngợi gì, máy rửa chén bát, máy giặt, xe hơi, máy tính... Tất cả những gì mà bà đã học phải ghi nhớ trong não, nếu nó đã lưu trữ thì phải cho nó hiện ra. Tôi nghĩ các thứ đã được lưu trữ nhiều hơn bà tưởng. Một năm sau có lẽ bà sẽ không còn dấu vết gì về tai nạn đã xảy ra. Bà cần có bác sĩ chỉnh hình ở California giúp đỡ. Tôi sẽ giới thiệu một bác sĩ về ngôn ngữ, nhưng tôi nghĩ vấn đề này không cần cho bà. Sau khó khăn ban đầu trong việc tìm từ ngữ, bà có vẻ đã nhớ hết các từ vựng thường dùng ở quá khứ và hiện nay.

- Tôi sẽ cho bà biết tên của vị bác sĩ thần kinh giỏi ở Los Angeles, người này sẽ theo dõi trường hợp của bà. Tôi sẽ gửi hồ sơ của bà đến cho ông ta sau khi bà đã về L.A. Mới đầu tôi đề nghị bà đến gặp ông ta hai tuần một lần, nhưng còn phải do ông ta quyết định. Sau này, bà có thể đến gặp ông ta vài tháng một lần, nếu bà không có trở ngại gì. Tôi muốn bà chú ý đến những cơn nhức đầu, mỗi khi bị thế, bà phải báo cho ông ta biết ngay. Đừng đợi đến chuyện lần sau mới nói, cả những khó khăn về sự quân bình nữa. Tình trạng này có thể gây trở ngại trong một thời gian. Hôm nay chúng tôi sẽ chụp cắt lớp cho bà, nhưng tôi rất sung sướng trước sự tiến bộ của bà. Bà là người bệnh kỳ diệu nhất ở bệnh viện này.

Những người khác sống sót trong vụ khủng bố không bình phục như bà, nhiều người đã chết chỉ sau vài ngày đầu, hầu hết đều bị bỏng nặng. Cánh tay của Carole đã lành hẳn, vết bỏng trên mặt chỉ bị ngoài da, bà đã quen với cái sẹo. Bà bác sĩ rất ấn tượng về tính tình điềm đạm của bà. Bà là người nhạy cảm. Carole lo cho bộ não hơn lo cho cái mặt. Bà chưa quyết định có nên giải phẫu thẩm mỹ để xóa cái sẹo đi hay là cứ để thế một thời gian. Bà sợ thuốc mê sẽ ảnh hưởng đến não và chúng quả đã như thế rồi. Cứ để cái sẹo đấy sẽ tính sau.

- Tôi vẫn không muốn bà đi máy bay sau vài tuần nữa. Tôi biết bà muốn về nhà mừng lễ Giáng sinh, nhưng nếu bà đợi cho đến ngày hai mươi hay hai mươi mốt rồi đi, tôi sẽ rất hài lòng. Miễn là từ nay đến lúc ấy bà không có biến chứng gì. Nếu có biến chứng, bà dứt khoát phải thay đổi kế hoạch. Nhưng cứ như tình hình hiện nay, thì tôi nghĩ bà sẽ về nhà ăn Giáng sinh được. - Khi nghe bà bác sĩ nói thế, Carole chảy nước mắt, và Stevie cũng vậy. Có lúc tình hình có vẻ như bà không thể về nhà lại được, hay không biết mình có về được không. Lễ Giáng sinh năm nay sẽ rất tuyệt vời, vì có cả hai còn về dự, có cả Jason đến nữa. Từ lâu ông không dự lễ với họ. Các con bà sẽ rất sung sướng khi có ông đến và bà cũng vậy.

- Khi nào tôi về lại khách sạn được? - Carole hỏi. Bà thấy an toàn thoải mái trong bệnh viện và nghĩ đến chuyện ra khỏi đây bà thấy hơi sợ, nhưng lại thích được sống những ngày cuối cùng ở Paris, tại khách sạn Ritz. Bệnh viện đã bằng lòng gửi đến một y tá để chăm sóc bà.

- Để xem hôm nay chụp cắt lớp não của bà có kết quả ra sao đã. Có lẽ bà sẽ về khách sạn vào ngày mai hay ngày mốt. - Carole tươi cười, mặc dù bà sẽ nhớ cái cảm giác bình an có được ở đây, nhớ sự chăm sóc thuốc men của bệnh viện. Lính gác CRS sẽ đi theo bà đến khách sạn Ritz, việc này đã được thu xếp rồi, và khi bà về khách sạn, ban an ninh của khách sạn sẽ thắt chặt thêm vấn đề bảo vệ. Họ đã có kế hoạch làm như thế. - Bà nghĩ sao về việc tôi phái bác sĩ đi theo bà về California? Tôi nghĩ làm thế là hay cho bà, giúp bà được yên tâm. Áp suất trên máy bay có thể gây nên một vài thay đổi làm cho bà lo sợ, mặc dù tôi nghĩ bà sẽ không có vấn đề gì nguy hiểm trong khi đi. Đây chỉ là biện pháp đề phòng, và là yếu tố làm cho bà an tâm thôi. - Cả Carole lẫn Stevie đều thích ý kiến ấy. Stevie không nói ra, nhưng chị rất lo cho chuyến đi, lo áp suất trên máy bay như lời bác sĩ nói.

- Ý kiến ấy thật tuyệt, - Carole nói nhanh, và Stevie gật đầu đồng ý. - Tôi có người bác sĩ về thần kinh có người em gái ở Los Angeles, anh ta muốn sang đây để ăn lễ với cô em. Tôi sẽ cho anh ta biết việc này. Chắc anh ta sẽ rất mừng.

- Tôi cũng mừng, - Stevie vui sướng đáp. Chị rất sợ lãnh trách nhiệm khi đi một mình với Carole trên máy bay. Trường hợp có gì bất trắc xảy ra dọc đường, chị sẽ rất bối rối. Chuyến bay dài mười một giờ, chị rất lo, vì nếu có gì không hay, chị không biết hỏi ý kiến ai về thuốc men

để chữa trị cho bà. Họ đã tính đến chuyện thuê bao máy bay, nhưng Carole muốn đi máy bay bình thường. Thuê máy bay tốn kém không cần thiết, vì dù sao bà cũng còn yếu, cần sự chăm sóc của bác sĩ. Bà muốn về bằng máy bay của hãng Air France, có Stevie bên cạnh, lại có thêm người bác sĩ, nhất định Stevie sẽ cảm thấy tốt hơn về chuyến bay. Bà có thể an tâm để ngủ, có bác sĩ bên cạnh, mà lại là bác sĩ chuyên về thần kinh.

- Tôi nghĩ mọi việc thế là được sắp xếp ổn thỏa rồi, - bà bác sĩ nói rồi cười. - lát nữa tôi sẽ cho bà biết kết quả chụp cắt lớp ra sao. Tôi nghĩ bà chuẩn bị để thu dọn đồ đạc là vừa. Bà sắp uống sâm banh ăn mừng ở khách sạn Ritz rồi đấy. - Họ biết bà bác sĩ nói đùa, vì Carole đã nói bà sẽ không uống rượu trong một thời gian. Bà rất ít uống, nên không quan tâm đến việc này.

Sau khi bác sĩ đi rồi, bà ra khỏi giường và đi tắm vòi sen. Stevie giúp bà gội đầu, và lần này Carole nhìn rất lâu vào cái sẹo ở trong gương.

- Phải nói rằng cái sẹo không đẹp tí nào hết. - Bà nói rồi cau mày nhìn cái sẹo trên má.

- Trông như cái sẹo do đầu kiếm mà có, - Stevie nói đùa.

- Tôi cam đoan bà có thể trang điểm để che nó đi.

- Có lẽ đó là sự biểu hiện lòng danh dự. Ít ra tâm trí tôi khỏi bị tổn thương. - Carole đáp. Bà nhún vai rồi rời tấm gương, lấy khăn lau khô tóc. Bà lại nói với Stevie rằng bà hơi lo khi rời khỏi bệnh viện. Bà mừng vì có y tá đi theo đến khách sạn.

Sau khi tóc đã khô bà gọi cho Chloe ở London, báo cho con biết mình sắp về lại khách sạn và sẽ về Los Angeles để ăn Giáng sinh. Bà nói bệnh viện sẽ quyết định sau khi đã xem kết quả chụp cắt lớp hôm nay. Nếu không có gì trở ngại, hay ít ra cũng không xấu hơn trước họ sẽ để cho bà xuất viện. Ngoài ra họ không có ý kiến gì.

- Mẹ muốn biết con có muốn về nhà ăn Giáng sinh sớm hơn vài hôm không - Carole nói với con, - trước khi những người khác về. Có lẽ vào hôm sau ngày mẹ về nhà. Con có thể giúp mẹ chuẩn bị ăn lễ Giáng sinh. Chúng ta cùng nhau đi mua sắm. Trước khi rời L.A. mẹ chưa mua gì hết. Mẹ nghĩ đây là dịp rất tốt để mẹ con chúng ta ở gần nhau, và có lẽ chúng ta sẽ vạch kế hoạch cùng đi du xuân với nhau, đi đến chỗ nào con muốn. - Carole đã nghĩ đến chuyện đó mấy hôm rồi, bà thấy thích ý nghĩ này.

- Chỉ chúng ta thôi ư? - Chloe ngạc nhiên hỏi.

- Chỉ chúng ta thôi. - Carole cười, tay nắm chặt điện thoại, bắt gặp Stevie đang nhìn mình. Chị đưa ngón tay cái lên như muốn chúc mừng bà. - Mẹ nghĩ chỉ có hai mẹ con chúng ta ở với nhau, để bù cho thời gian mẹ xa vắng con. Nếu con bằng lòng, mẹ sẵn sàng vui chơi với con.

- Trời đất, mẹ... Con không nghĩ mẹ sẽ làm như thế. - Chloe có vẻ kinh ngạc.

- Mẹ thích như thế. Nếu con tranh thủ được thời gian với mẹ, đấy sẽ là điều làm cho mẹ rất sung sướng. - Bà nhớ lời Matthieu đã nói, khi còn bé, Chloe rất tham lam, đòi hỏi đủ thứ. Nhưng cho dù cô có tính ấy, nếu cô cần, thì tại sao không cho cô được như ý muốn? Nhu cầu của mọi người khác nhau, và có lẽ nhu cầu của Chloe nhiều hơn những người khác, vì lý do nào đấy, hoặc là do lỗi của mẹ cô? Carole có thì giờ. Tại sao không dùng thì giờ đó để đem hạnh phúc đến cho con gái? Đấy không phải là việc mà các bà mẹ phải làm hay sao? Đừng vì Anthony sống độc lập và tự túc mà cho nhu cầu của Chloe là sai. Và Carole cũng muốn dành thời gian cho Anthony. Bà muốn chia sẻ món quà bà đã nhận được, đó là cuộc sống của bà. Nói tóm lại, họ là con bà, dù họ đã khôn lớn, có cuộc sống riêng của mình. Bây giờ, bất kể họ cần gì, bà cũng sẽ cố gắng cho họ, không những để tưởng nhớ quá khứ mà còn để làm vui lòng họ trong hiện tại và tương lai. Ngày nào đó họ sẽ có cuộc sống và gia đình riêng. Bây giờ là lúc để bà sống những giây phút đặc biệt với họ, trước khi quá trễ. Đã đến giờ thứ mười một cho bà rồi, bà không còn thì giờ để chần chừ.

- Tại sao con không nghĩ đến nơi con muốn đến chơi? Có lẽ trong mùa xuân này thôi. Đi bất kỳ đâu trên thế giới. - Lời đề nghị quá tuyệt vời, và như mọi khi, Stevie rất ấn tượng về bà chủ và là bạn của mình. Bà luôn luôn làm vừa lòng tất cả. Bà là người tuyệt vời, chị rất sung sướng

được biết bà và thương yêu bà.

- Đi Tahiti được không? - Chloe nói một hơi. - Con có thể nghỉ hè vào tháng ba.

- Mẹ thấy thế thì quá tuyệt. Chắc mẹ chưa đến đấy. Nhưng nếu mẹ đã đến rồi, thì mẹ cũng không nhớ, cho nên đấy là nơi còn mới mẻ đối với mẹ. - Hai mẹ con đều cười.

- Chúng ta sẽ bàn đến chuyện đó. Luôn tiện báo cho con biết là mẹ sẽ về L.A. vào ngày hai mốt. Có lẽ con muốn về vào ngày hai hai. Jason và Anthony chắc phải đến đêm trước Giáng sinh mới về. Thì giờ sẽ không nhiều, nhưng đây là sự khởi đầu. Mẹ còn ở tại Paris cho đến khi ấy. - Nhưng bà biết, Chloe phải làm bù cho tờ Vogue của Anh, thậm chí còn làm cả ngày cuối tuần, để bù cho thời gian cô sang thăm mẹ, vì vậy Carole không mong gì gặp cô cho đến ngày trước Giáng sinh ở L.A. Bà không đủ sức khỏe để bay đến London thăm cô. Bà muốn nghỉ ngơi cho đến khi bay về L.A. Chuyến bay này sẽ là một thử thách cho bà. Nhưng nếu có bác sĩ đi theo, chắc bà sẽ ít lo hơn.

- Con sẽ về vào ngày hai hai, mẹ à. Cảm ơn mẹ. - Chloe nói. Carole nghĩ rằng lời cảm ơn này rất chân thành. Chắc Chloe đánh giá cao việc mẹ cô đã làm. Carole tự nhủ bà luôn cố gắng làm việc tốt cho con, và có lẽ trước kia con bà không chú ý đến, nếu không, cô đủ hiểu việc bà làm và đã cảm ơn rồi. Bây giờ cả hai mẹ con đều cố gắng, đều muốn xử sự tốt với nhau. Chỉ việc này thôi cũng xứng đáng là món quà lớn cho cả hai người.

- Khi mẹ về lại khách sạn, mẹ sẽ cho con biết. Ngày mai hay ngày kia mẹ sẽ về đấy. Mẹ sẽ gọi cho con. - Carole nói.

- Cảm ơn mẹ, - Chloe đáp bằng giọng thân thương. Sau đó hai mẹ con nói họ yêu nhau, rồi cúp máy.

Tiếp theo, Carole gọi cho Anthony ở New York. Anh đang làm việc ở văn phòng, rất bận rộn, nhưng khi nghe bà gọi, anh rất sung sướng. Bà nói cho anh biết bà sắp về lại khách sạn, và rất mong đến ngày gặp anh vào lễ Giáng sinh. Anh có vẻ phấn chấn, nhưng anh cảnh báo bà về việc bà làm bạn lại với Matthieu. Trong lần nói chuyện điện thoại nào với bà, anh cũng lặp lại lời dặn dò này.

- Con không tin ông ta, mẹ à. Con người rất khó thay đổi bản chất. Con nhớ trước đây ông ta đã làm cho mẹ khổ sở. Con nhớ những ngày cuối cùng của chúng ta ở Paris mẹ đã khóc rất nhiều. Con không nhớ mẹ khóc vì chuyện gì. Con chỉ biết mẹ rất buồn. Con không muốn chuyện như thế xảy ra cho mẹ nữa. Mẹ đã trải qua nhiều đau đớn rồi. Con muốn thấy mẹ trở lại với bố. - Đây là lần đầu tiên Anthony nói với bà như thế, và bà rất ngạc nhiên. Bà không muốn làm cho con trai buồn, cũng không muốn làm cho Jason đau khổ, nhưng bà sẽ không trở lại với ông.

- Chuyện ấy sẽ không xảy ra đâu, - bà bình tĩnh đáp. - Mẹ nghĩ mẹ và ông ấy chỉ làm bạn với nhau được thôi.

- Trời, Matthieu không làm bạn được đâu, - con bà cầu nhàu. - Khi mẹ sống với ông ta, ông ta thật dễ tiện. Ông ta có vợ phải không? - Anh nhớ không chính xác, trong đầu anh chỉ còn ý nghĩ tiêu cực về Matthieu. Anh sẽ làm bất cứ việc gì để bảo vệ mẹ tránh khỏi cảnh buồn phiền như trước. Bây giờ cứ nhớ lại chuyện cũ là anh đau lòng. Bà đáng được bất cứ người đàn ông nào đối xử tốt đẹp hơn.

- Phải, ông ta đã có vợ, - bà đáp. Bà không muốn đứng vào vị trí bên vực ông.

- Con đã nghĩ vậy. Tại sao khi ấy ông ta sống với chúng ta?

- Ở Pháp người ta thu xếp được một cuộc sống như thế. Họ có tình nhân trong lúc có vợ. Trường hợp này người nào cũng buồn, nhưng họ có vẻ chấp nhận. Lúc ấy vấn đề ly dị rất khó, cho nên người ta cứ sống như vậy. Mẹ muốn ông ta ly dị, nhưng con gái ông chết, rồi vợ ông ta dọa tự vẫn. Ông ta lại làm lớn trong chính phủ, không thể ly dị vợ mà không gây ra tai tiếng trên báo chí. Cho nên chúng ta đành phải làm thế, vì ít gặp phiền phức hơn, kể ra sống như thế cũng kỳ thật đấy. Ông ta nói sẽ ly dị vợ và lấy mẹ. Mẹ nghĩ ông ta tin như vậy, chỉ đợi đến lúc thuận tiện mới ly dị vợ, vì vậy chúng ta đã rời bỏ nơi đó. - Bà thở dài. - Mẹ không muốn đi,

nhưng mẹ không muốn tất cả chúng ta sống mãi như vậy. Mẹ là người Mỹ, mẹ không thích lối sống như thế. Mẹ không muốn làm tình nhân của ai vĩnh viễn và sống một cuộc đời bí mật.

- Chuyện gì đã xảy ra cho vợ ông ta? - Anthony hỏi, giọng gay gắt.

- Bà ta chết rồi, mới năm ngoái.

- Nếu mẹ dan díu với ông ta, con sẽ rất buồn. Ông ta sẽ làm cho mẹ đau khổ thôi. Trước đây ông ta đã làm rồi. - Giọng Anthony có vẻ như bố bà hơn là con bà.

- Mẹ sẽ không dan díu với ông ấy nữa, - bà đáp, cố trấn an con trai để anh bình tĩnh.

- Có thể như thế không? Hãy thành thật đi mẹ. - Bà thích nghe từ Mẹ ấy. Từ này có vẻ mới mẻ với bà, nó đầy tình yêu thương. Mỗi khi có người con nào của bà nói lên tiếng ấy, bà rất sung sướng.

- Mẹ không biết. Chắc sẽ không thể xảy ra đâu. Chuyện ấy đã xảy ra lâu rồi.

- Ông ta vẫn còn yêu mẹ. Ngay khi ông ta bước vào, con đã thấy rõ như thế.

- Nếu vậy thì ông ta yêu hình bóng cũ của mẹ. Ông ta và mẹ đã già rồi. - Giọng bà có vẻ mệt mỏi. Từ khi đi Pháp đến giờ, bà thường có vẻ mệt mỏi như thế. Bà phải cố gắng để bình phục, phải học lại và nắm vững thấu đáo vấn đề. Nghĩ đến chuyện đó thật quá sức.

- Mẹ chưa già. Con không muốn mẹ phải đau khổ nữa.

- Mẹ cũng không. Hiện giờ mẹ không nghĩ thế đâu. - Nghe mẹ nói Anthony thấy an tâm.

- Tốt. Mẹ sắp về nhà rồi. Trước khi đi, mẹ đừng để ông ta nói ra chuyện gì đấy.

- Mẹ sẽ không để đâu ông ấy nói gì đâu, con phải tin mẹ chứ, - bà đáp. Dù con bà thương yêu bà như thế nào, thì bà vẫn có quyền tự quyết định cuộc đời mình. Bà muốn nhắc con trai nhớ điều ấy.

- Con chỉ không tin ông ta thôi.

- Tại sao bây giờ chúng ta không tha thứ cho ông ấy? Ông ấy không phải là người xấu, hoàn cảnh của ông ấy khó thoát ra và kết quả là mẹ cũng lâm vào hoàn cảnh bế tắc. Mẹ đã điên khùng khi vướng vào chuyện ấy, nhưng khi ấy mẹ còn trẻ, không lớn hơn con bây giờ bao nhiêu. Đáng ra mẹ phải nhận thấy chuyện xảy ra như thế nào. Ông ấy là người Pháp. Vào thời ấy, người Pháp không ly dị. Mẹ không biết bây giờ họ có ly dị hay không. Ở đây họ có tập tục có tình nhân. - Bà cười. Ở bên kia đường đây Anthony lắc đầu.

- Nếu mẹ hỏi ý kiến con, con xin đáp việc này quá chán.

- Phải, đúng đấy, - bà đáp.

Sau đó họ đổi đề tài, cậu nói trời ở New York sa tuyết. Nghe Anthony nói thế, hình ảnh của tuyết bỗng hiện ra trong óc bà, bà nhớ việc dẫn con đi trượt băng ở Rockefeller Center khi chúng còn nhỏ, khi cây Giáng sinh đã dựng xong và trời đổ tuyết. Chuyện ấy xảy ra trước khi họ đi Paris, và mọi việc còn tốt đẹp trong thế giới của họ. Jason đến đưa họ đi ăn kem. Bà nhớ thời gian họ sống trong những ngày hạnh phúc nhất của đời bà. Mọi việc khi ấy có vẻ hoàn hảo, cho dù không tốt đẹp.

- Con hãy mặc áo ấm vào, - Carole dặn, và Anthony cười.

- Con sẽ mặc. Mẹ cũng phải giữ gìn sức khỏe. Khi về khách sạn, mẹ đừng làm chuyện vớ vẩn như là đi khiêu vũ đấy nhé. - Bà sửng người, ngơ ngác, không biết cậu muốn nói gì.

- Mẹ thích khiêu vũ à? - Bà nói, vẻ ngạc nhiên.

- Rất thích. Mẹ nhảy tuyệt đẹp. Khi con về ăn Giáng sinh, con sẽ nhắc cho mẹ nhớ. Chúng ta sẽ mở nhạc, hay con sẽ đưa mẹ đi câu lạc bộ âm nhạc.

- Có vẻ vui đấy. - Bà nghĩ ngoài tình trạng mất cân bằng và vụng về ra, bà còn thất vọng vì có

nhiều điều bà không biết. Ít ra có người đã nhắc cho bà nhớ.

Họ nói chuyện thêm vài phút nữa thì cúp máy. Rồi Jason gọi cho bà. Ông đi vào văn phòng con trai vừa khi Anthony cúp máy, cậu nói mẹ có vẻ khỏe hơn nhiều. Carole cảm động khi Jason gọi.

- Tôi nghe ở New York trời sa tuyết, - bà nói với Jason.

- Rất nhiều. Trong giờ qua, tuyết dày đến một tấc. Họ nói đêm nay tuyết sẽ dày đến sáu tấc. May cho em là em sẽ về L.A. chứ không đến đây. Tôi nghe nói hôm nay ở đây hai lần độ. Tôi rất mong đến dự lễ Giáng sinh.

- Tôi rất mong đến ngày tất cả chúng ta gặp nhau, - bà nói, miệng cười thân ái, biểu lộ tấm lòng hân hoan của mình. - Tôi nhớ khi tôi dẫn các con đi trượt băng ở Rockefeller Center và anh đến đưa cả nhà đi ăn kem. Ngày ấy thật tuyệt.

- Bây giờ em nhớ cả những chuyện tôi không nhớ đấy. - Ông cười nói. - Chúng ta thường đưa các con đi xe trượt băng trong công viên, đi vòng ngựa gỗ, đi thuyền kiểu mới trong hồ, đi xem vườn bách thú nữa. Họ đã cùng nhau làm nhiều việc và bà vui chơi với các con giữa lúc đang làm phim. Có lẽ Matthieu nói đúng, bà không phải là người mẹ thiếu trách nhiệm như bà đã lo sợ. Chloe đã làm như thể bà là người vô trách nhiệm với con. - Khi nào em ra viện? - Jason hỏi.

- Tôi hy vọng ngày mai. Hôm nay tôi đợi họ thông báo.

- Rồi bà nói cho ông biết sẽ có một bác sĩ bay với bà đến L.A. Ông nghe nói, tỏ ra mừng rỡ.

- Vậy thì tuyệt quá. Đừng làm gì vớ vẩn trước khi ra về. Hãy sống cho thoải mái, ăn nhiều bánh bột ở khách sạn.

- Bác sĩ nói tôi nên đi bộ. Tôi sẽ đi mua sắm quà Giáng sinh.

- Đừng lo chuyện đó. Chúng tôi đã có món quà tuyệt vời rồi. Đó là em. - Câu nói của ông khiến bà cảm động. Dù bà đã nặn óc để cố tìm những hình ảnh ái tình trong ký ức, nhưng bà vẫn không thấy những ý nghĩ về tình yêu đôi lứa, mà bà chỉ yêu ông như yêu người anh trai. Ông là bố của các con bà, là người bà đã yêu, đã kết duyên mười năm, người đã chung chăn sẻ gối, tâm đầu ý hợp, nhưng bây giờ ông đã khác trước. Sự gắn bó nhau của họ đã thay đổi từ lâu rồi. Đối với Matthieu có khác. Bà ít có cảm tình với ông và thỉnh thoảng ông đã làm bà khó chịu. Jason không thế. Jason là ánh mặt trời ấm áp, bà cảm thấy thoải mái, bình an. Matthieu là khu vườn bí mật, bà sợ khi đi vào, nhưng bà nhớ vẻ đẹp của nó. - Hẹn gặp em ở L.A., - Jason vui vẻ nói rồi cúp máy. Một lát sau, bác sĩ đi vào với kết quả của việc chụp cắt lớp. Kết quả cho thấy bà đã có tiến bộ.

- Kết quả rất tốt, - bác sĩ cười nói với bà. - Bà về nhà được rồi... Hay bây giờ bà về lại khách sạn? Bà có thể rời khỏi bệnh viện vào ngày mai. - Họ rất buồn khi thấy bà đi, nhưng họ mừng cho bà. Và bà cũng vậy. Một tháng ở đây thật tuyệt vời.

Chiều hôm đó, Stevie thu dọn đồ đạc cho bà và thông báo cho ban an ninh của khách sạn biết rằng ngày mai họ sẽ đến. Trưởng ban an ninh khuyên chị nên đưa bà vào cửa sau của khách sạn, cửa ở đường Cambon. Họ sẽ mở cửa ấy cho bà. Hầu hết báo chí và nhiếp ảnh gia đều sẵn đón bà ở quảng trường Vendôme. Carole muốn đi vào khách sạn lặng lẽ chùng nào hay chùng ấy, nhưng bà biết sớm muộn gì người ta cũng sẽ chụp ảnh bà. Bà muốn được nghỉ ngơi một lát. Đây là lần đầu tiên bà ra khỏi bệnh viện trong một tháng trời, sau khi gần như nằm trong tay thần chết. Stevie muốn cho bà có thì giờ thư thái trước khi bị báo chí tấn công. Việc Carole Barber ra khỏi bệnh viện ở Paris sẽ được báo chí khắp thế giới đăng lên trang đầu. Làm mình mình không có gì thoải mái, và chắc chắn không có đời sống riêng tư. Dù sống hay chết, quần chúng vẫn nghĩ họ sở hữu bà. Và đây là công việc của Stevie phải che chở bà khỏi sự rình rập của báo chí. Bác sĩ đã cứu mạng sống cho bà. Nhiệm vụ của đội CRS và ban an ninh khách sạn phải bảo đảm an toàn cho bà. Cho nên Stevie nghĩ rằng nhiệm vụ của chị dễ dàng hơn.

Tối đó Matthieu gọi cho bà để xem bà ra sao. Ông đang ở Lyon, bận việc ở công ty luật. Ông có vụ kiện sắp xử ở đây.

- Tôi sắp về nhà! - Bà vui sướng nói còn ông im lặng một lát.

- Về Los Angeles à? - Ông hỏi, vẻ tiu nghỉu. Bà cười.

- Không, về khách sạn. Họ muốn tôi ở đây thêm hai tuần nữa trước khi đi máy bay về Mỹ, để bảo đảm rằng tôi đã khỏe. Họ sẽ cho một bác sĩ theo tôi về và tôi đem theo một y tá đến khách sạn. Tôi sẽ khỏe lại như trước. Bác sĩ sẽ đến khám cho tôi ở đây. Miễn là tôi không làm chuyện gì điên khùng hay ngu ngốc và không có ai muốn giết tôi nữa, thì tôi sẽ khỏe. Tôi phải tập đi để hai chân khỏe mạnh trở lại. Có lẽ tôi sẽ đi bộ tập thể dục đến các tiệm kim hoàn ở quảng trường Vendôme. - Bà nói đùa, vì bà không mua kim hoàn cho mình, nhưng bà cảm thấy hưng phấn và ông sung sướng vì bà chỉ về khách sạn thôi. Ông muốn có thời gian ở với bà trước khi bà về nhà. Bây giờ mất bà lại thì quá sớm.

- Chúng ta sẽ đến công viên Bagatelle đi bộ, - ông nói. Khi ông nói ra địa danh ấy, bà nhớ lại mình đã từng đến đó với ông trước đây. Và vườn Luxembourg, rừng già Boie de boulogne nữa. Có rất nhiều nơi để đến ở Paris. - Ngày mai tôi sẽ trở về. Tôi sẽ gọi cho em. Hãy cẩn thận nhé, Carole.

- Tôi sẽ cẩn thận. Ra viện thật đáng sợ. Tôi cảm thấy bây giờ đầu tôi như làm bằng kính. - Bà biết mình bây giờ rất yếu, rất mong manh chứ không như trước. Bà không muốn gặp phải chuyện như vừa rồi. Xa các bác sĩ đã cứu chữa cho mình thật đáng sợ. Bà sung sướng vì có y tá đi theo đến khách sạn và có Stevie ngủ ở phòng bên cạnh. Nếu Carole có gì bất trắc, sẽ có chị ở bên cạnh. Nhưng họ vẫn lo và Matthieu có vẻ vẫn lo cho bà.

- Em có nghĩ là nên về nhà sớm hay không? - Ông mong bà ở lại lâu hơn. Nhưng ông thật sự lo cho bà như người bạn thân của bà.

- Họ nói được, miễn là trong hai tuần sắp tới không có gì rắc rối xảy ra. Tôi muốn về nhà ăn lễ Giáng sinh với các con.

- Họ có thể đến ăn mừng lễ với em tại khách sạn Ritz, - ông nói, hy vọng bà nghe theo lời mình.

- Không, tôi thích về nhà hơn. - Vả lại Paris là nơi bà đã gặp nhiều chuyện bất hạnh. Các con bà chỉ cảm thấy thoải mái ở khách sạn Ritz để đợi tin tức của bà và khi biết bà còn sống, họ bắt đầu muốn đi khỏi đây. Cho nên bây giờ họ muốn đón Giáng sinh ở nhà, nhất là bà.

- Tôi hiểu. Nếu em cảm thấy đủ sức để về. Ngày mai khi về lại Paris tôi sẽ đến thăm em, được không?

- Được. - Bà đáp. Bà mong đợi gặp ông, thậm chí còn mong được đi bộ với ông nữa.

Đi bộ chẳng có gì đáng sợ cho bà.

- Hẹn mai gặp em, - ông nói. Khi cúp máy, ông luôn nghĩ đến bà. Ông buồn rầu nghĩ đến chuyện bà sẽ rời xa ông lại, lần này có lẽ sẽ vĩnh viễn.

CHƯƠNG 15

Chuẩn bị cho Carole rời khỏi bệnh viện là công việc gian khổ chứ không phải dễ dàng như Stevie tưởng. Ngày hôm sau, khi thức dậy Carole cảm thấy mệt mỏi và lo sợ việc rời bệnh viện, bà xem việc này như con tằm rời khỏi kén vậy. Lại một lần nữa bà phải biến từ con sâu trong kén thành con bướm. Stevie giúp bà gội đầu và lần đầu tiên từ khi bị thương đến bây giờ, bà trang điểm lại. Bà dùng đồ trang điểm che khuất cái sẹo rất tài tình. Stevie giúp bà mặc quần jeans, áo len đen, áo khoác màu đầu xanh chị đã mua ở khách sạn và đi đôi giày đế mềm bằng da lộn màu đen. Đôi hoa tai bằng kim cương nổi tiếng kẹp ở hai tai bà, và mái tóc chải ra sau thành đuôi ngựa lẳng lẩy như thuở nào. Bà trở lại là Carole Barber, thay vì là bệnh nhân mặc áo quần bệnh viện và dù đã trải qua cơn thử thách gian nan, trông bà vẫn đẹp mê hồn. Bà mảnh mai và trông yếu đuối khi ngồi vào xe lăn, các bác sĩ và y tá đều đến để chia tay bà. Cô y tá đi theo bà đến khách sạn mặc áo khoác, đẩy xe lăn, còn hai người vệ sĩ của đội CRS có nhiệm vụ bảo vệ bà đi hai bên xe lăn, tay lăm lăm súng máy, vẻ nghiêm nghị. Stevie mang cái xách của Carole và xách của mình. Họ cảm thấy như một gánh xiếc.

Họ đi thang máy xuống lầu, rồi đi qua tiền sảnh với lực lượng an ninh của bệnh viện bao quanh. Ông giám đốc bệnh viện đến bắt tay bà, chúc bà sức khỏe tốt. Thật là một chuyến khởi hành cảm động. Vị bác sĩ chữa trị cho bà đến xe hơi chào bà, chiếc xe do khách sạn Ritz gửi đến, đây là chiếc Mercedes dài. Cả hai người vệ sĩ của CRS, người y tá, Stevie và Carole nhanh nhẹn vào xe. Bà hạ cửa kính xuống và vẫy tay chào đám đông đứng hai bên lề đường đến chúc bà thương lộ bình an. Stevie mừng và ngạc nhiên khi thấy không có nhiếp ảnh gia nào xuất hiện để cản trở việc ra đi của họ. Nếu may mắn, họ sẽ đến khách sạn để dàng, đi phía đường Cambon, và vào phòng Carole mà không gặp sự cố gì.

Chiếc Limousine Mercedes chạy êm ái theo đường Cambon, dừng lại ở cửa sau của khách sạn, cửa đã mở sẵn cho bà. Bà bước ra khỏi xe, hai chân hơi lảo đảo, ngược mắt nhìn trời, mỉm cười, trong khi hai người vệ sĩ của CRS đứng hai bên bà. Bà đi đến phía cửa vào cùng với đoàn bảo vệ, thì bỗng bốn nhiếp ảnh viên nhảy ra giữa bà với cửa khách sạn. Carole ngẩn ngừ một lát, rồi bà cười và đi tiếp. Có người đã báo cho họ biết việc này. Các vệ sĩ của CRS vẫy tay khoát họ đi, người nhiếp ảnh viên bước sang một bên và chụp lia lịa, gọi tên bà, có người trong họ hét lớn Brava (hoan hô) và ném cho bà đóa hồng. Bà chụp đóa hoa, quay qua cười với anh ta, rồi biến mất trong khách sạn một cách duyên dáng.

Người quản lý khách sạn đợi bà ở bên trong, đưa bà lên tận phòng. Carole không ngờ đi xa như thế này, và bà thấy hơi mệt. Nhân viên bảo vệ an ninh đứng dọc theo hành lang khi về đến phòng, bà có vẻ căng thẳng, nhưng nhờ ông quản lý đã cho trang hoàng trong phòng bà bó hoa hồng thật lớn, cao tới một mét hai, để trên bàn, chào mừng bà trở lại khách sạn Ritz, nên bà thấy vui vui. Một phút sau, ông ta ra khỏi phòng, các bảo vệ CRS đứng canh ở ngoài, còn nhân viên an ninh của khách sạn đang đứng thành từng nhóm quanh họ. Stevie để cái xách áo quần của Carole xuống, nhìn bà với vẻ nghiêm nghị.

- Bà ngồi xuống đi. Trông bà thật bơ phờ. - Chị lo cho bà bạn, vì mặt Carole tái mét.

- Đúng vậy, Carole đáp. Bà ngồi xuống ghế, cảm thấy như già một trăm tuổi. Người y tá giúp bà cởi áo khoác ra, rồi cởi áo mình và để một bên. - Tôi không ngờ mệt như thế này. Tôi chỉ có việc bước ra khỏi giường và đi xe đến đây. Tôi cảm thấy như bị xe tông vậy, - bà than phiền với Stevie, về mệt mỏi.

- Bà bị nạn cách đây một tháng đấy. Thôi, nghỉ ngơi đi. Stevie vẫn còn tức vì chuyện có người đã báo cho báo chí biết việc Carole đến đây. Chuyện này không thể tránh khỏi, nhưng bây giờ chắc tất cả báo chí đã biết và họ đợi bà ở các cửa ra của khách sạn. Bất cứ khi nào bà muốn đi ra, bà sẽ phải qua mặt họ. Stevie nghĩ đến chuyện họ sẽ đi ra qua cửa của nhân viên phục vụ. Trước đây họ đã dùng cửa này để vào ra, nhưng cửa này không xa cửa ở đường Cambon, nên chắc họ cũng thấy thôi. Việc này cũng làm cho Carole căng thẳng thêm, đây là một việc không cần thiết cho bà. Nếu không ai biết bà ở bệnh viện về đây thì tuyệt biết bao. Nhưng đây là một

việc không hy vọng gì có được, vì những cô hầu gái đến làm vệ sinh phòng, những người phục vụ mang thức ăn đến, sẽ nói cho mọi người biết, rồi chuyện ngòi lê đôi mách trong một khách sạn lớn như khách sạn Ritz này là không thể tránh khỏi. Có người được báo chí trả tiền để đưa tin cho họ, và số tiền này không phải nhỏ.

Không hỏi gì, Stevie đưa cho bà tách trà. Carole mừng rỡ cầm lấy. Bà cảm thấy như sáng nay đã leo lên núi Everest. Và cứ theo việc bà đã kinh qua, thì quả bà đã làm thế.

- Bà muốn ăn cái gì không? - Chị hỏi.

- Không, cảm ơn.

- Vậy bà hãy đi nằm nghỉ một lát. Tôi nghĩ sáng nay bà đã tập thể dục nhiều rồi đấy.

- Chết tiệt, bao giờ tôi mới trở lại bình thường đây? Ở bệnh viện tôi không mệt như thế này. Tôi cảm thấy như sắp chết.

- Đúng đấy. - Stevie đáp. Chị thấy Carole có vẻ chán nản, thất vọng, nhưng chuyện bà mệt mỏi là việc bình thường. Sự thay đổi từ trong bệnh viện ra ngoài đời thực, dù đã được chuẩn bị cẩn thận đến mấy, thì cũng gây cho bà nhiều khó khăn gian khổ. - Trong vài ngày nữa bà sẽ cảm thấy đỡ hơn. Bà cần phải làm quen với môi trường chung quanh, không được sống trong cảnh đầy đủ tiện nghi như ở bệnh viện. Cách đây hai năm, khi mổ ruột thừa, về nhà tôi cảm thấy như già chín chục tuổi. Năm ngày sau tôi mới đi câu lạc bộ để khiêu vũ được. Bà phải đợi một thời gian. Cần thời gian, bà ơi. - Carole thở dài. Bà thất vọng, cảm thấy người yếu đuối, run run.

Carole từ từ đi vào phòng ngủ, đứng nhìn quanh, kinh ngạc. Bà nhìn cái bàn làm việc, thấy cái máy tính và cái ví xách tay trên bàn. Bà cảm thấy như thể mình mới rời phòng trước đây mấy giờ để đi bộ và gặp số phận hẩm hiu. Khi quay qua Stevie, mắt bà ướt lệ.

- Cứ nghĩ đến chuyện khi tôi rời khỏi phòng này và chỉ mấy giờ sau tôi suýt chết, tôi có cảm giác kỳ lạ vô cùng. Thật như là chết đi sống lại vậy, nhờ may mắn mới được thế. - Stevie gạt đầu, ôm ghì lấy bạn.

- Tôi biết. Tôi cũng nghĩ đến chuyện ấy. Bà có muốn đổi phòng không? - Carole lắc đầu. Bà không muốn được nuông chiều, đối xử như một em bé. Bà cần thời gian để quen với hoàn cảnh, không những với thể xác thôi mà còn về mặt tâm lý nữa. Bà nằm xuống giường, nhìn quanh. Stevie đem đến tách trà uống chưa hết cho bà. Nằm xuống, bà cảm thấy khỏe hơn. Gặp báo giới bà rất căng thẳng, mặc dù bà không để lộ sự căng thẳng ra ngoài. Không bao giờ bà để lộ điều gì cả. Khi bà vẫy tay duyên dáng chào họ, miệng mỉm cười, trông bà như một bà hoàng. Bà đi qua họ, mái tóc vàng dài, đôi hoa tai bằng kim cương đung đưa lóng lánh.

Cuối cùng Stevie gọi bữa trưa cho họ, và khi ăn xong, Carole cảm thấy khỏe hơn. Bà tắm nước nóng trong bồn tắm thật sang bằng đá cẩm thạch màu hồng. Tắm xong, bà mặc áo khoác dài bằng vải bông dày màu hồng của khách sạn và nằm lên giường lại. Đến bốn giờ thì Matthieu gọi đến, và khi ấy bà đã ngủ được một giấc, cảm thấy người khỏe hơn nhiều.

- Về lại khách sạn có gì vui không? - Ông dìu dàng hỏi.

- Về đây mệt hơn nhiều, không như tôi tưởng, - bà đáp. Khi về đến đây, tôi mệt phờ, nhưng bây giờ đỡ hơn nhiều rồi. Tôi không ngờ bị căng thẳng như thế này. Chúng tôi gặp mấy phóng viên nhiếp ảnh ở cửa sau khách sạn. Có lẽ tôi giống vợ của ác quỷ bước ra khỏi xe. Tôi không đi nổi.

- Tôi chắc em đẹp lắm. Em lúc nào cũng đẹp.

- Một phóng viên ném cho tôi đóa hoa hồng, hoa rất tươi. Đóa hoa gần làm tôi ngã xuống đất. Thành ngữ "Chiếc lông đủ làm cho em bay bổng" thật có ý nghĩa trong trường hợp này. - Nghe bà nói, ông bật cười.

- Tôi định mời em đi bộ chơi một vòng, nhưng xem tình hình có vẻ như em chưa đủ sức. Thay vì thế, em muốn tôi đến thăm không? Có lẽ ngày mai chúng ta đi bộ chơi được. Hay nếu em thích thì đi xe hơi.

- Ông muốn đến dùng trà không? - Bà đề nghị. Bà thấy không đủ sức để mời ông ăn tối và không biết có nên làm thế không. Mối liên hệ của họ mong manh, nỗi đau trong quá khứ còn sâu đậm vì tình yêu của họ gặp trắc trở.

- Thế là tuyệt rồi. Năm giờ nhé? - Ông đề nghị, lòng khắp khởi vì bà muốn gặp ông.

- Tôi không đi đâu hết, - bà đáp, tôi ở đây.

Một giờ sau, ông có mặt ở đấy, mặc bộ com lê màu đen, áo khoác ngắn màu xám. Chiều đó trời lạnh gắt, gió lạnh làm cho má ông hồng lên. Carole vẫn mặc áo quần như khi từ bệnh viện về đây, áo len và quần jeans, đôi giày đế mềm bằng da lộn màu đen và đôi hoa tai bằng kim cương lỏng lánh. Ông thấy mặc dù bà còn mệt, nhưng vẫn đẹp. Khi họ ngồi vào bàn, bà cảm thấy đồ hơn nhiều. Tiệc trà ăn với bánh bột, bánh hạnh nhân do khách sạn mua ở nhà hàng La Durée về cho bà. Ông yên tâm khi thấy các vệ sĩ đứng canh gác ngoài phòng bà, và trên hành lang quanh phòng đều có nhân viên an ninh của khách sạn đứng làm nhiệm vụ. Vụ xảy ra ở bệnh viện khiến cho mọi người phải đề cao cảnh giác, không để bà gặp phải nguy hiểm nữa.

- Thành phố Lyon như thế nào? - bà hỏi, miệng mỉm cười. Bà sung sướng khi được gặp ông.

- Buồn chán. Tôi có vụ kiện phải ra tòa không thể vắng mặt được. Suýt nữa tôi trễ tàu về. - Ông cười và rõ ràng ông cũng sung sướng khi gặp bà.

Bà có vẻ linh hoạt trở lại khi hai người ngồi nói chuyện với nhau. Bà ăn hết nửa tá bánh hạnh nhân và cùng chia với ông cái bánh cà phê. Ông rất sung sướng khi thấy bà ăn được. Ông hy vọng bà sẽ ăn ngon miệng trở lại, trông bà rất gầy, nhưng không tái xanh như khi ông mới bước vào. So với những tuần vừa qua, trông bà đã khá hơn nhiều. Nhìn bà ngồi cười nói với đôi hoa tai bằng kim cương lỏng lánh, ông thấy bà xinh đẹp lạ thường. Chiều hôm đó bà làm móng tay sơn màu hồng nhạt, trong nhiều năm nay bà chỉ dùng màu này. Khi bà uống trà, ông ngắm những ngón tay dài duyên dáng của bà. Stevie để cho họ một mình, chị rút lui qua phòng chỉ với người y tá. Stevie hài lòng khi thấy Carole ở một mình thoải mái với ông. Trước khi ra khỏi phòng, chị nhìn bà với ánh mắt thắc mắc, Carole cười và gật đầu, báo cho chị biết rằng mọi việc sẽ tốt lành.

Khi Carole ngồi với ông trong phòng khách của căn hộ, bà nói:

- Tôi sợ không bao giờ thấy lại căn phòng này.

- Tôi cũng sợ em sẽ không thấy lại, - ông đáp, vẻ nhẹ nhõm. Ông rất muốn đi dạo với bà, đưa bà ra khỏi khách sạn, nhưng trông bà chưa thể đi xa được, mặc dù bà rất thích.

- Hình như tôi luôn gặp chuyện rắc rối ở Paris, phải không?

- Bà hỏi, miệng cười tinh nghịch. Matthieu cười to, nhìn bà.

- Tôi thấy lần này em gặp chuyện cực kỳ rắc rối, đúng không? - Ông hỏi và bà gật đầu, rồi họ nói về cuốn sách của bà.

Mấy ngày qua bà đã có một số ý để thêm vào cuốn sách, bà định khi về L.A. sẽ viết sách lại. Ông khâm phục bà về việc này. Các nhà xuất bản đều đề nghị ông viết hồi ký của mình, nhưng ông chưa làm được. Ông nói có nhiều chuyện ông cần làm, cho nên ông có kế hoạch năm sau sẽ thôi việc để làm những chuyện ông mơ ước, trước khi quá trễ. Cái chết của vợ ông nhắc ông nhớ rằng cuộc đời ngắn ngủi và đáng quý, nhất là vào tuổi ông. Vào Giáng sinh, ông sẽ đi trượt băng với con ở Val d' Isere. Carole buồn bã nói rằng những ngày đi trượt băng của bà đã qua rồi. Bà không muốn đầu bị chấn thương nữa và ông hoàn toàn đồng ý. Việc này nhắc họ nhớ lại những ngày tháng hạnh phúc tại Pháp. Họ đã cùng đi trượt băng nhiều lần và đem theo các con của bà. Ông trượt băng rất giỏi, bà cũng vậy. Thời còn trẻ, ông từng có chân trong đội tuyển quốc gia.

Họ nói đủ thứ chuyện cho đến khi bên ngoài trời tối mịt. Khi ông đứng dậy thì đã gần tám giờ, ông cảm thấy có lỗi vì đã bắt bà ngồi tiếp chuyện quá lâu. Bà cần nghỉ ngơi. Ông đã nán lại một thời gian dài, trông bà có vẻ mệt mỏi nhưng vui vẻ. Khi họ đứng dậy, bà nhìn ra cửa sổ có treo màn dài và reo lên kinh ngạc. Bên ngoài trời sa tuyết, bà mở cửa sổ, thò tay ra ngoài và chạm

phải những bông tuyết. Bà quay qua nhìn ông, mắt mở to kinh ngạc như một đứa bé.

- Kìa! Trời có tuyết! - Bà sung sướng nói. Ông gật đầu, cười với bà. Bà nhìn ra trời đêm, lòng mừng vô hạn. Đối với bà, cái gì cũng có ý nghĩa, nhưng niềm vui nhỏ nhất ấy đã làm cho bà sung sướng. Còn với ông, thì bà là nguồn vui lớn nhất của mình. Bà luôn luôn là nguồn vui của ông. - Tuyết quá đẹp! - Bà kinh ngạc thốt lên. Ông đứng sau lưng bà nhưng không chạm vào người bà. Lòng ông rạo rức và đang được sưởi ấm trước sự hiện diện của bà.

- Em cũng đẹp, - ông nhẹ nhàng nói. Ông quá đôi sung sướng được ở đây với bà lâu như thế này. Đây quả là một món quà quý giá.

Bỗng bà quay lại, tuyết vẫn rơi phía sau, và ngược mắt nhìn vào mặt ông, rồi thì thào nói:

- Vào cái đêm đầu tiên tôi ở trong ngôi nhà tại Paris, trời cũng rơi tuyết... ông cũng ở đây với tôi... chúng ta cùng đưa tay chạm vào bông tuyết và hôn nhau... Tôi nhớ đã nghĩ rằng sẽ không bao giờ quên được tối ấy, trời rất đẹp... Chúng ta đi dạo dọc theo sông Seine, tuyết rơi chung quanh.. tôi mặc cái áo khoác lông có mũ trùm đầu.

-...Trông em như nàng công chúa Nga...

- Ông đã nói với tôi như thế. - Ông gật đầu. Cả hai đều nhớ sự kỳ diệu của đêm hôm ấy, rồi bây giờ họ đang đứng trước cửa sổ mở rộng tại khách sạn Ritz, tự nhiên họ nhích lại gần và hôn nhau. Thời gian như ngừng trôi.

CHƯƠNG 16

Sáng hôm sau, khi Matthieu gọi điện cho Carole ở khách sạn Ritz, bà có vẻ lo sợ. Bà đã cảm thấy khỏe hơn nhiều, hai chân đã vững, nhưng vẫn nằm thức, nghĩ đến những giây phút ở với ông vào tối hôm qua.

Khi trả lời điện thoại, bà nói:

- Tối qua tôi đã làm một việc ngu ngốc... tôi ân hận... Việc hai người ôm nhau vào tối qua đã làm cho bà bối rối cả đêm. Bà không muốn làm thế với ông nữa. Nhưng những kỷ niệm về buổi tối xa xưa ấy quá mạnh, đã đánh bại ý chí của họ.

- Tại sao chuyện ấy lại ngu ngốc? - Ông hỏi, có vẻ bức tức.

- Vì tình thế đã khác rồi. Bây giờ đã khác với lúc ấy. Ông không thể quay ngược lại thời gian. Tôi lại sắp ra về, tôi không muốn làm cho ông bối rối! - Và bà cũng không muốn ông làm cho bà bối rối. Sau khi ông về, đầu bà quay cuồng, những chuyện yêu đương với ông trước đây sống lại mãnh liệt trong lòng bà.

- Em không làm tôi bối rối đâu, Carole. Có bối rối chẳng là khi tôi làm việc sai trái, nhưng tôi nghĩ tôi không làm gì sai trái hết. - Việc ông yêu thương bà không có gì sai cả, nên không làm cho ông bối rối. Ông biết mình luôn luôn yêu bà, lòng ông không có gì thay đổi. Chính Carole cắt đứt tình yêu, chứ không phải ông.

- Tôi muốn chúng ta chỉ là bạn bè thôi, - bà nói. Bà chỉ muốn thế, không đi xa hơn nữa.

- Đúng vậy, chúng ta là bạn bè.

- Tôi không muốn làm như thế lại, - bà nói, ám chỉ đến vụ hôn tối hôm qua. Bà cố nói một cách mạnh mẽ, nhưng cảm thấy sợ hãi. Bà biết ông tác động đến bà rất lớn, bà cảm thấy đêm qua sự tác động ấy mạnh như cơn sóng thủy triều.

- Vậy thì chúng ta sẽ không làm thế nữa. Tôi xin hứa với em. - Ông nói, nhưng bà biết lời hứa của ông như thế nào. Ông không bao giờ giữ lời hứa.

- Chúng ta đã biết lời hứa của ông đáng giá ra sao rồi. - Bà buột miệng nói và nghe ông thở hổn hển. - Tôi xin lỗi. Tôi không có ý muốn nói thế.

- Phải, đúng thế. Tôi đáng bị em nói thế. Nhưng xin hứa là lời nói của tôi bây giờ đáng giá hơn trước kia.

- Tôi xin lỗi. - Bà bối rối trước lời bà vừa nói. Bà thường không kiểm chế được mình, nhưng không sao, ông đáng hơn trước hay không cũng thế thôi. Ông có vẻ không lấy điều đó để chống lại bà.

- Được rồi. Chúng ta đi bộ chơi chứ? Em thấy đủ sức chưa? - Tuyết đã tan hết vào đêm qua. Tuyết chỉ rơi đột ngột một lát rồi thôi, nhưng bên ngoài trời vẫn lạnh. - Em cần mặc áo khoác dày cho ấm.

- Tôi có một cái... hay thật ra, tôi đã có. - Bà nhớ hôm đi vào đường hầm bà đã mặc cái áo ấy, nhưng cả áo cùng với các thứ mang trên người đều biến mất. Khi xe cấp cứu đến chở bà đi, bà chỉ mặc giẻ rách trên người. - Tôi sẽ mượn áo khoác của Stevie.

- Em muốn đi đâu?

- Bagatelle được không? - Bà suy nghĩ rồi hỏi.

- Quá được. Tôi sẽ thu xếp để các vệ sĩ theo chúng ta trong xe hơi khác. - Ông không phải là người có hành động liều lĩnh, nên bà thấy yên tâm. Khi ra khỏi khách sạn, họ phải dùng mảnh lối để đánh lạc hướng kẻ theo dõi. Bà đề nghị sẽ gặp ông ở trước nhà hàng Crillon, rồi dời từ xe bà sang xe ông. - Có vẻ gián điệp quá, - ông cười nói. Thủ thuật này đã quen với ông, trước đây họ cũng thận trọng như thế rồi.

- Đúng là gián điệp, - bà cười. - Chúng ta gặp nhau lúc mấy giờ? - Bà có vẻ sung sướng và thoải mái hơn trước đây mấy phút. Bà cố tạo ra ranh giới với ông.

- Hai giờ được không? Trước đó tôi bận họp.

- Hẹn gặp ông tại Crillon lúc hai giờ. Vậy xe ông như thế nào? Tôi không thích vào nhầm xe khác. - Ông cười nhưng ông tin chắc người tài xế sẽ rất sung sướng.

- Tôi có chiếc Peugeot màu xanh nước biển. Tôi sẽ đội mũ xám, mang một đóa hoa hồng và đi một chiếc giày. - Bà cười. Bây giờ bà nhớ lại ông là người hài hước. Bà đã từng hạnh phúc cũng như đau khổ bởi ông. Bà vẫn còn giận mình vì đêm qua đã hôn ông. Họ sẽ không lặp lại điều đó, bà đã quyết định như vậy.

Bà yêu cầu Stevie sắp xếp cho bà, chuẩn bị xe, rồi họ ăn trưa trong phòng. Bà ăn cái bánh sandwich và xúp gà của khách sạn.

- Bà nhất định đi chơi thật ư? - Stevie hỏi, chị lo cho bà. Trông bà khá hơn hôm qua nhiều, nhưng đi chơi có thể là quá sớm đối với bà. Chị không muốn Matthieu làm cho Carole mệt mỏi hay buồn phiền. Đêm qua khi ông ta ra về, bà cố vẻ bỡ ngỡ, dờ dẫm.

- Tôi khỏe, đủ sức đi chơi. Nếu mệt quá, tôi sẽ về. - Matthieu cũng sẽ cẩn thận lo cho bà, không để bà đi quá sức.

Bà mượn áo khoác của Stevie, chị đi với bà đến chiếc xe đậu ở bên đường Cambon. Bà trùm mũ lên đầu, đeo thêm kính râm. Bà mặc bộ áo quần như hôm trước, nhưng là áo len trắng dày. Ngoài đường có hai phóng viên nhiếp ảnh đợi sẵn, họ chụp ảnh bà khi bà bước vào xe. Stevie đi với bà hai khu phố rồi đi bộ trở về khách sạn, Carole đã có hai vệ sĩ đi theo rồi.

Matthieu đợi bà ở ngoài nhà hàng Crillon, đúng chỗ ông đã nói. Bà nhanh nhẹn bước ra khỏi xe mình rồi vào xe của ông. Không có ai theo dõi bà. Khi bà vào xe ông, bà hụt hơi và hơi choáng váng.

- Em cảm thấy như thế nào? - Ông lo lắng hỏi. Bà hất mũ trùm ra, bỏ kính xuống, vẫn còn xanh nhưng trông rất đẹp. Bà vẫn làm cho ông ngẩn ngơ.

- Rất tốt, - bà đáp. - Hơi run chân một chút, nhưng ra khỏi khách sạn rất tuyệt. - Ở mãi trong phòng làm cho bà thêm mệt. Vì không có gì làm, nên bà ăn quá nhiều bánh.

- Nói ra thì kỳ cục, nhưng đi dạo là điều tuyệt diệu. Đây là việc thú vị nhất, đã một tháng rồi bây giờ mới làm lại. - Ngoài trừ việc hôn ông. Nhưng bây giờ bà không cho phép mình nghĩ đến điều đó. Nhìn mắt bà, ông thấy vẻ căng chùng để khỏi tái phạm, bà muốn giữ khoảng cách với ông, mặc dù khi mới vào xe, bà đã hôn lên má ông. Thói quen cũ khó bỏ, dù đã sau mười lăm năm. Thói quen biểu lộ sự thân mật với ông đã khắc sâu vào lòng bà. Thói quen bị chôn sâu trong lòng, nhưng không biến mất.

Họ đi xe đến Bagatelle. Tuy mặt trời chiếu sáng nhưng trời lạnh và có gió, cũng may cả hai đều mặc ấm, bà ngạc nhiên khi thấy đi chơi ngoài trời rất thoải mái. Bà kẹp tay dưới cánh tay ông để đi cho vững. Họ chậm rãi đi một hồi lâu. Khi họ về lại xe, bà đã thấm mệt. Các vệ sĩ đứng đủ xa để cho hai người được tự do, nhưng đủ gần để giữ an toàn cho bà.

- Em cảm thấy như thế nào? - Ông lại hỏi để kiểm tra sức khỏe của bà. Ông nghĩ họ đã đi quá xa. Ông tự trách mình về việc này, nhưng ông đã quá say sưa đi với bà nên không dừng được.

- Tuyệt vời! - Hai má bà lúng lẫm sau khi đi trong gió lạnh, và cặp mắt long lanh khi trả lời ông. - Còn được sống trên đời, thật vô cùng hạnh phúc.

Ông muốn đưa bà đi chơi đâu đó, nhưng không dám. Ông thấy bà mệt, nhưng vui. Trên đường về khách sạn, bà nói chuyện luôn. Dù kế hoạch của họ như trình thám, nhưng ông đưa bà về khách sạn Ritz trong xe mình, xe của bà chạy theo sau. Cả hai quên dừng lại ở nhà hàng grillon. Họ đến khách sạn bằng cửa chính, phía quảng trường Vendôme. Bà nghĩ rằng họ chẳng có gì phải che giấu. Bây giờ họ chỉ là đôi bạn già, cả hai đều góa bụa. Thật kỳ lạ là bây giờ họ đều có điểm giống nhau này. Dù sao họ cũng đã tự do, không bận và bây giờ ông là luật sư chứ không

còn là bộ trưởng nữa.

- Ông muốn lên không? - Bà nói. Bà quay qua phía ông, đội mũ lên đầu. Bà không bận tâm đeo kính, vì không thấy có phóng viên nhiếp ảnh nào rình rập mình.

- Em có tiếp được không? Em không mệt chứ? - Ông lo lắng hỏi.

- Có lẽ sau đó việc này sẽ hành hạ tôi, nhưng bây giờ tôi cảm thấy khỏe. Bác sĩ khuyên tôi nên đi bộ. - Ông sợ họ đã đi quá xa, nhưng bà có vẻ rất linh hoạt. - Chúng ta uống trà thôi, chứ không hôn. - Bà nhắc và ông cười.

- Chuyện phải đâu ra đó, đúng không. Được rồi, chúng ta chỉ uống trà mà không hôn. Dù sao thì việc uống trà cũng làm cho tôi thích rồi, - ông thành thật nói.

- Tôi cũng vậy. - Bà cười e ngại. - Nhưng đây không phải là thực đơn thường xuyên đâu. Hôm qua là loại đặc biệt chỉ có một lần thôi. - Dù chuyện hôm qua sung sướng đến đâu cũng chỉ là sự lỡ lầm.

- Buồn nhỉ. Tại sao em không đi với các vệ sĩ lên trước? Tôi đậu xe xong sẽ lên sau ngay. - Như thế nếu có phóng viên nào bắt gặp bà, bà khỏi giải thích việc có ông cùng đi.

- Hẹn lát nữa gặp nhau, - bà đáp rồi bước ra khỏi xe ông, đồng thời các vệ sĩ cũng nhảy ra khỏi xe, đi theo bà vào khách sạn. Một lát sau, ánh sáng từ các máy ảnh đua nhau lóe lên chiếu vào mặt bà. Mới đầu bà có vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó bà cười, vẫy tay chào. Khi nào họ chụp ảnh bà, bà cũng không tỏ ra bất bình. Bà đã học được điều này từ lâu. Bà đi nhanh vào khách sạn, qua tiền sảnh, vào thang máy lên phòng. Stevie đang đứng đợi bà trong phòng, mặc dù Carole đã nói chị cứ đi chơi. Chị đi vừa mới về. Chị đi bách bộ dọc theo đường Hòa bình. Cuộc đi dạo hít không khí trong lành rất thoải mái.

- Chuyển đi như thế nào thưa bà? - Stevie lễ phép hỏi, Carole gật đầu.

- Tốt. - Bà thân mật đáp như bạn bè thân thiết.

Một phút sau, Matthieu vào phòng. Stevie liền gọi bánh và trà cho họ. Khi bánh và trà được đem đến, Carole ăn rất ngon lành, Matthieu thấy việc đi bộ đã làm cho bà thèm ăn. Trông bà có vẻ mệt mỏi nhưng sung sướng. Bà duỗi hai chân và nói đủ thứ chuyện như mọi khi, từ chuyện triết lý cho đến thực tiễn. Ngày trước, ông thích nói chuyện chính trị với bà. Bây giờ bà không nói đến chính trị, vì không theo dõi chính trường ở Pháp.

Lần này ông không ở lại lâu, và như đã hứa, không có việc hôn nhau. Đêm qua trời rơi tuyết đã mang lại cho họ quá nhiều kỷ niệm, và cùng với kỷ niệm, tình cảm chan chứa trong lòng đã khiến bà mềm yếu. Bây giờ bà cố giữ ranh giới giữa họ và ông tôn trọng ranh giới này. Ông không muốn làm bà đau khổ nữa. Bà mảnh mai yếu đuối, mới trở lại với cuộc sống. Ông không muốn lợi dụng bà, mà chỉ muốn ở cùng với bà, chừng nào bà cho phép. Sau chuyện tình cảm tan vỡ trong quá khứ, khó mà tin rằng còn gì giữa họ.

- Ngày mai chúng ta đi bộ chơi nữa chứ? - Ông hỏi trước khi ra về. Bà gật đầu, vẻ sung sướng. Bà cũng vui thích khi ở bên cạnh ông. Bà đứng trước ngưỡng cửa phòng, còn ông nhìn bà, mỉm cười.

- Tôi đã không nghĩ đến chuyện sẽ gặp lại em, - ông nói, thương thức giây phút hiện tại.

- Tôi cũng không. - Bà đáp.

- Ngày mai gặp lại em, - ông dịu dàng nói, rồi bước ra khỏi phòng. Ông chào hai người vệ sĩ rồi đi ra khỏi khách sạn Ritz, đầu cúi xuống, nghĩ đến bà, đến việc đi dạo với bà. Ông thấy cuộc đi bộ thú vị biết bao, với tay bà khoác vào cánh tay ông.

Ngày hôm sau, ông gặp bà lúc ba giờ. Họ đi dạo một giờ rồi đi xe chơi cho đến sáu giờ. Họ đậu xe một lát trong rừng Bois de Boulogne, nói về ngôi nhà cũ của họ.

Ông nói đã lâu rồi không thấy ngôi nhà và họ đồng ý khi về khách sạn sẽ ngang qua đó. Bà đã đến thăm nơi đây rồi, nhưng bây giờ họ sẽ cùng nhau thăm lại.

Cánh cửa vào sân được mở, hai vệ sĩ đứng khuất ở ngoài để canh chừng, họ đi bên nhau vào trong. Bỗng hai người cùng ngược mắt nhìn nơi ngày xưa là tổ ấm của họ, rồi họ nhìn nhau, nắm tay nhau. Họ cùng chia sẻ hạnh phúc ở đây, hy vọng nhiều chuyện và đã mất chúng. Họ như đến thăm nghĩa trang nơi tình yêu của họ đã được chôn cất. Rồi hai người không khỏi nhớ đến hài nhi đã mất của họ, bà liền nhìn ông với đôi mắt ướt lệ. Dù không muốn, nhưng bà vẫn cảm thấy gần gũi ông hơn bao giờ hết.

- Tôi phân vân tự hỏi, không biết nếu chúng ta còn đứa con thì chuyện gì sẽ xảy ra? - bà nói nhỏ, và ông biết bà muốn nói gì, ông thở dài. Thời gian sau khi bà ngã khỏi cái thang thật khủng khiếp, rồi sau đó chuyện buồn khổ đã xảy ra.

- Tôi nghĩ chắc chúng ta sẽ lấy nhau, - ông đáp, giọng trầm đục vì ân hận.

- Có lẽ không đâu. Có lẽ ngay khi ấy, anh cũng không muốn rời bỏ Arlette. - Ở Pháp có rất nhiều trẻ em ngoài giá thú. Đây là truyền thống, ngay cả các vua nước Pháp cũng vậy.

- Nếu bà ấy biết chuyện đó, chắc sẽ rất đau đớn. - Ông buồn bã trả lời Carole. - Thay vì thế, chuyện này hầu như đã giết chết em. - Chuyện này rất bí mật cho cả hai người.

- Không đến nỗi như thế đâu, - Carole bình tĩnh đáp. Bà vẫn đi nhà thờ hàng năm vào ngày ấy, ngày đứa con của họ mất. Bà nhận ra sắp đến ngày ấy rồi, và cố quên nó đi.

- Ước gì em buồn khổ vì chuyện này, - ông nói và cố gắng để khỏi hôn bà. Thay vì thế, ông nhớ lời hứa với bà, nên ôm bà trong vòng tay một hồi lâu. Ông cảm thấy hơi ấm nơi người bà truyền sang mình và nghĩ đến những ngày hai người sống hạnh phúc trong ngôi nhà này. So với cuộc đời, hai năm rưỡi chẳng nghĩa lý gì, nhưng lúc ấy thời gian này rất có ý nghĩa vì họ đã sống hạnh phúc trọn vẹn.

Lần này chính Carole quay mặt vào và hôn ông trước. Ông giật mình kinh ngạc, ngần ngừ một lát, rồi quên hết lời hứa, ông hôn lại rồi hôn thêm lần nữa. Sau đó, ông sợ bà giận, nhưng bà đã không giận. Tình cảm đối với ông tràn ngập lòng bà khiến không có gì ngăn cản bà biểu lộ tình cảm của mình. Bà có cảm giác như bị dòng nước mạnh cuốn trôi.

- Bây giờ chắc em sẽ nói tôi không giữ lời hứa, - ông nói vẻ lo lắng. Ông không muốn bà giận, nhưng ông mừng khi thấy bà không giận.

- Do tôi không giữ lời hứa, - bà đáp. Hai người bước ra khỏi sân, quay lại xe hơi của ông. - Thỉnh thoảng tôi cảm thấy như thể xác tôi nhớ anh hơn tôi nhớ, - bà nói bằng giọng nhỏ nhẹ. Và dĩ nhiên lòng bà nhớ. - Chỉ làm bạn thôi không phải dễ như tôi đã nghĩ, - bà thành thật nói và ông gật đầu.

- Tôi cũng không, nhưng tôi muốn làm theo điều em muốn. Bây giờ ít ra ông nợ bà điều đó. Nhưng bà thường làm cho ông phải kinh ngạc.

- Có lẽ chúng ta nên thưởng thức việc này trong thời gian hai tuần, xem đây như là hậu quả của quá khứ và khi tôi ra về, chúng ta sẽ hôn giã biệt chuyện này.

- Tôi không thích kế hoạch này, - ông nói. Hai người bước vào xe. - Chúng ta cứ gặp nhau lại, có sai trái gì đâu? Có lẽ Chúa đã tạo cơ hội tốt cho chúng ta gặp lại nhau. Bây giờ chúng ta đều tự do, không làm cho ai đau khổ hết. Chúng ta khỏi phải bận tâm tới ai ngoài chúng ta.

- Tôi không muốn bị đau khổ lại, - bà đáp. Ông khởi động xe và quay qua nhìn bà. - Lần cuối cùng tôi quá đau đớn. - Ông gật đầu. Ông không bác bỏ việc đó.

- Tôi biết. - Rồi ông bỗng thốt ra câu hỏi đã ám ảnh ông từ nhiều năm nay. Carole, em có tha thứ cho tôi không? Vì tôi đã bỏ em, không làm những gì tôi muốn làm? Tôi muốn làm như đã hứa, nhưng chuyện xảy ra khiến tôi không thể làm theo ý muốn. Cuối cùng tôi không làm được. Em có tha thứ cho tôi vì việc đã làm em đau khổ không? - Ông nghĩ ông không có quyền yêu cầu như thế, nhưng ông hy vọng bà sẽ tha thứ. Tại sao bà phải tha thứ? Ông không đáng được thế.

Ba nhìn ông, mắt mở to thành thật.

- Tôi không biết. Tôi không nhớ nổi. Chuyện quá khứ đã biến mất. Tôi nhớ phần tốt và sự đau đớn. Tôi không biết chuyện gì xảy ra sau đó. Tôi chỉ biết rằng chuyện này xảy ra đã lâu, trong một thời gian. - Câu trả lời rất hay, chắc ông sẽ rất hài lòng. Hỏi sự tha thứ là quá nhiều, ông biết mình không có quyền ấy.

Ông để bà xuống khách sạn, hứa ngày mai sẽ đến để đưa bà đi bộ tiếp. Bà muốn đi đến vườn Luxembourg, nơi đây bà thường đến chơi với Anthony và Chloe trong thời gian hai anh em cô sống ở đây.

Khi ông lái xe về nhà, ông chỉ nghĩ đến nụ hôn của bà. Ông mở khóa cửa rồi vào nhà, theo hành lang đến phòng làm việc, và ngồi trong bóng tối. Ông không biết nói gì với bà, hay không biết khi bà về Mỹ rồi, ông có gặp lại bà hay không. Ông nghĩ chắc bà cũng không biết. Lần đầu tiên, ông thấy họ không có quá khứ, không có tương lai, mà chỉ còn lại ngày hôm nay thôi. Không có cách nào để biết sau đó chuyện gì sẽ xảy ra.

CHƯƠNG 17

Đi bộ trong vườn Luxembourg với Matthieu đã mang lại cho Carole rất nhiều kỷ niệm vào thời bà đến đây với các con cùng ông. Lần đầu bà đi với ông, rồi sau đó bà đi với các con nhiều lần.

Họ nhớ lại chuyện gốc gác do con bà tạo nên, những chuyện này đều vui, xảy ra lúc họ âu yếm nhau. Chuyện đau khổ do ông gây ra cho bà bây giờ mờ nhạt trước những giây phút hạnh phúc đến trong óc bà.

Họ mãi mê chuyện trò, cười đùa cho đến khi về khách sạn. Bà đã mời ông đến ăn tối tại phòng bà, ông vui vẻ nhận lời. Khi ông đưa chìa khóa xe cho người giữ xe ở khách sạn, tay bà khoác vào cánh tay ông, thì bỗng có nhiếp ảnh viên báo chí chụp ảnh họ, ánh sáng lóe lên làm họ chói mắt. Cả hai đều giật mình nhìn lên, chỉ một giây sau, Carole nhướn miệng cười, còn Matthieu giữ vẻ trang nghiêm, cao đạo. Ông không thích chụp ảnh vào lúc đang vui sướng như thế này, nhất là do phóng viên báo thời sự chụp. Khi còn sống với nhau, họ rất thận trọng, nhưng bây giờ thì ít gặp nguy hiểm hơn. Họ không có gì phải giấu giếm. Chỉ có điều ông thấy khó chịu khi bị chụp ảnh, rồi thiên hạ sẽ bàn tán, ông không thích điều ấy. Khi họ đi vào khách sạn, ông phàn nàn về chuyện này. Đạo này họ thường dùng cửa trước, vì đi cửa này thoải mái hơn cửa sau ở đường Cambon. Khi họ chụp ảnh bà, bà mặc quần xám, áo khoác của Stevie, và tay cầm kính. Dĩ nhiên họ nhận ra bà, nhưng có vẻ không biết Matthieu là ai.

Khi họ lên lầu, bà nói chuyện này cho Stevie biết.

- Họ sẽ đoán ông ta là ai, - Stevie đáp. Chị lo lắng về việc bà gặp gỡ Matthieu. Nhưng hai người sung sướng, thoải mái, và Carole hồi phục sức khỏe từng ngày một. Ít ra việc vui chơi với ông cũng không làm bà đau đớn.

Stevie gọi dịch vụ làm thức ăn cho họ. Carole gọi món gan ngỗng xào, còn Matthieu gọi thịt bò bít tết. Stevie ăn trong phòng chị với người y tá. Hai người nói với nhau rằng Carole khỏe nhiều. Bà khỏe ra trông thấy, gương mặt đã hồng hào trở lại. Và hơn thế nữa Stevie thấy bà có vẻ hạnh phúc.

Matthieu ở lại, nói chuyện với bà cho đến mười giờ đêm. Lúc nào họ cũng có nhiều chuyện để nói với nhau, không bao giờ hết các đề tài có quan hệ đến hai người. Cảnh sát đã gặp lại bà để hỏi thêm một số chi tiết về vụ ô-m bom liều chết trong đường hầm. Họ muốn biết bà có nhớ thêm gì không, nhưng không nhớ gì nữa. Khi chiếc xe hơi bên cạnh xe bà phát nổ, bà bất tỉnh ngay. Nhưng họ có rất nhiều lời khai của những người khác. Cảnh sát hình như cho rằng những kẻ ô-m bom đều chết hết, ngoại trừ đứa bé lén vào bệnh viện định giết bà. Ngoài ra không có nghi can nào khác.

Matthieu nói với bà về những vụ kiện ông đang làm tại công ty luật, và ông đã nhất quyết muốn nghỉ hưu. Bà nghĩ đây là ý muốn không hợp thời, trừ phi ông đã tìm ra công việc gì khác để làm.

- Ông còn phong độ, không nên nghỉ hưu, - bà nói.

- Ước gì tôi còn trẻ, nhưng tôi già rồi. Cuốn sách của em như thế nào? Em nghĩ đến việc viết tiếp nó không?

- Có chứ, - bà đáp. Nhưng bà chưa chuẩn bị để viết lại. Bà còn nhiều việc phải làm, như chuyện của ông chẳng hạn. Ông làm bà bận tâm suốt ngày lẫn đêm. Bà cố chống lại việc này, không muốn bị ông ám ảnh, chỉ vui với ông cho đến ngày ra về. Bà nhận ra về sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu để khỏi có chuyện xảy ra như trước đây.

Tối đó, trước khi ông ra về, họ lại hôn nhau. Hôn nhau vì quá khứ cũng như vì hiện tại. Đây là thói quen pha trộn giữa ước mơ, thích thú và buồn rầu, tình yêu và sợ sệt.

Thời gian còn lại, họ nói đến công việc của ông, đến cuốn sách, sự nghiệp của bà, đến con cái của mỗi người, và bất cứ cái gì hiện ra trong óc họ. Họ có vẻ không muốn ngừng nói, cả hai đều thích trao đổi ý nghĩ với nhau. Nói năng mạch lạc, thông minh với ông là sự thách thức cho bà,

bà phải cố gắng hết sức để được như trước đây. Thỉnh thoảng bà phải tập trung tư tưởng để tìm ra từ ngữ hay ý tưởng. Những bí mật để dùng cho cuốn sách vẫn còn bị khóa chặt. Stevie đã đề nghị giúp bà, nhưng bà nói chưa sẵn sàng. Việc này đòi hỏi sự tập trung cao độ.

Sáng hôm sau, khi Carole đang ăn sáng thì Stevie đem báo vào cho bà. Chị ôm cả một chồng báo. Tờ nào cũng có đăng hình của Carole và Matthieu trên trang đầu, và tất cả báo chí đều nhận ra ông, gọi tên ông. Trong ảnh, ông có vẻ tức giận và ngạc nhiên. Carole thì có vẻ dễ thương, nụ cười rộng mở và thoải mái. Họ đã dùng bức hình thứ hai, vì khi ấy bà mới cười. Trông bà thật đẹp, cái sẹo trên má chỉ hiện ra mờ mờ, không đủ sức làm cho bà buồn. Tờ *Heard Tribune* đã điều tra rất kỹ. Không những họ đã nhận diện được Matthieu là cựu Bộ trưởng Nội vụ, mà anh chàng phóng viên nào chụp ảnh hai người đã quá sốt sắng, hiểu kỳ khi thấy ông đi với bà, có thể anh ta còn trẻ mà cũng có thể là người kỳ cựu trong nghề. Họ đã điều tra lý lịch của bà trong thời gian bà sống ở Paris, tìm xem có cái ảnh nào chụp hai người đi cùng nhau không. Họ đã tìm được một tấm rất đẹp, chụp khi họ đến làm công việc từ thiện ở điện Versailles. Carole nhớ chuyện ấy. Họ đã cẩn thận không đi dự tiệc với nhau. Arlette đến đây với ông và Carole đã đi với một ngôi sao điện ảnh, bà đã chụp ảnh chung với ông ta, đó là bạn cũ của bà và lúc ấy đang đến thăm Paris. Họ đi với nhau thành một cặp rất tuyệt vời và thường được chụp ảnh. Mặc dù khách hâm mộ của ông ta không biết chuyện bí mật về ông, chứ thật ra ông ta là người đồng tính. Ông ta là vật trang hoàng để che mắt thiên hạ cho Carole rất hoàn hảo.

Bà và Matthieu đã gặp nhau trong vườn mấy phút vào tối đó. Họ nói chuyện bình thường thì bỗng có phóng viên nhiếp ảnh thấy họ bèn chụp ảnh. Ngày hôm sau báo chí đưa tin "Matthieu de Billancourt, Bộ trưởng Nội vụ, trao đổi ý kiến với mình tinh điện ảnh Mỹ Carole Barber". Thật may cho họ. Không ai nghi ngờ gì, mặc dù hôm sau khi vợ ông xem báo, bà ta tức giận vô cùng.

Hai bức ảnh, một bức ở điện Versailles, một bức trước mặt khách sạn Ritz chụp vào ngày hôm trước, có tiêu đề khác. - "Khi ấy và bây giờ. Chúng ta thiếu cái gì phải không?". Tiêu đề gây nghi vấn cho người đọc. Carole biết họ sẽ không bao giờ có câu trả lời. Hai người đã che giấu vết tích rất tài. Nếu bà có đứa con với ông, nếu ông bỏ Arlette để theo bà, nộp đơn ly dị hay từ nhiệm chức bộ trưởng thì vấn đề sẽ khác, nhưng đã không xảy ra chuyện đó. Và bây giờ hai người chỉ đi vào khách sạn như đôi bạn cũ, không hơn không kém. Ông đã thôi việc ở Bộ Nội vụ, và hai người đều góa bụa. Khó mà đi quá ranh giới đó, nhất là sau khi bà bị thương ở trong đường hầm. Bà có quyền thăm bạn cũ trong thời gian ở Paris. Kiểu tờ *Herald Tribune* viết tiêu đề đã đặt ra câu hỏi rất thú vị, câu hỏi mà không ai ngoài Matthieu và Carole có câu trả lời.

Ngay khi xem bài báo xong, ông liền gọi điện cho bà. Ông rất tức tối vì lỗi nói cạnh khỏe của tờ báo. Nhưng Carole thì đã quen với việc này. Bà đã sống với cái kiểu ăn nói này của báo chí suốt quãng thời gian từ khi bắt đầu làm diễn viên đến giờ.

- Họ thật quá ngu ngốc, - ông càu nhàu.

- Không ngu đâu. Họ rất thông minh. Chắc họ đã lục tìm để có bức ảnh đó. Tôi nhớ bức ảnh đó đã được chụp khi nào. Arlette đi dự tiệc với ông và ông không nói chuyện với tôi suốt buổi tối. Lúc đó tôi đã có thai. - Giọng bà có vẻ giận dữ, vì tức tối, và buồn rầu. Sau đó hai người cãi nhau, lần đầu tiên kể từ khi sống chung. Khi ấy ông đã viện ra nhiều nguyên do, và bà lên án ông đã trì hoãn. Mấy tháng tiếp theo, cuộc sống chung của họ bắt đầu lung củng, nhất là sau khi bà sẩy thai. Buổi tối họ chụp ảnh hai người ở Versailles, bà rất đau đớn. Ông cũng nhớ thế, ông cảm thấy tội lỗi vì đã gây chuyện đau khổ cho bà, vì thế mà khi thấy tờ *Herald Tribune* đăng bức hình cũ này, ông liền nổi giận. Ông không thích ai nhắc ông nhớ lại việc ông đã gây buồn phiền cho bà. Và ông nghĩ chắc bà cũng buồn, trừ phi bà đã quên. - Chuyện này không đáng làm ta buồn phiền, - cuối cùng bà nói. - Chúng ta không thể làm gì để giải quyết việc này.

- Em có muốn chúng ta thận trọng hơn không? - Ông hỏi.

- Không cần, - bà đáp. - Bây giờ chẳng thành vấn đề. Chúng ta đều tự do. Và tôi cũng sắp đi rồi. - Mười ngày nữa bà sẽ về. - Chúng ta sẽ không làm cho ai đau khổ. Nếu có người muốn biết, họ

sẽ thấy chúng ta là bạn cũ. - Cũng sáng hôm đó, bà đã chứng tỏ cho mọi người thấy việc đó. Tạp chí People gọi đến hỏi có phải họ đan dứ với nhau không. Carole không nghe cuộc điện thoại, mà Stevie đã trả lời thay cho bà.

- Làm gì có chuyện đó, - chị đáp. Rồi chị nói cho tờ báo biết Carole đã khỏe rất nhiều, chị hy vọng làm cho họ không quan tâm đến việc này. Sau khi cúp máy, chị nói cho Carole nghe cuộc điện đàm.

- Cám ơn chị, - Carole bình tĩnh đáp. Bà đã ăn sáng xong, còn Stevie đang ăn cái bánh sừng trâu.

- Bà có lo về chuyện báo chí phanh phui việc này không?

- Stevie quan tâm hỏi.

- Chẳng có gì để phanh phui. Chúng tôi chỉ là bạn bè thôi. Thỉnh thoảng chúng tôi có hôn nhau, nhưng chỉ có thể thôi. - Bà không nói cho ai biết chuyện này ngoài Stevie ra, nhất là các con bà.

- Chuyện gì sẽ xảy ra sau đó? - Stevie lo lắng hỏi.

- Chẳng có chuyện gì. Chúng ta sẽ về nhà, - Carole đáp, bắt gặp ánh mắt của người phụ tá. Stevie nghĩ rằng Carole tin tưởng như thế, nhưng chị không tin. Chị thấy mắt Carole lộ rõ tình yêu. Matthieu đã đem lại cho bà điều kỳ diệu trong cuộc sống.

- Rồi sao nữa?

- Cuốn sách sẽ được khép lại. Như thế mới có đoạn kết cho câu chuyện đã kết thúc buồn thảm từ lâu được nhẹ nhàng hơn. - Bà đáp với giọng cương quyết, như thể bà đang cố thuyết phục mình.

- Không có phần cuối của cuốn sách à? - Stevie hỏi và Carole lắc đầu.

- Thôi được, tùy bà muốn nói gì thì nói, nhưng tôi thì thấy không được thế đâu, vì cuốn sách phải có phần kết thúc. Ông ấy vẫn còn yêu bà say đắm. - Mặc dù Carole nói thế với Stevie, và với mình, nhưng chị thấy Carole không xa lánh ông được, mà vẫn gắn bó với ông.

- Có lẽ đúng vậy, - Carole thở dài đáp. - Từ say đắm rất có ý nghĩa. Cả hai chúng tôi say đắm nhau thật. Tôi nghĩ chúng tôi đã trưởng thành và lạnh mạnh. Chưa lúc nào chúng tôi yêu nhau lạnh mạnh như thế này.

- Bây giờ tình thế đã khác, - Stevie vạch rõ tình hình. Dần dà chị thay đổi ý kiến về Matthieu, vì thấy Carole quan tâm đến ông. Rõ ràng ông nghĩ đến bà rất nhiều. Stevie thích kiểu ông che chở cho Carole. - Có lẽ thời gian không thích hợp thôi.

- Đúng vậy đấy. Tôi không sống ở đây nữa. Cuộc đời của tôi là ở L.A. Chuyện này quá trễ rồi. - Carole đáp, vẻ quyết đoán. Bà biết mình yêu ông nhưng không muốn đến sống ở đây.

- Có lẽ ông ấy bằng lòng đi theo bà, - Stevie nói, lòng hy vọng. Carole cười to.

- Thôi, dẹp chuyện ấy đi. Tôi không muốn nói đến chuyện ấy nữa. Ông ấy là người tình của đời tôi. Lúc ấy và bây giờ khác nhau. Chị không thể đem tình hình bây giờ trở lại mười lăm năm về trước.

- Có lẽ bà có thể. Tôi không biết. Tôi không thích thấy bà cô đơn. Bà đáng được sống hạnh phúc trở lại. - Stevie cảm thấy thương xót bà từ ngày Sean mất. Từ ngày ấy, bà giống như người ẩn cư. Dù chuyện trước đây của họ xảy ra như thế nào, thì thời gian bà ở bên Matthieu đã làm cho bà thoải mái, dễ chịu.

- Tôi hạnh phúc. Tôi có con và có công việc. Thế là đủ.

- Bà cần nhiều hơn thế, - Stevie mơ màng nói.

- Không, tôi không cần nhiều. - Carole cương quyết đáp.

- Bà còn trẻ không thể hạ màn được.

Carole nhìn thẳng vào mắt chị. - Tôi đã có hai đời chồng và một mối tình vượt thời gian. Chị còn muốn thêm gì nữa?

- Tôi muốn bà có cuộc sống hạnh phúc. Bà biết không, tôi muốn bà được hạnh phúc mãi mãi. Có lẽ trường hợp này sẽ đem lại hạnh phúc cho bà.

- Chị muốn nói sao thì cứ nói. Đã mười lăm năm rồi chuyện này sẽ rất rắc rối, chị nhớ cho như thế. Khi ấy tôi thích sống ở đây còn bây giờ thì không. Tôi đang sống ở L.A. và chúng tôi có cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

- Thật ư? Mỗi khi bà và ông ta gặp nhau, hai người nói chuyện không ngớt. Bà sinh động hơn những năm trước đây rất nhiều. Từ ngày Sean mất, chưa bao giờ tôi thấy bà vui vẻ như thế này.
- Chị không muốn thuyết phục bà, nhưng chị phải công nhận chị thích ông ta, mặc dù ông ta hơi nghiêm khắc, và rất Pháp. Rõ ràng ông ta vẫn còn yêu bà. Và bây giờ vợ ông cũng đã mất rồi. Lần này ít ra ông cũng là người độc thân. Carole cũng vậy.

- Ông ấy là người thông minh, hấp dẫn, thậm chí sáng suốt. Nhưng ông ấy là người Pháp, - Carole đáp, giọng dứt khoát. - Đi ở bất kỳ đâu, ông ta cũng sẽ rất khổ sở, mà tôi thì không muốn ở đây nữa. Tôi hạnh phúc khi ở L.A. Nhân tiện hỏi chị, Alan sao rồi? Có gì mới với anh ta không?
- Rõ ràng bà muốn thay đổi đề tài, và khi bà hỏi, trông Stevie có vẻ như nuốt phải xương trong bánh sừng trâu.

- Alan à? Mà sao? - Chị có vẻ tội lỗi và thờ ơ.

- Chị hỏi “sao” nghĩa là sao? Tôi chỉ muốn hỏi Alan có khỏe không thôi. - Rồi bà cười với Stevie.
- Thôi được rồi. Nói ra đi. Có gì lạ không?.

- Không có gì. Tuyệt đối không có gì. - Stevie đỏ mặt. Alan khỏe. Anh ấy gửi lời chào đến bà.

- Trông chị tái mét như thể tôi biết chị có chuyện gì giấu tôi. - Carole cười rồi nhìn chị. - Có chuyện gì phải không? - Trong phòng bao trùm không khí im lặng. Stevie không bao giờ giữ chuyện bí mật của mình, chị chỉ giữ chuyện bí mật của Carole thôi.

- Được rồi, được rồi. Tôi định về nhà rồi sẽ nói cho bà biết. Và tôi cũng chưa quyết định việc này. Tôi phải nói với Alan nữa, để xem hoàn cảnh như thế nào.

- Hoàn cảnh gì? - Carole hỏi, vẻ hoang mang. Stevie liền ngồi phịch xuống ghế như cái bong bóng xẹp hơi, chị thở dài.

- Đêm qua anh ấy yêu cầu tôi kết hôn với anh ấy, - Stevie thú thật với nụ cười bối rối.

- Nói qua điện thoại à?

- Anh ấy nôn nóng, không đợi được. Thậm chí anh ấy còn mua nhẫn cho tôi. Nhưng tôi chưa trả lời.

- Hãy xem cái nhẫn trước đã, - Carole trêu chị, và Stevie rên rỉ. - Phải bảo đảm chị thích cái nhẫn.

- Không biết tôi có muốn lấy chồng không. Alan thề sẽ không cản trở công việc của tôi. Anh ấy nói tình trạng cũng giống như bây giờ thôi, tốt hơn thì có, chỉ khác là có giấy hôn thú và chiếc nhẫn. Nếu tôi lấy chồng, bà có làm phụ rể cho tôi không, hay bà gọi gì đó tùy bà?

- Cái đó gọi là phù dâu, nếu tôi nhớ không lầm. Tôi sẽ rất hân hạnh. Tôi nghĩ chị nên trả lời bằng lòng. - Carole nói tiếp.

- Tại sao?

- Tôi nghĩ chị yêu anh ấy, - Carole đáp gọn.

- Yêu thì sao? Tại sao chúng tôi phải kết hôn?

- Đừng hỏi tại sao. Kết hôn chỉ là hành động thực hiện lời cam kết bền vững. Khi tôi lấy Sean, tôi cũng tự hỏi như chị bây giờ. Jason bỏ tôi để theo người khác trẻ hơn. Matthieu lừa dối bản

thân và tôi. Tôi không muốn lấy chồng lại, hay thậm chí không muốn yêu lại. Sean đã yêu cầu tôi kết hôn với ông ấy và tôi không ân hận chút nào. Tôi đã làm việc rất tốt. Chỉ có việc, chị phải chắc chắn Alan có nghiêm túc không thôi.

- Tôi nghĩ anh ấy rất nghiêm túc, - Stevie đáp, chị có vẻ buồn rầu.

- Vậy thì khi về nhà rồi, chị hãy suy nghĩ kỹ. Chị có thể kéo dài thời gian đính hôn mà.

- Anh ấy muốn chúng tôi làm đám cưới vào tối ngày đầu năm ở Vegas. Làm thế có cấp rập quá không?

- Quá cấp rập. Nhưng có lẽ vui. Các con tôi sẽ đi ST. Bart với Jason. Tôi sẽ bay đến đó với chị. - Carole nói, Stevie liền đến ôm ghì lấy bà.

- Cám ơn bà. Tôi sẽ báo cho bà biết. Tôi sợ phải nói bằng lòng với anh ấy.

- Có lẽ chị đã sẵn sàng rồi, - Carole đáp, nhìn chị với vẻ thương mến, muốn trấn an chị. - Tôi nghĩ chị sẽ bằng lòng. Đạo gần đây, chị nói về chuyện này rất nhiều.

- Là vì Alan nói nhiều. Anh ấy bị chuyện này ám ảnh.

- Cám ơn chị đã nói với tôi, - Carole thân ái nói.

- Nếu tôi đám cưới, bà nên đến đó để nắm tay tôi, - Stevie e ngại nói, nhưng chị cười và có vẻ sung sướng.

- Chị cứ tin đi, - Carole hứa. - Tôi sẽ không quên chuyện này đâu.

Tối đó Carole lại ăn tối với Matthieu. Lần đầu tiên họ đi ăn tối ở ngoài. Họ đến nhà hàng Orangerie ở trên đảo Saint Louis giữa sông Seine. Bà mặc cái váy độc nhất mà bà đã đem theo. Matthieu mặc bộ com lê màu đen và cắt tóc gọn gàng. Trông ông rất chững chạc và cực kỳ đẹp, mặc dù ông vẫn còn bức tức về những lời viết trên tờ Héraud Tribune. Chuyện này làm ông phần nộ vô cùng.

Carole cười ông, bà nói:

- Lạy Chúa, lời lẽ trên báo rất đúng mà. Tại sao anh quá giận dữ như thế?

- Nhưng không ai biết! - Ông rất tự hào về việc này, nhưng việc này đã làm cho bà bức mình. Bà không thích giấu giếm chuyện gì, không thích cuộc sống như ông.

- Chúng ta may mắn.

- Và cẩn thận. - Ông nói đúng. Họ đã cẩn thận. Cả hai đều biết họ có thể bị tai tiếng đổ lên đầu bất cứ lúc nào. Nhưng thật tuyệt là họ không bị thế.

Họ nói về nhiều chuyện trong bữa ăn. Ông đợi cho đến khi ăn tráng miệng mới nói với bà chuyện quan trọng. Đó là chuyện tương lai của họ. Đêm trước ông đã thức cả đêm, suy nghĩ về vấn đề này. Lời nói bóng gió trên báo đã làm cho ông phải suy nghĩ. Đã đến lúc phải làm điều gì đó. Họ đã sống lén lút khá lâu trong quá khứ, bây giờ với tuổi tác cao như thế này, họ phải sống sao cho mọi người kính trọng, ông nói với bà như thế khi họ ăn bánh kem mút với kem caramen ướp lạnh.

Kem vừa tan hết trong miệng, Carole liền đáp lời ông:

- Chúng ta luôn được mọi người kính trọng mà. Ít ra là tôi. Tôi không biết gần đây người ta có kính trọng anh hay không, nhưng tôi là bà góa phụ đứng đắn.

- Tôi cũng vậy, - ông cau có đáp. - Từ khi em về Mỹ, tôi không dan díu với ai, - ông nói thêm. Nhìn ông, bà tin điều đó. Ông thường tuyên bố rằng người phụ nữ duy nhất ông dan díu là bà, ngoài vợ ông ra. - Bài báo trên tờ Heard Tribune đã biến chúng ta thành người không trung thực, - ông phàn nàn.

- Không phải đâu. Anh là người đáng kính nhất nước Pháp, và tôi là minh tinh điện ảnh. Anh muốn họ nói gì? Thấy nữ diễn viên nổi tiếng và chính khách hời hợt đi dạo chơi như hai kẻ

đáng kính à? Chúng ta như thế đấy.

- Carole! - Ông cười to khi nghe bà nói, vẻ kinh ngạc.

- Họ phải bàn tán chứ, cho nên họ phải làm sao để chúng ta có vẻ hấp dẫn hơn thực trạng. Và họ đoán cầu may, hay nêu câu hỏi cầu may. Nếu anh và tôi không nói cho họ biết, họ sẽ không bao giờ biết đích xác.

- Chúng ta biết là đủ rồi.

- Đủ để làm gì?

- Đủ để xây dựng cuộc đời mà đáng ra chúng ta đã làm từ những năm trước đây và không làm được vì tôi không chịu thoát khỏi nếp sống thường tình, giữ lời hứa. - Bây giờ ông xác nhận mình sai, nhưng khi ấy thì không.

- Anh nói gì đấy? - Bà lo lắng hỏi. Ông vào thẳng vấn đề:

- Carole, em có muốn kết hôn với tôi không? - Ông nắm tay bà khi hỏi, mắt nhìn đắm đắm vào mắt bà. Bà ngồi yên lặng một hồi lâu rồi lắc đầu. Bà phải cố gắng hết sức mới lắc được đầu.

- Không, Matthieu, chắc tôi không lấy anh được đâu. - Bà có vẻ cương quyết và mặt ông ủ dột. Ông đã sợ bà sẽ nói thế. Và chuyện này đã quá trễ.

- Tại sao không? - Ông có vẻ buồn, nhưng hy vọng có thể thay đổi ý bà.

- Vì tôi không muốn lấy chồng nữa, - bà đáp, vẻ mệt mỏi. - Tôi thích sống như hiện nay. Tôi đã lấy chồng hai lần rồi. Như thế là quá đủ. Tôi yêu người chồng đã quá cố. Anh ấy rất tuyệt vời. Tôi cũng đã sống mười năm với Jason. Tôi đã yêu anh hết cả tấm lòng, nhưng rồi cũng mất anh. - Việc này làm bà đau đớn, nhưng không nói ra. Tuy vậy, ông cũng thừa biết và ông đã ân hận về việc này suốt mười lăm năm nay. Cuối cùng bà đã vượt qua được, nhưng ông thì không.

- Em không mất tôi, mà em bỏ tôi, - ông nhắc lại cho bà nhớ, và bà gật đầu.

- Tôi không giữ được anh, - bà chỉnh lại. - Vợ anh đã giữ anh, và nước Pháp buộc chân anh.

- Nay tôi đã góa bụa và nghỉ hưu rồi, - ông biện bạch.

- Phải, đúng thế. Còn tôi không giống như anh, tôi góa bụa nhưng không nghỉ hưu. Tôi muốn làm thêm nhiều bộ phim nữa, nếu người ta giao cho tôi những vai tốt. - Bà lại bị chuyện ấy kích thích. - Tôi có thể đi du lịch khắp nơi, giống như lúc tôi lấy Jason, thậm chí khi sống với anh. Cho dù không đóng phim lại đi nữa, tôi cũng muốn được tự do làm điều tôi muốn như làm việc cho Liên hiệp quốc, cho những hội từ thiện mà tôi tin tưởng. Tôi muốn có thì giờ sống với các con và viết cuốn sách, nếu tôi sử dụng máy tính lại được. Tôi không muốn làm người vợ ngoan.

- Tôi thích cách em sống.

- Tôi cũng thích sống như thế này, nghĩa là yêu anh, chứ không bị ràng buộc. Và hơn hết tôi không muốn phải đau khổ lại. - Đây là điều chính yếu đối với đời bà, hơn cả sự nghiệp và các công tác xã hội khác. Bà biết bà đã yêu ông lại, việc này rất nguy hiểm cho bà. Bây giờ bà không muốn bị ông khuất phục hoàn toàn. Lần trước chính vì thế mà bà rất đau đớn khi ông không cưới bà.

- Lần này tôi sẽ không làm tim em tan vỡ nữa đâu, - ông nói, vẻ hối lỗi.

- Anh sẽ làm. Tình yêu là như thế đấy, người ta luôn làm cho nhau đau khổ và chấp nhận cuộc sống mạo hiểm. Tôi không muốn phiêu lưu nữa. Hay đau đớn thêm vì bị tình yêu làm cho mù quáng. Tôi đã năm mươi tuổi rồi, quá già nên không thể bắt đầu lại được. - Bà cảm thấy mình già đi nhiều, nhất là từ khi bị bom nổ trong đường hầm.

- Em vẫn còn trẻ. Nhiều người già hơn chúng ta vẫn lấy nhau đó thôi. - Ông cố gắng thuyết phục bà, nhưng không thành công.

- Họ can đảm hơn tôi. Tôi đã sống với anh, với Sean và Jason. Thế là đủ rồi. Tôi không muốn

làm lại việc đó. - Bà cương quyết, và ông nghĩ bà thật lòng. Ông quyết tâm làm cho bà thay đổi ý kiến. Khi ra khỏi nhà hàng họ vẫn còn tranh cãi về chuyện này, nhưng ông không làm cho bà đổi ý. Ông không muốn tình thế đi đến nông nổi này. - Vả lại tôi thích sống ở L.A. Tôi không muốn sống ở Pháp.

- Tại sao?

- Tôi không phải người Pháp. Anh mới là người Pháp. Tôi là người Mỹ. Tôi không muốn sống ở nước ngoài.

- Trước kia em muốn. Anh thích sống ở đây. - Ông vẫn cố nhắc cho bà nhớ, nhưng bà tỏ ra không nhớ chuyện ấy. Vì vậy mà ông làm cho bà lo sợ. Lần này bà sợ mình hơn sợ ông. Bà không muốn quyết định một việc không hay.

- Phải, đúng thế. Nhưng khi tôi về nhà, tôi cảm thấy hạnh phúc. Khi ấy tôi nhận ra rằng mình không thuộc về nơi này. Đây là điều gây ra sự rắc rối cho chúng ta. Anh thường gọi chúng là sự dị biệt về văn hóa, sống với tôi mà kết hôn với bà ấy và ngay cả con của chúng ta cũng là con ngoại hôn. Tôi không muốn sống nơi nào mà người ta cho văn hóa của họ khác với văn hóa của tôi. Nói tóm lại, người ta sẽ đau khổ khi ở tại một nơi mà mình cho là đất khách quê người. - Ông nhận thấy rằng sự đau khổ mà ông đã gây ra cho bà sâu đậm đến nỗi đã mười lăm năm qua mà vết thương lòng vẫn còn rõ nét, còn rõ hơn cả vết sẹo trên má bà. Những vết thương mà ông gây ra lắng sâu vào trong tâm trí bà. Nó tác động mạnh đến nỗi bà vẫn còn cảm giác không hay về nước Pháp và người Pháp. Bà chỉ muốn về nhà, sống một mình yên ổn cho hết những ngày còn lại của cuộc đời. Ông tự hỏi không biết làm sao mà Sean thuyết phục được bà lấy ông. Rồi khi ông chết, bà lại bị bỏ rơi lần nữa. Bây giờ bà đã khép cửa lòng.

Họ nói về việc này khi trên đường về khách sạn, và chào tạm biệt trong xe ông. Lần này bà không muốn ông lên căn hộ bà đang ở. Bà hôn nhẹ lên môi ông, cảm ơn ông về bữa ăn tối, rồi bước vội ra khỏi xe.

- Em sẽ suy nghĩ về chuyện này chứ? - Ông năn nỉ.

- Không, tôi sẽ không suy nghĩ. Tôi đã nghĩ về chuyện này mười lăm năm qua rồi. Anh đã không giữ lời hứa với tôi, Matthieu, và lừa dối chính anh nữa. Anh đã trì hoãn gần ba năm trời. Bây giờ anh muốn gì ở tôi? - Mắt bà mở to, buồn bã, ông thấy tình hình không hy vọng, nhưng vẫn tiếp tục thuyết phục bà.

- Hãy tha thứ cho tôi. Hãy để cho tôi được yêu em, chăm sóc em đến hết đời tôi. Tôi thề lần này sẽ không để em thất vọng nữa. - Bà thấy ông nói thật tình.

- Tôi có thể tự chăm sóc cho mình, - bà buồn bã đáp, nhìn ông qua cửa xe sau khi bà đã bước ra khỏi xe. - Tôi quá mệt mỏi không thể liều như trước nữa. - Bà quay lại, vội vàng bước lên các bậc thềm của khách sạn Ritz, với các vệ sĩ CRS theo sau. Matthieu nhìn theo bà cho đến khi bà đã khuất trong khách sạn mới lái xe ra về. Khi lái xe về nhà, nước mắt lặng lẽ chảy xuống hai má ông. Ông nghĩ điều ông lo sợ chắc lần này sẽ đến. Ông đã mất bà.

CHƯƠNG 18

Sáng hôm sau, khi ăn sáng, Carole ngồi lặng lẽ khác thường trước mặt Stevie. Chị ăn nhiều bánh mì sôcôla với trứng ốp la. Trong khi Carole lặng lẽ đọc báo thì Stevie phàn nàn.

- Ăn như thế này chắc khi về nhà tôi nặng đến ba trăm pao mất. - Chị tự hỏi không biết Carole có khỏe trong người hay không. Từ khi ngủ dậy đến giờ bà không nói một tiếng.

Cuối cùng Carole để tờ báo xuống bàn, ngồi dựa lưng ra ghế và thở dài. Stevie bèn hỏi:

- Bữa ăn tối qua thế nào?

- Rất ngon.

- Bà và ông ấy đi ăn ở đâu?

- Ở tiệm Orangerie, trên đảo Saint Louis. Matthieu và tôi trước đây thường đến ăn ở đấy. - Nhà hàng này và nhà hàng Voltaire được ông ưa thích và bà cũng thế.

- Bà cảm thấy khỏe không? Carole gật đầu, nói:

- Chỉ mệt thôi. Đi bộ làm cho tôi khỏe hơn. - Ngày nào bà cũng đi chơi với Matthieu, họ đi hàng giờ, vừa đi vừa nói chuyện.

- Ông ấy có buồn khi đọc bài trên tờ Heard Tribune không?

- Hơi buồn. Ông ấy sẽ khắc phục được chuyện này. Tôi không hiểu tại sao ông ấy luôn cho mình là phải. Tờ báo đã viết đúng. Thật kỳ lạ là trước đây không ai nghĩ ra điều này, mặc dù lúc ấy chúng tôi rất thận trọng. Ông ấy gặp rất nhiều nguy hiểm, và tôi cũng vậy. Ông ấy đã quen với chuyện này.

- Có lẽ chuyện ấy đã biến mất khỏi trí nhớ của Matthieu.

- Stevie nói để trấn an bà. Bây giờ không ai chứng minh được điều gì hết. Đã lâu quá rồi. - Carole gật đầu đồng ý.

- Bà có gì vui không? - Lần này Carole nhún vai, rồi nhìn người phụ tá ngồi ở bên kia bàn.

- Ông ấy đề nghị.

- Ông ấy sao?

- Ông ấy đề nghị chúng tôi thành hôn. - Mặt bà tỉnh bơ. Stevie ngạc nhiên thật sự, rồi trở nên sung sướng, nhưng Carole thì không.

- Trời đất quỷ thần! Bà nói sao?

- Tôi nói không. - Giọng bà bình thản nhưng đau đớn, Stevie nhìn bà dăm dăm.

- Bà đã nói thế à? Tôi có cảm giác là hai người vẫn còn yêu nhau, và tôi nghĩ ông ấy cố chuộc lại tội lỗi của mình.

- Đúng vậy. - Carole phân vân không biết Matthieu có đề nghị lại với mình không. Tối qua có lẽ ông ấy rất đau khổ.

- Tại sao bà trả lời không? - Mặc dù mới đầu ông ta làm cho chị lo, nhưng bây giờ chị thất vọng thật sự.

- Vì quá trễ rồi. Nhiều chuyện đã thay đổi. Tôi vẫn còn yêu ông ấy, nhưng ông ấy đã làm cho tôi đau khổ nhiều. Cho nên tôi không muốn lấy chồng nữa. Tối qua tôi đã nói thế với Matthieu.

- Tôi biết lý do bà không muốn lấy Matthieu vì ông ấy đã làm cho bà đau khổ. Nhưng tại sao bà không muốn lấy chồng lại?

- Sẽ tái diễn những chuyện cũ. Ly dị. Góa bụa. Tim tan vỡ. Tại sao tôi phải dấn thân vào vòng

trầm luân như thế nữa? Tôi không lặp lại đâu. Đòi tôi như thế này thoả mái rồi, hiện tôi sống rất sung sướng.

- Bà có vẻ giống tôi đấy. - Stevie đáp, vẻ chán nản.

- Stevie, chị còn trẻ. Chị chưa hề lấy chồng. Ít ra chị cũng nên lấy chồng một lần, nếu chị thực sự yêu Alan. - Bà nói đến Alan. - Tôi đã lấy những người tôi yêu, nhưng Jason bỏ tôi còn Sean thì mất. Tôi không muốn lấy chồng lại, nhất là lấy người đã một lần làm cho tim tôi tan nát. - Bà yêu ông, nhưng lần này bà muốn lý trí điều khiển con tim mình. Như thế sẽ bình an hơn.

- Phải, nhưng theo tôi biết thì ông ấy lần này rất thật tình với bà. Ít ra tôi nghe bà cho biết như thế. Trước đây ông ta vướng víu nhiều chuyện, sợ không dám bỏ vợ, ngoài ra còn là viên chức cao cấp trong chính quyền, được chỉ định thêm một nhiệm kỳ bộ trưởng nữa, khiến cho tình cảm càng rắc rối thêm. Nhưng bây giờ ông đã thôi làm việc cho nhà nước, vợ ông lại chết rồi, hết bị vướng víu vào chuyện gì. Và ông ấy đã làm cho bà được hạnh phúc, hay hình như thế, phải không?

- Phải, - Carole thành thật đáp. - Ông ấy làm cho tôi hạnh phúc. Nhưng dù Matthieu không gây rắc rối cho tôi nữa, thì sao đây? Ông ấy sẽ chết và làm cho tôi đau lòng. - Bà có vẻ bi quan khi nói câu này. - Việc Sean mất đã làm cho tôi quá đau khổ, rồi bây giờ trở lại chuyện ấy nữa. Tôi đã sống năm năm khổ cực sau khi xa Matthieu. Ngày nào tôi cũng hy vọng ông ấy gọi cho tôi, báo rằng đã bỏ vợ, nhưng ông ấy đã không gọi. Ông ấy bình chân như vại cho đến khi bà ta chết.

- Bà không thể bỏ cuộc như thế, - Stevie nói, chị có vẻ buồn cho bà. Chị không ngờ Carole cảm thấy chán nản như thế. - Bà không nên yếu đuối như vậy.

- Ngay cả việc lấy Sean tôi cũng không muốn. Anh ấy năn nỉ tôi quá nên tôi mới lấy. Nhưng khi ấy tôi mới bằng tuổi chị bây giờ. Bây giờ tôi già rồi, không thể lấy chồng nữa.

- Năm mươi tuổi mà già à? Đừng như vậy chứ. Trông bà như mới ba mươi lăm tuổi. - Tôi cảm thấy như mình đã chín mươi tám tuổi và tim tôi già ba trăm hai chục tuổi rồi. Chị hãy tin tôi đi, tôi đã lên đoạn đầu đài hơn hai lần rồi.

- Thôi thôi, Carole, đừng nói thế. Bây giờ bà mệt vì bà đã trải qua một thử thách khủng khiếp. Khi chúng ta trở lại Paris để đóng cửa ngôi nhà, tôi đã thấy bà rất buồn. Bà yêu Matthieu rất nhiều.

- Đây là vấn đề quan trọng. Tôi không muốn đau khổ nữa. Tôi đã bị hủy hoại hoàn toàn. Khi tôi từ già ông ấy và bay đi khỏi đây, tôi nghĩ mình sẽ chết. Tôi khóc hàng đêm suốt ba năm. Hay ít ra cũng hai năm. Ai muốn như thế? Nếu ông ấy bỏ tôi hay chết thì sao?

- Còn nếu mọi việc không như vậy? Nếu lần này bà thật sự hạnh phúc, không trốn tránh, không bị ai quấy rầy thì sao? Tôi muốn nói hạnh phúc thật sự trong cuộc sống lứa đôi. Bà muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này hay sao?

- Phải. - Giọng của Carole cương quyết.

- Bà có yêu ông ấy không?

- Có chứ. Tôi ngạc nhiên là sau bao nhiêu lần đau khổ, bây giờ tôi vẫn yêu ông ấy. Tôi nghĩ ông ấy rất tuyệt vời. Nhưng tôi không muốn lấy ông ấy, hay bất cứ ai. Tôi muốn tự do làm những công việc tôi thích. Tôi biết làm thế là ích kỷ. Có lẽ tôi thường ích kỷ như thế. Có lẽ vì thế mà Chloe giận tôi và Jason bỏ tôi để theo người khác. Trước khi Sean mất, tôi không rời anh ấy một phút. Bây giờ tôi muốn làm điều tôi muốn mà không lo sợ mình làm phiền đến ai, có làm cho họ buồn, tức giận không... Nếu tôi muốn lên máy bay đi đâu đó, tôi cứ việc đi. Nếu tôi không muốn gọi về nhà, tôi sẽ không gọi. Và chuyện này chẳng làm cho ai lo buồn, vì bây giờ ở nhà chẳng có ai hết. Vả lại, tôi muốn viết cuốn sách, không lo sợ công việc của tôi sẽ làm cho ai thất vọng, hay lo sợ họ muốn tôi nên ở đâu đó, làm công việc phù hợp với họ. Mười tám năm trước đây, chắc tôi sẵn sàng chết vì Matthieu. Nếu ông ấy hỏi cưới tôi, chắc tôi bỏ hết sự nghiệp để theo ông ấy. Hay Jason cũng thế. Tôi muốn có con với Matthieu, muốn làm vợ ông ấy, nhưng chuyện ấy lâu quá rồi. Bây giờ tôi không tha thiết nữa. Tôi có ngôi nhà tôi thích, có

bạn bè thân, tôi muốn thăm con bất cứ khi nào có thể. Tôi không muốn ở tại Paris này mà ước ao ở đâu đó. Tệ hơn nữa là ở với một người có thể làm cho tôi đau khổ thêm lần nữa.

- Tôi nghĩ bà thích Paris. - Stevie ngạc nhiên trước lời bà. Có lẽ chuyện này quá trề thật. Chị không tin, nhưng Carole hầu như đã thuyết phục được chị.

- Tôi thích Paris, nhưng tôi không phải là người Pháp. Tôi không muốn người ta nói mình sai vì theo văn hóa của tổ quốc mình, bị người ta cho mình là người Mỹ đáng ghét, hay cho tôi không hiểu gì hết vì đến từ một nước kém văn minh. Matthieu đã xem phần nửa vấn đề khó khăn của chúng tôi là do “khác biệt văn hóa” mà ra, vì tôi đã muốn ông ta ly dị vợ để sống với tôi. Ông ấy gọi chuyện này là cổ lỗ, là khắt khe, vì tôi không muốn ngủ với chồng người khác. Tôi muốn ngủ với chồng tôi. Tôi nghĩ ông ấy nợ tôi việc đó. Nhưng ông ấy vẫn ở với bà ta. - Chuyện này có những vấn đề phức tạp, nhất là vì địa vị của Matthieu trong chính quyền. Nhưng chính thái độ khẳng khái của ông muốn duy trì địa vị tinh thần của bà đã cho thấy ông là người Pháp điển hình và điều này làm cho bà đau khổ.

- Bây giờ ông ấy tự do rồi. Bà hết vướng mắc các chuyện ấy nữa. Nếu bà yêu ông ấy, tôi không hiểu cái gì ngăn bà không kết hôn với ông ấy.

- Tôi rất nhát gan, - Carole nói, vẻ khổ sở. - Tôi không muốn bị đau đớn lại. Tôi muốn đi khỏi đây trước khi chuyện không hay xảy đến. Chuyện ấy thường đến với tôi.

Stevie nhìn bà, buồn bã nói:

- Thế thì chán quá.

- Chán thật. Khi tôi bỏ ông ấy cách đây mười lăm năm, chuyện rất buồn. Buồn kinh khủng. Cả hai chúng tôi đều rất chán nản, cùng khóc ở phi trường. Nhưng tôi không ở lại được nữa, tình thế như vậy đấy. Và có lẽ bây giờ cũng như thế thôi. Còn con cái, công việc, đất nước của ông ấy. Tôi thấy ông ấy không thể sống thiếu nước Pháp được. Và tôi không muốn sống luôn ở đây.

- Bà và ông ấy không nghĩ ra cách nào khác à? - Stevie hỏi. Carole lắc đầu.

- Đừng nghĩ ra cách gì thuận tiện hơn. Như vậy sẽ không có ai buồn rầu, nghĩ rằng mình đáng được thế này thế nọ. Chúng ta không làm cho nhau đau khổ, thì cũng sẽ tôn trọng nhau. Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều già rồi. - Bà đã quyết định và Stevie nghĩ sẽ không có gì làm cho bà thay đổi ý kiến. Chị biết khi quyết định như thế nghĩa là bà đã đắn đo suy nghĩ nhiều rồi. Carole rất cứng đầu.

- Bà quyết định sẽ ở vậy suốt đời, sống với kỷ niệm, và hàng năm đi thăm con vài lần à? Khi các con bà có gia đình, có cuộc sống riêng, có con cái, không có thì giờ để thăm bà nữa, thì bà tính sao? Khi ấy bà làm gì? Vài năm bà đóng một cuốn phim, hay bỏ luôn? Bà sẽ viết sách rồi thỉnh thoảng đọc diễn văn cho tổ chức xã hội nào đấy ư? Carole, tôi chưa bao giờ nghe nói có chuyện kỳ quái như vậy.

- Tôi rất buồn khi thấy chị nghĩ như thế. Đối với tôi làm thế rất có ý nghĩa.

- Mười hay mười lăm năm sau chuyện này sẽ không có ý nghĩa, khi ấy bà cô đơn lẻ bóng, bà sẽ nhớ những năm tháng ở với ông ấy như bây giờ. Có thể khi ấy Matthieu đã mất và bà tiếc cơ hội ngàn vàng này để bà kết duyên với người mà mình thương yêu gần hai mươi năm. Tình yêu mà hai người đang có đã trải qua bao thử thách gian nan. Hai người vẫn còn yêu nhau. Tại sao bà không thừa cơ hội này để nắm lấy tình yêu đó? Bà còn trẻ, còn đẹp, còn sự nghiệp trước mắt. Nhưng khi những thứ đó biến mất, bà sẽ cô đơn hoàn toàn. Tôi không muốn thấy bà gặp phải hoàn cảnh đó. - Stevie rất buồn cho bà.

- Vậy tôi phải làm gì? Bỏ hết để lấy ông ấy ư? Chấm dứt hết cái gì thuộc về mình ư? Bỏ hết việc làm phim ảnh hay công việc đang làm cho cơ quan UNICEF hay sao? Cứ ngồi một chỗ nắm tay ông ấy hay sao? Khi tôi trưởng thành, tôi không muốn mình như thế. Tôi phải tự trọng, giữ phẩm giá mà mình đã tin tưởng. Nếu tôi không làm thế, ai sẽ làm?

- Hai người không thể có nhau à? - Stevie hỏi, vẻ tức tối. Chị muốn Carole có cuộc sống hạnh

phúc gia đình hơn là chỉ làm công tác từ thiện, thỉnh thoảng đóng một bộ phim, và đi thăm con vào các ngày lễ. Bà đáng được yêu thương, đáng được sống hạnh phúc, có bạn đời trong những ngày còn lại của cuộc đời, bất kể lâu mau bao nhiêu. - Thế bà muốn làm như Joan of Arc nguyện sống độc thân để phục vụ đức tin ư?

- Có lẽ tôi sẽ làm như thế, - Carole đáp, hai hàm răng nghiến chặt. Stevie đã làm cho bà bức bối. Chị muốn làm như thế, nhưng chị nghĩ không làm cho bà thay đổi ý kiến.

Hai người phụ nữ trở lại đọc báo, họ giận nhau. Hiếm khi hai người bất bình nhau đến độ giận nhau như thế này. Họ không nói chuyện với nhau cho đến khi bác sĩ đến khám cho Carole vào lúc giữa trưa.

Bà bác sĩ sung sướng trước tiến bộ của Carole, bà mừng trước kết quả khả quan về việc đi bộ đã khuyên Carole làm theo. Cơ bắp ở chân phát triển điều hòa, bà đã giữ được sự cân bằng của cơ thể, và trí nhớ phục hồi rất nhanh. Bà bác sĩ tin rằng Carole có thể về Los Angeles theo kế hoạch đã định. Bệnh viện không có lý do gì không để cho bà về. Bác sĩ hẹn vài ngày nữa sẽ đến thăm bà lại, khuyên bà tiếp tục làm những công việc như mấy hôm nay. Bà bác sĩ nói chuyện với cô y tá vài lời rồi quay về bệnh viện.

Khi bác sĩ về rồi, Stevie gọi bữa trưa cho Carole, để bà ăn một mình nơi bàn ăn, còn chị ăn bữa trong phòng mình. Chị quá giận vì Carole đã nặng lời với chị, nên chị không thể ngồi ăn chung bàn với bà được. Chị nghĩ Carole đã vấp phải sai lầm rất lớn trong đời. Tình yêu không đến hàng ngày, nếu nó đã rơi vào lòng Carole lại, chị nghĩ xua đuổi nó đi là phí phạm, là có tội. Tệ hơn nữa việc trốn chạy tình yêu vì sợ đau khổ là rất sai lầm.

Carole ăn một mình rất buồn. Stevie nói mình đau đầu, nhưng Carole biết không phải thế. Bà không dă động gì về việc này và sau khi đi đi lại lại trong phòng khách một lát, bà gọi cho Matthieu trong phòng làm việc của ông. Bà nghĩ chắc ông đi ăn trưa ở ngoài rồi, nhưng cứ gọi. Người thư ký của ông nối đường dây cho ông ngay. Ông đang ăn bánh sandwich ở bàn làm việc và ông cau có cả ngày. Ông mắng cô thư ký như tát nước hai lần, đóng mạnh cửa văn phòng sau khi đã nói chuyện với người khách hàng làm ông tức giận. Rõ ràng ông không được vui. Cô thư ký chưa lúc nào thấy ông như thế. Cô rất thận trọng khi nói với ông người gọi đến là ai. Ông liền nhắc máy ngay, hy vọng Carole đã thay đổi ý kiến.

- Anh quá giận tôi, không nói chuyện với tôi phải không?

- Bà hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ.

- Tôi không giận em đâu, Carole, - ông đáp, giọng buồn bã. Tôi hy vọng em gọi cho tôi để nói rằng em đã đổi ý. Tôi vẫn giữ nguyên lời đề nghị. - Ông cười.

- Tôi vẫn không đồng ý. Tôi nghĩ mình đúng. Ít ra là cho tôi. Tôi quá sợ không muốn lấy chồng lại. Sáng nay, tôi đã nói chuyện này với Stevie, chị ấy nói trong vòng mười hay mười lăm năm nữa tôi sẽ đổi ý.

- Chắc khi ấy tôi chết rồi, - ông thản nhiên đáp và Carole rùng mình.

- Anh chưa chết đâu. Đề nghị như vậy thế nào? Ngắn hay dài hạn?

- Dài. Em đùa với tôi phải không? - Ông nghĩ mình đáng bị đối xử như thế. Ông đáng bị bà đưa ra những lời trách móc, đay nghiến, sau những gì ông đã gây ra cho bà trong quá khứ.

- Tôi không đùa với anh đâu. Tôi đã cố hiểu mình, cố vinh danh điều mà tôi tin tưởng. Tôi yêu anh, nhưng cũng phải tôn trọng mình, nếu không, tôi sẽ chẳng còn là tôi nữa? Tôi phải đạt cho được những điều ấy.

- Em luôn luôn tôn trọng mình, Carole à. Vì thế mà em đã rời bỏ tôi. Em quá tự trọng nên không ở lại. Vì thế mà tôi yêu em. - Đây là tình trạng khó xử cho cả hai, cho ông khi ấy, và cho bà bây giờ. Họ luôn luôn bị kẹt giữa những điều không thể thực hiện được, nếu họ chọn lựa sẽ đụng chạm đến những người khác, hay ảnh hưởng đến nhau.

- Anh có bằng lòng tối nay ăn cơm với tôi không? - Bà hỏi.

- Rất bằng lòng. - Ông có vẻ sung sướng. Ông sợ bà không muốn gặp ông trước khi về Mỹ.
- Tiệm Voltaire được không? - Bà hỏi. Họ đã đến ăn ở đấy rất nhiều lần. Chín giờ nhé? - Đây là giờ ăn đúng tiêu chuẩn của Paris, thậm chí còn hơi sớm.
- Tuyệt. Em có muốn tôi đến đón ở khách sạn không?
- Tôi sẽ gặp anh ở đấy. - Bây giờ bà độc lập hơn trước nhiều, nhưng ông thích bà như thế này. Không có gì nơi bà mà ông không thích. - Nhưng có một điều kiện, - bỗng bà nói thêm.
- Điều kiện gì? - Ông không biết bà đang nghĩ gì.
- Anh không được đề nghị với tôi lại chuyện đó.
- Tối nay thì không. Nhưng tôi không đồng ý với điều kiện ấy nếu nó kéo dài.

- Được rồi. Rất tốt. - Câu trả lời của bà làm cho ông hy vọng sẽ thuyết phục được bà trong ngày nào đấy, có thể sau khi bà đã hoàn toàn bình phục trong vụ tai nạn vừa qua, hay sau khi bà đã hoàn tất cuốn sách. Lúc đó ông sẽ đề nghị lại, hy vọng bà sẽ nhận lời. Ông bằng lòng chờ đợi, họ đã xa nhau mười lăm năm, bây giờ đợi thêm một thời gian nữa cũng không sao. Ông không chịu bỏ cuộc, dù bà nói sao thì nói.

Bà đến nhà hàng Voltaire đúng chín giờ, nhà hàng ở trên khu bến tàu Quai Voltaire. Các vệ sĩ đi cùng xe với bà và khi bà đến, Matthieu đang đứng trên ngưỡng cửa nhà hàng. Đêm trong sáng như pha lê, gió lạnh thảng chập thối vào họ. Bà bước lên thềm, ngược mắt nhìn ông và cười, còn ông hôn lên má bà. Ông muốn nói yêu bà vì cảm thấy như thế đã đợi bà suốt đời.

Họ ngồi vào bàn trong góc phòng, nhà hàng rất nhộn nhịp. Người phục vụ mang rau trộn, bánh mì nướng nóng hổi và bơ đến cho họ.

Hai người ăn cho đến món tráng miệng mà không đề cập đến các vấn đề nhạy cảm của nhau. Và sau món tráng miệng, khi họ nhâm nhi kẹo cà phê sôcôla, ông mới nói những gì ầm ứ trong lòng. Bà cho biết kẹo cà phê này sẽ làm cho bà mất ngủ cả đêm. Hồi chiều khi nói chuyện với bà xong, ông liền nghĩ ra trong đầu một biện pháp. Nếu bà không bằng lòng hai người kết hôn thì ông đã có kế hoạch khác.

- Tôi biết trước đây em tin lời nguyên ước trong hôn nhân. Tôi đồng ý với em ở điểm này. Rồi bây giờ em không nghĩ như thế nữa. Vậy em nghĩ sao về chuyện thu xếp để cứ sống tự do riêng lẻ, rồi tự do đi lại với nhau? Như loại chính sách mở cửa vậy. - Ông cười với bà, trong khi bà tiếp tục ăn kẹo. Bà ăn nhiều đủ để thức cả tuần tiếp theo, và ông cũng vậy. Nhưng ai cần ngủ khi tình yêu ở trước mắt, đợi họ đưa tay ra bắt lấy?

- Anh nói thế nghĩa là thế nào? - Bà chăm chú nhìn ông. Ông là người có óc sáng tạo, lại ương bướng và quả quyết, bà cũng vậy. Chính vì thế mà hai người vẫn yêu nhau trong bao năm qua.

- Tôi không biết. Tôi nghĩ có lẽ chúng ta phải nghĩ ra một giải pháp để thuận tiện cho cả hai. Thú thật tôi rất thích kết hôn với em. Việc này thích hợp với ý tưởng về sự đúng mực của tôi, vả lại tôi luôn luôn muốn kết hôn với em. Tôi thích ý nghĩ em là vợ tôi, và tôi nghĩ em cũng thích thế. Có lẽ bây giờ chúng ta không cần đến giấy tờ hay chức danh, nếu em cần hạn chế các thứ ấy thì cứ tự nhiên. Nếu mỗi năm em sống với tôi sáu tháng ở Paris rồi tôi sống với em sáu tháng ở California thì sao? Em có thể đến và đi tùy ý, đi du lịch, thực hiện các kế hoạch của em, làm phim, viết lách, thăm các con. Tôi sẽ đợi em bất cứ khi nào em muốn. Như thế có phù hợp với em không?

- Làm thế thì quá bất công cho anh, - bà thành thật đáp. - Anh sẽ được gì trong việc này? Phần lớn thời gian anh sẽ sống cô đơn. - Bà có vẻ lo lắng khi hỏi ông và ông vỗ nhẹ bàn tay bà.

- Tôi sẽ có em. Tôi chỉ muốn thế. Và có thời gian sống với em bất cứ khi nào em rảnh rỗi.

- Tôi không tin việc sống chung như thế này sẽ đúng đắn cho tôi, ngay cả bây giờ, mặc dù mỗi khi ở với nhau chúng ta được hạnh phúc. Không kết hôn mà sống chung với anh thật quá lúng túng, bây giờ vẫn như thế thôi. - Ngoài ra, việc sắp xếp như ông đề nghị sẽ không bảo vệ được

tim bà khỏi đau đớn lại, hay tránh cho họ phải xa nhau. Nhưng không có cách gì để bảo đảm việc ấy. Nhưng những gì mà Stevie đã nói với bà sáng nay đều được bà ghi nhớ.

- Em muốn sao? - Ông hỏi.

- Tôi sợ bị đau khổ.

- Tôi cũng vậy. - Ông thú nhận. - Không có cách gì bảo đảm chúng ta sẽ không thế. Nếu thực sự yêu nhau, có lẽ chúng ta nên chấp nhận giải pháp này thử. Sau Giáng sinh, anh sẽ đến thăm em ở Los Angeles. - Bà biết ông sẽ đi nghỉ lễ với con và bà cũng vậy. Và may ra, bà sẽ đi dự lễ cưới của Stevie ở Las Vegas vào đầu năm mới. - Tôi có thể đến với em vào mừng một tháng giêng, nếu việc đó thuận tiện cho em, - ông nhẹ nhàng đề nghị. - Tôi có thể ở lại lâu chừng nào em thích. Rồi em đến Paris thăm tôi vào mùa xuân. Tại sao chúng ta không qua lại thăm nhau một thời gian, tùy theo kế hoạch của chúng ta, để xem tình hình có thuận tiện không? - Bà nghĩ ông chuẩn bị tinh thần để cưới bà, nên cảm thấy giống như ông đang "thử sức bà". Ông đang cố hết sức mình để bà quen với hoàn cảnh và chấp nhận vị trí của mình. - Em thấy kế hoạch thế nào?

- Hay! - bà cười. Bà không muốn hứa hẹn với ông điều gì, nhưng chỉ nhìn ông thôi đã nói lên rằng bà yêu ông. Bà cảm thấy yêu ông hơn bao giờ hết, tình yêu của họ trong sáng hơn trước nhiều. Bà luôn đề phòng, không để xảy ra chuyện rắc rối như lần trước.

- Em muốn làm như thế không? - Ông hỏi và bà cười.

- Có lẽ. - Bà lại cười và ăn thêm một nắm kẹo nữa. Ông nhìn bà ăn rồi cười. Bà thường không thể nhịn ăn loại kẹo này. Việc này nhắc ông nhớ đến ngày xưa. Sau đó bà đã làm cho ông thức cả đêm.

- Em sẽ mất ngủ cả tuần đấy, - ông cảnh báo. Ông tiếc là bà không làm cho mình thức luôn đêm ấy.

- Tôi biết. - Bà cười sung sướng. Bà thích ý kiến của ông. Bà không cảm thấy như mình đã bán linh hồn hay quá liều mạng. Bà vẫn có thể đau đớn vì yêu ông, nhưng bà muốn được cùng ông sống thoải mái theo lời đề nghị ấy để xem kế hoạch này được việc cho cả hai người như thế nào.

- Tôi đến thăm em vào tháng giêng được không? - Ông hỏi. Hai người nhìn nhau cười. Tình hình tốt đẹp hơn tối qua rất nhiều. Bây giờ ông nhận ra rằng ông đã tiến quá nhanh. Sau những chuyện đau khổ mà ông đã gây ra cho bà trước đây, bây giờ ông nghĩ mình không nên vội vàng mà phải từ từ, phải tạo niềm tin cho bà. Ông còn nghĩ việc bà giữ lòng tự trọng là đúng và cần thiết. Lần này bà không muốn làm trái lương tâm mình để cho ông được tiện lợi, hay để phù hợp với cuộc sống của ông. Bà đang đề cao cảnh giác, và yêu ông.

- Được, - bà đáp nho nhỏ. - Tôi muốn anh đến. Anh sẽ ở lại bao lâu? Mấy tuần? Mấy ngày? Mấy tháng?

- Có lẽ tôi thu xếp để ở lại hai tháng. Việc này còn tùy em.

- Chúng ta đợi xem tình hình như thế nào đã, - bà nói và ông gật đầu. Bà muốn để các cửa mở rộng, phòng khi cần rút lui.

- Tuyệt đấy, - ông đáp. Ông không muốn vội vã tiến nhanh làm cho bà lo sợ. Ông nhắc nhở mình nhớ rằng bà vừa trải qua một sự thử thách rùng rợn, kề cận cái chết, việc này còn làm cho bà cảm thấy yếu đuối và sợ hãi.

- Tôi có thể đến Paris với anh vào tháng ba, sau khi đã đi Tahiti với Chloe. Và có lẽ sẽ ở lại đấy suốt cả mùa xuân, tùy vào tình hình xảy ra như thế nào, - bà nói thêm thật nhanh câu cuối.

- Dĩ nhiên. - Bây giờ trong hai người, bà bận rộn hơn, nhất là nếu ông thôi việc ở công ty luật. Khi nào cần, ông sẽ xin phép nghỉ. Bây giờ thì việc quyết định thời gian đối với ông rất thuận lợi. Ông sẽ hoàn tất kế hoạch trong vòng mấy tuần sắp tới. Hình như ông nghĩ rằng bà sắp trở lại với đời ông.

Ông trả tiền bữa ăn tối, họ là những người cuối cùng ra khỏi nhà hàng. Trời đã khuya, nhưng họ đã giải quyết được nhiều vấn đề quan trọng. Ông đề nghị một chuyện thích hợp với cuộc sống của bà. Những chuyện đau lòng trong quá khứ sẽ thôi không hành hạ bà, nhưng không vì thế mà bà hoàn toàn phó thác đời mình cho ông. Bây giờ vấn đề này quan trọng hơn thời gian trước đây rất nhiều.

Ông lái xe đưa bà về khách sạn, xe bà chạy theo sau. Suýt nữa thì ông lái xe đưa bà chạy qua con đường hầm gần điện Louvre, nhưng vào giờ phút cuối, ông đã rẽ quặt sang đường khác. Đường hầm đã được mở lại, nhưng ông không muốn đưa bà chạy qua đó. Ông hầu như đã quên, nhưng bà thì không. Khi ông quay sang lối đi khác, mắt bà mở to hết hoảng.

- Tôi xin lỗi, - ông nói, nhìn vào đôi mắt đáng yêu của bà. Ông không muốn làm cho bà buồn rầu, sợ hãi với bất cứ chuyện gì.

- Cám ơn anh, - bà đáp, nghiêng người hôn ông. Bà thích chương trình ông hoạch định, và ông cũng vậy. Kế hoạch này ông chưa muốn, nhưng ông nghĩ trước hết phải làm sao cho bà tin tưởng trở lại, biết mình có những nhu cầu gì, đời mình đã thay đổi ra sao. Ông muốn làm công việc đó vì bà. Ông chỉ muốn làm cho bà được hạnh phúc.

Năm phút sau, họ về đến khách sạn, ông ôm bà trong vòng tay, hôn bà trước khi bà bước ra khỏi xe.

- Cám ơn em, Carole vì đã cho anh cơ hội. Anh không đáng được như thế, nhưng anh hứa lần này sẽ không làm em thất vọng. - Bà hôn ông lại, rồi ông nắm tay bà, đưa bà đi vào khách sạn.

Bà nhìn ông, cười vui sướng:

- Hẹn gặp anh ngày mai.

- Sáng mai anh sẽ gọi cho em. Sau khi anh đã gọi cho hãng Air France.

Các vệ sĩ đi theo bà lên đến phòng, ông cười khi quay ra xe. Ông cảm thấy thật sung sướng. Ông tin chắc sẽ không làm cho hạnh phúc này tan biến nữa.

Stevie thức dậy lúc bốn giờ, chị thấy có ánh đèn trong phòng Carole. Chị bước nhẹ đến gần để xem bà có khỏe không. Chị giật mình kinh ngạc khi thấy bà ngồi nơi bàn làm việc, cúi người trên máy tính. Bà ngồi quay lưng về phía Stevie, nên không biết chị đang đi vào.

- Bà khỏe không? Bà đang làm gì thế? - Stevie ngạc nhiên khi thấy Carole không sử dụng máy tính từ khi tai nạn xảy ra, thế mà bây giờ bà làm việc nhanh nhẹn, sành sỏi.

- Viết tiếp cuốn sách. - Bà quay lại nhìn Stevie, miệng cười vui vẻ. Stevie chưa hề thấy bà vui như thế trước khi Sean lâm bệnh. Trông bà có vẻ sung sướng, tháo vát, sinh động. - Tôi đã nhớ cách sử dụng máy tính, và làm việc trở lại để hoàn tất tác phẩm. Tôi sẽ xem lại những phần mình đã viết và tôi biết mình sẽ viết gì.

- Goao! - Stevie cười với bà chủ. - Bà có vẻ đi được một trăm dặm một giờ.

- Đúng. Tôi đã ăn hai tô kẹo sôcôla ở nhà hàng Voltaire. Tôi ăn kẹo cà phê đủ để thức cả năm. - Cả hai đều cười, rồi Carole nhìn chị với vẻ biết ơn. - Cám ơn chị đã nói với tôi sáng nay. Tối nay tôi và Matthieu đã vạch ra chương trình hành động.

- Hai người sắp lấy nhau phải không? - Stevie nhìn bà với vẻ phấn chấn, và Carole cười.

- Chưa kết hôn, nhưng có lẽ một ngày nào đó nếu chúng tôi không giết nhau. Ông ấy là người duy nhất tôi biết có tính ương ngạnh hơn tôi. Chúng tôi sẽ qua lại trong một thời gian, để xem tình hình có tốt đẹp không. Cuối cùng, ông ấy bằng lòng sống ở California trong một nửa thời gian. Bây giờ chúng tôi sắp sống trong tội lỗi. - Bà cười, nghĩ đến sự mỉa mai của hoàn cảnh, tức là bây giờ bà không muốn lấy chồng, còn ông thì muốn lấy bà. Hoàn cảnh đã đảo ngược.

- Thế được đấy, - Stevie vui sướng nói. - Tôi hy vọng ngày nào đó bà sẽ lấy Matthieu. Tôi nghĩ ông ấy rất xứng đáng với bà. Chắc bà đã nghĩ như thế về ông ấy, nếu không chắc bà không chịu đựng nổi bao nhiêu năm đắng cay khổ sở như vậy.

- Phải. Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng tôi cần thời gian. Đường đi còn hết sức gian khổ.
- Nhiều trường hợp như vậy đã xảy ra, nhưng cuối cùng mọi việc đều tốt đẹp. - Carole gật đầu và Stevie ngáp. - Cuốn sách tiếp tục như thế nào?
- Tôi viết đoạn cuối một cách say mê. Thôi, chị đi ngủ lại đi, ngày mai sẽ gặp nhau.
- Bà phải ngủ một chút, - Stevie đáp rồi quay lại phòng mình. Chị ngạc nhiên chỉ trong nháy mắt mọi việc trở lại như cũ. Carole đã bình phục và hoạt động bình thường.

CHƯƠNG 19

Carole và Matthieu gặp nhau vào đêm cuối cùng bà ở Paris, họ ăn tối tại nhà hàng mới, ông nghe người ta khen nơi này, nên muốn đến ăn thử xem sao. Thức ăn ở đây rất ngon, không khí lãng mạn và thân tình, nên họ đã có được những giây phút hạnh phúc. Ông có kế hoạch sẽ đến Los Angeles vào ngày hai tháng giêng sau khi đi trượt băng với các con ở Val d'Isere trở về. Họ nói về những kế hoạch riêng của mình trong những ngày nghỉ lễ; bà nói cho ông nghe về thời gian bà ở với Chloe đôi ra trước lễ Giáng sinh. Thời gian không nhiều, nhưng đây là sự khởi đầu.

- Em nên nhớ em chẳng lừa dối gì cô bé hết, - ông nói để trấn an bà. Ông vẫn nghĩ rằng việc Chloe tức giận mẹ là chuyện vô lý, vì căn cứ vào những điều ông đã thấy khi cô ta còn bé, ông quả quyết như vậy. Nhưng cảm nghĩ của Chloe vào lúc ấy khác với ông.

- Nó nghĩ em đã lừa dối nói. Có lẽ vấn đề là như thế. Người ngoài cuộc có cái nhìn khác với người trong cuộc, hay có cảm nghĩ khác. Em có thì giờ dành cho nó, tại sao không ở với nó? - Nhưng hai mẹ con cô chỉ ở với nhau một thời gian ngắn trước khi bố và anh Chloe đến.

Không có gì buồn trong buổi tối hôm ấy, vì Carole biết Matthieu sẽ đến California trong vòng hai tuần nữa. Bà mong đến ngày Giáng sinh để gặp lại con và Jason, sau đó sẽ đi dự đám cưới của Stevie ở Las Vegas vào tối giao thừa. Mặc dù lấy chồng, nhưng Stevie nói rằng chị sẽ đi Paris với bà vào tháng ba hay tháng tư. Alan đã chuẩn bị tinh thần để chị đi và thông cảm cho chị. Đến một lúc nào đó thuận tiện, Carole sẽ cố để làm việc mà không có chị trong một thời gian. Có lẽ bà và Matthieu sẽ đi du lịch ở Ý và Pháp. Bà hy vọng khi ấy sẽ viết tiếp cuốn sách mà không cần người phụ tá giúp đỡ.

Khi nhà hàng dọn đồ tráng miệng, ông lấy trong túi ra cái hộp của nhà hàng Cartier, đưa cho bà. Đó là quà Giáng sinh ông đã mua tặng bà.

Bà cẩn thận mở hộp, mừng rỡ khi thấy đó không phải là hộp đựng nhẫn. Việc sắp xếp của họ chưa có gì chính thức. Họ đang thăm dò tình hình. Khi mở hộp ra, bà thấy cái vòng vàng đeo tay rất đẹp. Chiếc vòng đơn giản, ngoại trừ ba hạt kim cương đính trên vòng. Bên trong chiếc vòng khắc hàng chữ mà ông cho là phần tuyệt vời nhất. Bà đưa chiếc vòng gần ngọn nến trên bàn để đọc cho rõ, và khi đọc xong, mắt bà rưng rưng lệ. Hàng chữ viết "Hãy vinh danh mình. Anh yêu em, Matthieu". Bà hôn ông và đeo vòng vào cổ tay bà. Việc khắc dòng chữ thể hiện việc ông đồng ý điều bà làm và yêu bà vì thế. Đây là dấu hiệu tỏ lòng tôn kính và yêu thương mình.

Bà cũng mang theo tặng ông món quà, ông cười khi thấy món quà xuất phát cùng một cửa hàng. Ông cũng thận trọng mở nó như bà đã mở quà ông tặng và thấy đó là chiếc đồng hồ vàng rất đẹp. Trước đây bà đã tặng ông một cái rồi, bây giờ ông vẫn còn đeo. Arlette biết bà tặng ông chiếc đồng hồ ấy, nhưng bà ta cố kìm lòng coi như không biết. Đó là thứ trang sức duy nhất ông đeo, và bà biết nó rất có ý nghĩa đối với ông. Carole cũng khắc hàng chữ trên món quà tặng ông. Hàng chữ ở phía sau đồng hồ: "*Joyeux Noel. Je t'aime. Carole*" (Chúc Noel vui vẻ. Em yêu anh. Carole).

Ông sung sướng nhận món quà bà tặng, như bà đã sung sướng với món quà của ông.

Nhà hàng gần khách sạn, nên họ đi bộ về, các vệ sĩ đi theo sau. Bây giờ Carole đã quen với họ và Matthieu cũng vậy. Hai người dừng chân trước khách sạn Ritz và hôn nhau, bỗng ánh sáng của máy ảnh lóe lên. Họ quay qua, Carole nói nhỏ thật nhanh với ông: "Cười lên". Và cả hai đều cười khi người phóng viên nhiếp ảnh chụp lại.

- Khi nào họ chụp ảnh, anh nên nhìn ống kính và cười thật tươi. - Bà nói, ngược mắt nhìn ông và hai người cười xòa.

- Khi nhiếp ảnh viên thành linh chụp ảnh anh, trông anh như một kẻ giết người - ông nói.

- Lần sau anh hãy nhớ cười lên nhé! - Carole nói rồi họ khoác tay nhau đi vào tiền sảnh, không quan tâm báo chí có đang ảnh họ hay không. Họ không có gì để giấu giếm cả.

Ông đưa bà về phòng và lại hôn bà thêm lần nữa. Stevie đã đi ngủ, sau khi đã cho vào vali các đồ vật cuối cùng. Máy tính của Carole còn để trên bàn làm việc, nhưng bà không có ý định làm việc đêm nay.

Khi hôn bà lại, ông say sưa nói:

- Anh vẫn nghiện em. - Ông mong đến ngày đi California để ở lại với bà, khi ấy họ sẽ khám phá những điều mới lạ ở đây. Ông nhớ lúc trước đã đến California và thấy nó rất tuyệt vời.

- Đừng nghiện, - Carole nhỏ nhẹ đáp. Bà không muốn tình yêu cuồng nhiệt giống như trong quá khứ. Bà muốn tình cảm của họ nhẹ nhàng ấm áp, không đam mê say đắm như trước đây. Nhưng nhìn ông, bà nhớ lại ông không phải như Sean. Ông là Matthieu, ông là người mạnh mẽ, đam mê, lúc trước như vậy, bây giờ vẫn thế, mặc dù tuổi tác cao hơn. Matthieu có sức lôi cuốn, rất xứng đôi với bà.

Hai người đeo quà Giáng sinh cho nhau, rồi họ ngồi trong phòng khách nói chuyện một hồi lâu. Đây là một trong những việc họ thích nhất, những việc khác phải đợi thời gian cho phép mới thực hiện. Hai người không ai dám nghĩ đến chuyện gần gũi về thể xác. Bà vừa mới bị chấn thương nặng, bác sĩ khuyên nên đợi một thời gian, việc này rất phải cho hai người. Ông không muốn làm việc gì nguy hiểm cho sức khỏe của bà, và ông lo sợ việc bà đi máy bay khi về.

Matthieu sẽ đến đưa bà ra phi trường vào sáng mai. Họ sẽ rời khách sạn lúc 7 giờ, bà làm thủ tục lúc 8 giờ và bay lúc 10 giờ. Vị bác sĩ đi với họ đã hứa sẽ có mặt ở khách sạn lúc 6 giờ 30 để khám cho bà trước khi về. Anh ta đã thu xếp công việc với Stevie và nói rằng rất phấn khích khi được đi xa.

Matthieu rời phòng bà ra về sau một giờ. Carole có vẻ bình an, hạnh phúc, bà đánh răng và thay áo ngủ. Bà rất phấn chấn trước việc sắp về California và những việc đã lên kế hoạch để làm trước khi ông đến. Trong những tuần sắp tới, bà có nhiều việc vui sướng mong đợi. Bà sắp có một cuộc sống mới.

Sáng hôm sau, Stevie đánh thức bà dậy lúc 6 giờ, Carole mặc áo quần xong và ngồi vào bàn ăn sáng, vị bác sĩ trẻ cũng vừa đến. Trông anh ta như con nít. Bà đã chia tay với bác sĩ phụ trách chữa trị cho mình hôm qua và đã tặng bà ta cái đồng hồ đeo tay bằng bạch kim. Bà bác sĩ rất sung sướng.

Đúng bảy giờ thì Matthieu đến. Như mọi khi, ông mặc com lê, thắt cà vạt. Ông nói rằng Carole mặc quần jeans và áo len xám rộng thùng thình trông như còn con gái vậy. Bà muốn được thoải mái khi đi máy bay. Để đề phòng nhiếp ảnh viên chụp ảnh, bà đã trang điểm cẩn thận. Bà đeo vòng tay ông tặng với các viên kim cương óng ánh đẹp mắt. Matthieu hãnh diện đeo chiếc đồng hồ mới, ông nói giờ cho bất kỳ người nào muốn biết, trong khi Carole cười vui vẻ. Hai người có vẻ hạnh phúc và thoải mái.

Khi người phục vụ ở khách sạn đến lấy túi xách của họ, Stevie nói:

- Hai ông bà rất tuyệt. - Như mọi khi, chị thu xếp mọi việc ổn thỏa. Chị cho tiền bồi dưỡng người phục vụ và các cô giúp việc, cho tiền những người gác đã giúp chị, bồi dưỡng hai trợ lý quản đốc ở bàn tiếp tân trước khách sạn. Đây là công việc chị phải làm. Matthieu rất ấn tượng khi chị dẫn người bác sĩ ra khỏi phòng, mang máy tính và cái túi xách nặng của Carole kèm theo hành lý của mình, giải nhiệm cô y tá và dặn dò những người vệ sĩ.

- Stevie thật tốt, - ông nói với Carole khi họ xuống thang máy.

- Phải. Chị ấy đã làm việc cho em mười lăm năm nay. Stevie sẽ đi với em khi em đến đây vào mùa xuân tới.

- Chồng chị ấy không nói gì à? - Carole đã nói với ông Stevie sắp lấy chồng.

- Không nói gì. Em có phần trong giao kèo của họ. - Bà cười sung sướng.

Họ ra phi trường trong hai chiếc xe. Carole ngồi trong xe của Matthieu, còn Stevie, bác sĩ, và những người vệ sĩ ngồi trong chiếc Limousine thuê. Các phóng viên nhiếp ảnh bây giờ đã quen

với việc chụp ảnh Carole khi bà bước vào xe của Matthieu. Bà dừng lại để cười và vẫy tay chào. Trông bà rất hợp với vai trò của nữ minh tinh điện ảnh, với nụ cười tươi sáng, mái tóc vàng dài, và cặp hoa tai kim cương nổi bật. Không ai tin rằng bà vừa bị chấn thương nặng. Và nhờ bà trang điểm khéo léo, nên Matthieu không thấy vết sẹo trên má.

Trên đường ra phi trường, họ chuyện trò vui vẻ và Carole không thể không nhớ đến lần ra phi trường cách đây mười lăm năm. Sáng hôm đó cả hai đều đau khổ. Bà khóc sụt sùi trên chuyến ra về lần ấy. Bà nghĩ rằng sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa. Lần này, khi bước ra khỏi xe ở phi trường, bà cười tươi rồi cùng Matthieu đi qua hàng rào an ninh, đến phòng đợi dành cho khách đi hạng nhất, trong khi Stevie gởi hành lý của họ. Hãng Air France đã thu xếp cho ông đi qua hàng rào an ninh với bà, vì họ biết ông là ai.

Trước khi máy bay cất cánh nửa giờ, vị bác sĩ kín đáo khám sức khỏe cho bà. Sức khỏe bà rất tốt. Anh ta rất vui khi được đi khoang hạng nhất.

Khi có thông báo chuyển bay sắp cất cánh, Matthieu tiễn bà đến cổng. Bà đứng nói chuyện với ông cho đến phút cuối cùng và ông ôm chặt bà.

Biết bà nhớ lại buổi sáng cách đây mười lăm năm, ông nói:

- Lần này khác trước kia.

- Phải, đúng thế. - Cả hai đều sung sướng khi có cơ hội thứ hai. - Đó là ngày ảm đạm nhất đời em. - Carole ngược mắt nhìn ông, nói nhỏ.

- Anh cũng vậy, - ông đáp rồi ôm chặt bà vào lòng.

- Khi về nhà, em nhớ cẩn thận giữ mình. Đừng nôn nóng làm việc quá sức. Em không cần vội vã làm gì. - Ông dặn. Trong mấy ngày qua, bà đã nôn nóng làm nhiều việc. Bà bắt đầu cảm thấy mình giống như trước đây.

- Bác sĩ nói em khỏe mà! - Bà cãi lại.

- Đừng chủ quan, - ông mắng yêu bà. Bỗng Stevie đến nhắc bà đã đến giờ lên máy bay. Carole gật đầu, nhìn lên Matthieu. Mắt ông tràn ngập niềm vui như trong mắt bà vậy.

- Chúc em vui vẻ với các con, - ông nói.

- Khi về đến nhà em sẽ gọi cho anh ngay, - bà hứa. Stevie đã cho ông biết các chi tiết trong chuyến bay của họ.

Họ hôn nhau, lần này không có phóng viên chụp ảnh làm gián đoạn việc của hai người. Carole không nhích người ra. Chỉ mới mấy ngày trước đây, bà lo sợ việc mở rộng lòng mình với ông lại, thế mà bây giờ bà cảm thấy gần gũi ông từng ngày. Bà buồn khi phải rời Matthieu, nhưng sung sướng được về L.A. Đáng ra bà không dễ gì về nhà thoải mái như thế này đâu. Họ đều biết thế. Cuối cùng, bà nhích người ra khỏi ông, rồi chậm rãi đi về phía máy bay. Bà dừng lại nửa chừng, quay lại, nhìn ông và cười sung sướng. Ông sẽ mãi mãi nhớ nụ cười rạng rỡ này. Bà đứng nhìn ông một lát, rồi nói Je t'aime (em yêu anh), vẫy tay chào, rồi quay người, đi đến máy bay. Đây là chuyến du lịch kỳ diệu, bà về nhà với hình ảnh Matthieu trong tim, lần này với hy vọng, chứ không phải là sự thất vọng nào nề.

CHƯƠNG 20

Chuyến bay đến L.A. bình an vô sự. Anh chàng bác sĩ trẻ khám sức khỏe cho bà nhiều lần, nhưng Carole không có dấu hiệu gì đáng lo. Bà ăn hai bữa, xem phim, rồi biến chỗ ngồi thành giường ngủ, đắp chăn ấm và ngủ một giấc dài. Trước khi máy bay hạ cánh, Stevie gọi bà dậy để bà đánh răng, chải tóc và trang điểm. Rất có khả năng sẽ có báo chí đến gặp khi bà xuống máy bay. Hãng hàng không đã đề nghị đem đến cho bà chiếc xe lăn, nhưng bà từ chối. Bà muốn đi bộ với mọi người. Bà thích báo chí đăng tải tin bà trở về mạnh khỏe, chứ không phải ngồi xe lăn như kẻ tàn tật, bệnh hoạn. Mặc dù chuyến bay dài, nhưng bà cảm thấy khỏe mạnh hơn mấy tuần trước đây rất nhiều. Một phần vì phấn khích trước hy vọng được hạnh phúc với Matthieu, nhưng phần lớn là vì bà cảm thấy mừng rỡ vì được an bình. Bà không những đã sống sót trong vụ đánh bom trong đường hầm, mà còn không bị thương tật gì hết.

Bà yên lặng ngồi nhìn ra cửa sổ máy bay, thấy lâu đài, dinh thự, hồ bơi, những cảnh đẹp quen thuộc và các địa danh ở L.A. Bà thấy chữ Hollywood, cười và nhìn Stevie. Đã có lúc bà tưởng sẽ không bao giờ thấy lại những thứ này. Nước mắt ứa ra trên khóe mắt bà. Trong hai tháng qua, có nhiều chuyện đã xảy ra. Bà cảm thấy choáng váng khi nghĩ đến điều đó khi máy bay hạ cánh.

- Chúc mừng bà về nhà, - Stevie nói, miệng cười vui vẻ. Carole nhìn chị, suýt khóc vì sung sướng. Người bác sĩ trẻ hân hoan được đến L.A. Người thân sẽ đón anh ta ở phi trường và anh sẽ ở lại chơi thêm một tuần rồi về lại Paris.

Carole và hai người bạn đồng hành là những người khách đầu tiên xuống máy bay. Một nhân vật quan trọng của Air France đứng đợi họ để đưa họ đi nhanh qua hải quan. Carole không có gì để khai báo, ngoại trừ chiếc vòng đeo tay của Matthieu. Cuối cùng bà phải ngồi xe lăn để có thể di chuyển một đoạn đường dài mới đến phòng nhập cảnh. Đi bộ đến đó đối với bà rất xa. Khi đến phòng hải quan, bà viết vào tờ khai chỉ trong vài phút là xong. Khi bà đưa lại tờ khai cho họ, người nhân viên hải quan kiểm tra hộ chiếu rồi vẫy tay cho họ đi qua.

- Chào mừng về nhà, Miss Barber. - Người nhân viên hải quan cười với bà khi bước ra khỏi chiếc xe lăn, để phòng trường hợp các nhiếp ảnh gia đợi bà ngoài cửa. Khi bà đi qua cửa để ra ngoài, bà mừng đã bước ra khỏi xe lăn, vì phóng viên đứng chờ bà rất đông, họ la hét, réo gọi tên bà, máy ảnh chớp đèn lia lịa. Họ vui sướng thật sự khi thấy bà. Bà vẫy tay chào họ, trông rất tươi trẻ và rực rỡ.

- Bà khỏe không?... Đầu bà không sao chứ?... Chuyện xảy ra như thế nào?... Bà cảm thấy như thế nào khi về nhà? - Họ lớn tiếng hỏi bà.

- Tuyệt! Rất tuyệt! - Bà tươi cười đáp, Stevie nắm tay bà, giúp bà chen lối qua họ. Họ bao vây bà hết mười lăm phút để chụp ảnh bà.

Bà mệt phờ khi bước vào chiếc Limousine đợi ở ngoài. Stevie đã thuê một cô y tá để ở tại nhà với bà. Bà không cần chị y tá lo thuốc men, nhưng mới đầu bà không nên ở một mình. Carole đề nghị để cho chị thôi việc khi các con bà về, hay ít ra khi Matthieu đến. Có người ở lại đêm với bà sẽ tiện lợi hơn, còn Stevie sẽ về nhà với chồng sắp cưới, về với cuộc sống riêng của mình. Chị đi đã lâu, bây giờ cũng rất sung sướng được về nhà. Nhất là trong khi đi xa lại được Alan đề nghị thành hôn. Bây giờ chị muốn ăn mừng với anh ta.

Matthieu là người đầu tiên gọi cho Carole, đúng lúc họ mới đi vào cửa nhà. Ông lo cho bà cả ngày lẫn đêm. Khi bà về đến nhà là đúng mười giờ đêm ở Paris và một giờ ở L.A.

- Em đi có bình an không? - Ông hỏi, vẻ lo lắng. - Em khỏe không?

- Rất khỏe. Không có gì rắc rối, khi máy bay cất cánh cũng như khi hạ cánh. - Bác sĩ cứ sợ sự thay đổi áp suất không khí sẽ làm cho bà nhức đầu chóng mặt, nhưng bà không bị gì hết, mà bình an vô sự. - Anh ta chỉ có việc ăn và xem phim.

- Tốt. Nhưng dù sao anh vẫn yên tâm khi có anh ta ở bên em. - Matthieu nói, người nhẹ nhõm.

- Em cũng thế, - bà đáp. Bà cũng có phần lo trước khi về.

- Chưa gì anh đã nhớ em rồi, - ông kêu ca, nhưng có vẻ phần chấn tinh thần, và bà cũng thế. Họ sắp gặp nhau trong thời gian rất gần, dù họ sống với nhau dưới hình thức nào, thì cuộc sống của họ cũng bắt đầu lên hương lại. Bà rất mong đến ngày đó.

- Em cũng vậy.

- Trước hết em sẽ làm gì? - Ông rất muốn biết công việc của bà. Ông nghĩ, việc trở về của bà rất có ý nghĩa, sau khi đã trải qua một thử thách nguy hiểm.

- Em không biết. Chắc đi xem lại các nơi, và cảm ơn Chúa em đã ở đây. - Ông cũng nghĩ vậy. Ông nhớ lần đầu trông thấy bà ở bệnh viện Pitié Salpêtrière với máy thở trên người, ông sửng sốt biết bao. Bà có vẻ như người đã chết hoặc gần như thế. Việc bà bình phục là cả một sự tái sinh. Rồi bây giờ họ có nhau. Thật như một giấc mơ đối với cả hai người.

- Nhà em đẹp quá! - bà nói, mắt nhìn quanh, tay vẫn còn cầm điện thoại nói chuyện với ông. - Em đã quên là nhà em rất đẹp.

- Anh rất muốn đến xem.

Họ nói chuyện thêm vài phút nữa rồi cúp máy, và Stevie ổn định nơi ăn chốn ở cho bà. Mười phút sau, người nữ y tá đến, cô ta vui vẻ, rất sung sướng khi gặp Carole. Giống như bất kỳ người nào đã đọc báo nói về bà, cô ta rất kinh hoàng trước tai nạn của Carole ở Pháp, cô nói bà sống còn là cả một sự kỳ diệu.

Carole đi vào phòng ngủ, nhìn quanh. Bây giờ bà nhớ nó rồi, bà đã ở đó một thời gian dài. Bà nhìn ra vườn, rồi đi vào phòng làm việc. Stevie đã đặt máy tính lên bàn cho bà. Và chị y tá đi làm bữa ăn trưa. Stevie đã yêu cầu người làm vệ sinh hàng tạp phẩm cho họ. Như thường lệ, chị nghĩ đến mọi thứ, đến những việc nhỏ nhặt nhất. Không có gì mà Stevie không làm.

Stevie ngồi ăn trưa với bà trong nhà bếp như họ thường làm. Carole mới ăn được nửa cái bánh sandwich nhân thịt gà tây, thì bà bật khóc.

- Có gì không ổn à? - Stevie nhẹ nhàng hỏi, nhưng chị biết. Hôm nay là ngày rất đặc biệt đối với Carole và ngay cả cho chị.

- Tôi không tin mình lại về đây. - Bà quá sợ khi nhớ chuyện đã xảy ra cho mình. Bà không thể làm ra vẻ mình can đảm được nữa. Ngay khi đã thoát khỏi cảnh chết chóc trong đường hầm bị đánh bom, tên khủng bố cuối cùng lại tìm đến giết bà. Bất cứ người nào đã trải qua những chuyện như thế đều quá sức chịu đựng.

- Bà đã được bình an, - Stevie nhắc cho bà nhớ, đến ôm ghì bà, rồi đưa cho bà cái khăn để lau nước mắt.

- Tôi xin lỗi. Tôi không ngờ mình bị lụy như thế này. Ngay cả Matthieu... vì tôi quá xúc động.

- Bà có quyền như thế, - Stevie nhắc bà nhớ. - Bà có thể đứng đây và la hét nếu bà muốn.

Cô y tá dọn các đĩa ăn dư, Carole và Stevie ngồi nơi bàn ăn một lát. Rồi Stevie pha một tách trà vani và đưa cho bà.

- Chị nên về nhà, - bà nhắc Stevie. - Chắc Alan muốn gặp chị.

- Anh ấy sẽ đón tôi trong nửa giờ nữa. Tôi sẽ gọi báo cho bà biết tin tức mới. - Stevie có vẻ nôn nóng, căng thẳng.

- Hãy làm cho anh ấy vui sướng. Ngày mai chị sẽ nói cho tôi biết. - Carole cảm thấy có tội, vì bà đã làm cho chị mất nhiều công sức và thì giờ. Stevie đã làm việc cho bà vượt quá mức bình thường và xem đấy như là “bốn phần”.

Nửa giờ sau, Stevie ra về khi Alan bóp còi xe hai lần ở ngoài. Chị vội vàng chạy ra cửa, còn Carole chúc chị may mắn. Cô y tá giúp bà soạn đồ trong túi xách ra, rồi bà vào ngồi trong phòng làm việc, nhìn ra ngoài cửa sổ. Chiếc máy tính đang đợi bà, nhưng bà quá mệt không làm

việc được. Khi ấy là ba giờ, ở Paris là nửa đêm. Bà mệt phờ người.

Chiều hôm đó bà ra vườn, gọi điện cho hai con. Chloe sẽ đến vào ngày hôm sau, cô nói rất mong giờ phút gặp mẹ. Carole muốn nghỉ ngơi cho lại sức vào đêm đó, và vì bà muốn quen với thì giờ ở L.A, nên phải đợi gần mười giờ mới đi ngủ. Khi ấy là buổi sáng ở Paris. Vừa nằm xuống giường Carole ngủ ngay, đến mười giờ rưỡi ngày hôm sau mới thức dậy. Bà ngạc nhiên khi thấy Stevie đã có mặt ở đây. Bà thức dậy, thấy Stevie nhìn vào phòng bà, chị cười vui vẻ.

- Bà dậy rồi phải không?

- Mấy giờ rồi? Chắc tôi đã ngủ mười hai hay mười ba giờ rồi. - Carole nằm trên giường, duỗi chân và ngáp.

- Bà cần ngủ, - Stevie đáp, chị kéo màn lại. Carole liền thấy trên tay phải Stevie có hạt kim cương nhỏ.

- Rồi hả? - Bà hỏi, ngồi dậy với nụ cười ngái ngủ. Bà bị nhức đầu và sáng nay có hẹn gặp cả hai bác sĩ thần kinh và tâm lý thần kinh. Họ làm việc chung để khám cho các bệnh nhân bị thương tích ở não bộ. Bà nghĩ, nhức đầu có lẽ vì thì giờ thay đổi và vì chuyến bay nên không lo.

- Bà vẫn rảnh vào đêm giao thừa chứ? - Steve hỏi, vẻ nôn nóng, lo sợ. Carole cười thoải mái.

- Chị sắp làm đám cưới phải không?

- Phải, - Stevie đáp, vẻ hơi hốt hoảng, chị tháo chiếc nhẫn ra để kiểm tra. Chiếc nhẫn kim cương tuy cũ, nhỏ nhưng đẹp, vừa vặn tay chị. Stevie sung sướng và Carole mừng cho chị. Chị được hưởng hạnh phúc của cuộc đời, vì chị đã làm cho người khác được hạnh phúc, nhất là cho bà chủ của mình. - Chúng tôi sẽ bay đến Las Vegas vào buổi sáng ngày cuối năm. Alan đã đăng ký phòng cho chúng tôi tại khách sạn Bellagio và cho bà nữa.

- Tôi sẽ đến đây với lời chúc mừng hạnh phúc. Ôi lạy Chúa, chúng ta phải đi mua sắm. Chị cần áo dài. Carole nói xong trở nên năng động hẳn. Bà phấn khích trước việc bạn mình sắp lấy chồng.

- Chúng ta sẽ đi với Chloe. Hôm nay bà cứ nghỉ ngơi đi vì hôm qua đã quá mệt nhọc rồi.

Carole chậm rãi bước ra khỏi giường và khi đã uống trà, ăn miếng bánh mì nướng, bà cảm thấy khỏe hơn nhiều. Stevie đi với bà đến khám bác sĩ. Trên đường đi, họ nói chuyện về đám cưới. Bác sĩ thần kinh nói sức khỏe bà tốt, khuyên bà nên nghỉ ngơi thoải mái. Ông ta rất ngạc nhiên khi xem hồ sơ bệnh án của bà và đọc lời tường trình của vị bác sĩ chữa trị cho bà ở Paris. Bà bác sĩ đã tổng kết tình hình của bà bằng tiếng Anh cho ông ta rõ.

- Bà là người may mắn, - ông ta nói. Ông ta đã tiên đoán rằng bà sẽ mất trí nhớ trong vòng từ sáu tháng đến một năm. Ở Paris, các bác sĩ cũng nói như thế với bà. Bà không thích ông bác sĩ này, bà thích các bác sĩ ở Paris hơn. Một tháng nữa bà mới gặp ông ta để khám lại, cho nên họ phải chụp cắt lớp cho bà, để theo dõi tình hình. Các nhà liệu pháp vật lý cũng sẽ tiếp tục làm việc với bà.

Người bác sĩ đã gây ấn tượng mạnh cho Carole và Stevie là vị bác sĩ tâm lý thần kinh. Carole gặp bà ta ngay sau khi gặp ông bác sĩ thần kinh tại cùng phòng khám, vị bác sĩ này làm việc có phương pháp, chính xác và rất khó khăn. Người bác sĩ tâm lý thần kinh là phụ nữ, bà ta vào phòng khám nhanh như chớp. Bà ta nhỏ nhắn, vui tươi, mắt xanh to, mặt có tàn nhang, mái tóc đỏ nhạt. Trông bà ta như thiên thần, rất sắc sảo.

Vừa vào phòng, bà ta cười với Carole, tự giới thiệu là bác sĩ Cona O' Rourke. Vị bác sĩ ngồi vào ghế rồi cười với hai người phụ nữ ngồi trên ghế đối diện với bà, khiến Carole cười lại. Stevie vào phòng khám với Carole để động viên tinh thần bà, giúp bà trình bày những chi tiết có thể quên hay không biết.

- Tôi nghe bà bị thối bay đi trong đường hầm ở Paris. Rất ấn tượng. Tôi đọc báo viết về chuyện này. Chuyện như thế nào?

- Không có gì kỳ kỳ như báo chí tường thuật đâu, - Carole đáp. - Tôi đi Paris không phải vì mục đích này. - Bác sĩ O' Rourke nhìn vào hồ sơ bệnh án, bà nói đến việc mất trí nhớ và muốn biết tình trạng này diễn tiến ra sao?

- Khá hơn nhiều rồi, - Carole đáp. - Mới đầu rất kỳ quặc. Tôi không biết mình là ai, không nhớ người nào là ai. Tôi hoàn toàn mất hết trí nhớ.

- Còn bây giờ? - Cặp mắt xanh lơ trông thấy hết, bà bác sĩ cười thân ái. Ở Paris họ không dùng bác sĩ thần kinh, họ yêu cầu bà phải gặp các bác sĩ này ít ra ba hay bốn lần, dù Carole đã khỏe nhiều.

- Trí nhớ của tôi đã khá hơn nhiều. Tôi vẫn còn quên một vài việc, nhưng so với khi tôi mới tỉnh dậy, thì việc này chẳng nghĩa lý gì.

- Bà có bị chuyện gì làm cho lo lắng không? Có khó ngủ không? Đau đầu không? Tính tình bất thường không? Có chán nản không? - Carole trả lời không hết thảy, ngoại trừ hơi nhứt đầu khi ngủ dậy vào ngày hôm nay. Bác sĩ đồng ý với Carole rằng bà bình phục rất nhiều. - Thế là bà rất may mắn đấy. Bị chấn thương ở não rất khó tiên đoán. Tinh thần là phạm vi rất kỳ diệu, kỳ lạ vô cùng. Và thỉnh thoảng tôi nghĩ công việc chúng tôi làm có tính nghệ thuật hơn là khoa học. Bà đã có kế hoạch làm việc trở lại rồi phải không?

- Tôi tạm nghỉ một thời gian. Tôi đang viết một cuốn sách, chắc sẽ bắt đầu đọc bản thảo vào mùa xuân.

- Tôi không muốn bà gắng sức nhiều. Bà cần phải nghỉ ngơi một thời gian, nếu không sẽ bị mệt, đừng gắng sức quá. Cơ thể bà sẽ phản ứng nếu bà gắng sức, điều đó sẽ có hại cho sức khỏe. Nếu bà làm việc quá mức, trí nhớ sẽ sa sút trở lại. - Viễn cảnh sa sút trí nhớ làm cho Carole lo sợ. Stevie nhìn bà như muốn nói bà phải cẩn thận. - Bà còn lo sợ về việc gì nữa không? - Bà bác sĩ hỏi, đợi Carole trả lời.

- Không lo gì hết. Thỉnh thoảng nghĩ đến những gì đã qua khiến tôi lo sợ. Tôi vẫn còn thấy ác mộng về việc này.

- Cũng phải thôi. - Bác sĩ đáp, rồi Carole kể cho bà ta nghe việc bà bị tấn công trong bệnh viện. - Nghe chuyện bà kể, bà thoát khỏi cái chết là điều quá may mắn. Tôi nghĩ bà nên nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian. Bà phải tạo cơ hội để cơ thể về mặt tinh thần cũng như sự chấn thương của thể xác bình phục hoàn toàn. Bà đã trải qua nhiều biến cố kinh khủng. Bà có chồng chứ?

- Không, tôi là góa phụ. Con tôi và người chồng cũ sẽ đến ăn Giáng sinh với tôi. - Bà sung sướng khi nói thế. Bà bác sĩ cười.

- Có ai nữa không? Carole cười.

- Tôi nối lại với người tình cũ ở Paris. Ông ta sẽ sang đây ngay sau lễ Giáng sinh.

- Tốt. Chúc bà vui vẻ, bà đã có đối tượng để chia sẻ.

Họ ngồi nói chuyện một lúc lâu, bác sĩ khuyên bà nên tập thể dục để làm cho trí nhớ nhạy bén. Việc này sẽ làm cho Carole cảm thấy thú vị và vui thích. Bà bác sĩ tươi vui, cởi mở, tràn đầy sức sống. Khi Stevie và Carole ra về, họ cứ nói mãi chuyện này.

- Bà bác sĩ dễ thương đấy chứ, - Stevie nói.

- Và thông minh, - Carole nói thêm. - Tôi thích bà ta. - Bà cảm thấy như bà có thể hỏi và trình bày với bác sĩ những gì bất thường xảy ra trong óc. Bà đã hỏi bà ta về vấn đề tình dục với Matthieu. Bác sĩ O'Rourke nói rằng việc ấy tốt thôi, nhưng dặn bà phải dùng bao cao su khiến cho Carole đỏ mặt. Từ lâu bà vẫn lo về chuyện này. Bác sĩ O'Rourke cười tươi, nói với bà rằng dùng bao cao su để ngừa bệnh truyền nhiễm qua đường tình dục thôi. Carole đồng ý và cười, cảm thấy mình trẻ lại rất nhiều.

Bà cảm thấy sung sướng khi rời khỏi phòng khám, bà nghĩ mình hợp với bác sĩ này. Nếu vụ tai

nạn vừa qua có ảnh hưởng gì đến Carole thì bà có thể đến nói chuyện với bà ta. Nhưng may thay là bà đã khỏe nhiều. Bà mong đến ngày nghỉ lễ Giáng sinh để sống với gia đình, và trông đến ngày cưới của Stevie. Hai việc này chắc sẽ làm cho bà vui thích.

Trên đường về, Carole đòi ghé vào tiệm Barney để mua áo dài cho Stevie. Chị thử ba cái áo dài, và thích cái áo thứ nhất, nên Carole mua cho chị cái đó để làm quà cưới. Sau đó họ thấy ở tầng chính có cái áo Manolo bằng xa tanh trắng. Cái áo dài, làm nổi bật thân hình của Stevie. Họ tìm cái áo có màu lục đậm cho Carole. Cái áo ngắn, không có quai trên vai, màu ngọc lục bảo. Carole nói bà có cảm giác mình như mẹ của cô dâu.

Mãi đến bảy giờ tối hôm đó Chloe mới đến, cho nên họ đi loanh quanh trong nhà cả buổi chiều xem thử có gì chuẩn bị cho cô. Stevie đi đón Chloe và đến giờ phút cuối Carole quyết định đi với chị. Họ rời khỏi nhà lúc sáu giờ. Người bán hoa đem đến cho bà cây Giáng sinh được trang hoàng đầy đủ vào lúc năm giờ và thế là ngôi nhà bỗng nhiên tràn ngập không khí ngày lễ Giáng sinh.

Trên đường ra phi trường, họ nói về lễ cưới. - Stevie rất phấn khích và Carole cũng vậy.

- Tôi không tin mình làm việc này, - hôm ấy chị nói rất nhiều lần câu ấy và Carole cười với chị. Cả hai đều nghĩ điều này thật đúng đắn. - Bà không nghĩ tôi điên à? Nếu năm năm nữa tôi ghét anh ấy thì sao? - Cảm xúc của Stevie có vẻ phức tạp.

- Chị sẽ không ghét Alan đâu. Nếu khi ấy chị không ưa anh ấy, chúng ta sẽ nói đến chuyện này. Nhưng chị không điên đâu. Alan là người tốt, anh ấy yêu chị và ngược lại. Alan có bằng lòng chuyện không có con không? - Carole hỏi, vẻ lo lắng.

- Anh ấy nói có tôi là đủ rồi.

- Thế thì được, - Carole đáp.

Khi họ bước ra khỏi xe hơi, điện thoại di động của Carole reo. Matthieu gọi cho bà. Ông hỏi, giọng sung sướng:

- Em đang làm gì đấy?

- Em đi đón Chloe ở phi trường. Hôm nay em đã gặp bác sĩ, ông ta nói sức khỏe em rất tốt. Trên đường về, em và Stevie ghé tiệm mua áo cưới cho chị ấy. - Kể cho ông nghe những sinh hoạt của mình rất vui. Sau cơn ác mộng ở Paris, mỗi phút trôi qua như một món quà quý báu đối với Carole vậy.

- Em làm anh lo đấy nhé. Em làm nhiều việc quá. Bác sĩ nói em có thể làm việc lại được, hay cần phải nghỉ ngơi?

Khi ấy ở Paris gần bốn giờ sáng. Ông thức dậy để gọi cho bà. Bà đang ở quá xa ông. Ông thích nghe giọng bà. Bà có vẻ phấn khích và trẻ trung.

- Ông ta nói em khỏi cần gặp lại ông trong một tháng. - Khi nói thế, bỗng bà nhớ lại chuyện có thai với ông, bà liền xua ngay ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Nó làm cho bà buồn. Khi ấy ông thường muốn nghe bà kể lại lời bác sĩ về thai nhi và khi bụng bà lớn lên, ông thường hôn bụng bà. Mỗi lần đến gặp bà, ông lại áp tai lên bụng bà để nghe nhịp tim của thai nhi. Họ dành nhiều thì giờ để sống với nhau, nhất là sau khi bà sẩy thai và khi con gái ông mất. Bà và Matthieu có nhiều chuyện khiến họ gắn bó với nhau, ngay cả bây giờ.

- Anh nhớ em, - ông nói. Bà đã xa ông mười lăm năm, bây giờ bà trở lại, mỗi ngày không có bà trở nên dài bất tận. Ông nôn nóng ngày gặp lại bà. Ngày hôm sau ông sẽ đi trượt băng với con, ông hứa sẽ gọi cho bà. Ông ước chi bà có thể đến chơi với họ, cho dù bà không thể trượt băng. Trong quá khứ, bà không gặp con ông, còn bây giờ ông muốn bà đến chơi với chúng. Bà nghĩ khi đến gặp con ông, chắc sẽ gọi lại cho bà những kỷ niệm vui buồn lẫn lộn. Trong lúc chờ đợi, bà mong đến giây phút chia sẻ nguồn vui với con mình.

Bà và Stevie chờ Chloe ra khỏi phòng hải quan. Cô ta biết Stevie sẽ đến phi trường đón mình, nhưng bây giờ thấy mẹ, cô quá ngạc nhiên.

- Mẹ cũng đến à? - Chloe nói, ngạc nhiên, dang tay ôm chầm mẹ. - Mẹ đi được à? Mẹ khỏe không? - Cô có vẻ lo lắng, nhưng sung sướng, khiến Carole tăng gấp đôi niềm hạnh phúc vì đã đến đón con. Thấy mặt Chloe rang rỡ, kinh ngạc và biết ơn, bà cảm thấy việc mình đến đây đáng giá nghìn vàng. Cô biểu lộ tình yêu mẹ chan chứa và đây là điều Carole mong muốn.

- Mẹ khỏe. Hôm nay mẹ đã đi khám bác sĩ. Mẹ có thể làm bất cứ điều gì mẹ muốn, dĩ nhiên trong sự hợp lý. Việc này hợp lý đối với mẹ. Mẹ rất nóng lòng muốn gặp con. - Bà nói rồi quàng tay quanh hông con. Stevie đi lấy xe. Carole chưa lái xe lại, bà định nghỉ lái trong một thời gian. Bác sĩ không muốn bà lái xe và bà cảm thấy chưa quen với cảnh xe cộ chạy quá nhiều ở L.A.

Trên đường từ phi trường về nhà, ba người phụ nữ nói chuyện vui vẻ, Carole nói cho cô biết chương trình đám cưới của Stevie. Cô rất mừng cho chị. Cô biết Stevie từ lâu, nên thương yêu chị như một người chị cả.

Khi về đến nhà, Stevie chia tay họ ra về, còn lại hai mẹ con ngồi trong bếp. Chloe đã ngủ trên máy bay nên bây giờ rất tỉnh táo. Carole làm chả trứng cho con gái, và sau đó cô ăn kem lạnh. Gần mười hai giờ khuya họ mới đi ngủ. Sáng hôm sau, hai mẹ con đi mua sắm để mừng lễ Giáng sinh. Carole chưa có gì để tặng ai hết. Bà có hai ngày để mua sắm. Lễ Giáng sinh năm nay có vẻ đạm bạc, nhưng chắc là rất vui.

Ngày hôm sau bà mua đủ thứ cần thiết ở cửa hàng Barney và Neiman cho Jason, Stevie và hai con. Khi họ mới về đến nhà, thì Mile Appelsohn gọi cho bà.

- Cô về rồi à? Tại sao không gọi cho tôi? - Ông có vẻ tự ái.

- Tôi vừa mới về ngày hôm kia, - bà xin lỗi. - Và tối qua thì Chloe đến.

- Tôi gọi cho khách sạn Ritz, họ nói cô về rồi. Cô cảm thấy như thế nào? - Ông vẫn còn lo cho bà. Một tháng trước, bà ở trước ngưỡng cửa của tử thần.

- Tuyệt. Chỉ hơi mệt, chắc do chuyến bay dài. Ông thế nào, Mike?

- Bận rộn. Tôi ghét thời điểm này trong năm. - Ông nói chuyện xã giao trong vài phút rồi đi thẳng vào lý do tại sao ông gọi cho bà. - Cô sẽ làm gì vào tháng chín sắp tới?

- Sẽ vào đại học. Mà sao? - Bà nói đùa.

- Thế à? - Ông ngạc nhiên hỏi.

- Không. Làm sao tôi biết mình sẽ làm gì vào tháng chín? Hiện tôi đang hạnh phúc ở đây.

- Tôi có chuyện này muốn nói với cô. - Bà vẫn còn cảm động về chuyện ông đã bay sang Paris để thăm bà. Không ai làm như ông, chỉ có ông mới đáp chuyến bay suốt cả đêm từ L.A. sang đây. - Này nhé, tôi có vai cho cô trong một bộ phim. Một vai rất tuyệt. Nếu cô không nhận đóng trong bộ phim này, tôi sẽ chia tay cô. - Ông nói cho bà biết các diễn viên đóng trong phim và đạo diễn. Bà sẽ đóng vai quan trọng với hai diễn viên chính và nữ diễn viên trẻ hơn nhưng được kính nể, và bà đứng đầu danh sách. Bộ phim này rất tuyệt vời, kinh phí lớn, có đạo diễn mà Carole đã từng hợp tác trước đây và được bà quý mến. Bà hết sức ngạc nhiên.

- Ông nói thật chứ?

- Rất thật. Đạo diễn sẽ thực hiện bộ phim khác ở châu Âu vào tháng hai và sẽ ở đây cho đến tháng bảy. Đến tháng chín, ông ta mới có thể bắt đầu bộ phim này được. Ông ta phải hoàn thành kế hoạch hậu kỳ của bộ phim kia vào tháng tám. Cho nên cô có thì giờ rảnh cho đến khi ấy để viết cuốn sách, nếu cô muốn.

- Tôi đã viết được nhiều rồi. - Bà sung sướng trước những điều Mike vừa nói.

- Sẽ có nhiều cảnh quay ở châu Âu như London, Paris. Phần còn lại sẽ quay ở L.A. Cô thấy thế nào?

- Rất tuyệt. - Bà chưa nói chuyện về Matthieu cho ông nghe. Những điều ông nói hoàn toàn phù hợp với chương trình hiện thời của bà. Bà sẽ sống với Matthieu ở Paris và L.A. London là lớp

kem áo ngoài cái bánh, bà sẽ có thì giờ ở với Chloe ở đây.

- Tôi sẽ gửi kịch bản cho cô. Họ muốn tuần sau chúng ta phải trả lời cho họ biết. Họ có hai nữ diễn viên khác dự bị cho cô, họ tha thiết được đóng vai của cô đấy. Ngày mai tôi sẽ gửi bản thảo cho cô. Tôi đã đọc tối qua rồi, kịch bản rất hay. - Bà tin ông. Ông luôn luôn nói thật với bà, hai người đều có khiếu thưởng ngoạn tác phẩm giống nhau.

- Tôi sẽ đọc kịch bản ngay, - Carole hứa.

- Cô khỏe chứ? Cô có cảm thấy đủ sức để đóng phim lại chưa? - Ông vẫn có vẻ lo lắng.

- Đủ sức. Tôi cảm thấy khỏe lên từng ngày. Bác sĩ ở đây sẽ cấp giấy chứng nhận sức khỏe cho tôi.

- Đừng găng, - ông nhắc, như Matthieu đã dặn bà. Cả hai đều biết bà rất rõ. Bà thường cố găng làm mọi công việc. Bà luôn vậy từ khi mới vào nghề, mặc dù những năm gần đây đã giảm bớt. Nhưng bây giờ bà cảm thấy bộ máy trong người bà đã hoạt động trở lại. Bà đã nghỉ ngơi một thời gian dài. - Găng sức quá sau này cô sẽ ân hận đấy, - ông dặn.

- Tôi biết. Tôi không phải đồ ngốc đâu. - Bà biết mình đã trải qua những chặng đường gian khổ như thế nào. Bà vẫn cần thời gian để hồi phục sức khỏe, nhưng không có việc gì quan trọng để làm trong một thời gian. Bà và Matthieu có thể thực hiện chương trình của họ một cách thoải mái. Bà sẽ viết cuốn sách theo thời gian mình ấn định. Bà còn tám tháng mới trở lại làm việc.

- Được rồi. Cô sẽ trở lại làm việc với bộ phim này - ông sung sướng vì Carole sẽ đóng phim lại.

- Xem như đồng ý. Tôi nôn nóng muốn đọc kịch bản.

- Cô sẽ rất thích, - ông nói. - Nếu cô không thích, tôi xin đi đầu xuống đất.

- Tôi sẽ gọi cho ông vào sau lễ Giáng sinh.

- Chúc Giáng sinh vui vẻ, Carole. - Mike nói, giọng xúc động. Ông không ngờ bà còn sống và có mặt ở đây. Nếu bà mất ông nghĩ đó sẽ là chuyện rất bi đát cho ông, cho nhiều người khác.

- Tôi cũng chúc ông một Giáng sinh vui vẻ, Mike, - bà nói rồi cúp máy. Khi ăn tối, bà nói cho Chloe nghe về kịch bản, bà thấy mặt con gái thoáng buồn. Lần đầu tiên Carole nhận ra con gái giận mình vì nghề diễn viên.

- Nếu mẹ nhận làm bộ phim này, mẹ sẽ sang London để quay phim. Khi ấy chắc mẹ sẽ có thì giờ vui chơi thoải mái với con. Và con có thể bay sang Paris chơi khi mẹ làm phim ở đấy. - Nghe mẹ nói, mặt Chloe giãn ra, cô biết mẹ đã cố gắng hết sức để làm cho cô sung sướng, việc này đối với cô rất có ý nghĩa. Chloe nghĩ rằng, dù trong quá khứ bà có lỗi, thì bây giờ bà đang cố để bù đắp lại cho mình.

- Cám ơn mẹ. Được vậy chắc vui lắm.

Tối đó chỉ có hai mẹ con ăn với nhau. Họ nhờ cô y tá đi mua thức ăn Trung Quốc làm sẵn. Carole không muốn rời khỏi con gái một phút. Tối đó cô ngủ trong giường bà, hai mẹ con rất vui vẻ, thoải mái. Ngày hôm sau cô và mẹ đi đón Jason và Anthony ở phi trường.

Chiều hôm đó, Carole nhận được kịch bản mà Mike đã nói. Bà liếc mắt đọc qua tác phẩm, thấy nó hay như Mike nói. Bà sẽ đọc kịch bản này vào tối Giáng sinh, sau khi mọi người đã đi ngủ. Nhưng bà tin chắc mình sẽ thích kịch bản. Mike nói đúng. Vai mà họ dành cho bà rất tuyệt. Bà kể cho Matthieu qua điện thoại. Ông rất mừng cho bà. Ông biết bà muốn trở về để làm việc. Vai bà sẽ đóng có vẻ rất tuyệt, phù hợp với bà.

Anthony và Jason là những người xuống máy bay đầu tiên. Chloe lái xe đưa họ về nhà. Trên đường về, họ cười nói, nhắc lại Giáng sinh những năm về trước, khi họ gặp chuyện rắc rối. Họ nhắc đến chuyện Anthony gặp tai nạn vào ngày lễ Giáng sinh khi cậu mới năm tuổi. Năm đó cậu ngã từ cây Giáng sinh xuống vì cổ chặn ông già Noel khi ông theo ống khói tụt xuống trong nhà ở New York. Có rất nhiều chuyện khiến Carole xúc động và làm cho những người khác vui vẻ. Họ nhớ hầu hết những chuyện đã qua.

Khi về đến nhà họ gọi bánh pizza rồi cùng ăn và sau khi các con đã về phòng ngủ, Jason đi vào bếp để kiểm cái gì uống, ông thấy Carole ngồi ở đấy.

- Em khỏe chứ? - Ông hỏi. Trông bà khá hơn lần cuối ông gặp bà ở Paris nhiều. Từ khi về nhà, bà đã làm nhiều việc. Có lẽ rất nhiều, ông nghĩ, vì biết tính bà.

- Khỏe, - bà đáp. Bà có vẻ kinh ngạc.

- Em đã làm cho tôi một vết khiếp vía, - ông nói, ám chỉ đến vụ đánh bom trong đường hầm và hậu quả của việc này. Ông đã cư xử với bà rất tuyệt khi bà lâm nạn và những gì ông nói vẫn còn làm cho bà xúc động.

- Tôi cũng bị một phen kinh hoàng khiếp vía, nhưng rất may cuối cùng mọi chuyện lại tốt đẹp.

- Phải, đúng thế, - ông nói rồi cười với bà. Họ nói chuyện một lát rồi Jason đi ngủ, còn Carole ở lại trong văn phòng thêm ít phút mới về phòng. Bà thích không gian buổi tối, khi mọi vật đều yên lặng. Bà thường thích như thế, nhất là khi các con còn nhỏ. Thời gian này bà được tự do thoải mái. Bà cần được thế.

Bà xem đồng hồ, thấy đã quá nửa đêm. Ở Pháp là chín giờ sáng. Bà có thể gọi cho Matthieu để chúc mừng ông Giáng sinh vui vẻ, bà muốn gọi cho đúng lúc, nhưng bây giờ không cần. Bây giờ họ có rất nhiều thì giờ, và ông sắp đến L.A. để gặp bà. Bà sung sướng vì sắp gặp lại ông và có ông trong phần đời còn lại của mình. Ông là món quà bất ngờ. Bà ngồi xuống bàn làm việc, nhìn máy tính, xem những dòng cuối cùng đã viết trong sách. Bà sắp xếp tình tiết trong đầu, cảm thấy muốn viết tiếp tác phẩm.

Bà nhìn ra vườn, vòi phun được bật đèn sáng, cái hồ nước cũng sáng. Các con bà đang ở nhà, trong phòng họ. Jason cũng đang ở đây, ông đã trở thành người bạn thân, người anh trai đáng mến. Bước đường từ quá khứ đến hiện tại của họ được chuyển biến nhẹ nhàng. Bà có bộ phim để làm, Stevie sẽ làm đám cưới trong một tuần nữa. Bà sống còn qua vụ đánh bom khủng bố, và đã có trí nhớ trở lại. Carole nhắm mắt, lặng lẽ cảm ơn Chúa đã cho bà nhiều hạnh phúc, rồi mở mắt ra và cười. Bà đã có những gì bà mong ước và tuyệt hơn cả là bà còn sống. Bà không từ bỏ lý tưởng hay những giá trị mà bà coi trọng. Bà chân thật với bản thân và những người mình thương yêu. Bà nhìn chiếc vòng đeo tay Matthieu đã tặng và đọc hàng chữ khắc trên vòng: "Hãy tôn vinh mình". Trong lúc này bà đang nghĩ về điều đó. Bà chưa nói cho gia đình biết về chuyện Matthieu, nhưng khi có thời gian thuận tiện, bà sẽ nói. Bà biết, mới đầu thế nào Anthony cũng phản đối, nhưng hy vọng với thời gian cậu ta sẽ suy xét lại. Cậu ta có quyền góp ý vì rất quan tâm đến mẹ. Nhưng bà cũng có quyền lựa chọn cuộc sống nào tốt đẹp nhất cho mình.

Bỗng có tiếng nói từ phía sau cất lên:

- Mẹ đang làm gì đấy? - Tiếng nói của Chloe, cô mặc áo ngủ đứng trước phòng làm việc của bà. Cô muốn ngủ trong phòng mẹ và Carole thấy việc này rất tốt. Việc này nhắc Chloe nhớ lại thời cô còn nhỏ. Khi ấy cô rất thích ngủ với mẹ.

- Mẹ đang suy nghĩ, - Carole đáp rồi quay lại cười với cô.

- Nghĩ về vấn đề gì?

- Nghĩ về nhiều việc xảy ra trong năm khiến mẹ phải cảm tạ ơn trên.

- Con cũng vậy, - Chloe nhỏ nhẹ đáp, rồi đến ôm ghì lấy mẹ. - Con rất sung sướng khi mẹ ở đây. - Rồi cô bước ra hành lang, nói tiếp: - Nào, mẹ, chúng ta đi ngủ thôi.

- Được rồi, cô chủ, - Carole đáp. Bà tắt đèn trong phòng làm việc, rồi đi theo con về phòng ngủ của mình. - Cảm ơn con, - Carole nói nhỏ nhỏ, miệng mỉm cười, mắt hướng lên trời. Năm nay quả thật họ đã có một lễ Giáng sinh vui vẻ và ý nghĩa.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>